

МАРК ОЛДЪН КИСАЕНГ

Част 2 от „Мани Декър“

Превод от английски: Димитър Добрев, 1997

chitanka.info

*На любимата ми майка Кортни, която ме научи да
вярвам в магията на сънищата си.*

*Кисаенг — корейски гейши.
Литературното значение на думата е същества
за отмора.*

*Не красотата е капан за мъжа, а самият
той.*

Китайска поговорка

*За да извадиш трън, използвай друг трън.
Таи*

ЗА АВТОРА

Марк Олдън е автор на шест силни, смразяващи дъха бестселъри: „Гири“, „Дай-Шо“, „Гайджин“, „Они“ и на най-зашеметяващия от всички — „Кисаенг“. Живее в Ню Йорк.

1.

В една студена декемврийска утрин фалшификаторът Смехурко летеше към дома си в Сеул. От Хонконг носеше едно кученце, което бе нарекъл Шар Пей, и десет милиона долара в брой.

Кученцето беше на любовницата му, четиринадесетгодишната австрийка Елана, която бе придобил в Лондон преди осем месеца срещу часовник „Фаберже“ от чисто сребро на стойност петдесет хиляди лири.

Десетте милиона бяха за полковник Ча Йангсам, мрачния, четиридесет и девет годишен шеф на корейското разузнаване. Йангсам наречен „Бръснача“, беше безпощаден, зъл и фанатик на тема трупане на пари за черни дни. Смехурко му дължеше тридесет милиона долара и имаше три седмици да върне всичко или да бъде убит.

Времето никога не е било по-ценно. След седмица той пак щеше да излети, да започне десетдневно пътуване из Европа и Америка, където го чакаха клиенти, за да му платят двадесет и три милиона долара за фалшифицирани облигации, акции и американска валута. С малко късмет щеше да събере достатъчно, за да се издължи и да излезе с три милиона долара печалба.

В това, разбира се, имаше известен риск. Бъдещето му бе несигурно като течащата вода. Всичко става по волята на небето и светът не принадлежи на никой човек. Но Смехурко все още се надяваше да се разплати с Йангсам и после да се завърне в света на щастливите.

Истинското му име беше Парк Сонг. Наближаваше четиридесетте, слаб кореец с остра брадичка, с гладка, черна коса, малки очички и усмивка, която разкриваше белите му зъби. Беше получил прякора си заради постоянното и често неуместно кикотене. Онези, които вярваха, че смехът извира от устата на глупците, лесно се хващаха на лековатото му поведение, зад което се криеше изключителна себичност и свирепо лукавство.

Той фалшифицираше пътнически чекове, чуждестранни облигации, акции и паспорти. Основният му продукт обаче бе американската стодоларова банкнота. Тя беше произведение на изкуството, в което бе вложил всичко. Гордееше се с уменията си да изработи издатините, кръстосаните гравюри и сложните извивки, които правеха американската книжна валута най-трудна за копиране. Каквито и недостатъци да имаше като човек, що се отнася до доларите, Сонг ги правеше добре.

Значителните му печалби отиваха в такива инвестиции като недвижимо имущество в Хонконг, тайвански пазари на дребно, малко лозенце в Бордо и верига от магазини в Манила. Записа се и на курс в Ле Кордон Блю в Париж, където прекара дванадесет седмици в изучаване на класическата френска кухня. Парите му даваха свобода и лукс. Дори му позволяваха да си купува любов.

Шофьорът му, сребърен олимпийски медалист по джудо за 1984 година и понякога бодигард, пъхна куфарите в багажника. Бодигардът Милта изобщо не му помогна. Израелецът, облегал се на колата, държеше ръка върху узито под палтото си и в същото време зорко оглеждаше влизащите и излизащите от терминала.

От летище „Кимпо“ лимузината се насочи на изток, покрай река Хан и към центъра на Сеул. Сонг си наля коняк от барчето и отпиваше, като се взираше през матовото стъкло към върбите и тополите, чиито клони бяха побелели от сняг. Докато лимузината минаваше покрай остров Нанджи, той вече привършваше третото си питие. Щом колата наближи покритите с борови гори планини отвъд града, започна нервно да почуква с нокът по празната чаша.

Предишния ден в Хонконг бе продал четири милиона долара във фалшиви американски стодоларови банкноти на един ирландски терорист с вид на джудже, който се кълнеше, че е поставил бомбата, убила лорд Маунтбатен и внука му. Смехурко изслуша с безразличие разказа му. Всеки знае, че хвалбата и лъжата са едно и също нещо.

Стотачките се бяха похарчили по тридесет и два цента за долар, добра цена, макар че получената сума бе доста по-малка от необходимата, за да остане жив. Затова той бе принуден да продаде на загуба плаващия си ресторант, закотвен край Абърдийн, мястото си в хонконгската борса, дванадесететажната си дървена хижа в

швейцарски стил на полуостров Чи Ма Ван и трите си мотела в Коулуун, които обслужваха проститутки.

Йангсам бе започнал да го унищожава. Сонг много се разстрои, като разбра, че умът не е гаранция срещу нахисване. Собствеността му се стопяваше, което само по себе си беше ужасно, но повече го плашеше смъртта. Винаги можеше да си възстанови собствеността, но не би могъл да си купи друг живот.

Доскоро се радваше на изключително благоволение от страна на Бръснача. Той го бе предпазил от арест, предотвратявайки екстрадирането му на Запад, беше му осигурил пропуск от корейското разузнаване и бе успял да намери купувачи за фалшивите му пари. Беше прикривал и престъпленията му, включително и садистичните прояви на Сонг.

На свой ред Сонг му служеше като фалшификатор, информатор, перач на пари и убиец. Но преди две седмици нещо с прането на пари бе тръгнало наопаки и това струваше милиони на Йангсам, а Смехурко се изправи пред смъртна опасност. Можеше ли някой да се спаси от яростта на Бръснача, когато ставаше дума за пари? По-скоро риба би успяла да се покатери на някое дърво.

— За да ми докажеш добрите си намерения, трябва да платиш незабавно една част от дълга си — каза му Йангсам.

— Незабавно? Дадохте ми три седмици да събера парите.

— Настоявам като гаранция веднага да ми изплатиш десет милиона долара.

— Не разбирам.

— Това ще покаже, че си сериозен, че ме уважаваш и възнамеряваш да уредиш дълга си. Ако не внесеш тази сума, всеки ден ще губиш по един пръст от ръката си, докато го направиш.

В ръцете и краката си Сонг усети горещина, която започна да се разпространява по цялото му тяло. Гласът му стана дрезгав, а думите — почти несвързани:

— Казахте незабавно.

— Е, имаш два дни, преди да започнем с рязането на пръстите. А за останалите пари имаш на разположение три седмици.

Смехурко стисна юмруци, за да спре треперенето на ръцете си и преглътна с усилие. Не можеше да избегне това ново усложнение в

живота си. Напускането на Корея означаваше евентуално екстрадиране от новия му дом, за да го обвинят в убийство в Америка и Италия.

И ако събирането на тридесет милиона долара за три седмици си беше трудна работа, то изнамирането на десет милиона за четиридесет и осем часа бе почти невъзможно.

До този втори ултиматум със заплахата за пръстите му Сонг имаше причини да бъде самоуверен и изпълнен с оптимизъм. Беше отличен фалшификатор, въртеше си далаверите с минимални загуби. Случаят с Йангсам, който му излезе доста скъпичък, бе един от редките случаи, когато самият той, а не някой друг, бе използван като жертвено агне.

Проблемите му с шефа на корейското разузнаване възникнаха заради желанието на Сонг да притежава банка, мечта, която не му даваше мира от години. Доскоро или не му достигаха парите, или не успяваше да осигури подходящо място и човек за фасада. Но преди три месеца тези елементи най-после се съединиха и той се втурна смело да осъществи мечтата на живота си.

През септември отвори банка на Каймановите острови. Партньор му стана Жерар Петрус, закръглен, петдесет и две годишен французин, собственик на съседно до неговото лозенце в Бордо, за когото на два пъти беше фалшифицирал американски съкровищни бонове. Банкер с многогодишен опит във воденето на секретни сметки, Петрус добре знаеше колко важно е да се пази банковата тайна.

Сонг сметна, че той е човек, надарен с пресметлив ум и силна воля. И двамата добре планираха ходовете си предварително, скриваха истинските си чувства и използваха хората в своя полза. Петрус постоянно планираше нещо и винаги много внимаваше какво приказва. Смехурко се възхищаваше от тези му качества, макар че понякога му беше трудно да предвиди следващия ход на французина.

И двамата познаваха хора, нуждаещи се от финансова секретност: търговци на наркотици, данъчни измамници, контрабандисти на оръжие, агент от разузнаването, бизнесмени, мамещи кредиторите си, съпрузи, мамещи жените си, политици от Третия свят, предвидили ранното си пенсиониране. Търсенето на финансова секретност никога не е било по-голямо.

И двамата бяха на едно мнение по въпроса, че Каймановите острови са идеалният подслон за горещите пари. Разположени южно

от Маями, в Карибите, законите за банковата тайна на островите бяха по-сигурни даже от тези в Швейцария. Банков служител, който се осмелеше да признае за съществуването на тайна сметка, рискуваше две години затвор. Достъпът до информация по сметките или за самоличността на вложителите бе изключен без съдебно нареждане. А такава се издаваше изключително рядко. Никой не можеше да изисква информация за другиго.

Докато Петрус имаше по-голям банков опит, самият Сонг пък знаеше това-онова за тайните авоари, данъчните измами и компаниите „черупки“^[1] и обичайните финансови мошеничества, заложили в основата на подмолното банкерство. Подлостта му го бе подготвила за света на тайните пари, където онези, които умееха да държат скрити авоари и да пазят информацията в тайна, наистина можеха да станат доста заможни. Сонг и Петрус трябваше просто да отворят вратите, да си държат езика зад зъбите и да богатееят.

Създадоха компания „Трансоушън Карибиан“ и се разбраха Петрус да бъде фасадата ѝ. Французинът имаше вид на бизнесмен, така че защо да не му остави ежедневното управление на банката. Сонг, скрит зад компании „черупки“, регистрирани в Панама и Люксембург, щеше да бъде мълчаливият партньор. И двамата щяха да набират вложители.

През третата седмица след отварянето на банката Петрус му изпрати телекс, в който му съобщи за събраните от него клиенти, един от които бе направил депозит от половин милион долара и обещание за още. Кореецът също бе осигурил двама богати клиенти. Единият бе шефът на филипинска компания за сълзотворен газ, който правеше милиони от вълнения и протести срещу правителството на Акино.

Другият беше Ча Йангсам, който се нуждаеше от скривалище за подкупите, получени от търговци на наркотици и корумпирани военни доставчици. Той искаше също да укрие някои суми, присвоени незаконно от богатата му и доверчива съпруга.

След като Сонг бе решил да запази Бръснача като свой покровител, то помощта, оказана на висшия шпионин, бе нещо съвсем естествено и прозорливо. Възможността, предоставена на стиснатия Йангсам да умножи богатството си, винаги би осигурила на Смехурко добро отношение или поне той така си мислеше.

И така, преди две седмици Бръснача му се обади у дома му в Сеул, за да го попита дали знае, че парите на „Трансоушън Карибиан“ са инвестирани в частни начинания на Петрус. Някои вложители, включително и Йангсам, доста се съмнявали в тези начинания. Заради тези съмнения шефът на корейското разузнаване си поиска парите.

Сонг не знаеше нищо за тайните далавери на французина. Новините го свариха напълно неподготвен, той се паникьоса и си представи реакцията на Йангсам, ако не си получи обратно парите.

Като всички нещастници шефът на корейското разузнаване гледаше на цялото човечество с недоверие и ставаше заложник на собствените си страхове и подозрения. Нямаше нищо изненадващо в това, че обвини Сонг и Петрус в коварни намерения да го ограбят. Всъщност той заповяда веднага да му върнат тридесетте милиона долара, в противен случай заплаши да ги убие.

Сонг бе загрубял от военната си служба в Южен Виетнам и Корея. С присъщото си безразличие към нормите на поведение сред интригите, бруталността и корупцията на военния живот той се почувства като риба във вода. Владееше добре таекуондо, корейското карате, и кеупсо чириги — изкуството да се атакуват жизненоважни точки на тялото.

Преди година, когато агент на американските тайни служби, работещ под прикритие, се опита да проникне в организацията му, той го уби с ритник в гърлото. По-късно един безразсъден италианец от Интерпол опита същата игричка само за да бъде удушен от Сонг, който после затрупа тялото му с бетон и обогати с него пода на един склад в Хонконг.

Но въпреки това по жестокост не можеше да стъпи и на малкото пръстче на Йангсам. Шефът на корейското разузнаване бе най-силният човек в Корея след президента, който му позволяваше да върши престъпления в големи мащаби и да се измъква сух. И тъй като Йангсам не беше склонен да изчаква ходовете на враговете си, той ставаше още по-опасен.

Както се очакваше, операциите на Петрус страдаха от сериозни пропуски. Същото се отнасяше и до банката. Французинът, който си остана в Карибите, сякаш бе извън обсега на Йангсам. Сонг обаче имаше нещастieto да живее в Сеул, което го правеше лесна мишена за главния шпионин. И точно в един такъв момент след фиаското на

банката той получи нареждане да възстанови загубите на Йангсам или да си понесе последствията. На Сонг не му бе необходимо много, за да разбере, че го чака мрачно бъдеще.

Фалитът на банката бе най-ужасният кошмар в живота му. Петрус не отговаряше на телексите и телефонните обаждания. Освен това Йангсам го беше поставил под наблюдение и вероятно подслушваше телефона му. Сонг бе готов да наеме чартърен полет до Каймановите острови, за да хване Петрус, но точно тогава научи, че французинът се е отправил към Хаити на борда на самолет „Чесна“, натоварен със златни кюлчета. Същия следобед банка „Трансоушън Карибиан“ затвори врати завинаги.

Получи и други лоши новини от Йангсам, чиито шпиони никога не почиваха: властите на островите настояли за незабавното екстрадиране на Сонг, тъй като Петрус продължил да го обвинява за всичко. Французинът разкрил цялото му криминално досие, прибавяйки към него твърдението, че кореецът имал намерение да извърши банкова измама. Добавил, че престъпният му партньор, както нарекъл Сонг, заграбил лъвския дял от банковите постъпления за себе си.

Роден лъжец, Сонг рядко говореше истината. Но когато каза на Йангсам, че не е взел нито пени от банката, той бе съвсем откровен. Обаче шефът на корейското разузнаване не се интересуваше от клетвите за праведност, а от това да си върне парите.

След едно особено смразяващо обаждане от Бръснача напрегнатият Сонг сграбчи първото попаднало му под ръка одеяло, изтича до банята и заключи вратата. Строполи се на пода и го разкъса със зъби, заклевайки се да убие Петрус.

Смехурко, измамникът, се бе оставил да го измамят. Никога преди животът не беше му се струвал такава шибана, воняща и коварна игра.

Научи, че измамникът се появил в Париж, за да се срещне с адвокати и влиятелни приятели от правителството. Помолил ги да се застъпят за него пред властите на островите. От Йангсам Сонг научи също, че французинът и покровителите му са сключили сделка с властите на островите. Петрус щял да се върне доброволно на островите, за да бъде обвинен, с уговорката, че няма да получи повече

от четири месеца в местния затвор — доста приятно местенце за убиване на времето, както се говореше.

И най-лошото — французинът не трябваше да връща нищо. Посредниците му убедително повторили твърдението, че Сонг е офейкал с почти всичките пари, така че именно той трябвало да обезщети вложителите. В този момент напрежението на корееца стана толкова непоносимо, че той повърна и загуби апетит за дни напред.

Тъй като властите на Каймановите острови искаха да предпазят банките си от разследвания, на Петрус бе позволено да задържи незначителна сума, която твърдял, че е отмъкнал. Колкото до Смехурко — на кого можеше да се оплаче той? Жалкото му минало го бе превърнало в подлец; всяко твърдение за невинност от негова страна би прозвучало като шега.

От гледна точка на французина всичко завърши щастливо. Сонг, от друга страна, беше бесен, защото го обвиняваха в нещо, което не бе извършил. Стресът му бе толкова силен, че нощем не можеше да заспи без няколко коняка.

Преди два дни по обяд му се обадиха и му наредиха веднага да се яви в главната квартира на корейското разузнаване. Разтреперан и изпотен, той се подчини, надявайки се, че мускулите на сфинктера му няма да се отпуснат пред Йангсам. Но вместо да приключи със земните му дни, главният шпионин му даде да прочете един телекс.

Вчера сутринта, според телекса, охраната открила два големи куфара в Боа дьо Венсан, в североизточните покрайнини на Париж. Заради петната от кръв повикали и полиция. Куфарите съдържали по-голямата част от остатъците на бял мъж на средна възраст, чието тяло било нарязано на парчета и увито в найлонови торби за боклук.

Черепът му бил строшен, а гърлото на счупена бутилка стърчало от ануса му. Пръстите на ръцете му били отрязани.

Остатъците били идентифицирани като Жерар Петрус, изчезнал, след като напуснал кантората на адвоката си на Ке дьо Тюйлери двадесет и четири часа преди това. Били забелязани трима азиатци, които извадили два големи куфара от синя тойота, все още паркирана край входа на Боа дьо Венсан. Когато полицаите претърсили колата, те открили окървавена тръба, с която Петрус бил пребит до смърт. Намерили и пръстите му, увити в станиол и скрити в жабката.

Сонг усети как по гърба му се стича студена пот. Сърцето му внезапно заби неравномерно, болките в корема се появиха отново. Погледна крадешком към Йангсам, който седеше зад бюрото си с лице на покерджия, после мълчаливо продължи да чете телекса. Секунди по-късно спря, неспособен да се съсредоточи.

Бръснача се обади:

— Наказанието на Петрус гарантира, че той вече няма да повтори престъпленията си. Наречи го глоба за вечни времена, наложена заради високомерието му, задето си е помислил, че може лесно да се измъкне. Той предложи да върне парите, но нали разбираш, че му нямах вяра. Поради това вече не ми вършеше работа. Изненада се, като разбра колко много знаем за него. Знаехме например, че е платил големи суми на някои влиятелни френски чиновници, за да се застъпят за него пред полицията на островите. Изплатил е някои дългове и е бил доста щедър към адвокатите си. Повечето откраднати пари вече не са негова собственост, а останалите, както научих, са скрити в номерирани сметки в четири различни страни. Разкриването им ще бъде трудно, ако не и невъзможно. — Очите на Йангсам се забиха в Сонг. — Искam си парите — заяви той, — и това е единствената причина, поради която си все още жив. Сега нека да си поговорим за аванса ти.

Петнадесет минути по-късно Сонг излезе от кабинета на полковника, отпрати шофьора си и изумен тръгна по улиците на Сеул. Нещо в гърдите го стягаше и безпокойството му така нарасна, че той почти побягна. Въпреки декемврийския студ се потеше. Закри лице с ръце, кожата му беше гореща и потна.

Сваляйки шапката и палтото си, той ги захвърли на тротоара зад себе си и се втурна сред обедните тълпи, събаряйки на паважа един стар слепец. Старецът изкрещя, но Сонг изобщо не се обърна назад.

Как щеше да плати на Йангсам аванс от десет милиона долара само за четиридесет и осем часа?

Четиридесет минути по-късно изтощеният Сонг се намери в Чонгмио, горист парк, разположен в центъра на Сеул и подслонил няколко традиционни храма. Спря пред една гробница, преви се, сложи ръце върху коленете си и дълбоко си пое дъх. После започна да масажира областта около сърцето си. За минути дишането и пулсът му се нормализираха.

Приближи се към храма: очи на зли и отвратителни символи — дракон, тигър и феникс, бяха гравирани по гредите и входните врати. Когато храмовете бяха затворени (те отваряха само в специалните дни за церемонии), поклонниците оставяха вино, свински крака и волски глави пред стълбите. В декемврийския студ Сонг надуши миризмата на още топлите оризови питки.

Със затворени очи стоеше сам пред храма с протегнати ръце и разперени пръсти, пръстите, които Йангсам току-що се бе заканил да отреже. Олюля се, едва дочувайки далечния шум от уличното движение. Изведнъж отвори очи.

Знаеше как да осигури аванса. Просто ще продаде част от хонконгската си собственост.

Пред храма му хрумна и още нещо — как да си върне покровителството на Йангсам.

Започна да се кикоти.

[1] Компания „черупка“ — компания, която обикновено е прекратила дейността си, но все още притежава регистрация на борсата; чрез нея се извършва операция „черупка“ — компания, която няма борсова регистрация, използва името и регистрацията на компанията „черупка“, за да участва в борсовите игри. Финансовите законодателства в много страни забраняват подобна практика. — Б.пр.

↑

2.

Парк Сонг живееше в изящно жилище близо до сеулския дворец Кайонбок, където през 1895 година японски наемници убили корейската кралица Мин, като я пронизали, а после я изгорили с газ. Между стените, ограждащи едноетажната ограда, той бе посадил много люлякови дръвчета, грамадни розови лотоси и миниатюрни кленове.

Наскоро добави към къщата и крило с климатична инсталация — колекция със спомени от Холивуд, която включваше костюми, носени от джуджетата във „Вълшебникът от Оз“ и камъни от калифорнийския връх Лий, на който е разположен легендарният надпис „Холивуд“. Много обичаше холивудските филми от тридесетте, особено мюзиклите. Да танцува степ му стана хоби заради безграничното му възхищение от Фред Астер.

Тъй като беше запален почитател на Джоан Крофърд, кухнята бе постлана с бял килим, а спалнята бе облицована с виенски огледала. Закуската му включваше същото меню, към което актрисата се бе придържала в продължение на години — бисквити с горчица и рохко яйце — никаква сол, никакво масло.

Два часа след като се завърна у дома с парите на Йангсам, той влезе в огромна, дълбока бронзова вана, изработена по модел на една от ваните в къщата на Том Микс в Бевърли Хилс. Остави остър бръснач на ръба ѝ, потопа се до шията във водата с аромат на жасмин и въздъхна от удоволствие. Горещата вана бе едно от малкото невинни удоволствия, които не го отегчаваха.

Тъкмо бе приключил с последното от серията телефонни обаждания. Разговорът беше с един клиент в Ню Йорк, който му гарантира, че милион и половина във фалшиви бразилски съкровищни бонове ще бъдат доставени навреме. Първата стъпка към това да станеш бизнесмен е да заприличаш на бизнесмен.

В другите разговори скастри съдружниците си от Сеул и от чужбина. Необходимата хартия за последното печатане на банкноти не

бе пристигнала от Америка и докато печатарите настояваха, че нямат никаква вина, той им даде да разберат, че не приема никакви извинения. Беше още по-категоричен с американските си доставчици, заплаши да ги убие, ако хартията не е пристигнала в Сеул на другия ден сутринта.

Йангсам го притискаше, но и той бе твърде жесток към онези, които се забавляваха с шегички за негова сметка. Не вярваше на никого и изобщо не понасяше недомлъвки и празни брътвежи. Изискваше и получаваше уважение от сътрудниците и съдружниците си, а Йангсам бе единственото изключение от това правило. Човек целува ръката, която не може да ухапе.

Решен да запази пръстите си, телефонира на Бръснача от Хонконг, потвърждавайки, че авансът ще бъде изплатен навреме. По-късно вечерта полковникът щеше да изпрати хората си да приберат десетте милиона и да ги занесат в дома на любовницата му — бивша кралица на красотата, чиято филмова кариера му излизаше твърде скъпо.

Шефът на корейското разузнаване инвестираше в акции от медодобива, убеден, че разпространението на СПИН в Замбия и Заир, източник на по-голямата част от световната мед, ще изстреби опитните работници и това ще доведе до голям недостиг в световен мащаб. Когато станеше дума да се преследва печалба, Йангсам тичаше по-бързо и от попарено псе.

Отпуснал се във ваната, Сонг потупа лицето си с огромна влажна гъба. Току-що бе оставил темпераментната Елана в голямата спалня, където тя говореше на Шар Пей. Мръснобялото, дългомуцунесто куче беше нервно и потиснато, поради което Елана реши, че то е чувствително. Сонг виждаше нещо доста по-различно в характера на палето; като всяка чистокръвна порода кучето просто бе свикнало да следва собствените си егоистични прищевки.

По-възрастните жени също притежаваха този егоизъм, ето защо Сонг предпочиташе девойките, на които можеше да даде определени знания и умения. Обучаваше всяко от момичетата на страстни чувства, маниери и пози на кисаенг, нещо, за което и най-възхитителният любовник можеше само да мечтае. Когато времето заличеше любовта, той избираше друго момиче и започваше да го обучава. Държеше много на сексуалното подчинение.

Сонг благоговееше пред древните корейски традиции, особено пред традицията кисаенг. Тя водеше началото си отпреди почти хиляда години, когато дворът на династията Корио избираве девойки заради красотата, чара и таланта им и ги обучавал да стават певици, художнички, музикантки, танцьорки и разказвачки. В резултат на това те били най-високообразованите жени в страната, жени, които станали компаньонки на крале, благородници, учени и артисти.

Били известни като кисаенг, същества за отмора.

Били известни също и като свършената жена.

Туристите и чуждите бизнесмени, посещаващи Корея, все още имат възможност да се срещнат с кисаенг в луксозни ресторанти, където им се умишкват разни компаньонки, които пеят, танцуват, свирят на традиционни инструменти и пишат калиграфия с четчица и мастило.

Но Сонг знаеше много добре, че днешните кисаенг са просто част от сексиндустрията, предназначена за туристите от Америка, Япония, Европа и Австралия. Какво друго би могло да се каже за жени, преминали набързо през някаква държавна школа за обучение, чиито два основни компонента са преданост към антикомунизма и изучаване на сексуалните пози, предпочитани от японците.

Тези жени нямаха нищо общо с някогашните високообразовани артистки от миналите векове. Днешната кисаенг е курва, наета да забавлява уморени бизнесмени, които плащат много за привилегията да бъдат измамени. Услугите на тези псевдокисаенг са доста скъпи.

Познанията на Сонг за свършената жена съвсем не бяха повърхностни. Той притежаваше редки книги, вековни свидетелства по темата, включително и антични свитъци, описващи група от шести век, наречена „вонхва“ — истински цветя. Групата, която предшествувала кисаенг, се състояла от красиви млади жени, избрани да служат като образци в държавата. Тя обаче се разтурила, когато едната от двете ѝ водачки убила другата в пристъп на ревност.

Обучавайки Елана, която беше умна, податлива и изгаряше от желание да му достави удоволствие, Сонг успя да я превърне в истинска кисаенг. Бяха наети най-добрите възпитатели, които я научиха на поезия, проза и корейска музика, която не ѝ се струваше хармонична, защото не се основаваше върху темпериранията гама на западната тонална система.

Самият Сонг се зае с част от подготовката, като я научи на калиграфия и на танците от кралския двор, които я караше да изпълнява, облечена в традиционен костюм и мъничка коронка от цветя. Научи я и на народните танци с техните грациозни движения — повдигане на раменете и после бавни движения. Научи я как да му налива питиетата, да поставя късчетата храна в устата му — така както кисаенг са го правили в продължение на векове.

Тя усвои хангул, сравнително простата корейска азбука, състояща се само от десет гласни и четиринадесет съгласни. Обаче ѝ беше трудно да говори корейски, често забравяше да постави глагола в края на изречението, както го изискваше правоговорът. Но при тези английски думи, които навлизаха в корейската реч, Сонг не беше много вискателен към Елана да усъвършенства езика. Тя бе млада и неопитна; прекалената критичност щеше да охлади желанието ѝ за учене.

Елана бе дошла при него само с дрехите на гърба си. Поради това сигурността бе нещо много важно за нея. И тя изпълняваше изискванията му. Бе нещо като търпелив зъбрак, но, оставяйки я да се развива със собственото ѝ темпо, той успя да извлече най-доброто от нея.

Тя бе девица, която се оказа невероятно чувствена и под негово наставничество се превърна в пламенна любовница. В секса правеше всичко, което той пожелаеше, независимо колко шокиращо или забранено беше то. Заедно със страстта ѝ се появи и едва доловимият инстинкт на собственичката, който понякога го дразнеше. За да я предпази от забременяване Сонг накусваше тестисите си в гореща вода, при което изпитваше чувствено удоволствие от болката.

Той бе създал своята свършена жена, която не беше за продан на някой чужд бизнесмен с дебел портфейл. Беше негова лична собственост, обучена единствено за негово удоволствие и за задоволяване на собствените му желания. Той се наслаждаваше още повече на мисълта, че друг мъж няма да притежава Елана. Когато ѝ каза, че в живота ѝ няма да има друг мъж, тя се хвърли в прегръдките му и заплака от радост.

Сонг бе изключително щедър към жените. В замяна на щедростта си получаваше доволна и радостна млада любовница. Всеки подарък, казваше ѝ той, е частица от самия него.

Предишния месец ѝ подари хонда за десет хиляди долара. Моторът бе оборудван със стереоуредба, бордов компютър и телефонна връзка между моториста и пътника зад него. Много харесваше снимките на слабото, русо момиче, възседнало мотора, облечено с френски сутиен, който показваше зърната на гърдите му, и с гащички, които разкриваха вагината му.

Когато замина за Хонконг, той не забрави Елана, останала в Сеул да се наслаждава на любимите си лакомства — кока-кола и шоколадов кейк. На търговската улица „Ландмарк“ ѝ купи две кожени якета „Клод Монтана“. В момента тя бе облякла едното яке, вече малко поизцапано, тъй като Шар Пей успя да се изпикае върху бедрото ѝ.

Излегнат във ваната, Сонг извади крак от водата и огледа мускула, оформен от танците и бойните изкуства. След като насапуниса крака си, той го избърсна с острия бръснач с дълги, сигурни откоси. Такъв крак би могъл да скрие топките на Йангсам чак до темето. Но това си беше чиста фантазия, а фантазията е резултат от замъгляване на мозъка. Щеше да намери друг начин да отмъсти на Йангсам.

Той се закиска. Отново се чувстваше добре.

Получаваше ерекция. Обърна глава и извика към голямата спалня:

— Елана, ела тук. Веднага.

Вратата се отвори и тя влезе в банята с палето в ръце. Спря на няколко стъпки от ваната, целуна муцунката на кучето и махна с едната му лапичка към Сонг.

Той вдигна мократа си ръка и отвърна на поздрава.

— Остави го в другата стая, красавице, после си съблечи якето и влез във ваната. Заклучи вратата, за да не ни безпокоят.

— Реших да го нарека Спрингстийн — съобщи му тя.

— Че какво лошо има в това да му викаме господин Уий-Уий^[1]?

— Това стана случайно. Той не искаше да цапа новите ми дрехи.

— Може би ще се извини за лошите си маниери, като ти изпрати цветя. Сега го остави в спалнята и се върни.

Тя излезе от банята, тананикайки си „Роден в САЩ“. Две минути по-късно се върна гола и усмихната, със златна верижка около китката. Беше слаба, с малки гърди, със зелени очи и дълга до раменете златиста коса. Ноктите ѝ бяха боядисани в зелено.

Елана стъпи върху ръба на ваната и се плъзна в прегръдките на Сонг. Без да каже и дума, тя облиза зърната на гърдите му, подръпвайки ги нежно с пълните си устни. Плъзна ръка между краката му. После, потапяйки глава под водата, тя пое еректирания му пенис в устата си. Косата ѝ потъмня, носейки се по повърхността на водата. Със затворени очи той се отпусна назад във ваната. Палавият ѝ език го влудяваше.

Секунди по-късно тя излезе да си поеме въздух. Отметна косата си назад и с грейнало лице се усмихна на Сонг. Той отвърна на усмивката ѝ, без да забрави да кимне одобрително. Беше я обучил добре. Попита я:

— Щастлива ли си с мен, имам предвид истински, безметежно щастлива? Моля те, кажи ми истината. Ще разбере, ако лъжеш.

Отпускайки глава върху гърдите му, тя нежно погали зърното му с малкия си показалец.

— Обичам те. Искам да остана завинаги с теб.

— Не те питах това. Попитах те дали си щастлива, истински и безметежно щастлива.

— Да. Имам всичко, което бих могла да си поискам. И наистина искам да остана завинаги с теб.

Погледна го: мократа коса ограждаше лицето ѝ, пълните ѝ устни се усмихнаха доверчиво. Сонг целуна очите ѝ, опита водата и усети нежното трептене на миглите ѝ под устните си. Никога не беше му се струвала по-съблазнителна.

Тя плъзна език по ухото му и започна да се търка в него. Изрече с властен хищнически шепот:

— Искам винаги да съм щастлива колкото сега.

Сонг вдигна кичур от косата ѝ към устните си и го целуна. Пръстите му масажираха врата ѝ.

— Ето сега си струва да те убия — прошепна той.

Взе острия бръснач и бързо разряза двата края на устата ѝ. Секунда по-късно заби зъби в дясното ѝ рамо. Елана изпищя и лицето ѝ се разцепи. Той се разкикоти. Отпускайки се назад във водата, склучи крака около кръста ѝ и продължи да стиска, докато тя престана да диша.

Отпускайки крака, Сонг сложи дясното си стъпало върху корема на Елана и с презрение я отблъсна от себе си. Тя потъна по очи във

водата и заплува към двете кранчета във форма на диви коне, изправени на задните си крака. Все още стискайки бърснача, Сонг се гмурна след нея в кървавата вода.

Извади глава от водата, изправи се бързо, а в ръцете си държеше мокрия и кървящ труп на Елана. Втурвайки се напред, той притисна гърба ѝ о стената, вкара пениса си в нея и моментално се изпразни.

Изтощен, остави мъртвото момиче да се изплъзне от ръцете му и да плъосне във водата. После затвори очи, изправи се разтреперан и опря чело в стената на банята, облицована с павета, взети от алеята на Д. У. Грифит. Испита невероятно облекчение. Предишното напрежение беше изчезнало. Сега умът му беше ясен и спокоен.

Без убийство не можеше да задоволи напълно сексуалния си нагон. За това изключително еротично изживяване се нуждаеше от жена, издигнала се над ежедневно и обикновеното. Нуждаеше се от някоя, която да прилича на майка му, но да има доста по-различни желания.

Сонг се нуждаеше от своята *съвършена жена*. Често я откриваше и всеки път я убиваше.

Три часа по-късно танцуваше степ върху пода на дневната си, върху черния, полиран гранит пред камината, заградена с два бронзови лъва в стил арт деко, и точно тогава един кривокрак слуга с бяло сако го прекъсна, за да му съобщи, че трима души са пристигнали за парите на Йангсам. Сонг, издокаран с бяла вратовръзка, танцуваше заедно с Фред Астер и Джинджър Роджърс във филма „Време за суинг“, който вървеше върху огромния телевизионен екран. Без да прекъсва танца си, поръча:

— Кажи на господата, че куфарите, които искат, са пред стаята. Да си ги вземат и да си вървят.

Когато слугата затвори вратата, той се усмихна и си помисли: „Йангсам, приятелю, твой ред е да се изненадаш“. На екрана Астер току-що бе привършил „Никога няма да танцувам“ и сега заедно с Джинджър щяха да започнат „Както изглеждаш тази вечер“ — любимото му парче от този филм.

Тананикайки си, плавно повтаряше всяко движение на Астер. Йангсам беше забравен.

В кабинета на вилата си Ча Йангсам, клекнал пред пет кожени куфара на килима, гледаше бюрото си, спомняйки си злата прокоба, предвещаваща загубата на тридесетте му милиона долара. Йангсам, здрав мъж към петдесетте, със свъсени очи и неприятен носов глас, никога не би си признал, че е суеверен. Но корейските духовни традиции вярваха в пророчествата, нещо, което той приемаше изцяло.

Прокобата, последната, се бе появила на рождения ден на Буда, в осмия ден от четвъртия лунен месец. През онази нощ той се вля в тълпите край будисткия храм Чогие-са в центъра на Сеул, където си купи книжен фенер и свещ. След като написа имената на хората от семейството си върху етикета под фенера, пхна свещта в него, запали я и после окачи фенера на една от няколкото жици, опънати през двора на храма.

В тъмнината проблясваха свещи и осветяваха двора. Йангсам се наведе и се помоли благословията на Буда да се простре върху него и семейството му. Помоли се да продължи да му помага в трупането на пари. Богатството го изпълваше с щастие и му даваше сигурност, че животът му ще стане още по-приятен.

Освен това парите му позволяваха да се оттегли навреме от работата си в разузнаването, вместо да остане там твърде дълго и да се превърне в жертва на някой по-напорист военен натегач. Чрез парите можеше да избяга от враговете си.

Изведнъж върху фенера му налетя силен вятър и той лудо затанцува върху жицата. Секунда по-късно фенерът се запали и изгоря. *Зла прокоба.* Йангсам знаеше това, знаеха го и ужасените поклонници край него. Изгорелият фенер предсказваше, че нещо лошо ще се случи през идващата година.

И също като късмета нещастиято го споходи незабавно. Скоро след инцидента с фенера жена му получи слаб удар, а по-голямата му дъщеря, първокурсничка в бостънското медицинско училище, загуби крака си при катастрофа с мотоциклет. Двадесет и четири годишната му любовница, напориста малка кучка, на която не й стигаше търпението да научи нещо както трябва, завъртя любов с един японски режисьор, надявайки се той да ѝ помогне във филмовата кариера.

И най-накрая се получи катастрофата с банката на Парк Сонг, която заплаши да срина надеждите му за безоблачно бъдеще. След загубата на тридесет милиона долара всички други проблеми му се струваха тривиални. Даже правителственият декрет за смазване на студентските демонстрации, призоваващи за обединение на Северна и Южна Корея не успя да привлече вниманието му напълно. Йангсам не мислеше почти за нищо друго, освен за това как да възстанови парите си.

Побърза да притисне Парк Сонг. Йангсам не се интересуваше от никакви обяснения, оправдания или алибита. Сонг го беше уговорил да направи депозит в „Трансоушън Карибиан“, следователно той отговаряше за всички последствия. Шефът на корейското разузнаване, чиито врагове твърдяха, че имал здраво зашити джобове, че страдал от физическата невъзможност да дава пари, изпита смъртна заплаха, когато се усети измамен, когато му отмъкнаха пари, които по право му принадлежаха.

По дяволите злите прокоби! Той щеше да изстиска тридесетте си милиона от онова копеле Смахурко. Няма значение какво са правили заедно в миналото. Настоящото се струпва върху главите им с цялата си тежест, след като Йангсам изгуби парите си, и това не му даваше мира.

В кабинета той придърпа един куфар към себе си и го потупа с треперещи ръце. Евтина кожа, счупени ключалки, хлабава дръжка. Вероятно е взет от някой битак в Хонконг, но това нямаше значение. Значение имаше само съдържанието му.

Когато отвори куфара и погледна парите, усети тежест в гърдите си. Започна да се задъхва. Американските стодоларови банкноти бяха удивителна гледка. Докато потупваше парите, слепоочията му пулсираха. Всичко, от което се нуждаеше за благополучието и щастието си, се намираше в този куфар. *Всичко.*

Щеше да преброи парите, разбира се. Вярвай само на себе си и никой не ще може да те предаде. Когато броенето приключи, парите ще бъдат изпратени до банки в Макао, Унгария и Лихтенщайн — банки, внимателно проверени от Йангсам, така че да не се повтори бедата, която току-що бе изпитал на гърба си.

Дали пък в тези куфари нямаше и някоя фалшива банкнота? Йангсам се съмняваше в това. Сонг знаеше какви биха били последствията от една-едничка фалшива банкнота.

Постъпи мъдро, като го остави жив. Постресна го малко, да, но го остави жив, защото ако имаше човек, способен за кратко време да събере тридесет милиона, то това бе единствено Смахурко.

Йангсам изгребваше пачките със стотачки от куфарите и ги слагаше върху бюрото си. За няколко минути изпразни един от куфарите и се захвана с втория. И почти беше изпразнил и него, когато го видя. Беше пхнато между две пачки от стотачки. Станиолово пакетче с размерите на малък плик. Най-вероятно Сонг изобщо не е забелязал, че пакетчето му е изчезнало.

Той го вдигна, опули се към него през телените си очила, после го претегли на ръка. Ако вътре имаше нещо ценно, господин Сонг нямаше късмет, защото всичко в тези куфари принадлежеше на Йангсам.

Разтвори пакетчето, доволен, че е спечелил една точка от Смахурко. И после видя съдържанието. Мускулите на врата му се стегнаха и дишането му се затрудни. Едва се сдържа да не повърне.

В краката му паднаха няколко човешки пръста. Кървавите пръсти бяха със зелени нокти.

Въпреки жестокостта и хладнокръвието си Йангсам изпитваше силно отвращение от мъртва плът. Избягваше физически контакт с измъчените си жертви, особено след смъртта им, предпочитайки да остави тези грозни подробности на подчинените си. Цял живот изпитваше това отвращение. То водеше началото си от онази сутрин, когато, още осемгодишен, в мръсно, бедно семейство, се събуди и откри в ръцете си малкото си братче умряло от глад.

Отвратеният Йангсам заобиколи разпилените пръсти, приближи се до бюрото и изведнъж дъхът му спря. Опрял се върху безупречно чистото зелено писалище, той изчака докато дишането му се нормализира. После с трепереща ръка придърпа телефона към себе си, вдигна слушалката и започна да набира.

Изтощеният Сонг се беше строполил върху едно канапе с форма на мидена черупка в дневната си, беше разхлабил бялата си вратовръзка и гледаше финалните надписи на „Време за суинг“. Тананикайки си „Както изглеждаш тази вечер“, той избърса лице с

малка носна кърпичка. Телефонът върху малката плетена масичка не преставаше да звъни.

Сонг свали подкованите си обувки и си напомни, че трябва да сложи нови налчета на подметките и на токчетата. Затвори очи и започна да масажира краката си. Телефонът, който слугите бяха инструктирани да не вдигат, продължаваше да звъни.

Най-накрая се изправи, протегна се и отиде до плетената масичка. Усмивайки се на отражението си в огледалната стена, извади отворената бутилка от кофичката с лед и си напълни чаша изстудено шампанско. Отпи глътка и въздъхна от удоволствие. Отпи втора и вдигна слушалката.

— Да?

— Ти, мъничко говно! Заради това ще пукнеш.

Сонг вдигна чашата си с шампанско и се загледа в мехурчетата.

— Полковник Йангсам. Толкова добре направихте, че се обадохте. Вярвам, че авансът е бил доставен без проблеми. Десет милиона долара както обещах.

— Ти си едно болно копеле и това няма да ти се размине.

— Какво да ми се размине? Не разбирам. — Прехапа устна, за да не се разкикоти.

— Убил си я, нали, шибан перверзнико?

— О, нея ли? Имате предвид Елана? Е, да, всъщност направих го. Ами вие как разбрахте? То стана само преди няколко часа...

— Казах ти, че ще ти отрежа пръстите, ако не си платиш аванса. Е, ти го плати, но аз все пак ще ти ги отрежа. Един по един. Играй си отвратителните игрички с малките си момиченца, щом искаш, но не и с мен. *Не и с мен.*

Сонг не можа да сдържи усмивката си.

— Полковник, моля ви, бихте ли ми обяснили за какво говорите?

От гнева гласът на Бръснача стана по-носов от обикновено.

— Мислиш, че е много забавно дето си ми пратил пръстите на това момиче, така ли? Е, шегичката ти ще се стовари точно върху твоя гръб.

Смехурко вдигна вежди.

— А, разбирам. Да не искате да кажете, че нарочно съм пратил...

Изведнъж фалшификаторът започна да се извинява:

— Полковник, моля ви простете ми. Ето какво стана — увих пръстите в станиол и после забутах пакетчето някъде. Никога не бих ви изпратил подобен подарък. Никога.

— Ти си лъжец.

Сонг продължи да обяснява:

— Оставих пръстите на масата с парите. Нали разбирате, тъкмо прехвърлях парите в по-евтини куфари, а в същото време исках да си запазя пръстите за спомен. Човек е по-привързан към някои момичета. — Гледайки в огледалото, приглади веждите си с показалец. — Бързах, нали разбирате. Вашите хора щяха да дойдат да вземат парите и исках да съм готов. Предполагам, че пръстите случайно са се озовали в някой от куфарите. Наистина съжалявам за безпокойството. Надявам се, че не сте твърде разстроен.

Сонг си помисли: „Надявам се да си си повърнал червата, алчен боклук такъв“.

Йангсам го попита:

— Нима очакваш да ти повярвам?

— Между другото — продължи Смехурко — бихте ли ми извършили обичайната услуга — да изпратите някого да разкара тялото й? В тези времена изобщо не знам как щях да се оправя без вашата помощ. Тя е във ваната. Кажете на хората си да носят ръкавици и да не пипат нищо. Последния път някой беше оставил кървави отпечатащи върху бравата...

— Лъжеш за пръстите и сам знаеш, че е така. — Този път в гласа на Йангсам прозвуча съмнение.

— Полковник, защо да правя подобно нещо?

— Защото мислиш, че си много умен. Защото знаеш...

Бръснача спря, не искаше даже да допусне, че някой друг може да знае за отвращението му от труповете. Че откъде Сонг може да е научил за смъртта на малкото му братче? А истината бе, че фалшификаторът знаеше всичко за ужаса, който изпитва Йангсам при допир с мъртва плът. Този факт наред с много други бе отбелязан в подробния доклад срещу шефа на шпионите, който Сонг си държеше в една папка.

Йангсам продължи:

— И какво сега, като доказва, че можеш да събереш парите, си мислиш, че можеш да правиш каквото си искаш.

Фалшификаторът отклони разговора:

— Направо е престъпен начинът, по който тези студентски вълнения разстройват страната ни. На кого му пука, че един от водачите им умрял миналата седмица, след като вашите хора го прибрали за разпит. Каква беше причината за смъртта? О, да бе, инфаркт.

Сонг изпи шампанското и отново си напълни чашата. Студентът не беше умрял от инфаркт. Беше умрял, когато един от главорезите на Йангсам пхнал химикалка в ухото му и три пъти я натиснал с крак, вкарвайки химикалката право в мозъка на студента.

От новината за това, че студентският водач е напуснал този свят, вълненията само нараснаха. В същото време последователите му обвиниха Йангсам за убийството на студента и поискаха оставката му. Бръснача можеше да понесе бурята, но можеше и да не успее. Ако все пак го принудеха да подаде оставка, то беше по-добре да се оттегли като богат човек.

В този момент Йангсам се нуждаеше от фалшификатора като никога преди и Сонг знаеше това.

— Полковник, повярвайте ми, като ви казвам, че е станало случайно. Толкова бързах да приготвя парите, че вероятно съм съборил пръстите в куфара, без изобщо да забележа.

— Все още твърдя, че лъжеш.

— Полковник, след малко ще дойдат печатарите ми. Наистина ще ви бъда благодарен, ако трупът на Елана изчезне, преди те да пристигнат.

— Ако още веднъж ми пратиш нещо такова, лично ще забия един куршум в главата ти. Ще се разпоредя тялото да бъде изнесено, преди да дойдат печатарите ти. — След кратко мълчание продължи: — Нейните пръсти вместо твоите, така ли?

— Полковник, наистина аз...

— Шегичката ти отива. Е, приятелю, защо не почакаме, докато върнеш тридесетте милиона и тогава ще видим аз какви шегички мога да ти погода.

И затвори.

Сонг избухна в неудържимо кикотене. Чудесна шегичка. Йангсам сигурно го очакваха няколко безсънни нощи.

Вдигна папката, оставена до кофичката с лед, и я отвори. Върху няколкото напечатани страници лежеше цветна снимка осем на десет. Снимка на следващата му съвършена жена.

Разглежда лицето ѝ. Наистина красиво момиче, едно от най-красивите, които бе виждал в живота си. Руса коса, никакви физически несъвършенства и никакви данни за душевни заболявания.

Щеше да я вземе от Ню Йорк, последната му спирка, и да я доведе със себе в Сеул, за да започне обучението ѝ като кисаенг. Нищо нямаше да ѝ липсва. Краткият ѝ живот с него щеше да е щастлив.

През последната седмица всеки ден бе преглеждал биографията ѝ. Тя беше на тринадесет години.

[1] Wee — мъничък, мъник. — Б.пр. ↑

3.

Манхатън, декември

В четири и тридесет и две следобед детектив Мани Декър влезе в почти празния мексикански ресторант на авеню „Колумб“ и се изправи до една жена, седнала сама на бара. Гледаше я как привършва своята „Маргарита“, а зачервените ѝ очи се затвориха, докато пресушаваше чашата. Беше плакала.

След като остави празната чаша върху бара до чантичката си от змиорка, тя вдигна цигарата си от пепелника, дръпна дълбоко и я смачка. Погледна часовника си и тъкмо когато вадеше от чантичката си пакет „Марлборо“, забеляза Декър. Насили се да се усмихне, плъзна се от високата табуретка и се хвърли в ръцете му.

Докато той я държеше близо до себе си, оживяха безброй спомени. Името ѝ беше Гейл да Силва и навремето двамата щяха да се женят. Но то беше преди той да се върне от Виетнам, един много различен мъж от онзи, който напусна Америка като млад морски пехотинец — с чисти ръце и невинно сърце.

Беше видял много и си спомняше прекалено много. След завръщането си се чувстваше поне на хиляда години. Разочарованата Гейл се бе омъжила за друг.

— Осем години — каза тя. — Осем дълги години. Не е за вярване, че не сме се виждали толкова време.

— Изглеждаш чудесно, Гейл.

— Лъжеш, но така е добре. Неискрените комплименти са за предпочитане пред истината. Господи, ти си твърд като скала. Все още ли се занимаваш с твоето карате?

— Все още. Каратето, здравословният начин на живот и силата на молитвата са направили от мен това, което съм днес. Моят старец си мислеше, че тренировките са губене на време. Казваше, че ако си здрав, нямаш нужда от тях, пък ако си болен не бива да рискуваш.

— Мъдър човек е бил твойт старец. Толкова се страхувах, че няма да се появиш — усмихна се тя. — Благодаря ти, че дойде.

Отпускайки глава върху гърдите му, тихичко заплака. Детективът затвори очи. Професията на ченге, независимо колко дълго си я практикувал, те прави студен като надгробен камък през зимата. Декър се чудеше дали изобщо може да се безпокои за нещо. Със сигурност не би хленчил за когото и да е.

Гейл да Силва обаче бе нещо по-различно.

Преди два дни тя му беше телефонираше в управлението и го бе помолила за помощ. Предишния ден Тауни, порасналата ѝ дъщеря и единствено дете, както обикновено излязла, за да отиде в частното си училище на седемдесет и трета улица в Западен Манхатън. Но онази вечер не се върнала. Отчаяната Гейл да Силва молеше Декър да я намери.

Мани Декър приближаваше тридесет и пет, слаб и мускулист, с тъмнокестенява коса, мустаци и ведра усмивка, която лъжеше, защото той не бе от най-приветливите хора. Кокалчетата на ръцете му бяха задебелили от дългогодишното удряне на макивара — дъската за удари в карате. Счупеният нос му придаваше особен чар.

Декър получи златната си полицейска значка за по-малко от две години. Освен задълженията си в управлението, той тайно бе прикрепен към Отдела за вътрешни разследвания, който го нае като сътрудник на терен още от полицейската академия. Сътрудниците на терен докладваха за полицейски нередности до управлението на отдела и по този начин се превръщаха в едни от най-омразните хора в службите. Да те разкрият означаваше да те отлъчат, да те тормозят и даже да те пребият, и то твои колеги полицаи, които твърдо вярваха, че СТ означава „скапан тъпанар“. Работата беше рискова и понякога твърде опасна, но Декър я харесваше.

Сътрудниците на терен поддържаха контакт само с един човек от главната квартира — лейтенант или капитан. Използваха кодови имена, а местата за срещите им се избираха много внимателно. Декър бе настоял той и неговата връзка, познат просто като Рон, никога да не се срещат. Двамата общуваха по телефона и само Декър се обаждаше.

Беше единак, неспособен (или нямаше желание, както казваше бившата му жена) да се обвърже с друг човек. Той се възприемаше като наблюдател, живееше си живота свободен от всякакво обвързване, един мъж, спрял за малко между утробата и гроба, който задоволяваше всичките си желания, тренирайки сам в своето доджо и който бе

благословен, защото начинът му на живот му позволяваше да си създава свои закони. Ето защо стана сътрудник на терен, скапан тъпанар. Искаше сам да създава законите.

Декър хвърли шапката си на бара до един коледен венец, нагласен да бъде закачен на входната врата, и разкопча палтото си. Трябваше доста да се потруди, за да улови погледа на млад барман с орлов нос, който усърдно сменяше каналите на телевизора. След като се спря на „Любовна връзка“, барманът обърна внимание на детектива, който поръча:

— Две кафета, чисти.

Гейл да Силва хвана ръцете на Декър. Дребничка и тъмнокоса, тя беше около тридесет и пет, но изглеждаше по-възрастна. Беше облечена в красиво черно костюмче и бели спортни обувки — това беше униформата на работещите жени в Манхатън.

За последен път двамата се бяха видели в един мразовит априлски следобед в музея на изящните изкуства Метрополитен, където Декър едва не се блъсна в нея и съпруга ѝ на една изложба на Ван Гог. Тя се омъжи за Макс да Силва, набит счетоводител, който притежаваше и компания за продажба на джаз плочи. Спомняше си го като човек, доволен от себе си и недоволен от всички останали.

В обаждането си по повод изчезването на Тауни Гейл бе подхвърлила, че в живота ѝ настъпват някои промени. Малко преди изчезването на детето им Макс я помолил за развод. Според него, той вече приближавал четиридесетте и му било време за духовно прераждане, за повторно събуждане на интереса му към живота. Било време да разшири кръгозора си, да увеличи възможностите си да дава и да получава.

Гейл му казала, че говори глупости. Помолила го да мине направо на въпроса.

А въпросът, както тя сподели с Декър, бил, че съпругът ѝ се чукал с една своя клиентка и покрай нея се увлякъл по разни психошуротии. Новата му любов, швейцарска дизайнерка на бижута, го накарала да ходи на хипнотерапия, за да можел така да изкара на повърхността потиснатите си чувства. В резултат Макс разбрал, че от години е искал развод, но просто не му е стискало да предприеме нещо по въпроса.

Сега, когато вече бил наясно със себе си, искал да се разведе с Гейл, за да се посвети на жената, с която мечтаел да живее до края на дните си.

Гейл имала изненада за Макс — тя била точно толкова отегчена от него, колкото и той от нея. Истината била, че и двамата едновременно се излекували от любовта. През последните няколко месеца те постоянно откривали грешките на другия, така му казала. Магията изчезнала завинаги. Било време да приключат с щастието и болката на едно съществуване, което отдавна им носело повече болка, отколкото щастие.

Отговорът ѝ изумил Макс, тъй като той винаги подценявал смелостта ѝ. Така, и то неведнъж, я преценявал и Декър.

Съпругът ѝ се съгласил да ѝ даде всичко, което искала. Пари, издръжка, част от компанията за плочи. Тя можела да поеме настояничеството на Тауни. Макс предпочитал да започне на чисто. Гейл можела да задържи даже жилището им с три спални, разположено точно срещу филипинското консулство на Източна шестдесет и шеста улица. Като се знае как протичат разводите, този изглеждала доста безпроблемен.

След като се освободяла от Макс, Гейл можела да се концентрира върху работата си в едно издателство за детска литература, където била секретарка вече почти пет години. Работата ѝ харесвала, парите били добри и имало голям шанс да я повишат. Тогава щяла да се заеме със свои проекти и край на секретарските задължения. Бъдещето изглеждало толкова светло, че тя трябвало да носи тъмни очила.

И още едно предимство. Животът без Макс щял да означава мир и спокойствие у дома, тъй като те двамата с Тауни не се погаждали. Той бил избухлив, непрекъснато ѝ правел забележки, а преди терапията предпочитал да сдържа чувствата си. Дъщеря им била импулсивна, неспокойна и казвала онова, което мислела.

Декър не беше виждал Тауни, но хареса разказа на Гейл за независимия ѝ характер. Ако той не беше толкова неуравновесен след Виетнам, тя може би щеше да е негова дъщеря. На снимката, която му изпрати Гейл, видя русо момиче, вече почти жена, изключително красиво, у което сякаш бе заложена очарователната комбинация от непокорство и несигурност. Видя у нея бъдещата жена, която няма да направи нищо против волята си.

Според Гейл дъщеря ѝ много се разстроила от новината за предстоящия развод, изтичала в стаята си, затръшнала вратата и се разплакала. Макс се втурнал подире ѝ и предизвикал поредния скандал между двамата. Всичко свършило, когато той я зашлевил, а пък Гейл зашлевила него. На другата сутрин Тауни отишла на училище и изчезнала.

Декър попита:

— Някой обади ли ти се за откуп?

— Не, как ми се иска да беше така. Поне щях да знам, че е жива.

— Поддържам връзка с полицейските патрули, с болниците, с моргите. Не откриха момиче, което да прилича на Тауни.

— Ами ФБР? Ти спомена, че си се свързал с тях.

— Свързах се, но тъй като случаите с изчезнали хора са си работа на щата, те не се забъркват. Да се надяваме, че дъщеря ти все още е в Ню Йорк. Така имаме по-големи шансове да я открием. Един тип от ФБР ми обеща, че ще изпратят съобщение за изчезването ѝ в главната си квартира във Вашингтон, но това е всичко, което могат да направят.

— Не искам извинения, искам си дъщерята.

— Гейл, слушай. Типът от ФБР казва, че не може да ни помогне. Няма никакви доказателства, че Тауни е била отвлечена. Никакви писма за откуп, никакви обаждания по телефона, никакви свидетели, които да потвърдят отвлечането. Той казва, че единственото, което можем да направим, е да работим заедно с местните ченгета и да се надяваме. — Декър започна да масажира врата си. — Виж какво, аз се боря срещу търговията с наркотици и има някои неща, с които предпочитам да не се забърквам. Не знам как се издирват изчезнали деца, а и моите информатори нямат никаква представа от това. Но ми се иска да опитам. Ще се обадя тук-там, ще подновя някои от старите си контакти, ще изляза по улиците и ще видим какво ще стане. Казвам, че всяка помощ ни е добре дошла, а това включва даже и ченгетата от твоя район.

— Макс ходи в училището ѝ, обажда се на приятелките ѝ, на родителите им. Нищо! Опитвам се да не го обвинявам за случилото се, но не ми е лесно. Не е лесно.

Той я прегърна.

— Деветдесет процента от изчезналите деца се връщат за двадесет и четири часа. Знам, че вече са минали два дни, но може би точно сега Тауни е на път за вкъщи.

Не ѝ каза, че повечето избягали се връщат след сексуално насилие. Или пък че хиляди изобщо не се връщат, тъй като са станали жертва на зачестилите напоследък ритуални убийства или пък на серийни убийци.

Гейл отпусна стиснатите си юмруци върху бара.

— Искам си дъщерята. Просто си я искам. — Погледна го със зачервените си очи. — Макс е евреин, а аз съм католичка, но винаги празнуваме Коледа, защото дъщеря ни я харесва, а ние се радваме да я видим щастлива. Тази седмица мислех да ѝ купувам подаръци. Иска кожен панталон и обувки от „Саша“. Желанията ѝ винаги са били скъпички.

— Заеми се с подаръците — посъветва я Декър. — Нека всичко да върви както си е било.

— Съобщих на полицията, както ме посъветва.

— Знам. Проверих и им казах, че това ме интересува като приятел на семейството. Отговориха ми, че няма проблеми. Само да ги информираме, ако научим нещо. Ще проверят в училището ѝ да разберат дали не е останала у някоя приятелка и ще разпитат дали не я е видял някой, преди да изчезне.

Той добре знаеше, че това е всичко, което Гейл можеше да очаква от местното управление. Повечето ченгета бяха достъпни и дружелюбни. Но голямата улична престъпност в града преуморяваше полицаите. А непрекъснатият досег с човешка измет ги превръщаше в циници. Да се бориш с престъпността в този град бе все едно да се опиташ да бягаш маратон на един крак.

Декър знаеше, че изчезването на Тауни не е задача номер едно за ченгетата. За тях по-важно беше откриването на осем мъртви доминиканци в един апартамент на Уошингтън Хайтс: най-малкият — едва шестгодишен, най-възрастният — на тридесет и три, и всичките мъртви, защото един от тях вързал тенекия на наркотрафиканти. Спешен случай беше двадесет и две годишното ченге, простреляно в главата, докато охранявало свидетел по афера с дрога в Куинс. Хероиновите крале искали да изпратят послание на цялата общност и да ги предупредят колко е опасно да си имаш работа с полицията.

А пък това, че някакво разглезено хлапе не се е върнало у дома от частното си училище, но най-вероятно ще се върне, когато изгладнее — ето това въобще не беше спешно.

Декър предложи отпечатъците на Тауни да бъдат изпратени по компютърната мрежа из цялата област и да бъдат сравнявани с неидентифицираните мъртви момичета на нейната възраст. Получи отговор, че сега били много заети, но ако излезело нещо, щели да го уведомят. Върви на майната си, с други думи.

Гейл му каза:

— Макс реши да пусне две обяви на първата страница на „Таймс“. В едната да пише: „Тауни, обичаме те и искаме да се върнеш“. А в другата да предложим двадесет и пет хиляди долара за връщането ѝ.

Детективът отпи от силното кафе, после стисна чашата между дланите си, за да се стопли.

— Парите ще привлекат разни откачалки, психари, които ще твърдят, че имат информация, а няма да имат нищо. Но това няма да помогне. Изпий си кафето.

— Бих искала още една „Маргарита“. Помниш ли, когато бях сервитьорка тук и си въобразявах, че съм по-добра певица от Джуди Колинс? Една „Маргарита“ струваше деветдесет цента. А пък сега е почти шест долара. — Гейл се загледа през витрината към млада мексиканска двойка на тротоара, които носеха коледно дърво. — Първата седмица от декември — отбеляза, — и вече продават елхи на всеки ъгъл. — Обърна се към Декър. — Никога в живота си не съм била жертва на някое жестоко престъпление. Не мога да си представя какво е това да убият някого, когото обичаш. Но още по-ужасна е неизвестността. Исусе, седя тук и не знам дали дъщеря ми си е отишла завинаги.

И Декър не знаеше. Може би Тауни вече бе мъртва, жертва на злополука или убийство. Или пък след самоубийство. Или може би точно в момента нападна хладилника вкъщи и се опитваше да си измисли някакво алиби за отсъствието. Или бе у някоя приятелка и си гледаха MTV. Или бе вързана с вериги в някое мазе на остров Стейтън и някой психопат ѝ правеше разни неща, от които и най-твърдото ченге би могло да се разтрепери.

И най-важното: колкото по-дълго отсъстваше момичето, толкова намаляваха шансовете им да го открият.

Декър попита Гейл дали Тауни е взимала наркотици; ако бе така, то тя нямаше да е първото хлапе на нейната възраст, което си е навлякло неприятности докато е купувало стока. Гейл заяви, че дъщеря ѝ никога нямало да се докосне до дрога и тя можела да заложи живота си за това.

Детективът успя да привлече вниманието на бармана и посочи празната чаша на Гейл. Кимайки, барманът взе празна чаша, навлажни ръба ѝ с парченце лимон, после я обърна върху чинийка със сол. Но не и преди да смени каналите на телевизора. Очевидно не бе харесал „Любовна връзка“.

Декър отново отпи от кафето и си помисли, че може би е най-разумно да хапне нещо, докато все още има някаква възможност. В последно време или хапваше нещо на крак, или изобщо не се хранеше.

Шефът на неговото управление, темерутестият помощник-инспектор Алън Худа, нямаше нищо против той да търси Тауни да Силва, стига да го прави в свободното си време. Думи на надежда, тъй като Худа, аятолах шибаният Худа, Худа-Еб на войските, имаше дъх, който вонеше на котешки фъшкии, и нрав, два пъти по-противен, когато беше ядосан.

И така Декър си взе свободен ден, после се поразрови, показва снимката на момичето на ченгетата, работещи на автогарата Порт Оуторити; на разтрепераните хлапета, насъбрали се в Ягодовите полета в Сентръл Парк, за да си спомнят Джон Ленън; на изплашените скитници, които живееха в камионите за боклук, спяха в нечистотиите от доковете на Уест Сайд. На „Дюс“, на Четиридесет и втора улица и Таймс Скуеър, където беше пълно със скитници, показва снимката ѝ на чернокожи малолетни проститутки, на мошеници, които мамеха хората с три карти, и на управители на видео къщи за възрастни. В центъра се завъртя край здравенящите в скинхед клубовете, край организаторите на боевете с петли, говори с двама от „Ангелите на ада“, а накрая обходи и собствениците на книжарниците за хомосексуалисти.

И нищо не излезе.

Очевидно никой дори не беше чувал за Тауни Джоани да Силва. Но Декър беше упорит, не обичаше да губи и рядко приемаше поражението.

Заниманието с карате го научи да бъде непоколебим, да постоянства, докато постигне целта си. Беше достатъчно ловък, за да не прояви небрежност въпреки напрежението; рядко караше някого да се чувства с извити ръце, дори когато беше точно така. Проблемът му беше в неспособността да се откаже, когато нещата изглеждат непреодолими.

Той работеше извън правилата, така че защо, по дяволите, да не намери детето?

Декър се изправи зад Гейл, подаде ѝ кожухчето от агнешка кожа, а тя се пресегна за ръкавиците си. И двамата се загледаха в телевизионния екран, където топсъбитието в новините от пет следобед бе самолетната катастрофа на пътнически лайнер на Пан Ам в Западна Германия. Двеста тридесет и трима пътници заедно с екипажа загинали, когато самолетът експлодирал във въздуха малко след излитането.

Жената изстена:

— Знам, че е егоистично, но точно сега не мога да мисля за нищо друго, освен за Тауни. Прости ми, Господи, но не мога. *Господ!* Как може някой да вярва в Господ сред цялата тая лудост наоколо? Стотици хора умират при самолетна катастрофа. Единственото ми дете изчезва. Мани, моля те, кажи ми, че е жива.

— Жива е — прошепна той, чудейки се дали би го направил отново — да я излъже както лъже другите в службата си. Бившата му жена отказваше да приеме аргумента, че работата му изисквала измама, уверявайки го, че всяка лъжа била унижаване на мъжкото му достойнство. Но с нея се бяха разделили и Декър бе свободен да лъже при всякакви обстоятелства.

Минута по-късно стоеше до прозореца на бара, и гледаше към Гейл, която се опитваше да спре такси. Тя го беше поканила на вечеря у тях в петък. Макс щял да бъде там. Може би Мани щял да успее да му вдъхне надежда, както току-що направил с нея. Щял ли да бъде така любезен да отиде?

Детективът си помисли, че това е последната ѝ проява на любов към този тип. Прие поканата за вечеря, надявайки се да не изтърси пред двамата, че децата скитат по улиците, защото в домовете им е същински ад.

А между другото той все още беше гладен. Извика бармана и си поръча. Беше уморен и не искаше нищо друго, освен да се нахрани и после да заспи. Но сънят трябваше да почака. Беше си обещал да отдели поне още час в търсене на Тауни.

Дали не излагаше кариерата си на риск? Може би с търсенето на момичето поемаше повече, отколкото можеше да сдъвче. Имаше и други случаи. Исусе, как да нямаше други случаи? Особено един от тях беше много курвенски. Ако Декър не беше изключително внимателен или щеше да си провали кариерата, или направо щяха да го затрият.

През последните десет дни разследваше убийството на две ченгета под прикритие, които водили две отделни разследвания за наркотици в Манхатън. Също като него, единият полицай, двадесет и четири годишният Уили Валънтайн, бе нает директно от Академията. Другият, двадесет и пет годишният Франки Далто, нарочно бе държан настрана от Академията.

И двамата бяха външни хора, непознати на наркотрафикантите и почти на цялата нюйоркиска полиция, идеални кандидати за работа под прикритие. Уили Валънтайн трябваше да влезе в колумбийския кокаинов картел, а Франки Далто трябваше да се сближи с главния чернокож дилър, който работеше в Харлем.

Ето какви бяха обичайните операции по покупките, които изпълняваше екипът под прикритие — едното ченге купува дрогата, а второто, „призракът“, гледа отстрани; ако е възможно, екипът — петима полицаи за подкрепление — са под око и на двамата. Валънтайн и Далто трябвало да спипат големите тузари, да работят под дълбоко прикритие, където не можеш да си извикаш подкрепление. Няма по-опасен начин да направиш наркоудар.

Уили Валънтайн и Франки Далто бяха получили възможно най-доброто обучение в отдела, но в края на краищата и то не се оказа достатъчно. И двете мъртви ченгета бяха открити в района на Декър, между Западна петдесет и девета и Осемдесет и шеста улица, и от Сентръл Парк до Ривърсайд Драйв. Трупът на Валънтайн, с два куршума в лявото слепоочие, се оказа в Ривърсайд Парк на Западна седемдесет и девета улица. Франки Далто, прострелян три пъти от

упор в лицето, бе открит в контейнер за смет на Западна деветдесет и трета улица и Бродуей. И двамата бяха очистени с „Хай стандарт“ 22, пистолет за професионалисти.

Декър беше потресен от смъртта на Уили Валънтайн, набит пуерториканец с топли кафяви очи и невероятна страст към шаха. Преди няколко години той бе един от учениците му по карате, седемнадесетгодишен, с въртящ заден ритник, който изстрелваше с бързината на куршум. Беше го насърчил да стане ченге, но Уили и без това не се нуждаеше някой да го убеждава.

Бащата на Уили, също ченге, се отбил след дежурство в един бар в Бронкс, където по погрешка бил застрелян от наемен убиец. По покана на младежа Декър отиде на погребението, седна в католическата църква „Сейнт Антъни“ в Бронкс заедно с вдовицата на стария Валънтайн и осемте ѝ деца. Всички бяха съкрушени. Пет години по-късно Уили постъпи в полицията и носеше значката на баща си. След три месеца и той вече беше мъртъв.

Отначало си помисли, че Уили и Франки, и двамата млади и неопитни, са били невнимателни. Че са сгрешили някъде и са си платили за това. Възможно бе да са били екзекутирани от главорези, решили, че си струва да се отърват от двамата млади „дилъри“ заради парите и дрогата им.

Обаче се носеха слухове, че двамата са били предадени. Предадени от ченгетата и убити от ченгетата. *Убити от ченгетата*. Ето защо никой не смееше да каже нещо повече. Полицаяте притежаваха сила, която беше закопчана в кобурите им. Тази сила заедно със значката им позволяваха да убиват безнаказано.

Новобранците, а и по-старите ченгета, доста щяха да се замислят, преди да приемат работа под прикритие. Дали полицейският кошмар най-после се е сбъднал? Дали наркотрафикантите са проникнали в най-секретните операции на полицията?

Убийството по право си беше работа на отдел „Убийства“. Отдел „Наркотици“, към който се числеше Декър, нямаше работа там. Но заради Уили искаше да се намеси. Предвиди две пречки.

Първо онова параноично плешиво джудже, лейтенант Бари Пърл, което предпочиташе да си зарови главата, вместо да диша чист въздух. И, разбира се, аятолах Худа-Еб, който не би толерирал самодейност,

особено от страна на човек, който живее толкова безразсъдно като Декър. Такава слава му се носеше на Декър.

„Изненада, изненада! Вписан си на таблото“ — казаха му Пърл и Худа-Еб, когато помоли да го включат в разследването Валънтайн-Далто. Нямаше никакво възражение срещу молбата му, нито пък го упрекнаха, че е натегач.

Пърл и Худа-Еб не се държаха така от благосклонност и добра воля. Експертизата на Декър им беше необходима. Беше си изградил репутация на ченге, вряло и кипяло в аферите с наркотици, а тези две убийства определено бяха свързани с наркотиците. В миналото бе преследвал колумбийски и чернокожи трафиканти и макар че след назначението на Уили двамата не се виждаха често, той го познаваше по-добре от всеки друг в управлението.

Големите началници в полицията не харесваха неразкрити убийства на ченгета. Аятолах Худа-Еб и Бари Параноикът трябваше да мислят за кариерата си; в този момент Декър им падаше като дар божи. Но ако не успееше да се оправи, го очакваше мрачно бъдеще.

Започна с телефонно обаждане до Рон.

— Засега успяваме да задържим това далеч от вестникарите — уведоми го той. — С Валънтайн и Далто вече сме изгубили три ченгета под прикритие. Най-напред беше Флеминг, едно черно хлапе, което можеше да преуспее в NBA ако не си беше контузило коляното. Е, тогава си казахме, че такива неща се случват. Някога печелиш, друг път губиш. Не ни се понрави, но не се задълбахме много, нали разбираш? Втори, трети път, е, казвам ти, че тук направо засмърдя. От Вътрешни разследвания са убедени, че има изтичане на информация и докато не спрем това, цялата програма за ченгета под прикритие е в опасност.

Декър отбеляза:

— Някои хора в управлението не приемат теорията за изтичането на информация. Нали ги знаеш как са дресирани. Поддържай братството на всяка цена. Зарови си главата в пясъка. Майната му на димящия пистолет, даже някой да ти го е увил като подарък и да ти го е сложил пред вратата. Както и да е, не разчитай, че завинаги ще задържиш това далеч от пресата. Рано или късно някой ще се разприказва пред репортерите.

— Преди това ще трябва да спрем изтичането на информация — каза Рон. — Закови копелето, което предава хората ни, преди пресата да е разбрала какво става. Да не си затваряме очите, общественото доверие към полицията не е чак толкова високо, особено когато става дума за наркотици.

— Това е несъмнено.

— Сигурно идва отвътре. Ще го хванем копелето и после сами ще се нагърбим с тая работа. Нека всички да разберат, че сами ще си почистим къщата. Мани, ако не можем да осигурим на хората добро прикритие, тогава за нищо не ставаме.

— Съсредоточавам се върху Уили — уточни Декър. — От кого е купувал, с кого е делил, кои са му били враговете.

— Започни с докладите му — посъветва го Рон.

— Добро предложение.

— Ако ти трябва нещо, каквото и да е, само се обади. Още нещо.

— Да?

— Човекът или хората, които търсиш, може би стоят до твоето бюро, чуваш ли какво ти казвам?

— Чувам.

— Не вярвай на шибаните копелета.

— За такова нещо не бих повярвал даже на майка си, а тя почина преди петнадесет години.

4.

На сутринта след срещата си с Гейл да Силва Декър влезе в главната квартира на АБН^[1] на Западната петдесет и седма улица и Дванадесето авеню. Кварталът изглеждаше занемарен заради изоставените скелети на пътнически кораби, пазарите за демодирани автомобили и порутените гаражи за такситата.

Дойде тук да прегледа архива на КСБН (Кооперирана система за борба с наркотиците) — централно учреждение, основано от федералните агенти за борба с наркотиците, за да се избегне дублирането на работата в нюйоркските разследвания. Всички градски, щатски и федерални разследвания бяха регистрирани в тези файлове. КСБН действаше като пътно ченге, стремеше се различните разследвания да не се припокриват.

Интересуваше се от всички данни по случаите на Уили Валънтайн. Тези данни съдържаха физически описания на трафиканта, семейно и криминално досие, прякори и списък на известните му престъпни партньори. Някои ченгета изпращаха тези данни до АБН по пощата, други ги носеха лично. Но всички местни или федерални наркоченгета, под прикритие или не, бяха длъжни да докладват тази информация.

Преди да се захване за работа, Декър реши да поговори с някои хора. Или по-точно да поклоукарства с агенти, ченгета и секретарки, за да научи кой е бил прехвърлен, кой се е пенсионира, за да стане бодигард на някой телевизионен проповедник, кой възнамерява да отглежда хрътки в свободното си време, кой си е изгубил пръста при внезапна полицейска проверка, бъркайки в устата на трафиканта, за да измъкне от там кокаина, необходим като веществено доказателство.

След четиридесет минути се озова в архива на КСБН. Там прегърна Сюзан Скадър, тридесет и три годишна жена с вид на изоставено дете, която събираше докладите и ги класифицираше. През последните пет години тя бе натрупала доста данни от Декър.

Сюзан притежаваше своеобразен наивен чар, който много му харесваше. Заради глухия момичешки глас думите от цапнатата ѝ уста звучаха повече еротично, отколкото вулгарно. Тя работеше упорито, беше се развеждала два пъти и я смятаха за твърде притеснителна жена. Лесно се влюбваше. Обикновено избраниците ѝ бяха чернокожи агенти или чернокожи ченгета.

Много обичаше да пътува. Таблото на стената зад бюрото ѝ бе покрито със снимки, пощенски картички и диплянки от пътешествията ѝ из Карибите, от ски излетите ѝ в Аспен, от пазаруванията ѝ в Лас Вегас. Когато работата в службата намалееше, тя не се двоумеше да си направи едnodневно пътуване до Маями или до Бермудите. Декър откри, че тя говори много — сигурен източник на клюки и слухове.

Тъкмо щеше да ѝ поиска данните от Уили Валънтайн, когато помощничката ѝ Алиша, мексиканка с изпъкнали очи, я извика на телефона. С едно бързо „excusez-moi“ Сюзан изтича до бюрото си и грабна слушалката.

Когато вдигна слушалката до ухото си, Сюзан Скадър изведнъж се преобрази, разкривайки женствеността и чувствеността си. Малката ѝ ръчичка нежно погали гърдите ѝ и чертите на лицето ѝ се отпуснаха. Обръщайки гръб на Декър и Алиша, тя прошепна нещо, после се разсмя — похотлив смях, от който на детектива му идваше да си събуе гащите и да извади любовния мехлем.

Той прошепна на Алиша:

— Още ли ходи с Ръсел?

— Нали го знаеш. Много кофти, че вече не можем да си вземаме обувки от него.

Той кимна. Много лошо. Ръсел Форт приближаваше тридесет и пет, с бръсната глава, чернокожо бивше ченге с лукава усмивка и потаен, провлачен глас. Преди осемнадесет месеца се пенсионира поради частична нетрудоспособност. Сдъвка го един доберман, когато се опитваше да раздели кучето от една жена.

После Форт се захвана с бизнес. Отвори магазин за спортни обувки сред лъскавите бутици и ресторанти на фрашканото с юпита^[2] Кълъмбъс авеню. Освен скъпите обувки той предлагаше превръзки за глава от Ел Ей, тениски от Милано и страхотни бижута от индианците навахо. Нямаше нищо евтино. Според Сюзан Скадър единствените

хора, които можели да си позволят стоката му, били охолните задници от скъпите ресторанти, както тя ги наричаше.

Независимо от това тя заведе Декър до магазина и му уреди да пазарува с двадесет процента намаление. Той хареса обувките, но му беше малко трудничко да понесе бившето ченге. Форт налиташе на клиентките си, после псуваше тийнейджърите, наети при него на минимална надница. Мислеше се за по-умен от другите. Един такъв тип дете ти отговаря, преди да си изрекъл въпроса си.

Наскоро детективът отиде до магазина, но го намери празен, а бележката на резето съобщаваше, че „Бърза стъпка“ е затворен поради неплатени щатски и градски данъци. Този път Форт беше съдвкван, и то не от някое страстно псе, а от вечния гризач на топки — бирника.

Сюзан Скадър продължаваше приглушения си и очевидно непристоен телефонен разговор.

— Имам си работа — обърна се Декър към Алиша. — Какво ще кажеш да ми извадиш копия от всички доклади на Уили Валънтайн?

Двамата си поговориха накратко за смъртта му, а когато тя започна да разправя колко готин бил Уили и колко много ѝ се искало да излиза с него, Декър учтиво я прекъсна и ѝ обясни, че бърза.

Минутки по-късно жената му подаде голям плик с копията. Точно тогава Сюзан внезапно изквача от удоволствие и извика:

— О, а-а! Този път ще вземем голямата лимузина, а? Стига сме се чукали на открито. Толкова съм възбудена, че май си подмокрих гащичките. Нещата ми са у мен. В колко часа да те чакам долу?

Декър си помисли: „Тук си имаме една много разпалена дама“. Сгъна плика и го пхна в джоба на палтото си.

— За какво е всичко това? — реши да разбере нещо от Алиша.

Изпъкналите ѝ очи сякаш се изцъклиха още повече, докато се готвеше да сподели тайната с целия свят. Шепнешком му разказа всичко:

— Ръсел. Ще я води в Атлантик Сити през уикенда. Те често ходят там. Тя винаги ми разказва. Нали разбираш, иска хората да ѝ завиждат. Той обича забавленията, хазарта, пък мисля, че и тя ги обича. Винаги изчезва нанякъде. Такава си е. Тръгват веднага щом свърши работа.

— Чудесно.

— Хотелът винаги изпраща безплатна лимузина за Ръсел. Много му харесва да го четкат.

Декър хвърли поглед към Сюзан и уж небрежно попита Алиша:

— Да не би да знаеш името на хотела им?

Тя се намръщи.

— Хmmm, мисля, че беше „Златният замък“. Да-а, точно така. Но за по-сигурно ще попитам Сюзан.

Той нежно хвана ръката ѝ, за да я спре. Тя неволно потрепери; докосването му ѝ напомни за Джулио, женения пуерторикански агент, който я чукаше два пъти седмично в мотела през четири преки от службата. И Декър като Джулио имаше очи, които смъкваха женските гащички.

Детективът се усмихна.

— Не се притеснявай. Не е важно. Кажи на Сюзан, че не съм могъл да я изчакам. Благодаря за копията.

Стигна до вратата, когато Сюзан го извика. Той се обърна навреме, за да види, че му праща целувка, а после тя се разкикоти нещо на Форт в слушалката. Детективът се усмихна и докосна периферията на шапката си. Секунда по-късно Сюзан се обърна да погледне таблото с графика и не забеляза студения блясък в очите му.

Едно от най-хубавите неща в професията на полицаея е неограничената власт над хората. Можеш да разкъсаш живота им на малки парченца и да изпратиш всяко парченце в различен щат. И можеш да го направиш съвсем законно.

Декър незабавно се зае да разнища живота на Сюзан Скадър и Ръсел Форт.

След като излезе от АБН, се обади на Рон от уличен телефон на ъгъла на Петдесет и седма улица и Девето авеню. Съобщи му за фалита на Ръсел Форт, за връзката му със Сюзан Скадър и за безплатната лимузина, осигурена от „Златния замък“.

Казината осигуряваха безплатен транспорт само на големите комарджии, на хората, които можеха да си позволят да залагат на едро. Магазинът на Ръсел Форт току-що бе фалирал. В такъв случай откъде вземаше мангизи да се забавлява в Атлантик Сити? Трябваше да разбере.

Искаше да знае и източника на парите за наема на Форт. Търговските наеми на Уест Сайд в Манхатън бяха солени. Магазинът

беше малък, но представляваше първокласен недвижим имот и, както казала маймуната, като се изпикала в касата, това вкарва в масраф. Месечният наем се изчисляваше поне с пет цифри.

За Декър бившето ченге имаше само един очевиден доход — гадже с достъп до информация, за която наркотрафикантите даваха мило и драго. И като стана дума за гаджета, дали Форт е верен на Сюзан Скадър или си пъха фитила някъде другаде.

Тридесет и шест часа по-късно научи, че „Златният замък“ осигурява на Ръсел и други неща, освен безплатната лимузина. Той получавал храна, питиета, пропуски за всички шоупрограми и апартамент с изглед към плажа. Имал петдесет хиляди долара кредитна линия и кола за целия си престой в Атлантик Сити. Всички екстри, стига да поиска. И всичко това за човек, който не изглеждаше чак толкова платежоспособен.

Форт беше страстен комарджия. Преди два месеца прекарал четиринадесет часа край масите за блекджек, излизайки от там със сто и деветдесет хиляди долара. На другата вечер се върнал, загубил всичко и доплатил още петнадесет хиляди. Хазартът го бе превърнал в неудачник и в семейната лотария. Бившата му жена отбелязала в молбата си за развод, че Форт я принудил да прави секс с двама мъже, за да върне дълга му от покер.

Форт отвори магазина си с пари от „Ли-Мак Асоусийетс Инкорпорейтид“, компания за недвижими имоти от Ню Джърси, която се занимаваше с продажба на имоти и финансиране на ипотеките. Тя беше фасада на мафията; на фамилията Пескиа, оперираща в Ню Йорк и Джърси; те я използваха, за да изпират приходите си от наркотици и незаконен хазарт.

— Данъчните документи показват, че компанията е поела магазина — осведоми го Рон.

Декър попита:

— Което означава, че Форт е заел пари от Поли Пескиа и не може да му ги върне. Копелето има късмет, че притежава нещо, което е нужно на Поли. Иначе щяха да му извадят очите.

— „Ли-Мак“ влагат още пари в помещението. Имам копия от сметки за пребоядисване, нови килими, нова каса. Поли вероятно е решил фамилията да си направи още една пералня за мръсни пари.

За нещастие Форт беше комарджия, а комарджиите не знаят кога да спрат. Обирал пари от фондовете на магазина, за да задоволи порока си. Последната му плячка били парите за данъци, които заложил на губещите Метс в плейофите на Националната лига. Животът му не би трябвало да струва и пукната пара.

И Декър отново попита:

— Ами защо е още жив? Защо не е погребан под някоя кофа за боклук в Куинс или не е зазидан в ъгловата колона на някой строеж?

— Защото го покровителства един човек, с когото би предпочел да не се виждаш. Хората на Пескиа, другите четири фамилии, никой не иска да се захваща точно с него. Говоря за Бен Дюмас.

— Точно той ли? — извика Декър. — Исусе! Бен Дюмас.

Бен Дюмас беше едър мъж към четиридесетте, който навремето бе умно, твърдо ченге, но напусна, когато облаците над главата му се съгъстиха. Говореше тихо и монотонно и винаги беше извънредно учтив. Като полицаи направи големи мангизи. Изцеждаше наркостилари, управители на нощни клубове и собственици на гей барове — все хора, които не можеха да се оплачат. Оплакванията можеха да им излязат солени, тъй като той беше злопаметен психар и убиваше без колебание и жал.

Кариерата му като пазител на закона свърши, когато го обвиниха, че се опитал да продаде осемгодишно пуерториканче за петдесет хиляди долара на някакъв белгийски бизнесмен, член на международна педерастка организация. Избегна затвора, когато момчето и майка му изчезнаха. Предполагаше се, че са отлетели за Южна Америка. Белгиецът пък скочи, или беше блъснат от двадесет и осмия етаж на един лондонски хотел. Няма свидетели, няма процес. Дюмас обаче бе свършен като ченге.

Сега ръководеше „Бен Дюмас Асоусийтс“, компания, която официално се занимаваше с консултантска дейност. Декър я знаеше като частна детективска агенция със съмнителна репутация. Дюмас наемаше само подкупни ченгета. Всички те, също като него самия, бяха изритани от полицията за нарушаване на правилата. Не се изненада, когато разбра, че той и главорезите му се подозират като убийци, вършещи черната работа на подземния свят.

Дюмас бе загадка за много хора, включително и за Декър. Беше насъбрал пълна шепа награди за смелост, получи златната си значка в

една престрелка с наркотрафиканти, в която партньорът му загина. Най-вероятно притежаваше по-висок от средния коефициент за интелигентност. Как тогава да си обясниш немотивираната му порочност? Лудост, садизъм или просто скука?

Детективът преценяваше Поли Пескиа като най-твърдия от петимата нийоркски босове на мафията. Започнал като нелегален имигрант и си пробил път до саро di tutti capi, бос на босовите. И го бе направил в един свят, където продължителността на живота варираше между мимолетна и кратка.

Той беше човек на почит, ама я да вземе да закачи Ръсел Форт. Дюмас ще се появи пред къщата на Пескиа, ще звънне и ще го застреля, щом отвори вратата. Да се закачаш с Бен Дюмас никак не беше безопасно. Той убиваше поради някаква причина или изобщо без причина. От което Декър не можеше да си извади никакви заключения. Просто онзи беше коравосърдечен психопат, невероятно опасен, тъй като бе неконтролируем.

— Не е необходимо да ти казвам, че трябва да внимаваш с този тип — предупреди го Рон.

— Все пак ми кажи. Трябва да ми се напомня.

— Имам един човек под прикритие. Работи с онези разбойници на летище „Кенеди“. Те са хора на Пескиа. Моят човек казва, че Форт си плащал на Поли. Изглежда, че Дюмас е откупил Форт за известно време. Ако той му е покровител, можеш да се обзаложиш, че зад това стои сериозна причина.

— Да предположим, че Форт взема имената на ченгетата под прикритие от Сюзан Скадър — подхвърли Декър. — После ги продава на Бен Дюмас, който на свой ред продава тази безценна информация на хора, които биха могли да я използват.

— Възможно е. Мислиш ли, че Дюмас е очистил Валънтайн и Далто?

— Може би. Бен е шантав, така че кой знае? Може просто да е посочил полицаите и да е оставил колумбийците да си свършат мръсната работа. Едно е сигурно — само покажи на дилъра начин да разкрие наркоченгета под прикритие и после си кажи цената. Между другото Форт сваляч ли е?

— Приятелката му трябва да знае. Миналия месец се появи в „Златния“ с едно черно маце. Може би е искал да си обърне късмета.

Рон се разкикоти, но умът на Декър бе зает с друго. Беше време да се загрижи за собствения си живот. Шибаният Бен Дюмас. Исусе!

В пет следобед, деветдесет минути преди вечерята у семейство Да Силва, Декър започна първата си тренировка в доджо^[3] от четири дни насам. Беше сам в клуба по карате на Западната шестдесет и втора улица. Клубът се намираше само на две крачки от едностайния му апартамент. Бившата работилничка за шапки бе превърната в просторна зала с излъскан под, високи тавани и прозорци с изглед надолу към обърканата архитектура на центъра „Линкълн“.

Само в доджо можеше да намери спокойствие. Тук не трябваше да мисли, а само да действа. Поради това смяташе каратето не за дивашко, а за спокойно занимание.

Беше облякъл едно от двете гис^[4], които държеше в клуба. Дясното му коляно, с две сериозни контузии, бе пристегнато със здрава като стомана ластична гривна. Навехнатият ляв лакът и дясната китка също бяха с ластични превръзки.

Тренировката започваше в шест, така че клубът бе свободен само час. Натоварената работа през последните четири дни бе принудила Декър да пропусне ежедневните си сутрешни тренировки. Търсеше Тауни до късно през нощта, а сутрин се успиваше. Едва открадваше време за няколко бързи обиколки в Сентръл Парк и за половин час тренировка по карате върху свободната естрада за оркестъра. После хукваше към управлението.

В шест възнамеряваше да тръгне към това рядко събитие в живота си — домашно приготвената вечеря. Гейл му беше обещала най-хубавите скариди, които някога е опитвал. Това определено бе по-добра перспектива от обичайната студена пица и разтопения шоколадов сладолед.

Часът свърши твърде бързо.

Тъкмо си вземаше душ, когато един студент му съобщи, че го търсят по телефона. Ето как Декър научи, че трябва да се откаже от домашно приготвеното ястие с Гейл и Макс да Силва, защото се налагаше да отиде в офиса на Американската съкровищница на Чърч стрийт в центъра на Манхатън. Федералните отново се вмъкнаха в живота му. Това не бе добра перспектива.

С директна заповед от главната квартира на полицията, от онези забележителни веселящи долу на Полис Плаза 1, на сержант Манфред Декър се нареждаше да сътрудничи на финансовия агент Йейл Сингулар. Не разсъждавай. Изпълнявай. И то без допълнителните двеста долара. Кое то ще рече, че тази допълнителна задача нямаше нищо общо с редовната натовареност на Декър.

Когато се обади на Гейл, усети, че е разтревожена. Макс твърдял, че го преследват. Може би имаше нещо общо с изчезването на Тауни, а може би не. Да Силва неуморно търсил дъщеря си, разпитвал бездомници, тринадесетгодишни наркочилъри, проституиращи хомосексуалисти, всички, на които попаднал. На някои от тях не им се понамирало, че ги разпитва. Често му казвали: „Да ти го начукам, я ми се махай от главата, че ще ти сричам задника“.

Гейл предполагала, че и Рашад Латийф Куай може да има нещо общо с преследването на Макс. Господин Куай, чернокож мюсюлманин, бил пощальонът им, който се представял за поет. Занесъл им касетка, в която четял поезията си със собствен съпровод на флигорна, цитра и бас. Като му връщал записа, Макс казал, че това са най-гадните неща, които някога е слушал. Поетът не приел забележката вежливо и заплашил да им спре пощата — личната и деловата.

Жената бе готова да се разплаче, а Макс явно беше уплашен. Кога можели да се видят с Декър?

— Довечера — отвърна той. — Ще намина след срещата. Кажете на Макс да запише всичко, което си спомня. Как изглежда човекът, който го е следил? Възраст, раса, облекло, някакви особени белези.

Чу как Гейл предава думите му на съпруга си, а той ѝ отговаря глухо:

— Ще се заема с това веднага. — Тя благодари на Декър и повтори обещанието си да го нагости със страхотни скариди. С часове готвила специално за него. Това било най-малкото, което можела да направи.

Отвърна ѝ, че с нетърпение очаква да се видят и затвори. Беше време да се срещне с финансовия агент Йейл Сингулар, който и да беше той.

Детективът и преди беше работил с федералните. Рядко го правеше с охота, защото винаги го прецакваха. Присвояваха си

похвалите за успешните съвместни разследвания, имаха повече власт и пари от местните ченгета и никога не ти позволяваха да го забравиш. Заради тази власт той трябваше да яде претоплени скариди.

Йейл Сингулар бе прехвърлил четиридесетте, огромен мъж със здрави челюсти, дебел врат и широк нос. Тежеше поне тридесет килограма повече от Декър, който беше седемдесет и девет. Три четвърти от масата на Сингулар се състоеше от мускули.

Носеше двуреден костюм от светлокафява вълна, черна папийонка, тъмнокафяви каубойски ботуши и червена кърпичка в джобчето. Изпод гъстите вежди очите му изобщо не примигваха. Говореше се, че бил най-добрият защитник в историята на тексаския А & М — в щат, където футболът беше религиозно изживяване. Декър намери за интересно и ключето на Phi Beta Kappa^[5], закичено за верижката на часовника му.

Агентът говореше, седнал на бюрото си с пластмасова чаша кафе в ръка. Често прекъсваше мекия си, провлачен тексаски говор с тих смях.

Интересуваше се от разследването на Декър за Бен Дюмас.

— Чувам, че си се закарал на това момченце.

— Да, работим по въпроса. — Имаше лоши предчувствия.

— Харесва ми начинът, по който го правиш. Да, сър, май че си имаш доста провинциални умници, дето са се захванали с тая работа. Прав ли ще бъда, ако кажа, че АБН не знаят нищо за това?

Декър поклати глава.

— Не, не знаят. Точно сега съсредоточаваме вниманието си върху Бен Дюмас и Ръсел Форт. Нещо ми подсказва, че вие вече знаете за това.

Йейл Сингулар се ухили.

— Не се пени, драги. Знаем каквото знаем и хайде да си остане така. Ето защо си уредихме тази малка среща. Аз не искам да спирам разследването ти. Просто искам да направлявам някои работи. Те са свързани с нещо, което разследваме ние във Финансовия. Да кажем просто, че не искаме да се претоварваш.

— Две ченгета под прикритие бяха убити. Смятаме, че Дюмас може би има нещо общо с това. Да не би Финансовият отдел да иска да спре разследване на отдел „Убийства“?

Агентът вдигна огромната си ръка.

— Успокой се, синко. Никой не те спира да извадиш кирливите ризи на господин Дюмас. Не, съ-ъ-р. Само карай по течението. Ние също искаме Големият Бен да си получи заслуженото.

После го осведоми, че Дюмас бил заподозрян в предаване на информация на някакъв фалшификатор, търсен от Финансовия отдел. Тази информация се получавала по различни начини, един от които включвал влизане в полицейските компютри, нещо много трудно за доказване. Въпросният фалшификатор се хвалел, че има шесто чувство за клиентите си и за полицията. Но това тъй наречено шесто чувство всъщност била информацията, получавана от Бен Дюмас.

Подозирали го, че доставя хартията, с която фалшификаторът правел най-добрите стодоларови банкноти на пазара. Йейл Сингулар искаше Декър да продължи разследването си за Дюмас и да споделя с тях всичко, до което успее да се докопа. Човек трудно можеше да издържи погледа на агента. Декър преодоля проблема, като задържа очи само върху носа му.

През цялото време слушаше мълчаливо и чакаше втората новина. И тя не закъсня.

Детективът трябвало да стои настрана от фалшификатора, който много скоро щял да пристигне в Америка.

Сингулар вдигна очи към тавана и разтри здравия си врат.

— Този търговец на фалшиви пари ти е стар познат. Сблъскали сте се във Виетнам, където той ти е погодил номер. Казва се Парк Сонг. По прякор — Смехурко.

За да сдържи гнева си, Декър започна да масажира лявата си ръка, като същевременно си поемаше дълбоко дъх. После погледна ноктите си и прехапа устни. Най-накрая стана от стола си, отиде до прозореца и погледна надолу към оживената Чеймбърс стрийт.

Сблъскали. Във Виетнам Парк Сонг се опита да го убие. Когато не успя, кореецът се опита да го обвини в кражба пред военния съд на САЩ. Смехурко за малко да го изпрати във федерален затвор за двадесет години. Детективът ненавиждаше корееца.

Йейл Сингулар продължи:

— Имахме си агент под прикритие, но той го очисти. Вероятно въз основа на информация, доставена му от Бен Дюмас. Но преди да стане това, ние научихме някои неща. Дюмас е очите и ушите на Сонг

в тази страна. Той осведомява малкото жълтурче за всичко. Ама наистина за всичко — клиенти, полиция.

Едрият мъж застана до Декър и му каза:

— Много съжалявам, че изгубихме този агент. Беше свястно момче. Записахме си черни точки за Дюмас и Сонг. Преди да умре, нашият човек ни предаде имената на няколко от клиентите на Смехурко. Ето как научихме, че жълтурът планира огромна продажба в любимата ни страна. Изглежда, клиентите му купуват на едро. Със сигурност събират пари и се насочват към нас. Всичко ще стане тук, на изток. Ню Йорк, Ню Джърси, още не знаем със сигурност. Но знаем, че ще бъде тук някъде.

Детективът погледна към Сингулар.

— И си мислиш, че ще объркам нещата и ще хукна подир Смехурко. Че ще го убия или ще го сплаша, така ли?

Агентът сведе поглед към кърпичката си.

— Нека просто да кажем, че си човек, който надценява възможностите си. Това, както и фактът, че си злопаметен, може да ни създаде проблеми. Смехурко си е мой.

Очите му се смалиха. Усмивката му изчезна.

— Знам, че се занимаваш с бойни изкуства. Сигурно можеш да отстраниш някого само с един пръст. Моят път е по-директен. Не че не вярвам в уменията ти или нещо такова, но когато играех футбол, се втурвах в полето, загребвах всички в ръчичките си, после ги разхвърлях настрани, докато останеше само един преден защитник. Никакъв финес, нали разбираш, но вършеше работа. Това съм аз. Никакъв финес. — Стовари тежката си ръка върху рамото на Декър. — Изглежда, нямаш голям късмет. Не можеш да откриеш онова момиченце. Може би трябва да забравиш за него, поне временно. Съсредоточи се върху Бен Дюмас и онези две мъртви ченгета. Опитай се да изясниш това. Разбира се, ще ми докладваш. Идва Коледа, а ти сигурно още не си купувал подаръци. Захвани се с това. Все същото всяка година, не е ли така? Имам предвид, че накрая купуваш евтин сапун за непознати, не е ли така?

— Не забравяш ли нещо? — попита го Декър.

— Например?

— Кога ще се закълна?

— Какво искаш да кажеш?

Той му обясни. Настоя да се закълне като помощник-шериф на САЩ. От опит знаеше, че това е единственият начин да оцелее при работа с федералните. Като шериф можеше да издава федерални заповеди и призовки и да води разследването през главата на щатските власти. Можеше да носи оръжие във всички щати. Можеше да носи оръжие и в самолет.

И ако възникнеха усложнения, федералните нямаше да могат да прецакат Декър толкова лесно. При работа с федералното правителство се чувстваш като муха върху тоалетна чиния. Рано или късно те опикават. Федералните не обичаха да дават толкова власт на местните ченгета. Сингулар като че ли не правеше изключение.

На Декър не му пукаше от това дали агентът е доволен, или не, защото беше сигурен, че той не му казваше всичко.

— Не сме те помолили да нахлуеш в Гренада — каза му Сингулар. — Просто поддържай връзка с мен и си трай, когато стане дума за Смахурко.

— Или ще се закълна, или ще има да чакаш за доклад.

— Малко сме раздразнителни, а? — Очите му заприличаха на две мънички цепнатини. Не обичаше да го притискат.

Декър тръгна към вратата.

— Утре сутринта в девет и половина — отстъпи Сингулар. — В канцеларията на прокурора на САЩ. И, сержант Декър?

Детективът се обърна към него.

Агентът се намръщи.

— Не обичам да ме притискат по време на акция. Ти просто се намъкна в територията ми. Мислиш се за много важен. За в бъдеще искам да запомниш, че ти даде тон на познанството ни. Всичко хубаво.

На Източна шестдесет и шеста улица Декър слезе от едно жълто такси, което спря зад две полицейски коли, паркирани пред блока на Гейл. Във фоайето, заето почти изцяло от коледна елха, украсена само със сини светлини, видя униформени полицаи и полицайка. Те разговаряха с две филипинки с униформи на медицински сестри под зимните си палта. Едната поклати глава и каза, че живее на същия етаж, че това, което е станало, е много тъжно, особено пък по това време от годината.

Детективът приближи до униформения портиер, закръглен негър със светла кожа, който вонеше на джин. Ухото му беше като на боксьор, а върху протритата му шапка се мъдреше най-мазният златен ширит, който бе виждал в живота си. Декър попита за апартамента на семейство Да Силва и замръзна, защото от погледа на черното изведнъж разбра всичко. Твърде дълго бе работил като ченге, за да не разпознае подобен поглед.

Със значка в ръката, той си проби път между сестрите и се представи на двамата униформени.

Вече знаеше какво ще чуе.

Полицайката, млада и черна, с намазани устни против студа го уведоми:

— Да-а, семейство Да Силва. И двамата са мъртви. Пистолетът беше в ръката му. Застрелял я и после се самоубил. На петия етаж. Мисля, че няма нищо нередно, ако ви пуснем.

[1] Администрация за борба с наркотиците. — Б.пр. ↑

[2] Социална група от млади професионалисти от 80-те години. Общото между всички тях е, че са много амбициозни, напористи, работохолици и материалисти. — Б.пр. ↑

[3] Зала за бойни изкуства. — Б. пр. ↑

[4] Тренировъчен екип по карате. — Б.пр. ↑

[5] Phi Beta Кappa (гр.) — началните букви от гръцкото мото — *philosophia biou kybernetes* — философията е ръководното начало в живота; почетно общество от студенти по изкуствата и науките в колежа на САЩ с много висок академичен ранг, основано през 1776; титлата се използва за членове на това общество. — Б.пр. ↑

5.

През последните шест месеца Бен Дюмас беше партньор в дискотеката „Р. В.“ — четири етажа от стара кланица на Западна четиринайсета улица с изглед към магистралата Уест Сайд и изоставените вълноломи на река Хъдсън.

Запустелият район подслоняваше нюйоркската индустрия за опаковане на месо, но предлагаше и разнообразен опасен секс, както и барове „S & M“^[1]. Тук все още можеше да се намери квартира на изгодна цена, нещо рядко в Манхатън, където хазаите гледаха на наема като на свещен скрижал, поверен им от Бога.

Той отдавна гледаше на сделката като на обмяна, в която всеки участник си отива с мисълта, че е измамил другия. Наемът за този клуб обаче бе изключение от правилата му. Търговските места в Манхатън вървяха по четири хиляди долара на квадратен метър. „Р. В.“ плащаше по петнадесет долара за квадратен метър с договор за десет години. Ако някой бе изгорял от тази сделка, то това не беше Бен Дюмас.

Главният дансинг на дискотеката беше бивша гей баня, сега изтипосана като гимназиален гимнастически салон — с кошове за баскетбол, стари джубоксове и бармани, облечени като училищни пазачи. Вторият етаж бе за групите, които свиреха на живо, а третият предлагаше изпълнения на живо на изгряващи творци експериментатори, които включваха видео, поезия, танци, филми и концептуално изкуство. Четвъртият етаж, навремето хладилна камера за месо, сега представляваше приемна за специални гости.

Щеше да отвори приемната тази вечер, ако успееше да привърши навреме работата си с Ръсел Форт. Сега го чакаше на четвъртия етаж, затворен за публика, за да могат двамата да се усамотят на спокойствие. Форт закъсняваше вече с двадесет минути, нещо обикновено за човек, който рядко идва навреме.

Дюмас бе на четиридесет и три, дангалак с издължена брадичка, с оредяваща сламеноруса коса и вълча усмивка, която издаваше склонността му да манипулира и интригантства. Силен и напрегнат,

той предпочиташе собствените си стандарти и навици пред всякакви напътствия от тъй наречените авторитети. Ако го провокираха или обидеха, правеше всичко възможно, за да си отмъсти, независимо какво щеше да му струва това. Тъй като не се интересуваше от благополучието на другите, не намираше за необходимо да обуздава дълбоко вкоренената си жестокост.

Дискотеката му, частната детективска агенция и гей барът на Банк стрийт бяха печеливши. Целта му обаче не бяха парите, а тоталния мозъчен контрол над съдружниците му. Животът по клубовете му позволяваше да постави сцена и да наблюдава как актьорите върху нея — служители и клиенти — играят под неговото ръководство.

В обширната, облицована с махагон стая за важни гости Дюмас си седеше кротко в бял плетен фотьойл и слушаше барокова музика на лютня, носеща се от дека върху малката масичка до него. Само на ръка разстояние имаше още два празни плетени стола. Върху по-близкия се мъдреше плоска дървена кутия, която след отварянето се превръщаше в дъска за табла.

Отпи от силното кафе, запали една „Лъки страйк“ и се загледа в кучето си, което успешно се справяше с огромен суров хамбургер, примесен с пържено яйце. Кучето Оскар, на името на Оскар Уайлд, беше с три крака, кръстоска между огромната датска порода и черен лабрадор, грамадно общително животно, с което Дюмас се сдобил, след като напуснал полицията. Според Дюмас беше либерален, защото искаше да достави удоволствие на всички.

С Форт щяха да говорят за пари. Независимо от успешния си бизнес Дюмас отчаяно се нуждаеше от пари. Почти всичко, което печелеше, отиваше за лечението на любовника му, слаб, четиридесет и две годишен японски психиатър на име Кен Йокои.

Преди година Йокои се беше заразил от СПИН не по хомосексуален път, а при акупунктурата, която си правеше, за да успокои жестокия си бурсит. Застраховката му покри някои разходи — част от лекарствата и лекарските визити. Но именно Дюмас плащаше по хиляда и шестстотин долара дневно, за да наема частни медицински сестри, които да обслужват болния на осемчасови смени.

Любовта на бившето ченге към умирация японец не познаваше граници. Лоялността му беше фанатична. Именно заради нея той уби

акупунктуриста, чиито игли бяха донесли фаталната инфекция. Дюмас пъхна ледена шушулка в носа на акупунктуриста, вкара я чак в мозъка му и това го уби моментално. След като не откри доказателства за насилие, следователят заключи, че смъртта е естествена, а именно — мозъчен кръвоизлив.

Понастоящем банковата сметка на Дюмас съдържаше по-малко от две хиляди долара, а намалелият му портфейл от акции струваше само четири хиляди. Караше осемгодишна кола „Хонда Сивик“, притежаваше два костюма и живееше съвсем скромно във Вилидж, в едностаен апартамент на Хъдсън стрийт с изглед към сто и седемдесет годишната църква „Свети Лука“. Спартанският живот му се нравеше. Спокойно би могъл да живее така до края на дните си.

Заради любовта си към Кен обаче трябваше да събере колкото може повече пари. Трябваше да е богат, за да може японецът да поживее малко по-дълго. Дюмас по принцип си беше находчив, но като станеше дума за болестта на Кен, винаги се появяваше нещо, с което не можеше да се справи, нещо, което можеше да се оправи само с много пари. „Р. В.“ вървеше добре, защото се вслуша в съвета на Кен Йокои и започна да се отнася благосклонно към азиатците. Японските бизнесмени, туристите и местните жители харчат най-много в нюйоркските клубове, така му беше казал Кен. В тези дни Изтокът правеше най-много пари.

Идеята в неговия клуб да се обслужват азиатци допадна на Дюмас, който поначало ги смяташе за очарователни и привлекателни. Прие предложението на любовника си. Даже отиде още по-далеч — половината от персонала му се състоеше от азиатци. Понякога възприемаше деликатната им и крехка красота като нещо непреодолимо. Да си ги държиш в „Р. В.“ беше все едно да притежаваш клетка с красиви птици.

В стаята за важни гости Оскар вдигна очи от чинията си към дека. Очевидно хвалеше китариста Джейкъб Линдберг за изпълнението му на Соната в до мажор от Ронкали. Дюмас изпрати кръгче дим към тавана. Спомни си как Кен го запозна с бароковата музика и му каза, че тя била написана през по-културни времена и че не е омърсена от модерния живот.

Оскар се върна към вечерята си, но секунди по-късно спря да яде и обърна грамадната си черна глава към входната врата. В момента, в

който кучето се втренчи във вратата, някой от другата страна натисна бравата. Като разбра, че вратата е заключена, посетителят извика:

— Какво става, какво става? Бен, там ли си?

Дюмас стана, отиде до вратата и погледна през шпионката. После дръпна резето, отвори и с едва забележимо движение на главата покани Ръсел Форт. Двамата се здрависаха, Дюмас се усмихна и каза на госта, че се радва да го види. Посочи към плетените столове.

Защо, учуди се, черните толкова си падат по контенето. Като сводници. Тази вечер едрият, дебелобузест Форт се бе издокарал с лилаво кадифено сако с метални капси, със златна обица и сиви ботуши от гущерова кожа. Носеше бежово палто от камилска вълна, а освен това беше накичен с достатъчно злато, че да покрие олтара на някоя мексиканска църква. Очите му бяха скрити зад кехлибарени очила, а бръснатата му глава лъщеше като луната. В гласа му се усещаше лек карибски акцент. Не можеше да скрие, че е прекарал първите дванадесет години от живота си в кингстънските бордеи.

Забеляза питието в ръката му. Очевидно господин Ф. се е отбил в бара и вероятно го е глобил с една чашка. Чудеше се колко ли жени е потупал по задника господин Ф., преди да дойде на уговорената среща.

Не, Дюмас не беше сляп за недостатъците на своя афроамерикански приятел. Господин Ф. бе пристрастен към забавленията, особено хазарта и жените и той не можеше да разчита на него. Дюмас смяташе, че всички черни са такива.

Форт се загърна с палтото си, седна в плетения стол и вдигна крака върху касапския дървник, който сега изпълняваше ролята на масичка за кафе. Дюмас се върна на старото си място. Отпусна дясната си ръка върху дъската за табла в стола до него.

Негърът весело вдигна питието си.

— Да се сгреем, мой човек. Колкото и много да пиеш, все не е достатъчно, така казвам аз.

— Изненадан съм, че не си се влюбил долу на дансинга — отбеляза домакинът. Шепнещият му монотонен глас звучеше приятно.

Форт отпи от скоча си и се разсмя.

— Не съм търсил любов, амиго. Но пробвай ме, винаги си търся малко ПП. Потенциална похотливост, това е то. Танцувах с едно много готино корейско маце. Чудно мъничко същество към осемнадесет. Мислех да ѝ покажа петсантиметровия си патлак.

— Пет сантиметра?

Той се разкикоти.

— Пет сантиметра от пода, мой човек.

— Аха.

— Както и да е, ние си танцувахме, но се появи някакво корейско конте и ми я отмъкна. Бях готов да се хвърля отгоре му, но той си водеше цял отбор, така че се поохладих.

— Наистина си усложняваш живота.

Форт се усмихна.

— Не можеш да чукаш всички мадами по света, но поне можеш да опиташ. Между другото бих искал онова конте, дето прекъсна танца ми, да си вдигне задника и да го покаже по националната телевизия. Е, хайде да си поговорим за парите, които ще направя. Виждам, че си взел и кучето с косматия задник.

— Оскар има рожден ден вдругиден. Става на четири.

Гостът се ухили.

— На четири години, пък с три крака. Обратното би било по-добре. На три години, ама с четири крака, нали ме разбираш?

— Мисля, че схванах същината.

Дюмас запали още една „Лъки“ и издуха дима към тавана. Беше присвил очи; една вена пулсираше в лявото му слепоочие и той захапа долната си устна с големите си, пожълтели зъби. Исусе, ако този човек имаше малко мозък. Да се чудиш дали майка му все още не му купува дрешките. Въздъхна, усмихна се и погледна към чернокожия.

Продължи да се взира в него в продължение на няколко секунди. Усмивката му беше ледена. В немигащите му очи се забелязваше опасен блясък. Пръстите му върху дъската за табла се свиха в юмрук, побеляха от стискане, отпуснаха се и отново бавно се свиха в юмрук.

Ако Форт го бе наблюдавал по-внимателно, сигурно щеше да е нащрек. Но очите зад кехлибарените очила бяха затворени и той не забеляза предупредителния сигнал. Бяха го извикали, той седна в бързия влак и тръгна през снежната буря, изпълнен с топлина, радост и удоволствие. След като успокои душата си с малко твърдо гориво, не се боеше да си достави черния задник на господин Бен Дюмас. Човек обаче трябва да е нащрек с тип, който не само убива, но веднъж даже удуши питбула на един наркодилър с голи ръце.

Форт имаше да оправя комарджийски сметки, иначе нямаше да е в един град с този хладнокръвен педал, да не говорим, че нямаше да са в една стая. Всички знаеха, че Дюмас няма адекватно разбиране за човештина. Говореше се, че има голяма глава, за да може да събере всички гадости в нея. Прякорът му беше „Хичкок“, защото всички разбираха, че е пълен психо.

И най-страшното беше, че не можеш да убиеш този тип, тъй като той отдавна бе мъртъв.

Форт отвори очи и погледна през рамо към дека на масичката.

— Не знам как да нарека тези говна, но това не е музика. В дискотека си, тъй че дай нещо по-игриво. От дясната страна на скалата, където държат черните типове, има истинска музика. Ще ти пусна малко живец, да се поразкършиш.

Защрака с пръсти, затананика си „Сладкодугмен престъпник“ на Майкъл Джексън, изправи се нестабилно и тръгна към масата. Не забеляза, че палтото се смъкна от раменете му и падна на пода.

Дюмас също се изправи. Смачка цигарата си в пепелника върху касапския дръвник, прозя се и протегна ръце над главата си. После взе дъската за табла и тръгна след него. Когато Ръсел се пресегна към радиото, той вдигна дъската и жестоко удари по дясната ръка. Счупи я.

Форт закрепця от болка, хвана ръката си и падна на колене. Дюмас пак завъртя дъската, удари го по главата, по гърба и раменете, разкъса сакото му с острия ръб. Сега Форт седеше на пода, държеше се с една ръка за билиардната маса и викаше Господ да му помогне. Дюмас не обърна внимание на молбите му да спре.

Хичкок наистина го пердашеше здравата. Форт никога в живота си не бе обработван така. Болката се усещаше навсякъде — в счупената му ръка, в раменете, даже в мозъка. Почувства се така, сякаш някой му беше извадил очите. Целият гореше.

Стига вече! Исусе, Господи, стига вече! С усилие си пое дъх, като си задаваше уместния и в този момент някак си закъснял въпрос: „Защо бе, мамка му, си помисли, че Дюмас няма да разбере?“.

Докато той разнищваше този навременен въпрос, побеснелият мъж захвърли дъската и започна да го ритна в корема и ребрата. След няколко секунди прекрати атаката си, изплю се върху полумъртвия нещастник и го ритна още веднъж в гърба, преди да се отдръпне. Форт отпусна несигурната си прегръдка от масата и се строполи на пода.

Поемайки си дълбоко дъх, разгневеният мъж седна на стола си и се втренчи във Форт, който се бе свил като неродено бебе и кашляше грозно. Оскар, който все още яростно въртеше опашка, погледна към негъра, сякаш искаше да каже: „Може ли и аз да си поиграя?“.

— Това е за да ти дам да разбереш — проговори Дюмас. — Ако не ми беше необходим, щях да те очистя още тук и сега. Наистина ли си мислеше, че това ще ти се размине? Да, предполагам, че си го мислил. Толкова си тъп. Изправи се. Не искам да говоря на гърба ти.

Негърът изскърца със зъби и бавно се обърна с лице към него. С усилие проговори:

— Трябваша ми парите бе, човече. Много ми трябваша.

Очилата му несигурно висяха от едното ухо; брадичката му беше мокра и по самото му се виждаха тъмни петна. Оскар се лигавеше обилно под масата и душеше златната верижка, откъснала се от врата на Форт по време на нападението.

— Трябвали му парите! Невероятно! Момчета и момичета, тук имаме един човек, който толкова е затънал, че все едно пътува с подводница. Не знам защо играеш комар и хич не ми пука. Но ако твоят комар ми струва пари, тогава вече започва да ми пука. Потрудил си се да финансираш този твой отвратителен навик и както може би вече си се досетил, на мен това не ми харесва. — Дюмас се наведе напред и сложи ръце върху коленете си. — Защото заради теб трябваше да премахна родителите на Тауни да Силва.

Видя как Форт изцъкли очи. Но видя и нещо друго — негърът беше разбрал добре, че да чуеш нещо за непреодолимия импулс на Бен Дюмас към действие някак си не е същото като да го изпиташ на гърба си. Дюмас бе изключително доволен от това.

— *Ти* си ги убил? — прошепна Форт. Той посрещна болезнения пристъп със затворени очи. Преди да проговори отново, на няколко пъти си пое дълбоко дъх. — Вестниците пишат, че било убийство и самоубийство. Съпругът я очистил, а после и себе си. Исусе, ръката ми!

— Майната му — продължи Дюмас. — Гейл да Силва казала на Мани Декър, че някакво горско зайче преследвало съпруга ѝ по улиците. Е, около час преди семейство Да Силва да изстинат, същото това зайче им позвъни и им съобщи, че може да им върне дъщерята.

Срещу заплащане, разбира се. Познай кой е бил този тайнствен благодетел.

Форт не промълви и дума и той продължи:

— Семейство Да Силва просто трябваше да те посочат и Декър щеше да поеме нещата от там нататък. Предполагам, че щеше да ти счука топките като телешки пържоли, ако не направиш каквото трябва. Колко време щеше да мине, преди да му кажеш, че Тауни да Силва е при мен? Секунда? Секунда и половина?

— Как разбра за мен и семейство Да Силва, за това, че са споменали за мен пред Декър?

— Тъп въпрос.

— Подслушвал си им телефона?

— Мисля да те отворя за една голяма работа. Сега ти посмачках фасона заради тази твоя хитринка, задето си решил да измамиш Да Силва. Заради това можех да изгубя доста добри парички. Аз и господин Фокс. Вече ти казах, че ние с господин Фокс възнамеряваме да продадем Тауни да Силва на Смехурко. Това, което не знаеш, е, че вземаме по сто двадесет и пет хиляди на глава. Всичко двеста и петдесет бона. Сигурен съм, че знаеш колко много ми трябва парите.

— Знам — отвърна Форт.

Дюмас запали цигара.

— Имах избор. Или да те очистя, задето се опита да ме прецакаш с парите, от които Кен страшно се нуждае, или да очистя семейството и така да задържа Декър настрани от теб, от мен и от момичето.

Изгърси цигарата си в пепелника върху касапския дръвник.

— Слушай ме. Това за Декър е нещо лично. Няма да остави нещата така. Все още си жив в тази мила, благородна Америка, защото Тауни да Силва струва 125 бона и защото онази кучка от АБН, която ти чукаш, може да ни доставя информация.

Негърът се поизправи и на лицето му се изписа страхотна болка.

— Не знаеш какво точно е щяло да стане. Кълна се в майка си, че нямаше да кажа нищо на родителите на момичето. Просто си играех една игричка с тях, нищо повече.

— Ясно ми е какво си се опитвал да направиш. Щял си да прибереш парите им и да ги оставиш на сухо. Това може да се очаква от адвокатите и телевизионните проповедници.

— Сюзан ми каза за момичето, разбираш ли? Декър ходил да я види и казва на всички в АБН, че търси Тауни. Искam да кажа, че това не е никаква тайна. Пък нали и във вестниците излезе обява, в която предлагаха награда.

— Забий си тези думички в черепа, Ръсел. Нямам нужда от чужда ръка, която да върти волана. Тауни да Силва си е мой бизнес, мой и на господин Фокс. Мога да си представя как са ти светнали очите, като си разбрал, че има награда за връщането на детето. Няколко обаждания до семейството и изведнъж заживяваш охолно. И си въобразяваш, че аз изобщо няма да разбера, така ли? Просто вземай парите и бягай. Ръсел, мисля, че ако някой хирург ти разпори задника, ще намери вътре главата ти. Наистина е така.

Негърът свали кехлибарените очила от ухото си и ги пусна на паркета.

— Дълга пари, не можеш ли да ме разбереш? Не на Поли Пеския, а на друга банда. Извадих лош късмет на плейофите на Националната футболна лига.

— Понякога — прекъсна го Дюмас, — започвам да се съмнявам дали можеш да преброиш до десет, без да си събуеш гащите. Помагам ти с Поли Пеския и минута по-късно ти задлъжняваш заради някоя друга прищявка. Ръсел Форт — човекът, който пропада до дъното, а после открива, че и на дъното има дупка. Разкажи ми за новите си кредитори.

Нещастникът избърса сълзите с опакото на ръката си.

— Един тип. Казва се Спиндлър.

— Руби Спиндлър. Лихварство, залагания и прикриване на крадени вещи. Той работи с бандата на Ло Касио в Бруклин.

— Спиндлър работи с Ло Касио? — изненада се той.

— Ръсел, моля те. Не помниш ли, че едно време беше ченге? И двамата знаем, че мазните жабари контролират хазарта в Ню Йорк. Спиндлър не може да се разпорежда, освен ако няма уговорка с някой даго^[2]. Не се стягай толкова; просто целият свят вижда как животът ти изтича в мръсния канал. Е, какво ще правим сега? С колко си влязъл при Спиндлър?

— Десетак.

— Десет хиляди долара? Ръсел, ако не те познавах, бих се заклеl, че не си интелигентен. Добре, слушай сега. Давам ти десет

бона, които ти ще дадеш на Спиндлър. Плащаш му и толкоз. Само имай късмет да ги изгубиш на комар — ще съжаляваш, че изобщо си се родил. Няма да те убия, Ръсел, но ще молиш Бога да го направя. Ясен ли съм?

Форт кимна.

— Страхотно. И тъй като няма безплатен обяд, ти ще ми ги върнеш. Имам една работа за теб. Ще я свършиш и ще си разчистим сметките. Някакъв проблем?

Негърът въздъхна.

— Няма проблеми, няма проблеми.

— Добре. Първо, отиваш до Вашингтон и вземаш още хартия за Смахурко. Изпратихме му цяла камара, но той иска още. Исква да е готова за пристигането му. Ясно ми е, че е решил да извади цял тон стотарки, така че ламти за всичката хартия, която можем да му доставим. Тръгваш утре вечер. — Той се изкашля и продължи: — Следвай старите правила. Оставаш една нощ в Атлантик Сити, поиграваш малко и на другата сутрин продължаваш за Вашингтон, където отиваш на гости у старата си леля — диабетичката Лорейн на улица „Н“. Прекарваш поне три часа с нея. Всичко трябва да е правдоподобно, не забравяй. Преди да си тръгнеш, вземаш хартията на Смахурко. Тя те чака на обичайното място.

— Тази ръка направо ме съсипва — изстена Форт. — Ще трябва да ида на лекар.

— Не съм свършил. Вземи и курвето с теб. Докато се чувства обичана, тя ще помага на своя човек. Ще ти дам две хиляди за комара и за разноските. Не ги пръскай всичките на масата за блекджек. — Стана от стола си, отиде до масата и клекна до Оскар, който си лижеше гениталиите. Почеса кучето по врата и продължи да говори на Форт, без да го поглежда: — Още нещо — искам курвето да ти даде копия от всички доклади на Декър до АБН. Всички молби за досиета, информация, каквото и да е. Искам да знам всичко. Наистина всичко.

Негърът изхленчи:

— Отсега ти казвам, човече. Сюзан няма да направи това. Уплашена е. Знае, че Декър е взел копия от докладите на Уили Валънтайн, за да научи кой го е предал. Тя не знаеше, че двете ченгета ще бъдат очистени. И точно сега не иска да ми дава нищо.

— Тя може да не е знаела, Ръсел, но ти много добре знаеше. — Форт затвори очи. — Пастата не може да се върне обратно в тубичката — напомни му Дюмас. — Вальнтайн и Далто са минало. Оцеляваме в този свят, защото лъжем и си пробиваме път с лакти. Излъжи я, Ръсел. Кажй й, че и ти не си знаел.

— Сюзан няма да ми даде нищичко, казвам ти.

— Ръсел, Ръсел. — Гласът му беше спокоен, без нотки на раздразнение или гняв. Стана, усмихна се на Оскар и потупа кучето по главата. После сложи ръце върху масата за бiliarд и се втрени в дъската за дарт на стената. Една вена на лявото му слепоочие пулсираше.

Изведнъж сграбчи една бiliarдна щека, счупи я в ръба на масата и сръга Форт. Той пак се строполи на пода. Едно коляно се стовари върху гърдите на чернилката, а една ръка прикова скимтящата му глава на земята. Изведнъж острият връх на счупената щека се озова до лявото око на Форт.

Дюмас прошепна:

— Ти обичаш музиката, така че чуй какво ще ти кажа. Ще ти се хареса ли да пееш като Рей Чарлз или Стиви Уондър? Или пък какво ще кажеш за Сами Дейвис Джуниър, който е само с едно око? Какво ще кажеш, а?

Ужасеният мъж се опита да извърти глава, да се освободи от хватката му, но не успя.

— Недей, недей.

Дюмас се изправи и пусна счупената щека на масата. Беше спокоен, сякаш нищо не беше се случило.

— Ръсел, мога ли да разчитам на теб да убедиш курвето?

— Ще я накарам да го направи, кълна се, че ще я накарам.

Дюмас се зае да вкарва бiliarдни топки в страничните джобове.

— Аз продавам информацията, Ръсел. Продавам я на наркочилъри, които искат да знаят кои в действителност са клиентите им. Продавам я на директори, които искат да знаят кой краде от компанията им. Продавам я на съпрузи, които подозират, че съпругите им прекарват по цял следобед в сгорещените чаршафи на някой мотел и си разтварят краката пред учителя си по танци. — Обърна се към Форт. — Продавам я на жени, които искат да разберат дали годениците им имат пари или са просто неудачници с душевни разстройства и

лоша кредитна линия. Но нали разбираш, Ръсел, преди да продам информацията, трябва да я получа. — Седна на ръба на билиардната маса. — Забележителна работа е това, Ръсел, този бизнес със събирането на информация. Като ченге работих с полицейските разузнавателни служби и това наистина ми хареса. Вършил съм това-онова и за ФБР, и за ЦРУ. Много технологии има в тоя бизнес, Ръсел. Аз самият работих с компютри, за да разбера много неща, но знаеш ли какво? Няма заместител на онова, което ние наричаме *човинт*. — Той се усмихна на подсмърчащия, пребит Форт. — *Човинт*, Ръсел. Това означава човешки интелект. Онова, което можеш да кажеш на четири очи. Откриваш нещо, после ми казваш. Много просто. Никакви компютри, микрофони, сателити и космически станции. Само един човек, който подкрепя другия. Ето къде идва вашият ред. На теб и на курвето. Предварителното предупреждение означава предварително въоръжаване, Ръсел. Така оцелявам в бизнеса. Разказвам на хора като Смехурко всичко, което искат да знаят за техните клиенти, и те ми се отплащат добре. Ето защо от време на време ми е необходима твоята помощ. Иначе нашите взаимоотношения нямаше да имат никакъв смисъл. — Стана и се протегна. — Ще трябва да нагледам заведението, Ръсел. Време е да сляза долу, преди барманите да са ме окрали. Наистина трябва да се погрижиш за тая ръка.

Форт се облегна на крака на билиардната маса.

— Не знам дали ще мога да пътувам, човече. Много ме боли.

Дюмас се усмихна.

— Като донесеш хартията на Смехурко, искам да ми се обадиш в офиса. Използвай стария код. Може би ще измисля ново място за срещи. Възможно е госпожа Да Силва да се е обадила на Декър от уличен телефон и да му е съобщила, че някакъв тайнствен чернокож преследва съпруга ѝ. Което означава, че той може да знае повече, отколкото на нас ни се иска.

— Искаш да кажеш, че може да знае за мен и за тези неща с фалшификатите?

Дюмас сви рамене.

— Ако души покрай курвето, може вече да се е натъкнал на нещо. Ще видим, ще видим.

Негърът поклати глава.

— Хей, човече, затворът не влиза в сделката ни. Ако те пипнат за фалшифициране, получаваш федерална присъда. Става дума за Атланта или Ливънуърт. Истински кенефи, където хората си умират ей така. Където мошениците се избиват помежду си заради комар и...

Успя да спре навреме. Без малко да каже *педали*.

Дюмас се усмихна.

— Знам всичко за федералните затвори, Ръсел. Ти само ми остави Декър. Зарадвай си курвето. А следващия път, когато я вържеш за леглото, вземи, че ѝ пхни нещо в устата. Ама не твоята пръчка. Жената реве по-страстно от момичето.

— Че ти откъде знаеш?

Той тихо се засмя.

— Много ми харесва като скимтиш. Не задавай повече въпроси, че мозъкът ти няма да издържи на напрежението. Можеш да пийнеш едно. Аз черпя.

[1] Барове за садизъм и мазохизъм. — Б.пр. ↑

[2] Даго — италианец; презрително. — Б. пр. ↑

6.

Лондон, декември

Телеграмата ядоса госпожа Роуина Дартигю, защото трябваше да промени плановете си в последната минута.

Известието от Парк Сонг пристигна в тухлената ѝ къща от времето на крал Джордж в Челси, в елегантния квартал Чейни Уолк, в десет вечерта. Трябваше да присъства на премиерата на „Вълшебната флейта“ от Моцарт в Ковънт Гардън. Приключил работата си в Рим, сега кореецът се намираше в Лондон. Беше пристигнал с двадесет и четири часа по-рано.

Госпожа Дартигю трябваше да го посрещне веднага. Незабавно се очакваше телефонно обаждане, в което той да я уведоми за времето и мястото на срещата.

Беше подписал телеграмата си „Подслушване“. Тя не бе доловила никакво бръмчене в слушалката. И ако все пак бе чула нещо, то най-вероятно е бил Фред Астер, който се е обръщал в гроба си.

Прочете телеграмата още веднъж и я пусна върху пламналото борово клонче в камината на облицованата си с дъбова ламперия спалня. После каза на Морийн Кастело, седемнадесетгодишната ѝ слугиня, че не желае да я безпокоят. Госпожа Дартигю толкова искаше да присъства на премиерата — принцът и принцесата на Уелс бяха почетни гости — но и дума не можеше да става да не се подчини на Парк Сонг.

Обади се на лорд Джаспър Кинсман, който трябваше да я придружи на премиерата.

— Съжалявам, скъпи — извини му се, — нямам възможност. Ще трябва да отидеш без мен.

Негова Светлост не се възпротиви — безкритичен и безгръбначен като всички от неговата класа. Той беше наследил десет милиона лири на двадесет и една години и ги беше пропилял, докато стане на двадесет и три. За госпожа Дартигю приятелството с лорда се

основаваше на аристократичното му потекло и готовността му да задоволява всеки неин каприз.

Роуина Каролайн Дартигю приближаваше шестдесет, слаба, с дълго лице англичанка, която изглеждаше доста по-млада в резултат на това, че два пъти в годината в един швейцарски санаториум ѝ инжектираха овчи клетки. Косата ѝ беше изрусена, а неспокойните ѝ сиви очи рядко се задържаха върху един предмет за повече от няколко секунди. Необикновено интелигентна, тя веднага откриваше слабостите на хората. Беше безмилостна, когато желаше нещо, и почти на никого не се доверяваше. Зад очарователната си фасада тя оставаше нащрек и разкриваше много малко от себе си.

Притежаваше „Роузбъд“, моден магазин за дрехи и аксесоари на шикозния Бийчъм Плейс. Магазинът ѝ се бе превърнал в успешна изложбена зала за млади и талантиви дизайнери от Англия и от чужбина. Много от тях току-що бяха завършили колежа и това ѝ позволяваше да им плаща по-малки комисиони, отколкото на утвърдените дизайнери. Независимо от това цените за клиентите си оставаха ужасно високи.

— Това искат снобите, скъпи — каза тя на съпруга си Майкъл — едър американец, по-млад от нея с цели двадесет и три години. Тя го обичаше силно и сляпо му вярваше. — Истинските сноби направо си умират да платят повече и после да се похвалят с това. Такива хора трябва да се глобяват, не мислиш ли?

Самият Майкъл пък глобяваше госпожа Дартигю, практика, която служеше като основа и оправдание на връзката им. Продължаващият вече шест месеца брак си беше чиста сделка — той се ожени за парите ѝ, а тя се омъжи за потентността му. Наскоро му подари нов мерцедес 560 SL с телефон, стереоуредба, хладилник и факс. За благодарност той ѝ обеща през следващите два месеца да прекарва с нея поне уикендите.

Тридесет и пет годишен, съпругът ѝ беше атлетичен, едър, подвижен мъж със сънливи очи, голям нос и руса коса, вързана на опашчица. Беше очарователен, забавен и жизнен, от онези американци, чиято енергия моментално привличаше англичанките, отегчени от студентите си и неотзивчиви сънародници. Като оставим настрана привлекателността му, той се бе провалил във всичко след славните му дни като баскетболен идол в университета в Маями. Според

собствените му думи той напуснал училище, стоварил се на земята и запълзъл.

Провалил се като ресторантьор, продавач на недвижими имоти, филмов продуцент, мениджър на рокконцерти и наркодилър. Даже Роуина Дартигю бе принудена да признае, че съпругът и е празноглав, неетичен и разбира състоянието на хората не по-зле от дърво. Етичността и чувствителността не бяха сред най-силните страни на Майкъл Дартигю.

Според собственото му мнение причината за нещастията му не се криеше у него. Той възразяваше, че не е натиснал копчето на саморазрушението. Всичките си провали обясняваше с това, че не бил склонен на компромиси, с лоши финансови съвети, с предателства от страна на доверени партньори и с политиката.

— Не е моя вината, че постоянно ме прецакват — обясняваше той на съпругата си. — Веднъж те събарят и после всички се струпват отгоре ти, не ти дават да се изправиш. Не че ми е лош късметът, ами изобщо нямам късмет.

Що се отнася до сексуалността, самочувствието на Майкъл не познаваше граници. За щастие по този въпрос бяха на едно мнение с Роуина. Тя никога не бе имала мъж, който да я дарява с по-сладостни оргазми или да задоволява по-добре всичките ѝ сексуални желания. Той раздаваше еротичния си темперамент като награда за финансовата ѝ щедрост. Задоволяваше я до краен предел. Майкъл я караше да се чувства млада; връщаше ѝ дните, когато животът имаше криле, нещо, за което тя можеше да похарчи неограничени суми.

Що се отнася до „Роузбъд“, той не бе основният ѝ източник на приходи. Магазинът ѝ позволяваше да узаконява печалбите си пред данъчните и да пътува в чужбина под предлог, че търси нови дизайнери. Позволяваше ѝ също да се държи на положение в обществото и така прикриваше тайния си живот и истинския произход на значителните си доходи.

Повечето пари на госпожа Дартигю идваха от търговия с бели робини. Използвайки псевдонима „господин Фокс“, тя продаваше бели робини — млади момичета — на богати купувачи от цял свят. Веднъж годишно организираше търг за роби, където най-привлекателните момичета се продаваха на подиума срещу големи пари. Следващият подобен търг щеше да се проведе в Ню Йорк след три дни.

Беше превзела фондацията „Лесли“, малко благотворително дружество, създадено да подпомага бягствата на младежи, подложени на тормоз. Подобно на магазина за дрехи, тя използваше благотворителността, за да изпира доходите от търговията с бели робини. Сред онези, които използваха благотворителното ѝ дружество, за да узаконяват парите си, беше и Парк Сонг.

Фондацията „Лесли“ я снабдяваше с момичета. Ако благотворителността се ценеше високо от цялото човечество, то Роуина Дартигю я оценяваше даже още по-високо. Благотворителността представляваше маска, която ѝ позволяваше да бъде полезна за другите и да печели от това.

Тази страна от живота ѝ не беше известна на Майкъл. Той не бе част от ежедневието ѝ заради силата на мисълта си. Само светците пазят тайни, а съпругът на Роуина не беше светец. Той знаеше, че тя си изкарва прехраната от магазина. Пътуванията ѝ в чужбина бяха свързани с търсене на нови дизайнери и с продажба на дрехите от „Роузбъд“ на чуждестранни купувачи.

След обаждането до лорд Кинсман тя отиде до нишата в спалнята, където върху множество лавици бе разположена колекцията ѝ от старинни часовници със стрелки. Един часовник ръчна изработка, без стрелки, стоеше на най-горната лавица до малка синя ваза с цветове от жълт чай. Този забележителен уред за измерване на времето — прозрачен „Фаберже“ от чисто сребро — струваше повече от всичките ѝ други часовници, взети заедно.

Парк Сонг ѝ го беше дал преди няколко месеца срещу едно изящно момиченце от Австрия. Госпожа Дартигю не си спомняше името на момичето, но ако знаеше за садистичните наклонности на Сонг, човек можеше да е сигурен, че малкото сладурче отдавна е издъхнало. Междувременно часовникът бе удвоил стойността си, а това го превръщаше в изгодно капиталовложение. С пари не можеш да си купиш щастие, но те ти позволяват да купуваш нещастията, които предпочиташ.

Тя бе помолила Парк Сонг да ѝ донесе нещо много скъпо от Рим и да го отбие от цената на американското момиче, което той мислеше да купи от госпожа Дартигю и американския ѝ партньор Бен Дюмас. Момичето, Тауни, сега се намираше в Ню Йорк под зорката охрана на Дюмас. Снимките показваха малката като спокойна, синеока красавица

със златисторуса коса и привлекателност, на която някои мъже изобщо не бяха в състояние да устоят.

Копията от снимките, изпратени с въздушна поща до Сонг в Южна Корея, запалиха у него такава похотливост, че в телефонното си обаждане до госпожа Дартигю той беше направо възхитен. На нея не й бе необходима кой знае каква интуиция, за да разбере, че този път е хванала Смахурко натясно.

— Четвърт милион долара — предложи му тя тогава. — Улови момента, скъпи, или Тауни отива на търг.

— Искam я. Още сега ми я продай. — Кореецът буквално гореше. Не бе изненадващо за човек, отдаден на толкова долни страсти.

— С удоволствие, мило момче. Двестa и петдесет хиляди гущера и е твоя.

Гласът му се извиси с една октава.

— Да не си луда? Давам ти сто хиляди, което е повече от обичайната цена за твоите момичета.

— Понякога направо ме боли, когато някой се опитва да се пазари, защото това означава, че прави усилие да ме измами.

— Сто двадесет и пет хиляди. Искam това момиче.

Тя продължи:

— Скъпи, нали си спомняш генерал Абуджа, онова джудже, онзи напорист нигериец, който похарчи малко състояние, за да организира борба с бикове в страната си? Сигурно си въртял бизнес с него. Е, той от месеци ме преследва да му намеря някое малко бижу като Тауни. Същото мога да кажа и за един италиански принц със страхотни връзки във Ватикана. А трябва ли да ти казвам колко богати араби биха си умрели от удоволствие да разкъсат това сладко детенце? Нека ти го кажа така — ако отиде на търг, смятам да започна от двеста хиляди. При тези обстоятелства ти я вземаш на сметка.

Парк Сонг въздъхна.

— А аз бих казал, че този път никак не си щедра. Май забравяш, че едно време направи доста пари покрай мен.

— Не бих направила тези пари, ако не бях ти свършила услуги, които си струваха. Никой не те насилва да търгуваш с мен, сам го знаеш. Никой не ти е опрял пистолет в главата, скъпо момче. Чувствай се свободен да си избереш други партньори.

Кореецът се умълча. Най-накрая каза:

— Направо си гениална. Убеждаваш хората, че им даваш нещо, което искат. Добре. Двеста и петдесет хиляди долара.

— Скъпи, нищо евтино не си струва да го притежаваш. Половината пари — като се видим в Лондон, другата половина — когато Бен ти предаде момичето. О, като отидеш в Рим, там има нещо, което искам да ми вземеш. Просто го отбий от цената на момичето.

— Нали знаеш, смятам, че би си продала и лайната от задника, стига да можеше. Изпразваш джобовете на човека и го караш да повярва, че му вършиш услуга.

Лицето на Роуина почервения. Канеше се да каже нещо неучтиво, нещо изключително жестоко, но се сети с кого разговаря и затвори очи.

— Груби думи, скъпи — укори го тя. — Но пък и никой досега не те е обвинил, че имаш нежно сърце. Май забравяш кой те запозна с Бен Дюмас, същият Бен Дюмас, който те снабдява с хартия — толкова важен фактор във фалшификаторския ти бизнес.

Парк Сонг изсумтя:

— Да забравя? Ти никога няма да ми позволиш да го забравя.

— Същият Бен Дюмас, който разследва миналото на потенциалните ти клиенти и така ти спестява неописуеми трудности и страдания. Можеш да ме обиждаш, но ще трябва да ми платиш.

Кореецът се изкиска.

— Ти си кучка.

— Благодаря за комплимента, скъпи. А сега, ето какво ще трябва да ми вземеш от Рим.

Малко преди седем Роуина Дартигю излезе от къщи и влезе в спрялото радиотакси.

Морийн бе поръчала колата, която се оказа скапан форд със скъсана тапицерна, пълни пепелници и тайнствено скърцаща задна врата. Тъй като беше маниачка на тема чистота, госпожа Дартигю изпита отвращение при вида на возилото.

Шофьорът беше дундест петдесетгодишен сикх с оранжев тюрбан и дълго до петите палто — нелегален имигрант, изпитващ на гърба си първата си лондонска зима, която не му се харесваше. Той изпсува на панджаби в ръчната си радиостанция, съобщи маршрута си

на диспечера и придружи обаждането си с неприличен коментар за студения дъжд, който забавял движението из цял Лондон.

На задната седалка Роуина Дартигю, с очи скрити зад тъмни очила, седеше с голяма плоска чантичка, небрежно оставена на мястото до нея. Проектирана от седемнадесетгодишна белгийка, чантата бе изработена от тъмновиолетова телешка кожа и обшита с ширити от виолетова коприна. Бе една от най-търсените стоки в „Роузбъд“. Тя допълваше коженото палто от черна норка, което госпожа Дартигю носеше напук на защитниците.

Шофирането на сикха я вбесяваше. Той маниакално спазваше ограниченията за скоростта и спираше на всяка пешеходна пътека даже когато върху нея нямаше жива душа. Хлъзгавите от дъжда улици и задръстванията само усложняваха проблема. Най-накрая госпожа Дартигю извади валиум от чантичката си и го глътна с минерална вода от мъничката си сребърна манерка.

Сикхът загуби цели тридесет минути, за да стигне от Челси до площада пред Парламента — едно от най-натоварените кръстовища в Лондон. Тук фордът запълзя като охлюв покрай бронзовите статуи на Дизраели, Уинстън Чърчил и високия, разрошен Ейбрахам Линкълн. „Байрон е бил прав — помисли си госпожа Дартигю. — Английската зима свършва през юли и започва отново през август.“

От площада пред Парламента сикхът зави по крайбрежната улица „Виктория“. До моста „Ватерло“ движението не беше натоварено. Десен завой по моста и госпожа Дартигю, изключително напрегната, се насочваше към южния бряг. Това със сигурност не беше сред любимите ѝ лондонски квартали. Просяци, спящи под мостовете в импровизирани градчета от картонени колиби, най-грозните обществени сгради в Лондон, пусти улици и долнопробни кръчми. Точно като в романа на Дикенс.

Само минутки след като слезе от моста, сикхът спря пред главния вход на гара „Ватерло“. Беше ужасен шофьор и тъй като госпожа Дартигю смяташе, че некомпетентността не заслужава награди, тя му даде нищожен бакшиш от двадесет пенса за обща сума от петнадесет лири. Бакшишите са надници, заплащани на чужди наемни работници. Затова при всяка възможност избягваше да дава бакшиши.

Влезе в сградата на най-голямата във Великобритания гара. Вървеше бързо, без да се оглежда, като стискаше чантичката под лявата си мишница. Отбягваше вестникарските будки, сергиите за книги, изтощените носачи и досадните ямайски кондуктори на изхода към влаковете. Не спря нито за миг чак докато стигна Ватерло Роуд и излезе от сградата. Там спря на няколко метра от редица черни таксита.

Покритата гара я защити от дъжда, но не успя да я предпази от студа. Трепереше под черните си норки и съжали, че не си бе облякла топло бельо. Беше студено като в хладилник и ставаше все по-лошо.

Ненавиждаше дъжда. Валеше и онази нощ в Кейптаун, когато един мъж, облечен като свещеник, застреля първия ѝ съпруг Роджър заради работата му в организации, настроени против апартейда. Валеше и на сутринта, когато си тръгна от Южна Африка и се върна в Англия с праха на Роджър. Толкова обожаваше съпруга си, че месеци след убийството му спеше облечена с кървавата му риза. Майната му на дъжда. Толкова сълзи бе проляла в дъжда, че вече можеше да ѝ се стори даже красив.

Роуина Дартигю отиде до задния край на редицата от таксита, заобиколи я, после слезе от бордюра върху мокрия път. Още няколко метра и отляво присветнаха фарове, веднъж, два пъти, три пъти. Тя придърпа яката на коженото палто до лицето си и тръгна по-бързо.

Едно такси зави от улицата, влезе в алеята към входа и се насочи към нея. За да го избегне, бързо се прилепи до влажната стена и остана там, докато таксито отmine. После бързо изтича към спряна лимузина с включен двигател и тъмни стъкла. Отвори задната врата, влезе в колата и седна до Парк Сонг.

Кореецът вдигна чаша шампанско.

— Е, предполагам, че можем да тръгваме — каза той. — Дейвид?

Дейвид Милта, седнал до корейския шофьор на Сонг, измърмори нещо и лимузината се отдели от стената. Секунди по-късно спря до първото такси от редицата и шофьорът наду клаксона. Три кратки сигнала, пауза, после още два.

Празното такси се отдели от редицата и потегли. Лимузината го последва и двете коли излязоха от района на гарата.

При пътуванията си до Лондон Сонг спазваше строги превантивни мерки за сигурност. Заради взаимната им безопасност не

искаше да се среща с госпожа Дартигю в дома ѝ или в магазина. Срещаха се нощем в кола под наем и уреждаха сделките, докато се возеха из града. Тъй като шофьорът на Сонг не познаваше Лондон, наемаха и местно такси, което да води колата на корееца.

— Изглеждаш фантастично. — Сонг се усмихна на госпожа Дартигю. — Бих казал, че бракът ти се отразява добре. Да, съвсем определено ти се отразява добре.

— Щастливият съпруг кара и съпругата да се чувства щастлива — отвърна тя. Една малка лъжа.

Да, бракът ѝ бе донесъл огромно сексуално удовлетворение, но духът на Майкъл като че ли не бе много приповдигнат от законната връзка между съпруга и съпругата. Той продължаваше да пие, да взема наркотици и да се прибира късно след полунощ. И през всичкото това време пръскаше парите ѝ като пиян моряк в отпуск. Един господ знаеше къде е Майкъл тази вечер. Със сигурност не си беше у дома.

Лимузината на Сонг прекоси моста Уестминстър, следвайки празното такси покрай Парламента и парка Сейнт Джеймс, после се изкачи на Конститушън Хил, който минаваше по средата на Грийн Парк. Развълнуваният Сонг посочи към Бъкингамския дворец отляво, отбеляза, че е великолепен и пожела неговата страна да се обедини под властта на крал и кралица. Като сноб той обожаваше монархията, особено британското кралско семейство.

— Много е тъмно. Не виждам — изрече със съжаление той, — но ти сигурно знаеш. Кралският флаг развява ли се над двореца? Това е знак, че кралицата е вътре, нали знаеш?

— Наистина ли? Да, май че го бях чула някъде. Е, като си помисля, флагът на кралицата наистина се развяваше над Бък Хаус тази седмица.

Роуина пак лъжеше. Изобщо нямаше представа къде е кралицата, пък и не ѝ пукаше. От малката ѝ лъжа обаче Сонг се почувства по-добре. Изглеждаше много радостен, че той и кралицата са в Лондон по едно и също време.

След като излезе от Грийн Парк, лимузината прекоси Пикадили и мина покрай музея на Уелингтън, преди да влезе в Хайд Парк. На Саут Керидж Драйв самотен бегач, зловец в анцуга си със сива качулка, тичаше срещу колата, после изчезна в тъмнината зад нея. Сонг предложи на госпожа Дартигю чаша шампанско.

— Да, моля. — Разкопча чантичката си, бръкна вътре и му подаде два запечатани бели плика за писма.

Докато той отваряше първия, тя отпи глътка шампанско. Смехурко може би не умееше да прави реална преценка на действителността, но определено знаеше разликата между хубаво вино и котешка пикня.

Той извади от плика три листа и се зачете.

Роуина Дартигю го остави за няколко секунди, после каза:

— Според твоите инструкции, Бен ми изпрати това по факса сутринта.

Сонг кимна и върна сгънатите страници в плика. Кодирана информация, тя знаеше това, която той сам щеше да дешифрира. Последна информация за хората в Лондон и Ню Йорк, на които кореецът възнамеряваше да продаде фалшивите си пари, бонове и акции.

Той настоя Бен Дюмас да проведе две разследвания за миналото на потенциалните му клиенти, които да включват персонални, професионални и финансови данни. Първото беше предварителна проверка, когато на клиентите или бизнес партньорите предстоеше да се свържат със Сонг. Второто се появяваше четиридесет и осем часа преди срещата със същите тези хора за сключване на сделка.

Бен Дюмас подготвяше доклади, които позволяваха на Сонг да се представя за ясновидец. Предварително предупрежден чрез тази информация, кореецът като че ли знаеше неща, недостъпни за естествените възможности на човешкото възприятие. Подобно знание имаше своята цена. Парк Сонг плащаше на Дюмас много пари, за да го предпазва от опасните пътеки.

Вторият плик. Той не съдържаеше кодирана информация. Само една страница пресни данни за здравето и благополучието на Тауни да Силва, както ги беше поискал Смехурко.

След като свърши, кореецът се усмихна и небрежно удари листа с опакото на ръката си.

— Време е да се плаща за музиката.

Отвори малката вратичка на хладилника, пресегна се вътре и извади пачки с американски стодоларови банкноти. После ги подаде на усмихнатата Роуина.

— Студени парички. — Той се засмя на шегата си. — Много студени парички. Петдесет хиляди долара. Първата вноска от аванса за Тауни.

— Хиляди благодарности, скъпи.

Ръката му отново се стрелна към хладилника.

— И другото.

Подаде ѝ плоска кутийка с размерите на книга, увита в черно кадифе. Със затворени очи тя си пое дълбоко дъх и притисна кутийката към гърдите си. Докато сваляше обвивката, ръцете ѝ трепереха.

— Скъпо момче — нежно се обърна към Сонг. — Ах ти скъпо, скъпо момче!

Отвори я бързо и извади съдържанието — огърлица в египетски стил, изработена от злато, рубини, диаманти, перли и тюркоаз. Огърлицата вървеше заедно с обици. Роуина Дартигю никога в живота си не беше виждала подобна красота. Почувства почти сексуална възбуда.

Огърлицата и обиците, създадени отпреди повече от сто години, бяха дело на семейство Джулиано, италиански имигранти, най-добрите лондонски бижутери от деветнадесети век. Роуина Дартигю беше луда по това бижу, вдъхновено от европейския Ренесанс, особено от картините на Ханс Холбайн. Но онова, което я радваше най-много, бе неуловимото чувство към багрите, използването на скъпоценни камъни заради цвета им, а не толкова заради стойността.

Бившият собственик на бижутото бе съсухреният седемдесетгодишен принц Стефано Козенца от Рим, същият онзи с връзките във Ватикана и със страстта към руси момиченца, които едва не убиваше, преди да ги продаде в един тунизийски бордей. Трябваша му пари, за да покрие загубите си на борсата и реши да продаде бижутото, собственост на жена му, на госпожа Дартигю за седемдесет и пет хиляди долара.

За да се предпази от крадци като нейния възлюбен Майкъл, тя държеше колекцията си от Джулиано в хранилището на Шепърд Маркет. То бе отворено триста шестдесет и пет дни в годината, двадесет и четири часа в денонощието и предлагаше изключителна сигурност. Осигуряваше и свобода от банкови ограничения, както и от данъчните служби. Единствено Роуина Дартигю можеше да се добере

до сейфа си. Това ставаше чрез сравняване на пръстовите ѝ отпечатъци и снимката от паспорта ѝ със същите данни в хранилището.

За достъп до сейфа бяха нужни два ключа. Единият беше у нея, а другият — в хранилището, записан не на нейно име, а с трицифрен номер, който се сменяше всеки месец. Освен всичко друго в сейфа си държеше пари в брой, лични документи и доклади за прането на пари, извършвано чрез благотворителната ѝ дейност. Държеше и списъци на клиенти с техните предпочитания за сексуални робини.

Бръкна в чантичката си и извади от там фенерче и бижутерска лупа. Докато Парк Сонг се подхилваше, тя вдигна тъмните си очила, нагласи лупата на окоето си и включи фенерчето, насочвайки лъча му върху огърлицата. После поднесе огърлицата и фенерчето към лупата.

Усмихна се.

— Направо получавам оргазъм, скъпи. Определено е истинска. Можеш да го разбереш от белега на Джулиано върху етикета отзад. Огърлицата е подписана със С. и А. Дж., което трябва да означава — баща Карло и син Артър. Белегът е малко неясен, сигурен признак за автентичност. Както и камъните. Определено получавам оргазъм.

Тя проучи обиците и също ги обяви за автентични. Свали лупата от окоето си и целуна Сонг по бузата. После пак го нарече „скъпо, скъпо момче“.

— Ще приключим ли с останалата част от нашия бизнес? — попита тя.

Наблюдаваше как кореецът взема малко куфарче от пода на колата и как го поставя върху седалката до нея. Той отвори куфарчето и го обърна, за да ѝ покаже съдържанието. Куфарчето беше пълно с американски стодоларови банкноти.

— Осем милиона долара — уточни той. — Всичките истински, уверявам те.

Тя дръпна една банкнота от куфарчето, опипа я, после я погледна през лупата. Направи същото с още четири случайни банкноти.

— Прав си — съгласи се. — Всички са истински.

Тя заключи куфарчето с печалбите на Сонг от продажбата на фалшиви пари и акции на континента — продажба, която трябваше да му спаси живота.

Той не обели и дума за неприятностите си с Бръснача, но Бен Дюмас бе научил за тях и я беше информирал. Бен Дюмас, който

знаеше всичко за всички и чийто примитивизъм тя харесваше, обичаше да се наслаждава на английския ѝ акцент и се отнасяше към нея с определено уважение единствено заради това, че е англичанка.

Роуина Дартигю щеше да изпере осемте милиона на Сонг чрез фондацията „Лесли“ и щеше да бъде възнаградена щедро за това. Във въздуха се носеше миризма на печалба и на нея това страшно ѝ харесваше.

Привидно една хонконгска компания за недвижимо имущество влагаше осемте милиона в благотворителната ѝ дейност под формата на краткосрочен заем. Тя щеше да депозира парите в банката на фондацията „Лесли“ на остров Джърси. По-късно банката щеше да уреди хонконгската компания да получи полици и гаранции, срещу които да отпусне заема. Резултат — чисти парички за Смехурко.

Осемте милиона долара на Сонг щяха да донесат поне осемстотин хиляди лихва, които щяха да се разделят между фондацията „Лесли“ и Роуина Дартигю. Тя щеше да плати необходимото на банковия персонал.

— Остави ме при хранилището — обърна се тя към корееца. — Искам да заключа скъпоценностите си на сигурно място. Ще оставя там и парите ти. Утре сутринта те ще заминат за островите в Ламанша. И нареди на шофьора на таксито да ме изчака пред хранилището.

— Ами документите, потвърждаващи, че аз „спонсорирам“ твоята благотворителност?

— Утре следобед ще ги имам. Обади ми се в магазина към три. Кога напускаш Англия?

— Ако Дюмас направи необходимите проверки и всичко е наред, ще трябва да тръгна вдругиден. Ще те уведомя дали ще си взема печалбите, или ще ти ги оставя тук.

Тя си помисли: „Ах, ти, дребен глупак такъв. Наистина ли мислиш, че не знам?“. Да си тръгне от Англия с парите или да ги остави при нея не бяха единствените методи, по които изнасяше парите си от страната. Имаше и трети начин, който той смяташе, че е запазил в тайна от нея.

Смехурко никога не пътуваше с фалшиви пари. Те идваха и заминаваха по отделен маршрут, толкова охраняван и надежден, че бе малко вероятно да се загуби нещо по време на транспорта — да попадне в ръцете на полицията или на конкурентите му. Ако го

арестуваха извън Южна Корея, липсата на доказателства щеше да обезсили всяко обвинение срещу него. Отделните маршрути за Сонг и за стоката му обезсилваха и враговете му, парираха всичките им усилия да го спрат.

Бен Дюмас я бе предупредил да не споделя тази информация с никого. Даже той не знаеше тайнствения контрабанден маршрут на Смехурко, но щеше да го научи. Предупреди я, че ако се разприказва, може да умре. Роуина обеща да не казва на никого, но записа тези важни сведения и ги остави на съхранение в личния си сейф.

А междувременно онова, което ѝ каза Бен, щеше да се запази в тайна, думи, изговорени в тъмнината. Думи, които никога нямаше да видят дневна светлина.

Сонг я попита:

— Все още ли имаш планове да заминеш за Ню Йорк?

Тя вдигна огърлицата.

— Когато караш хората да те чакат, скъпи, те започват да злословят по твой адрес. Заминавам за Ню Йорк един ден след теб. Търгът ми е заплануван за нощта на пристигането ми. Даже няма да имам време да си разопаковам багажа. Заповядай. Очаквам богата клиента, развратни консуматори на човешка плът. Казах на Майкъл обичайната лъжа — че отивам до Ню Йорк, за да интервюирам млади американски дизайнери и да присъствам на откриването на нюйоркския клон на „Роузбъд“.

Той сбърчи чело.

— Как е Майкъл напоследък?

Тя върна огърлицата в кутията ѝ.

— Как е Майкъл? Работи върху някаква нова схема за забогатяване. Представям си. И да ме питаш, не мога да ти кажа за какво става дума. Не е готов да ми се довери. Пуска ми мухите, че работата се опичала, но нищо конкретно. А, да не забравя, имам нещо за теб.

Остави кутията с бижутата настрана, бръкна в чантичката си, извади кафяв плик и го подаде на Сонг. Той го отвори и извади черно-бяла снимка. Остана безмълвен за няколко секунди. После прошепна:

— Невъзможно. Не го вярвам.

Държеше лъскава снимка осем на десет. На нея бяха Дик Пауъл, Руби Кийлър, хореографът Бъсби Бъркли и режисьорът Марвин ле

Рой. Беше направена на дискретно тържество по случай филма „Златотърсачите от 1933“. И четиримата бяха подписали снимката.

— Безценна. Откъде я взе? — попита с разтреперан от вълнение глас.

— От един мой дизайнер — млад французин. Той събира холивудски спомени и се натъкна на това в някакво мръсно магазинче на Карнаби стрийт. Беше много доволен от себе си.

— И ти я купи от него?

— Специално за теб, скъпи. — Още една лъжа. Тя открадна снимката от Джорджис, който небрежно я остави в магазина. Младежът направо щеше да се побърка заради загубата на тази безценна реликва. Много си падаше по филмовите кралици и самият той малко приличаше на кралица. Обаче всяко нещо, което доставяше удоволствие на Смехурко, можеше да даде предимства за каузата на госпожа Дартигю.

Изпълненият с благоговение Сонг не можеше да откъсне очи от снимката.

— Не знаеш какво означава това за мен. Обожавам тези хора.

— Удоволствието е изцяло мое, скъпи. Не представляваше никакъв проблем, повярвай ми. Първият ми съпруг обичаше да казва, че можем да станем любезни, като започнем да бъдем такива.

Кореецът потупа снимката с показалеца си.

— Техните филми ще живеят вечно. Вечно. Може би като теб и Майкъл.

Вечно. Тъгата налегна Роуина Дартигю без предупреждение. Тя се втрени в Серпантината, изкуственото езеро в Хайд Парк, където силният вятър блъскаше закотвените лодки една о друга.

Майкъл. Вечно.

Тя прошепна в мрака:

*Няма да тъжа, няма да тъжа.
Мъжете са винаги измамни:
един крак в морето и един на брега,
към нещо толкова непостоянно.*

7.

Докато Роуина Дартигю отиваше към хранилището на Шепърд Маркет, съпругът ѝ лежеше в увиснало легло в двустаен апартамент в Сохо и смучеше пръстите на краката на Найджела Бароу — дългокрака, двадесет и шест годишна англичанка, която работеше като крупие. От касетофона върху нощната масичка се носеше „Браздите от сълзите ми“ на Смоуки Робинсън.

Як четиридесет и шест годишен шотландец с четинести рижи мустаци и униформа на лондонски полицаи наблюдаваше двойката през пробитата врата на гардероба. Името му беше Бърнард Мюър.

Майкъл Дартигю спря, взе бутилка ликьор от нощната масичка и отпи. После наля ликьор между бедрата на Найджела и започна да го облизва. Хленчейки, тя придърпа главата му. Ноктите ѝ бяха лакирани в различни цветове. Докато той усърдно смучеше клитора ѝ, тя се опита да притисне езика му и изкрещя, когато вдигна дупето си от леглото.

С блеснали очи прошепна в сладостен унес:

— Ти си жесток. Точно това искам. Господи, точно това искам.

— Сагата продължава — прошепна Майкъл.

— Искам да съм отгоре — помоли го тя.

Смениха си местата. Тя го яздеше в бесен ритъм, с животинска ярост.

— Стисни ми връхчетата — извика тя. — По-силно. *По-силно*. — Той изпълни заповедта ѝ. Стискаше плътта ѝ болезнено. — Така е добре — прошепна тя. — О-оо, колко е добре.

Тя свърши първа, изкрещя и го ухапа по ухото. Когато заби нокти в гърдите му, той бързо я сграбчи за ръцете.

— Внимавай — напомни ѝ. — Жена ми.

Свитата на кълбо Найджела бързо се извини.

— Съжалявам, любов моя. Все забравям. Прости ми.

После се отпуснаха. Найджела остана отгоре, дългата ѝ кестенява коса покри гърдите му. Заслуша се в биенето на сърцето му.

После каза:

— Само още няколко минути, любов моя, и всичко ще свърши.

Предупреждение от две минути. Само дето това не беше баскетбол, а една по-голяма игра в различен шампионат. Две минути, за да спечели или да загуби всичко. Сърцето на Майкъл щеше да изскочи. Твърде късно бе да се откаже.

Найджела се огледа.

— Нямаме трева, но е останала малко кока. Искаш ли да смръкнеш малко?

Той закри очи с мускулестата си ръка и се обърна към стената.

— Хайде просто да свършваме с това.

Тя се измъкна от леглото и намали касетофона. Вратата на гардероба се отвори и Бърнард Мюър влезе в стаята с палка в ръка.

Изправи се до леглото, облиза малката си кръгла уста и жадно се загледа в Майкъл, потупвайки длан с палката.

— Е, сега, млади господине, какво става тук? Бих казал, че сме малко непочтени. Бих те арестувал за това, но аз съм честен човек. Всъщност съм в добро настроение. Склонен съм да прощавам. Хайде тогава да сключим една сделка. Ще се позабавлявам малко и ще забравя какво видях в тази стая. Добре ли е?

Майкъл не отговори и не се обърна към шотландеца.

Мюър удари дланта си по-силно.

— Попитах *добре ли е*?

Той прошепна:

— Моля ви, полицаи, ще направя каквото искате, но само не ме арестувайте. Моля ви, не ме арестувайте.

Мюър остави палката на леглото, свали тъмносините си панталони и белите си шорти и ги пусна на пода.

— Е, искаш да ти направя нещо, така ли?

— Да, искам да... — Гласът на Майкъл заглъхна.

— Е, ама наистина ли го искаш?

Мюър бръкна в джоба на полицейската си куртка, извади от там презерватив, скъса обвивката и налапа презерватива.

С полицейската куртка и каска на главата полуголият Бърнард Мюър пропълзя в леглото и взе безпомощния пенис на Майкъл Дартигю във влажните си устни. За секунди опитният му език нагласи презерватива върху половия орган на американеца. Започна да смуче

здрaво, а Майкъл, с лице към стената, се опитваше да не обръща внимание какво правят с него. „Майната му, най-добре всичко да свършва — помисли си. — Да свършва с тази гадост, преди да съм повърнал. Нямам избор. Трябва да я изтърпя тая гадост, но Исусе...“

Разтреперан от отвращение, Майкъл се измъкна изпод шотландеца. Намръщен и все още гол, той се втурна към банята, оставяйки Найджела Бароу на леглото до Мюър. Тя хвана главата на полица и я обърна към себе си.

— Направи ли си кефа, Бърни?

Дебелобузестият шотландец се ухили.

— Разбира се. Абсолютно блаженство. А сега ми позволи да изпълня своята част от сделката.

Вдигна панталона си от пода и извади мъничка синя тетрадка от задния джоб. Усмихна й се и я подразни, като размаха тетрадчицата пред лицето й. С разтуптяно сърце тя го погледна алчно и едва устоя на изкушението да дръпне тетрадката от ръцете му. Той откъсна първите три страници и й ги подаде. Чак тогава тя успя да си поеме дъх.

Три странички от евтина тетрадчица. Отплатата на Мюър за току-що завършилата щуротия с Майкъл. Три мънички странички с информация за милиони долари.

Тя благодари на Мюър, целуна го по бузата и му предложи чаша чай, като предварително знаеше, че той ще й откаже.

Шотландецът погледна часовника си.

— С удоволствие, но след четиридесет минути застъпвам на дежурство. Ще си имам проблеми, ако отида с тия дрехи. Не е приятно да се шляеш в такова време.

— Разбирам. Ще изпратим дела ти в Лихтенщайн, както ни помоли.

— Няма да изглежда много редно изведнъж да се сдобия с толкова мангизи тук в Англия. А в Лихтенщайн парите ще са на сигурно място.

Изведнъж Мюър стана недружелюбен. Присви очи и погледна към тавана. Изрече с леден глас:

— Еди Уолкърдайн ми дава шанс да си подплатя гърбината и смятам да не го изпусна. Моят шеф, оная воняща чернилка, казва, че

съм бил твърде стар. Щял да ме уволни, защото в днешно време охраната на пари била работа за млад човек. Мижава индийска свиня. — Погледна към Найджела. — Още си ме бива, нали знаеш. Бачкам като вол и ще минат години, докато ми стане нещо. Но това не пречи на господин Рави Съни да се отърве от мен. Още на първи догодина ще си падна на задника. Без пенсия. Не съм работил достатъчно, за да си я изкарам, тъй приказва. И знаеш ли какво ми дава онова копеле за дванадесет години вярна служба? Чек за сто лири. И значка, разбира се. Шибана значка. Боже всемогъщи, да му го начукам.

Стана от леглото.

— Е, нека ме уволни. Аз ще си тръгна с доста повече от шибаната му значка. Бас ловя.

Найджела продължи да го наблюдава. Той отиде до гардероба, извади един празен куфар и го стовари върху леглото. Напъха вътре полицейската куртка, каската, панталона и палката. Върна се до гардероба, бръкна между дрехите ѝ и извади сив костюм, палто и тъмнокафява шапка.

Вече облечен, той си взе чадъра и куфара, после огледа стаята.

— Да се надяваме, че съм прибрал всичко. Боя се, че нямам време да се измия. Много поздрави на господин Уолкърдайн. Тези бележки, които ти дадох, трябва да му решат проблема. Ако му трябва още нещо, знае къде да ме намери. Когато след две седмици се обадя в лихтенщайнската си банка, се надявам да намеря моя дял на депозит.

— Още веднъж ти благодаря, Бърни — отвърна Найджела. — Парите ти ще са там. Еди си държи на думата.

Мюър докосна шапката си с дръжката на чадъра за довиждане, обърна се и тръгна, после спря.

— Лека нощ, Майкъл — извика, — прекарах си чудесно.

От банята се чу звук от счупено стъкло, после Майкъл изкрещя:

— Да ти го начукам.

Шотландецът се обърна към Найджела:

— Най-много ще ми липсва мелодичният му глас.

Еди Уолкърдайн беше дребен, четиридесет и две годишен англичанин с оредяваща черна, чуплива коса. Демоничната му усмивка разкриваше два реда редки зъби. Беше облякъл смокинг с карамфил в

ревера, черни мокасини от „Гучи“ и златен пръстен със сапфир. Между предните му зъби стърчеше забита тънка пура.

Двамата с Найджела Бароу седяха на леглото ѝ, когато Майкъл Дартигю, изкъпан, със сив панталон и бял пуловер излезе от банята. Седна до Найджела, а тя взе ръцете му и ги целуна. И двамата наблюдаваха как Уолкърдайн мълчаливо преглежда информацията, получена преди малко от Мюър. С почти безшумно ръмжене дребният англичанин прегледа страничките с присвити очички.

Преди два месеца бе започнал да крои планове как да спечели пари и да се премести завинаги в Марбела, най-разкошния и шикозен курорт в испанската Коста дел Сол. Планът му, ако успееше, щеше да му осигури предостатъчно пари за издръжка на двете му бивши съпруги, годишна рента на друга жена, чийто осемгодишен син бе осиновил, и да плати санаториума на болната си майка.

Щяха да му стигнат да купи ресторант на брега в Марбела, хотелче до казината в Пуерто Банкус и за нова жилищна сграда до курорта. Недвижимата собственост бе най-голямата страст на Уолкърдайн. Това бе наградата, която той преследваше от дете и до която съвсем скоро щеше да се докопа.

Още щом научи, че имотът се продава, той пламна от желание да го придобие. Сега принадлежеше на Нед Клег, слаб четиридесетгодишен австралийски собственик на вестник, който се нуждаеше от пари, за да разшири конюшната си за четиристотин коня. Преди два месеца австралиеца бе предложил да му продаде имота си за двадесет милиона долара, малко под пазарната стойност. Условието беше Уолкърдайн да плати цялата сума в брой не по-късно от края на декември.

Дадено. Уолкърдайн ще има парите, до стотинка, и то навреме. Избягна всички финансови усложнения — за да си набави парите, възнамеряваше просто да ограби хранилището Шепърд Маркет и да отмъкне от там близо петдесет милиона лири.

Не виждаше причина да не може да ги отмъкне. Енергичен и хитър, той планираше ходовете си внимателно, използваше сила, когато го предизвикаха, и се гордееше, че знае кога да се оттегли. Започна като автобусен шофьор. Никога не бе познавал баща си, но с нокти и зъби си проби път и успя да се отмъкне от отвратителния лондонски Уест Енд, като умело използваше слабостите на онези,

които можеха да подкрепят амбициите му. Независимо от маймунската му физиономия жените го намираха за умен, силен и секси.

Уолкърдайн управляваше „Ривиера“, дискотека на Лисистър Скуеър и я превърна в един от най-успешните лондонски клубове. Обслужваше богати чернокожи. Те не бяха добре дошли в елитните клубове, където черните лица се посрещаха със: „Само за членове“, но избягваха и клубовете, посещавани от бедни чернокожи — места, където често възникваха свади, а понякога се вършеха и злодейства.

Белите бяха добре дошли, но основните посетители на „Ривиера“ си останаха черните паралии, сред които имаше и няколко африкански и карибски милионери. Посещенията на черни звезди от американския шоубизнес и спорт даже придадоха на клуба определена елегантност. Уолкърдайн и Дартигю се срещнаха, когато американецът се изтърси с черни приятели, професионални баскетболисти в Щатите и Европа.

Уолкърдайн печелеше осемдесет хиляди лири годишно. И с онова, което успееше да задигне, годишният му доход надхвърляше сто хиляди. Задигането бе отговор на собственика, кльощав ливанец с връзки в милициите Амал, който не изпълни обещанието си да го направи партньор.

През септември Уолкърдайн се ожени за трети път. Младоженката се казваше Джина Бранчеро, двадесет и пет годишна испанска манекенка, родена в Марбела. Тя мечтаеше да се върне там заради слънцето. Според нея за един ден там имало повече слънце, отколкото в Лондон за цял месец.

Уолкърдайн срещна страстната, тъмноока Джина, когато беше на почивка в Марбела. Там тя бе любовница на арабски шейх, един от големите търговци на оръжие и собственик на най-голямата яхта по крайбрежието. Шейхът с радост се отърва от „Мис Сангрия 1986“, защото му беше писнало от постоянните молби на Джина да зареже дванадесетте си съпруги и да се ожени за нея.

Джина не бе единствената, която искаше да зареже противното английско време и да си живее на слънце по цяла година. Астмата на Уолкърдайн се влошаваше, дразнеше се от английския студен, влажен климат. През миналата пролет един белодробен специалист от Харли стрийт го предупреди, че инхалаторите, хапчетата и инжекциите вече не са достатъчни за дихателните му проблеми. Ако не се преместеше

на топъл, сух климат, щеше да получи астматичен пристъп, който можеше да се окаже фатален.

След двадесет и пет години в дискотеки, барове, частни клубове и ресторанти Уолкърдайн ненавиждаше осемнадесетчасовите работни дни, нечестните собственици на клубове, рекетъорите, огънатите петаци за разплащане, безмозъчните доставчици на храна и среднощните скандали между пияни тузари.

Уолкърдайн не желаше повече да се разправя и със свръхдозите в дамските тоалетни, с арогантните рокзвезди и техните бодигардове, с шефове, които запращаха за Майорка без намерение да се връщат, с бармани, които закачаха сервитьорките и крадяха алкохол. А най-вече му беше писнало да работи за други хора.

От години почиваше в Марбела, където остроумието и арогантността му го превърнаха в популярна фигура сред британските емигранти, богатите араби и филмовите звезди, избрали заточението, за да избегнат високите данъци. Обичаше шампанско и се опитваше да очарова богатите собственици на огромни яхти, привързани на пристана. За него нямаше по-голямо щастие от това да живее там с Джина до края на дните си.

Притежаваше малка вила зад казиното „Марбела Пуерто Банкус“ и крайморски апартамент. През по-голямата част от годината даваше под наем и двете. Доходът от тези имоти обаче не покриваше разходите на Уолкърдайн, нито пък му позволяваше да си живее добре сред тлъстите тузари. Доходът от имотите на Нед Клег обаче щеше да му позволява всичко.

Преди два месеца, във вторник вечерта, се появи бъдещето на Уолкърдайн. Това бъдеще бе приело формата на къркания Бърни Мюър, който залитайки нахълта в клуба. Във вторник за „Ривиера“ беше „Гей вечер“. Тогава хомосексуалистите превземаха целия клуб и лудуваха, необезпокоявани от никого. Нищо твърде шантаво. Малко танци, разни тъпи състезания и възможност да се отпуснеш, без да си навлечеш гнева на нетолерантните нормални.

Тази идея бе измислена от Уолкърдайн — един начин да се събуди бизнесът в една от най-заспалите вечери през седмицата. Отпусна на гей групите добри цени за храната и напитките, позволи им да си доведат гей дисководец и рекламираше по няколко гей публикации на вечер. Даже позволи клубът да бъде използван за

събиране на болните от СПИН. В резултат на това вторникът стана извънредно печеливш.

Бърни Мюър бе организатор на „Гей вечерта“. Уолкърдайн не се интересуваше много от него, смяташе шотландеца за мрачен несретник, който винаги си избира неподходящ любовник и после се жалва на цял свят. Мюър пиеше твърде много; беше се натряскал до козирката, когато се оплака на Уолкърдайн, че са го изхвърлили. Дрънкаше, че трябвало да си отмъсти за уволнението. Но той не обърна особено внимание на пьянските му приказки. Даже се пошегува с него.

— Ами че вземи ги ограби. Сбирай бандата и ошушчай всички сейфове в хранилището.

И на двамата им трябваха пари.

— Добра идея — отвърна Мюър и му разказа как могат да я осъществят.

След една безсънна нощ, през която обмисляше думите на Мюър, на другия ден Уолкърдайн го откри. Тази вечер и двамата не ходиха на работа. Разговаряха цели шест часа. Вече без шегички.

Животът на Уолкърдайн бе наполовина свършен. Беше болен и чакаше обстоятелствата да го направят богат. Дойде времето той самият да създаде обстоятелствата.

Седнал в леглото на Найджела Бароу, Уолкърдайн смачка пурата в пепелника и стана. Почеса брадичката си с бележките на Мюър и се усмихна на Майкъл.

— Не изглеждаш чак толкова зле след всичко това, слънчице — подкачи го той.

Американецът разтри врата си.

— Добре съм. Догади ми се, когато Мюър свърши, но сега съм добре. Шибаното му копеле е побъркано. Да се облече като ченге. Исусе. Мен ако питаш, този човек цял живот е бил със спуснати пердета. Но какво можеш да кажеш за педерастите, дето вече не е било казано за хемороидите.

Уолкърдайн се ухили.

— Такава ни беше сделката, слънчице. Вземаме информацията за охраната в хранилището, а той се оправя с теб. Такава му беше цената

на Бърни. Твоето мъжко тяло плюс двеста хиляди лири. Секс и пари. Те въртят света, не е ли така?

Потупа Майкъл по рамото с бележките на Мюър.

— Приказвай каквото си искаш, но чекиджията си удържа на думата. Всичко е тук черно на бяло. Разположение на затворената верига от телевизионни камери, странични аларми, шифрови ключалки. Брой на дежурните пазачи след полунощ. И най-важното, което научихме, е, че телефонните линии са свързани със страничните аларми. Срежеш една, режеш и двете. Никакви обаждания навън или отвън. Никакви неприятности.

Майкъл попита:

— Казваш, че когато прережем телефонните линии, никой не може да се обаждат отвътре и отвън. Чудесно. Сега да предположим, че докато сме вътре и дупчим всички онези сейфове, някой вземе, че се обади на пазачите и не може да се свърже. Струва ми се, че точно тогава ще я оплескаме здравата.

Уолкърдайн поклати глава.

— Сега не си в Америка, каубой. Ние британците сме малко по-спокойни за някои неща и сигурността за щастие или за нещастие е едно от тях. Нямаме си вашата престъпност и затова нямаме и вашата параноя. Тук вашата американска сигурност си е толкова на мястото, колкото тестиси в женски манастир. Мюър казва, че охраната е хлабава, тъй че карай по-леко. Нощем в хранилището е направо мъртвило. Рядко се отбиват клиенти след десет, а след полунощ няма повече от един-двама седмично.

— Ами пазачите? Ако ще се стига до стрелба, по-добре да си седя у дома.

— Нека да повторя — сега не си в Америка. Не се задълбавай толкова. Няма да получиш куршум в незаменимия си задник. Пазачите нямат оръжие. Теоретично алармата трябва да включи и чак *тогава* охранителната компания праща въоръжена охрана. Но като срежем жиците, няма да има никаква аларма. И за късмет охранителната компания е чак на другия край на Лондон, което значи, че ще им трябва известно време, докато пристигнат в хранилището. Центърът разчита на сигурни ключалки, здрави врати, на алармите, разбира се, и на факта, че в цялата му история там не е имало грабеж. Сочна ябълка, само да я откъснеш. Аз казвам, че точно ние трябва да я откъснем.

Едно изщракване от касетофона сигнализира, че касетата на Смоуки Робинсън е свършила. Найджела стана да я смени, а Уолкърдайн запали още една пура и издуха дима към тавана. Преди да продължи, погледна към Майкъл. Той с мъка издържа погледа му.

— Никакво отказване, слънчице — спокойно натърти Уолкърдайн.

Майкъл стана от леглото. Лицето му беше зачервено, а слепоочията му пулсираха.

— От къде на къде, по дяволите, ще вземеш да приказваш, че ще се откажа?

Уолкърдайн вдигна ръце за извинение.

— Съжалявам, шефе. Съжалявам. Не съм искал да те обидя. Само дето съм влязъл много дълбоко, както казал владиката на актрисата. Не си ги виждал ония двамата, дето ще работят с нас, но повярвай — хич не си поплюват, когато някой не си държи на думата. Ще вземем да се откажем от нашата малка авантюра за вторник, хубаво. Ама после ще трябва да им обяснявам нещата на ония двамата главорези, а пък те може да поискат обяснения от теб. Корави мъже, така им викаме ние. От Ийст Енд в Лондон, където престъпността е просто начин на живот. Такива типове ще пъхнат стъклена пръчка в задника на баба ти, а после ще я вържат за някой камион и ще я разкарват из цялата страна, ама ще гледат да се удари във всяка издатина по пътя.

Намусеният Майкъл почеса вежда с розовия си нокът.

— Искаш да свършиш тая работа без мен? Искат ти се сам да надникнеш в онези сейфове? Говори по-силно, че не те чувам.

— Мамка му, добре знаеш, че не мога да се освободя от стоката в тази страна. Ето защо ми трябваш ти.

— Никакви обаждания повече, имаме си победител. Бързакът Еди не бил чак толкова тъп колкото изглеждал. Нали ти ми каза, че ще намерим всичко, от златни кюлчета до изкуствени зъби, като направим удара в хранилището. Ама ти биеш на очи като белязано магаре и Скотланд Ярд или които там други шибаняци да са веднага ще ти вържат задника на възел. Можеш да си сложиш надпис на тениската, че ти си свършил работата. Ето къде се появява големият Майк. Аз знам как да се отърва от стоката. Ти не. Аз имам връзки в Ню Йорк и

те могат да приберат онова, което сме свили. Ти нямаш. Аз знам какво да направя и нещата да изчезнат. Ти не знаеш. Става ли ти ясно сега?

Уолкърдайн се усмихна насила.

— Моите уважения, Майк. И то само два дни преди удара. Сигурно малко си се поизнервил. Двамата с теб не бива да си изпускаме нервите. Ако съм те обидил, извинявай.

Марвин Гей запя „Откажи се“, а Найджела се отмести от нощната масичка и застана до Майкъл. Взе ръката му и се обърна към Уолкърдайн:

— Можеш да разчиташ на Майкъл. Той ще свърши своето, повярвай ми.

Усмивката на англичанина не излъчваше никакви чувства. Мек отговор, помисли си той, колкото да поуспокои топката, даже когато идва от такава глупава кучка като Найджела. Намесата ѝ му даде малко време да се успокои. Да се кара с Дартигю си беше чисто губене на време. Защо да обяснява на този кретен, че ограбването на хранилището е единственият начин да се добере до парите на жена си? Той не беше от хората, които си изпускат езика.

Не е лошо момиче Найджела. За нещастие има само няколко гънки и ги използва рядко. Половината мъже в Лондон, включително и Уолкърдайн, бяха ѝ обръщали задника. Дали пък наистина не беше се влюбила в Дартигю, и ако е така, защо се забърква с това разглезено, пораснало дете с мозък на двегодишен?

Тя обикновено си намираще някой тип да ѝ плаща сметките. Но този път Дартигю се изхвърли нависоко, като ѝ обеща да разкара жена си след грабежа и да я заведе в Щатите. Възнамерявал да ѝ купи фризьорски салон в Маями. Говори като слабоумен.

Уолкърдайн не вярваше, че американецът ще си мръдне и пръста за Найджела. Това леке само я използваше, за да задигне парите на жена си. Можеше да си заложи дробовете, че след удара Дартигю ще натисне газта и ще се изпари без Найджела. Беше ѝ по-добре, когато се продаваше на богати араби за по сто кинта на сеанс. Поне знаеше откъде ще ѝ дойде следващият обяд.

Уолкърдайн си взе палтото и шапката от стола и каза:

— Задължения. Вие, влюбени птички, идвате ли в клуба довечера?

Майкъл поклати глава.

— Имаме малко работа. Може би утре.

— Е, тогава до утре. О, когато се отбиете, трябва да опитате новото ни питие. Наричаме го афродизиак. Гарантирам, че ще ти вдигне молива, повярвай ми.

Щом Уолкърдайн излезе, Майкъл и Найджела дълго лежаха прегърнати и гледаха към вратата. Тя първа проговори:

— Еди е адски умен. Както вие му казвате, сече му пипето. Промъква се до тебе както си знае. Отхапва си по малко. Малко от тук, малко от там и преди да се усетиш, вече те е хванал. Еди го е грижа само за Еди, запомни това.

Майкъл кимна.

— Чувам те.

Погледна я в лицето, видя там любовта, с която се бе хранил през последните два месеца, любов, която понякога го превръщаше в глупак — направо не знаеше какво говори. Тази любов правеше всяка частица от нея скъпоценна за него. Любов, на която се бе опитал да устои и която най-накрая надделя. Любов, която сега беше негов господар. Любов, която го правеше по-силен от всякога, но и уязвим от страх да не я загуби.

Неуверено я попита:

— Доста се потрудох за тая работа, нали знаеш? Но ти познаваш Еди по-добре от мен, така че кажи. Да се откажа ли или да продължа?

Найджела сведе очи.

— Той е първокласен манипулатор. Просто трябва да сме нащрек. Ти си единственото нещо, което има значение за мен в цялата тая работа. Мога да се оправя и без пари, ако трябва. Мога и без Еди и малките му играчки.

Тя вдигна очи към него.

— Наистина не можеш просто да се оттеглиш, знаеш го. Мисля, че после няма да можеш да се понасяш, а и двамата знаем, че това няма нищо общо с Еди. Мисля, че трябва да направиш онова, което е важно за теб.

Майкъл поклати глава.

— Аз съм си един флоридски бял боклук, такъв съм си бил цял живот. Единственото, което ми е вървяло, беше баскетболът, който научих от черните. Това пък изкара акъла на родителите ми, защото те ненавиждаха черните. Особено баща ми — щеше да излезе от кожата

си, като разбра кои са ми приятелите. Той беше баптистки свещеник — аятолах на своето време. Тъпчеше ме с разни фундаменталистки глупости за това как съм престъпил божия закон, защото черните били прокълнати от Бога и никога нямало да влязат в рая. Негър ще влезе в рая, казваше ми, ако Бог го направи бял.

Седна на ръба на леглото и се втренчи в пода.

— Направо се беше побъркал. Един ден ми писна от расистките му глупости и стана каквато стана. Озъбих му се и той ме цапна по главата с бастуна си. Направо превъртях, после го ритнах по задника, та право в аквариума със златните рибки. Голям смях — лежи си той там, пък златните рибки се мятат по килима. Щях да го убия, ако майка ми не беше ме спряла. Не забравяй, че бях едро хлапе, доста висок за годините си. И после той ме изрита от къщи. Каза ми да се преместя при приятелчетата си негри. Аз така и направих. Бях на шестнадесет. Семейството на Андреас, те ме прибраха. Да ти говоря за бедност. Нямаха даже баня. Една барака в задния двор. Сядаш там в едно корито и се къпеш. Студено ли е, внасяш коритото в стаята. Колкото и малко да имаха, споделяха го с мен. Добри хорица, особено майка му. Най-добрата от всички. — Майкъл се усмихна. — Живея си аз в една съборетина в Либърти Сити заедно с осем привидения. Спях на пода в дневната, но не ми пукаше. Когато гуменките ни се изтъркаха, ние с Андреас си ги залепяхме, защото нямахме за нови. Зимно време носехме пижами под гащите, за да ни топят. Страхотни времена. Страхотни времена, мамка му. В един и същи ден ни взеха в университета в Маями. В един ден. Майка му идваше на всеки домакински мач. Да видиш как я зяпнаха, като ме посочи на терена и извика: „Това е синът ми“. Каквото знам за играта, съм го научил от Андреас. Семейството му беше мое семейство и той ми беше брат. Андреас е най-великият. Точка. Край на обсъждането. Адски го обичам този човек. Адски го обичам. Сега не мога да избягам от него. Просто не мога.

Найджела седна на леглото до Майкъл и взе ръката му.

— Свърши работата — прошепна му тя. — Направи го заради приятеля си, не заради Еди Уолкърдайн. Направи го за Андреас.

За Андреас.

Преди осем дни в една мека ноемврийска сутрин Майкъл и Андреас Валентино се срещнаха в щатския затвор във Флорида, където

Андреас излежаваше от десет до двадесет години за убийство. Бяха минали три години, откак с отвертка и чук се опитал да строши два касови автомата на Колинс авеню в Северен Маями Бийч. Когато се появили двама пазачи от банката да напълнят машините, той извадил рязана пушка от една пазарска торба, задигнал от пазачите двадесет и две хиляди долара, а после ги прострелял. Единият умрял, другият изгубил ръката си.

Затворът бе нещо много по-различно от университета в Маями, където двамата достигнаха до второ място в Общоамериканските игри. Само Андреас успя да влезе в NBA. Изтеглиха го от Детройт Пистънс и на осемнадесетия кръг го освободиха в тренировъчния лагер. Твърде бавен. Майкъл даже не го изтеглиха. Не бил достатъчно едър, така писаха в презрителните си доклади. Нито достатъчно бърз, нито достатъчно твърд.

Като професионалист той игра една година в Италия. Отбелязваше по двадесет и шест точки на мач за Милан. Но после тръгна слух за него и Мариса Алерджи — жената на собственика на отбора. Майкъл е жив и до днес само заради приятелите си, които го напъхаха в багажника на една кола. Тя отлетя за Швейцария, изпреварвайки само с минутки тримата бабаити с пищови, които разбиха вратата на апартамента му във Виа Понтацио.

Той седна в затворническата зала за свиждане и погледна отражението си в стъклената преграда, разделяща гостите от затворниците. Имаше бръчки по лицето. Започваше да посивява. И онзи звук — една след друга се затръшваха стоманени врати — звук, отекващ в главата му още от първия път, когато стъпи на това място. Дълго след всяко посещение Майкъл чуваше този звук в сънищата си. Понякога беше толкова страшно, че се събуждаше с болки в стомаха.

От дясно до него седеше трътлеста хаитянка на средна възраст и говореше по телефонна слушалка с осъдения от другата страна на стъклото — слаб младеж към двадесетте, за когото Майкъл предположи, че ѝ е син. Очите и на двамата бяха пълни със сълзи. Усети, че неволно ги подслушва, и погледна встрани.

Кубинско семейство вдигаше врява върху седалките отляво. Една яка жена към двадесетте държеше новородено бебе и го поднасяше колкото може по-близо до стъклото. Майкъл гледаше как набит, черен

кубински затворник притиска длан до стъклото и се усмихва, като „докосне“ бебето.

Затворникът посочи към очите си и каза нещо, от което белокоса кубинка с огромен нос от другата страна на телефона отметна глава и се разсмя. Майкъл си помисли: „Как, по дяволите, някой може да се смее в тази дупка?“. От залата сякаш се изпаряваха тъга, лош късмет и пропиляно време.

Жените посетителки като че ли преживяваха всичко това най-тежко. Плачеха, някои ставаха от столовете си и се навеждаха колкото може по-близо до преградата. Млада бременна ямайка с късичка зелена рокля и сламени сандали получи истерия. Изписка и започна да удря по стъклото с юмруци. Когато двама пазачи приближиха до нея, тя припадна. Сякаш искаше да се разкъса на парченца заради нещо вече сторено, нещо, което никога няма да може да се върне назад.

На Майкъл му се допуши, но се сети за табелите, забраняващи пушенето, закачени из цялата стая. Тъкмо ровеше из джобовите си за дъвка, когато видя Андреас Валентино да влиза в залата за посетители, съпроводен от плешив, шкембест полицаи. Висок тридесетгодишен чернокож, с плосък нос и широко, дружелюбно лице, Андреас остави полия да го държи за лакътя и да го отведе до празния стол между хаитянина и кубинеца.

Андреас беше облечен с оранжев гащеризон, сиви маратонки и зелена плетена шапка върху бръснатата глава. Черна превръзка покриваше лявото му око, а скорошни шевове се спускаха от лявата страна на лицето му чак до шията. Седна чак когато полияят му позволи. *Андреас Валентино, най-смелият защитник в историята на колежанския баскетбол във Флорида, чака да му позволят да седне. Исусе.*

Без да обръща внимание на нарязаното лице на приятеля си, Майкъл вдигна телефона.

— Хей, чешит, радвам се да те видя.

— Не е толкоз радостно в моя свят, но благодаря ти, че дойде.

Майкъл го попита:

— Как живееш?

— Двадесет и четири и седем, мой човек. Двадесет и четири часа на ден, седем дни на седмица в едно жилище, където не плащаш наем

и няма никакви правила. Ама ти изглеждаш добре. Виждам, че твойта дама си те гледа добре. Много си падам по това сако.

Майкъл го докосна.

— Шведска кожа. Тя има връзки в модния бизнес. Всичко взема с отстъпка.

Андреас се ухили.

— Тя си те гледа добре, което значи, че твойта пишка още си я бива. Пишката ще те заведе там, където мозъкът никога няма да може. Пък и ти винаги си бил от хората дето трудно се оставят на жените.

И двамата се засмяха.

Майкъл най-накрая го попита:

— Ами лицето ти, човече. Какво е станало?

Той докосна превръзката с дългите си кафяви пръсти с изпохапани до дъно нокти.

— Поне ще виждам с това око. Няма да е както беше, ама все пак остана. Ама пък и белезите ще останат. Навлякох си беля с един от онези ямайски педераста. Тук ги има много. Педалите носят бръснарски ножчета в устата си. Плюе го и те срязва по-бързо, отколкото котка може да си оближе задника. Сдърпах се с един ямаец. Той вика: „Платих на гаджето му да ми духа“. Хич не е трябвало да плаща глупакът му с глупак. — Андреас въздъхна и си загриза ноктите. — Както и да е, този педал, той е ревнив и се опитва да ме цапардоса. Аз добре му сригах задника. Ама с това не се свърши. Миналата седмица ямайските му дружки идват при мене на двора. Мюсюлманите ги спряха да не ме убият, но преди това ми нарязаха лицето.

Майкъл поклати глава.

— Човече, съжалявам.

— Зъб за зъб. Сега хората ще чакат да видят какво ще направя. Трябва да направя нещо. Не мога да оставя мръсникът да ми направи белег, без да си плати. И нали знаеш, почват да мислят, че си слаб. Ако искам да ме уважават, трябва да му направя нещо на онзи брат дето насъска неграта срещу мен.

Майкъл се замисли: „И аз можех да седя от другата страна на стъклото с всичките каши, дето съм ги бъркал. Продаване на стероиди, потапяне на яхти заради застраховката, пробутване на фалшиви чекове, реклама на измислени рокконцерти, продаване на фалшиви акции,

събиране на пари за филми, които никога няма да бъдат заснети“. Единственото, в което извади късмет, бе, че не влезе в затвора.

Наведе се към стъклената преграда. С нетърпение очакваше да каже на Андреас защо се е откъснал от бизнеса си в Ню Йорк и е долетял дотук.

— Онзи адвокат, за когото ми каза предишния път. Кубинецът, който едно време бил в комисията за предсрочно освобождаване. Още ли е тук?

Андреас огледа Майкъл.

— Имаш предвид Де Лакуила. Да-а, още е тук. Още е в бизнеса, но е много скъп. Взема ти пари дето му дишаш въздуха в офиса. Тежка артилерия. Няма смисъл да ходиш при него, ако нямаш голяма касичка. Много голяма.

— Ти каза, че имал връзки и можел да те освободи по-рано или да те включи в работна програма за освобождаване.

— Виждал съм го. Разни типове с много мангизи, остават им по осем, по десет години и наемат Де Лакуила. И преди да разбереш, ги освобождават или ги измъкват отвън, живеят си в някаква къщичка наблизо и си работят чудесна цивилна работа. Но струва доста. Петдесет бона, може би повече.

— Мога да намеря парите. Де Лакуила честен ли е?

— Твоята старица, тя ли ти дава комата?

Майкъл изсумтя.

— Няма начин оная жена да ми помогне да измъкна някой тип от затвора. Обича себе си повече от всекиго друг. Купува ми каквото искам, но да й измъкнеш пари е все едно да й извадиш зъбите. Щом поискам нещо, трябва да ходя да й се моля. Постоянно ме прецаква, ето защо я разкарвам. Не, има друг начин да си измъкна комата.

Андреас се разсмя.

— Току-що се ожени и бягаш от кучката, а? Ти си много готин, Джак. Определено си много готин.

Майкъл му разказа за плана на Еди Уолкърдайн да ограби хранилището Шепърд Маркет. Когато свърши, приятелят му се почеса по главата и кимна.

— Изглежда гот. Само едно нещо обаче. Защо ще те включва? Защо не вземе да си свърши работата с неговите хора? Има си вътрешен човек, за какво си му ти?

Майкъл вдигна показалец.

— Той си има един малък проблем — как да прикрие стоката. Не иска да го прави в Англия. Спомняш ли си, когато държах онзи ресторант долу в Уест Палм Бийч?

— За морските храни. Ти служеше за прикритие на някакви хора от Ню Йорк.

— Да-а, точно така. Хич не се захващай с онези жабари, няма да имаш втора възможност. Но ако си държиш на думата, не са чак толкова лоши. Тогава те се разширяваха извън Ню Йорк. Те бяха първите мафиоти, които направиха контакт с кубинците, даже стигнаха до Кастро. Имаха една шантава идея — да го накарат да отвори отново казината в Хавана. — Майкъл се ухили. — Шибаният Кастро почти се нави, но руснаците го накараха да се откаже. Не им се щеше американците да се връщат в страната. Както и да е, тези клоуни, тези продавачи на зехтин, те искаха да се разширят до Флорида и им трябваше местен ресторант за прикритие. И тъй като бях цар на обръча в колежа, успях да хвана кокала. Типовете ми плащаха да бъда и муле. Носех пари и лекарства до Ню Йорк, Атлантик Сити, Монреал, Лондон. Ето как се запознах с Роуина, с жена ми.

Андреас се ухили.

— Лекарства. Това ми харесва. Лекарствата ме вкараха тук. Дрогата те прави параноик, човече. Пуших малко трева, преди да ударя банката, и си помислих, че ония двамата пазачи ще ме убият. Те нямаше да го направят, ама аз не знаех. Както и да е, слушам те.

Приятелят му продължи:

— След като направим удара в хранилището, жабарите ще укрият стоката. Е, няма да го направят безплатно. От отмъкнатите пари ни дават по петдесет цента за долар. От всичко друго вземат по четиридесет процента. Взема ли си дела и те измъквам от тука.

Андреас стисна носа си с два пръста.

— Човече, не мога да си позволя даже да мечтая за това. Ако можеш да оправиш нещо. — Успя да се овладее и продължи: — Мамчето не е добре. След удара не се е вдигала от леглото. Не е зле да й изпратиш нещичко...

— Хей, негро, не ми пробутвай тези! Мамчето Вий е единствената майка, която имам. И винаги си е било така. Когато съм

имал няколко кинта, мамчето винаги си е услаждала душата. Ти го знаеш.

Андреас кимна.

— Знам, човече. Знам.

— Оставих нещо в затворническата ти сметка. Пари, цигари. Както и да е, слушай сега, че нямам много време. Бях в Ню Йорк да оправя нещата с италианците. Трябваше да се уговоря с тях, преди да се върна в Лондон. Те не въртят бизнес по телефона. Казах им, че трябва да взема самолета до тук, за да се видя със семейството си, което си е самата истина.

Андреас се просълзи.

— Човече, ти си май единственият, който не е забравил, че съм тук. Собствените ми роднини не искат да ме знаят. Само теб имам и все си мисля за старите времена в училище, като играехме баскет и гонехме мацките. Като свършихме училище, всичко стана на говна.

— Така е — съгласи се Майкъл.

— Баскетът ме поддържа жив тука, но не се играе така както на свобода. Отскачам и за секунди затворът остава в краката ми, разбираш ли? За няколко секунди губя контакт с това място 'щото летя. После падам и съм си още тук, човече. Още тук. Не е лесно. Баскетът не е гот, ако не си свободен, а аз не съм.

Майкъл задъхано каза:

— В майка ни, човече. Заклевам се в майка ни, че ще те измъкна от тук. Заклевам се.

Приятелят му бръкна в гащеризона си, който нямаше джобове, извади нещо и го вдигна до стъклото, за да го види Майкъл. Той го видя и не успя да скрие тъгата, която го налегна. Видя изрезка от вестник, снимка на баскетболния отбор от университета в Маями, направена по време на мач през последната им година.

Снимката бе направена вечерта, когато отборът спечели с една точка полуфиналите на NCAA. Виждаха се петима прегърнати състезатели веднага след срещата. Всеки вестник във Флорида я публикува на първата си страница. Снимката бе публикувана и по спортните страници на всички вестници в страната.

Екипите им бяха потъмнели от пот, а лицата — оживени от радост, гордост и умора. Бяха се прегърнали, петима срещу целия свят. Майкъл стоеше по средата, прегърнал вратовете на Глен, Амад, Йон и

Андреас. Майкъл — единственият бял на снимката. Два дни по-късно щяха да играят за националната купа и щяха да загубят с десет точки. Но снимката от полуфиналите бе направена в най-великата вечер от живота им. *Това* бе най-добрият им мач.

Андреас го гледаше през стъклото; Майкъл се опита да спре сълзите си, но не успя. Прехапа устни и примигна. Тъгата го съкрушаваше. Сложи дясната си ръка на стъклото върху снимката. Скоро сълзите премрежиха очите му и вече не виждаше нищо.

8.

Парк Сонг отседна в петнадесететажен хотел с архитектура на френски замък на модния лондонски „Пикадили“. Регистрира се под името Хари Ю Лан с паспорт на китайски финансов брокер, роден в Тайван, с постоянно местожителство в Макао. Това бе един от псевдонимите, които той използваше по време на пътуванията си на Запад три-четири пъти годишно.

Наслаждавайки се на случайните съвпадения, избра този псевдоним като една особена шега. Фестивалът на Ю Лан, гладните духове, се празнуваше в Хонконг през юли. В този ден гладни духове бродеха по земята и можеха да бъдат умилостивени с банкноти, плодове, храна и други дарове. Умът на Сонг винаги се концентрираше върху парите — ето защо той пътуваше по света като господин Гладен дух.

Отвътре хотелът на „Пикадили“ бе облицован с портландски камък, имаше мраморен коридор с позлатени тавани, галерия с първокласни магазини и бронзова скулптура в естествени размери на полугола жена във фоайето. Тази жена, ирландска куртизанка от деветнадесети век, построила хотела за триста хиляди лири, които получила от индийски дипломат за привилегията да прекара една нощ с нея. На Сонг му стана много забавно, като научи как е умряла. Един млад актьор поискал ръката ѝ, тя му се изсмяла, с което го вбесила и той я удушил.

Френският ресторант на хотела имаше изглед към дискретна градина, предлагаше тридесет и един вида шампанско в листата на вината си и сервираше най-невероятната пушена съомга, която бе опитвал в живота си. Обичаше добрата храна. За да мислиш, да се любиш или да правиш добре каквото и да е, трябва първо да се нахраниш добре. Ако имаше възможност да избира, той по-скоро би умрял от преяждане, отколкото от глад.

В шест и четиридесет и три сутринта след срещата си с Роуина Дартигю влезе в огромната дневна на хотелския си апартамент, запали

полилея, а после две бронзови лампи в стил арт деко. Носеше черен анцуг на бели кантове, жълта превръзка на главата и сламени чехли. Държеше в ръце обувки с налчета и малък касетофон. От врата му висеше кърпа.

Беше запланувал едночасова тренировка по таекуондо и малко степ, после — закуска с бодигарда Дейвид Милта и с шофьора, експерт по джудо — Хан Чой. След това щеше да се захване с бизнес, щеше да продаде фалшивите си пари и акции. До вечерта трябваше да напусне тази страна, където никога не преставаше да вали. После отлиташе за Ню Йорк, последната спирка от отчаяната екскурзия, която трябваше да спаси живота му — Ню Йорк, където щеше да вземе големите пари и американчето, което купи от Роуина Дартигю.

Остави обувките за танц и касетофона на прага, отиде до прозореца и погледна към градината на Бъкингамския дворец дванадесет етажа по-надолу. За съжаление не успя да види нищо. Гледката се закриваше от мрака и дъжда. Така и не разбра, че кралицата е оградила градината, за да си осигури уединение. Винаги когато Сонг отиваше да види лично кралското семейство, градината беше затворена. Продължи да се взира натам още няколко минути. Когато не можеш да получиш онова, което обичаш, трябва да обичаш това, което ти е под ръка.

Пое си дълбоко дъх, погледна през прозореца и започна енергично да масажира тила си. После леко потупа с юмруци раменете, тялото и краката си. Кожата му пламна. Студеният, влажен английски климат смразяваше кръвта. Трябваше отново да я раздвижи.

Той обу обувките си за танц. После стана и включи касетофона. Щом Фред Астер запя „Прекалено чудесно, за да бъде изказано с думи“, затанцува бавен степ върху плочките край камината. Танцът го отпускате. Тогава мислеше най-добре. Затваряйки очи, той остави гласа на Астер да го затопли. Вече не беше уморен. Житейските проблеми и страхове вече не го притесняваха. Танцуването бе един от най-сладостните моменти в живота му. Започна да тананика заедно с Астер.

Когато пътуваше в чужбина, обикновено правеше бизнес в хотела си. Беше много предпазлив и издаваше местонахождението си пред клиентите чак в последната минута. В деня, когато щяха да купуват от него, клиентите трябваше да седят до телефона, докато той

им позволени и им нареди веднага да се явят при него. Беше лудост да разчиташ на друг, освен на себе си. Природата може би беше безразлична към оцеляването на Парк Сонг, но той не беше.

Докато танцуваше, прехвърли наум дневната си програма. Да се вземат фалшивите пари и акции, преди да пристигнат клиентите. Да реши дали да остави парите от тези продажби в Англия на Роуина, или да ги изпрати в Сеул. Да вземе документите за заема, покриващи осемте милиона долара, които снощи даде на Роуина. Да накара Дейвид Милта да потвърди полета им от Лондон за Монреал.

От Монреал до Ню Йорк щяха да пътуват с кола под наем. Щяха да прекосят канадско-американската граница далеч от митници и гранични патрули. Усмивайки се, Сонг удари пети една о друга. Всички пътища водеха до красивото момиченце Тауни. В началото тя може би щеше да се сърди, но в неговите ръце постепенно щеше да стане мека като памук. С времето любовта ѝ към него щеше да изпълни живота ѝ.

Днес очакваше да спечели четири милиона долара само от двама клиенти. Единият беше огромен нигериец с племенни белези по лицето, който ръководеше туристическа агенция на Търлоу стрийт, когато не се занимаваше с измами със застраховки и кредитни карти. Другите бяха индийска двойка, която уреждаше женитби, за да си изкарва прехраната, а в свободното си време се занимаваше с дребна контрабанда със злато, диаманти и наркотици. Те имаха изключително добри препоръки.

Роуина бе гарантирала за индийците, които от време на време ѝ намирали азиатски момичета. Колкото до нигериеца, той го познаваше бегло, беше го срещал преди две години в Рим у един свой клиент. Бен Дюмас провери нигериеца и индийците и не откри нищо, което да го накара да отхвърли някого от тях. Сонг вече бе готов да се заеме с търговията си, да върви напред и да прави пазарлъци.

С всеки изминал час обаче програмата му ставаше изключително напрегната. Имаше само четири дни да събере остатъка от тридесетте милиона долара на Йангсам или да стане жертва на гнева му.

В Ню Йорк, последната му спирка, беше уредил продажби, които щяха да му донесат единадесет милиона долара; като прибавеше продажбите в Хонконг и Европа, както и онова, което очакваше да спечели днес, щеше да изкара тридесетте милиона на Йангсам и щяха

да му останат три милиона долара печалба. Но през следващите деветдесет и шест часа съдбата трябваше да е на негова страна или с него щеше да е свършено.

Най-сладката част от тази сделка бяха трите милиона долара печалба. Тези пари щяха да му позволят да спре фалшифицирането за няколко месеца, щеше да се посвети на степа и на оформянето на малката си американка, на превръщането ѝ в свършена жена. Само чрез парите, най-милото на сърцето му, Сонг можеше да живее и да бъде щастлив. Нека всеки, който вярва, че парите не са изключително важни за оцеляването, се опита под смъртна заплаха да събере тридесет милиона долара за три седмици.

Дневната светлина пропълзваше през хотелския прозорец, когато Дейвид Милта, бос и с къса хавлия, влезе в дневната, като се прозяваше и си чешеше топките. Без да обръща внимание на Сонг, той се стовари на дивана, пресегна се към телефона върху дървената масичка за кафе и поръча закуска за трима. Самоуверен и откровен, бившият парашутист не пропусна да се пошегува със закуската на Сонг от рохко яйце и бисквитки. След като затвори телефона, Милта се усмихна.

— Твоят специалитет а ла Джоан Крофърд пристига.

Сонг се обърна на триста и шестдесет градуса върху плочките, удари три пъти пети и пак се завъртя. Седнал върху дивана, Милта запали първата си цигара за деня, издуха дима към полилея и попита кога те двамата с Чой трябва да донесат нещицата. Така наричаше фалшивите пари и акции на Сонг.

— В девет и тридесет — отсече кореецът. Сега танцуваше с невероятния вокал на актьора Джеймс Стюарт и неговата „Лесно е да те обичам“. — Двамата с Чой имате час и половина да закусите и да се облечете. Обадил съм се и ви очакват. Всичко е готово и ви чака. Чой стана ли?

Бодигардът изсумтя.

— Стана и веднага отвори широко и двата прозореца. От носа ми увиснаха ледени шушулки и излязох от стаята.

Сонг се изкиска. Той си имаше самостоятелна стая, но Милта и Чой трябваше да спят заедно. Това ужасно ядосваше израелеца, чието спокойствие никога не разкриваше истинските му чувства. Дори онези,

които си мислеха, че познават стройния, брадат мъж, в края на краищата решаваха, че е неуловим като живак.

Беше водил живот, изпълнен с опасности, схватки и интриги, но с никого не говореше за това. Това включваше и жена му в Израел, която ръководеше малкия им бизнес за софтуер от планинския им дом с изглед към залива Хайфа. Тя управляваше и другите им инвестиции — кино на Ханаси стрийт в Хайфа и цирк на Шарон Плейн.

Но Милта, потаен по природа, не ѝ разказваше нищо за работата си като наемник, който се бие в чужди войни за пари. Тя знаеше, че той е обзет от ненаситна страст към войната, че се бие по цял свят, откакто е навършил четиринадесет години, че не помни броя на хората, които е убил. Тя знаеше също, че съществува възможност той да се върне при нея в ковчег или просто да изчезне завинаги.

Милта получаваше едно малко състояние като бодигард на Парк Сонг, много повече отколкото изкарваше, докато обучаваше бодигардове и убийци за колумбийските *los magicos*. Така наричаха меделинските наркобарони, които като че ли забогатяваха чрез магия. Ето защо, отхвърляйки склонността си към уединение, той прие да споделя една стая с мускулестия, двадесет и шест годишен Чой, който можеше да вдигне двеста килограма и който веднъж счупи гръбнака на един човек, защото без да иска го настъпи в дискотеката.

Всяка сутрин каленият и дебелоглав Чой, който навсякъде носеше със себе си сребърния медал по джудо в оригиналната му кутийка, правеше по две хиляди лицеви опори, последвани от няколко минути патешко ходене, за да си заякчи мускулите на краката. После медитираше десет минути пред отворен прозорец въпреки студа. Ако прозорците бяха запечатани, намаляваше докрай отоплението.

Милта, който го смяташе за малко побъркан, преценяваше собствените си умения по бойни изкуства като добри, но в никакъв случай не толкова, че да победи корееца в бой. Ако се стигнеше до нещо такова, израелецът, на когото измамата не бе непозната, възнамеряваше бързо да застреля Чой, даже ако се наложеше да стреля в гърба му. Кореецът предпочиташе да излага аргументите си чрез уменията си по джудо. Да го хванеш с голи ръце беше все едно да се втурнеш към смъртта си.

Сонг подвикна:

— След натоварването ти и Чой се връщате направо тук. Никакво спиране, никакво заобикаляне. Докато се върнете, аз ще уредя срещите с купувачите.

Натоварването.

Фалшивите долари и акции на Сонг го очакваха в корейското посолство на Пелъс Гейт, на една пресечка от грамадните къщи, разположени на един хвърлей от Кенсингтън Пелъс. „Нещицата“ пътуваха с дипломатическа поща, услуга от полковник Йангсам, щедро компенсиран за помощта си. Благодарение на свидливия Йангсам и на агентите му от разузнаването в посолствата по цял свят собствеността на Сонг бе на по-сигурно място, отколкото в банков сейф. И тъй като алчността си оставаше най-изпепеляващата страст на Бръснача, Смехурко си имаше влиятелен приятел.

Милта му напомни:

— Трябва да изпратя пари на жена си.

— Направи го, преди да отидете в посолството. Не се чувствам сигурен, като знам, че вие с Чой ще спирате някъде, докато носите продукта. Искам довечера да напусна Англия, което значи, че всичко трябва да върви според програмата. Трябва да предвидя и малко аванс, в случай че дъждът ни задържи на път към летището.

Бодигардът смачка цигарата си и стана.

— Когато и да дойдем тук, отвън като че се излива пикня. Мразя тази сива страна, мразя студеното време, мразя студените хора. Ако трябваше да живея тук, щях да се побъркам.

Кореецът спря да танцува и избърса лицето си.

— Чувам, че в Ню Йорк било студено, така че си провери вълнените дрешки.

Милта мушна ръце в джобовете на хавлията си.

— Като стана дума за Ню Йорк, какво прави нашият приятел доктор Йокои напоследък?

Сонг метна кърпата си върху камината и продължи да танцува.

— Трябваше да чуеш Роуина. Горката направо се ужасява да не пипне болестта от Кен. Не иска да го вижда покрай себе си. Да не се притеснява. Ние няма да имаме работа с Кен, който така или иначе отказва да се вижда с когото и да е, освен със скъпоценния си Бен. Ще работим с господин Дюмас. О, и с Роуина, разбира се.

Милта знаеше какво прави Сонг с малки момиченца като Тауни да Силва, но просто не обръщаше внимание на проблема. Като се изключи това, че от време на време беше доста нападателен, кореецът го биваше за работа. Тъй или иначе Милта си знаеше, че не може да остане наемник за дълго, ако отказва работата само защото предложението идвало от някого с шантави представи за жените. Беше се навъртал в тези среди достатъчно дълго и знаеше, че силните и влиятелни хора в Африка, Южна Америка, Европа и Близкия изток ежедневно извършваха сексуални престъпления и ритуални убийства. Животът на наемника зависеше от това да не обръща внимание на странностите на подобни хора. На Милта му беше ясно, че любовта му към войната го е омърсила.

От опит бе научил, че хората се ръфат малко повече от вълците. Даже Макиавели, любимият му автор, бе нарекъл хората диви зверове. Големият Мак е бил прав. Във всеки случай моралът бе лукс, който наемниците не можеха да си позволят. Войникът на съдбата не бе нает заради любовта си към Христа.

Милта приемаше факта, че в работата си ще върши неща, за които никой правоверен равин не би казал brocha, благословия, край. Онова, което имаше значение, бе кипването на адреналина винаги когато влезеше в битка. Като се изключи жена му Месалина, всичко друго на света не струваше и пукната пара.

Тридесет и осем годишна, тя бе три години по-възрастна от него. Беше вдовица на парашутист и от два месеца носеше първото дете на Милта. Той се надяваше, че тя няма да се претоварва с работа, докато отсъства, но Месалина си беше Sabra, родена в Израел, енергична и упорита жена, която правеше каквото ѝ харесва. Влюби се в нея, защото бе най-силната, най-искрената жена, която някога бе срещал.

Танцуващият Сонг прекъсна бляновете му:

— Събуди се господин Милта, времето е пари. — Израелецът изсумтя, после тръгна към стаята, която споделяше с Чой.

Зад него веселият Сонг добави своя вой към хрипкавия тенор на Джийн Кели в „Аз пея в дъжда“.

Малко преди един часа Парк Сонг, в червен копринен халат и чехли, носени от Нелсън Еди в „Палавата Мариета“, приключи

първата си продажба за деня в хотелския апартамент, сега притъмнял от декемврийския дъжд.

Клиентите бяха господин и госпожа Прокаш, весела индийска двойка, която смени два милиона долара и четвърт за осем милиона във фалшиви стотарки и Хонконгски ценни книжа. Сивокоса, пълна жена, преминала петдесетте, госпожа Прокаш бе облечена със сари в розово и жълто под вехтото палто. Говореше предимно тя. Съпругът ѝ, слаб бенгалец към петдесетте, се усмихваше постоянно, отстъпваше ѝ и от време на време изваждаше лулата от устата си, за да каже:

— Много добре, много добре.

Придружаваха ги двамата им по-големи синове — единият с костюм, а другият с джинси и фланелка на „Чикаго Бейрс“. И двамата седнаха тихо пред фалшивите пари, струпани върху дървената масичка за кафе. Погледнаха ги със страхопочитание и учудване. Сонг си помисли: „Хлапета, никоя жена няма да ви донесе повече радост от това, което сега виждате пред вас“.

Майката накара синовете да извадят от джобовете си калкулаторите, бележниците и химикалките, необходими за пресмятане на фалшификатите. Докато тя броеше, синовете събираха фалшивите банкноти и акции в петте куфара, донесени от семейството. Макар да гледаше парите, госпожа Прокаш не сваляше малките си черни очички от ръцете на двете си рожби.

Ако съществува нещо като доверие между крадците, помисли си Сонг, то не се отнася за тази тайфа. Майката нямаше вяра на децата си, нито пък уважаваше съпруга си. Господин Прокаш, бедното копеле, се бе оженил за деспот, не за съпруга.

По молба на майката Сонг допусна синовете ѝ да присъстват на сделката. Били ѝ необходими, обясни тя, да занесат фалшивите банкноти и акции у дома, и тъй като предпочиташе да не загуби толкова нужната му сделка, той се съгласи. Нищо в миналото на Прокаш не бе свързано с използване на насилие при сделките. Все пак настоя и двамата сина да бъдат без оръжие — Милта щателно ги претърси.

Огнестрелните оръжия, обясни госпожа Прокаш, ужасно ги плашели. Без бодигардове и оръжия, те пристигнаха до хотела с такси и възнамеряваха да се върнат по същия начин до дома си на Лейди Маргарет Роуд в Саутъл — най-големия азиатски квартал в Лондон.

Сонг едва успя да прошепне на Милта:

— Надявам се никога да не стана толкова безразсъден.

Сонг и семейство Прокаш брояха мълчаливо. За да ускори пресмятането, кореецът използваше броячна машина от посолството, уред, който удиви индийците, но не дотолкова, че да се откажат от броенето на ръка.

— Старите методи винаги са ми вършили работа — обясни жената, — защото да ги променям точно сега?

Междувременно Милта обикаляше стаята неспокойно с деветмилиметров таурус в дясната си ръка, с узи, увиснало от рамото му, и магнум 357, затъкнат в колана. Израелецът излъчваше злоба, която обезсърчаваше индийците. Те не говореха, дори не смееха да погледнат към него. Погледът му се стрелкаше от тях към вратата, от там към телефона, после обратно към семейство Прокаш.

Мрачният Чой с черен костюм и бели чорапки стоеше с гръб към вратата, с ръце, скръстени върху масивните си гърди, и също не откъсваше поглед от семейството. За разлика от Милта той не помръдваше, не примигваше. Даже дишането му беше незабележимо. Единственият звук в стаята бе от дъжда и вятъра зад прозорците.

Броенето приключи, грациозният Парк Сонг подаде ръка на семейство Прокаш и ги придружи до вратата. Те бързаха да си тръгнат, а и той изгаряше от нетърпение да се отърве от тях. Обаче продължи да бъде сърдечен и благовъзпитан, макар и да не се впусна в дълги любезности. Нямаше време за такива глупости. Нигериецът щеше да пристигне скоро, а след сделката с него той щеше да отлети за Америка.

На излизане индийците се усмихнаха нервно на Милта и Чой, но двамата бодигардове не им обърнаха никакво внимание. Гледаха през тях, сякаш те бяха от стъкло. Когато смутеният син на Прокаш изпусна един куфар в краката на Чой и се спъна в него, мускулестият кореец просто се отдръпна и отново зае бдителната си позиция. Парк Сонг протегна ръка за помощ към падналия син, после пожела на семейството безопасно пътуване до къщи.

Семейство Прокаш си отиде, а усмихнатият Сонг размаха юмруци във въздуха. Искаше му се да танцува, а и защо не. Беше по-богат отпреди час и това определено го радваше.

Погледна ръчния си часовник Мики Маус — сувенир от пътуването му до Дисниленд във Флорида преди три години. Беше два без двадесет — двадесет минути преди да се появи Катсина Джонатан, огромният четиридесет и две годишен нигериец, с един милион и осемстотин хиляди долара за хазната на Сонг. Всичко вървеше по план. Може би хората го смятаха за късметлия, но онова, което светът смяташе за късмет, той го наричаше упорита работа и разумна преценка. Във всеки случай съдбата му щеше да се реши от самия него, не от полковник Йангсам.

Милта и Чой занесоха парите на Прокаш в спалнята и почиваха в дневната, когато на вратата се чу пронизителен звън. „Полиция. Отворете“.

Изненадан, кореецът скочи от дивана. Усети жестока болка в гърдите и започна да се задушава. В напразно усилие да спре внезапното главоболие притисна с ръце слепоочията си.

— Не — прошепна. — *Не, не, не.*

От другата страна на вратата се чу мъжки глас с кокни акцент.

— Господин Хенри Ю Лан, знаем, че сте вътре. Внимателно отворете вратата. Много бихме желали да помогнете на разследването ни, ако обичате.

Сонг налудничаво закрачи напред-назад. Изведнъж спря, извади от джоба на халата си червена копринена носна кърпичка и я разкъса със зъби. Видя, че Милта отива до вътрешния телефон и вдига слушалката. Близо до израелеца мълчаливият Чой стана от дивана с безизразно както винаги лице. Погледна към Сонг и зачака инструкции.

Израелецът затръшна слушалката и каза:

— Линията е прекъсната. — Тръсна глава към вратата. — Не е полиция. Това е грабеж.

Смехурко престана да дъвче кърпичката. Едно малко парцалче все още висеше върху брадичката му.

— Как разбра? *Как?*

Милта мушна магнума си в халата на Сонг.

— Как съм разбрал? Защото подозирам, че телефонът е бил прекъснат едва когато ти се сдоби с два милиона долара. А пък и при твоето досие полицията първо опира пистолета о главата ти и чак тогава се представя.

Сонг погледна към вратата.

— Ами ако грешиш? Ако тия типове наистина са от полицията?

— Съвсем скоро ще разберем.

Прошепна нещо в ухото на Сонг. Докато слушаше, кореецът махна на Чой. Секунди по-късно Милта се втурна към банята, оставяйки Сонг набързо да даде инструкциите си на Чой.

— Господин Ю Лан, сър. Не си създавайте усложнения. Просто искаме да ви зададем няколко въпроса.

Той извика:

— Сега идвам, полицай.

Почтителният му глас подвеждаше. Бяха изчезнали всички признаци на страха и ужаса му. Спокоен и хладнокръвен, погледна как Милта затваря вратата на банята, после премести поглед към входната врата. Омразата му към всеки, който се опитваше да го ограби, не познаваше граници. Ако „полицайте“ се окажеха крадци, възнамеряваше да ги накъса на парчета.

Междувременно Чой се възбуди от мисълта за приближаващата битка. Усети ледената омраза, която излъчваше Сонг, и знаеше колко опасен може да бъде фалшификаторът. Той беше щедър работодател, но и горд човек, който не позволяваше да го обиждат, да му играят номера или да го мамат.

Следван близко от бодигарда, Сонг отиде до вратата. Когато я отвори, в усмивката му се четяха откровеност и прочувственост.

— Добър ден, господа полицаи. Аз съм Хенри Ю Лан. С какво мога да ви служа?

— Най-напред можеш да се отстраниш и да ни пуснеш да влезем във владенията ти. Как ти се струва като за начало?

Най-отпред стоеше набит кокни около трийсетте с малки бръчки върху голямото си червендалесто лице. Следваха го двама по-млади мъже, чиито лица едва се виждаха от полицейските каски. И тримата бяха облечени с тъмни наметала над униформите в морскосиньо.

С ръце в джобовете на халата, Сонг отстъпи, следван от тримата полицаи. Червендалестият водач и трътлест здравеняк със стърчащи зъби внимателно пристъпиха покрай него в разкошния апартамент. Третият полицай, притеснено слабо човече с увиснали мустаци, остана зад Сонг и Чой.

С гръб към Смахурко червендалестият кокни се представи:

— Аз съм полицай Фоулър. Искаме да обсъдим някои паспортни проблеми, ако е възможно. — С поглед към полилея, той се обърна кръгом към двамата корейци.

Сонг продължи да се усмихва.

— Има ли нещо? Мислех, че паспортът ми е наред.

Фоулър огледа бавно стаята.

— Преди да се заемем с това, знам, че с вас пътува и още един джентълмен. Бихте ли ми казали къде се намира той сега?

Сонг кимна към банята.

— В момента си взема гореща вана. Мисля, че е понастинал. Не е свикнал на такова време.

Фоулър духна в шепи.

— Знаеш как е. Мръсно време е това. Вали като из ведро, пък от студа могат да замръзнат и топките на месингова маймуна. Удоволствие и скръб, тъй му викаме ние. Така е дъжд на кокни.

— Наистина ли? — учуди се кореецът. — Не знаех.

Фоулър въздъхна.

— Казваш, че приятелят ти е в банята. Е, казват, че чистотата била близка до божественото, макар че това не може да се докаже чрез моята тъща. Какво мръсно същество е тя. Позволи ми да ти направя комплимент за чехлите. Червени със златен ширит. Много отиват на халата, така си е. Много хубаво. Там, откъдето идвам, няма да видиш често такива нещица. Предполагам, че чувствителните малки птиченца оценяват хубавите дрехи повече от нас.

Мустакатият полицай се разкикоти, а трътлестият пристъпи зад Фоулър и му прошепна нещо в ухото. Той кимна. После тръсна глава към спалнята и заповяда:

— Полицай Куилиан ще отиде да се увери, че приятелчето ти се мие зад ушите, а след това ще се захванем за работа. Полицай Куилиан, изпълнете задълженията си.

Кривозъбко измъкна ръце изпод наметалото. Държеше рязана пушка. Сонг не реагира, продължи да се усмихва.

Кривозъбко се запъти към спалнята, а Фоулър се обърна към корейците:

— Сигурен съм, господа, че нямате нищо против да останете тук с мен и с полицай Доусън, докато полицай Куилиан се върне и ми докладва за вашето приятелче. Доусън?

С гръб към камината мустакатият Доусън извади изпод наметалото рязаната си пушка и я насочи към корейците.

Сонг отбеляза:

— Мислех, че британските полицаи не носят оръжие.

Усмивнатият Фоулър скръсти ръце. Зад пръстите му бяха татуирани орли и рози.

— О, правим го, сър. В специални случаи определено го правим.

— И това тук е специален случай, така ли да го разбирам?

— О, разбира се, сър. Разбира се, че е. Което ми напомня нещо. Ако нямате нищо против, бих искал да огледам вашите оръжия. Само формалност, нали разбирате.

Той взе магнума от Сонг и чешкия CZ75 от Чой.

— Срамота, срамота — възкликна. — Да се разхождате из Англия въоръжени до зъби като някои шибани пирати. Не вярвате ли на нашите полицаи? — Остави двата пистолета върху полицата на камината, после зае позицията си до дивана.

— Аз самият никога не съм обичал оръжия — отбеляза. — Повероятно е да се простреляш сам, отколкото да гръмнеш другия тип, не съм ли прав?

Оплешивяващият червендалест Фоулър свали каската си, изтри чело с длан и пак се наложи. Голям майтап — да се облече като ченге. Той, който прекара три от последните си четири години вътре за нападение, кражба и измама. Същият Реджиналд Емет Фоулър — боксьор и букмейкър, като и в двете не постигна кой знае какво — сега бе на път да награби повече пари от Рони Бигс и трийсетте му главорези в Големия влаков обир през 1962. Реджиналд Емет Фоулър, който се оказа страхотно ченге, но криеше ръцете си под наметалото, защото се тресеше като листо.

В спалнята кривозъбият, понатежал Патрик Куилиан отвори вратата с дулото на рязаната си пушка. „Милиони долари и за нас ще има стабилен дял — беше казал Фоулър. — За нас и за човека, който ни праща. Ще бъдат с едно дръпнато малко копеленце. То седи върху купчина истински сладурчета и доста фалшива стока.“ Според Фоулър работата на господин Хенри Ю Лан не била от най-чистите, така че нямало да се оплаче от неприличното им поведение.

Куилиан направи три стъпки в празната спалня, осветена от една-единствена лампа върху нощната масичка. Три стъпки, преди да

замръзне на място и да види парите. Не може да повярва на очите си. По леглата бе разпиляна красива купчина американски пари. „Боже всемогъщи, мамка му стара — помисли си Куилиан, — аз съм богат. Умрял съм и съм попаднал в рая, наистина.“

Патрик Йан Куилиан най-сетне бе извадил късмет. Вече никакви сделки с наркотици с ярдитата, ямайските гангстери, които по-скоро биха застреляли човек, отколкото да го погледнат. Двамата с Доусън вече няма да събират дългове за големите лихварски акули, които ги караха да чупят капачките на бедните копелета за назидание. Този дъждовен ден на Пикадили бе най-хубавият ден във вонящия живот на Куилиан. Слава богу, така си беше.

Във въображението му се родиха представи за по-добър живот. Да има собствени дългокраки хрътки и ново ремарке, за да пътува по най-класните състезания с кучета. И жени. Много мадами.

Тези мечти продължиха само секунди. Но това бяха секунди, през които забрави защо е влязъл в спалнята. Секунди, в които се разсея и забрави за задачата си.

Той неохотно се отдръпна от парите и погледна към банята, чиято врата бе леко откrehната. Шумът от течаща вода показваше, че онзи тип вътре обича пълна вана. Върху фотьойла до банята някой беше оставил обувки за балет със стоманени налчета. Той се ухили. Сигурно са на онзи педал с червените чехли; сигурно тия двамата го оправят. Куилиан уверено стисна пушката си и се запъти към банята. Няма защо да се страхува от тези галени момченца. Няма защо.

Умът му обаче още бе в парите. Що да не натъпче няколко шепи под наметалото си, преди да докладва на Фоулър? Много приятна мисъл, пък и защо не? В този свят всеки работи за себе си, няма съмнение. Пред входа на банята застана до фотьойла и внимателно бутна вратата с пушката, но парите не му излизаха от ума.

Изцяло погълнат от тази мисъл, той не забеляза Милта, който се изправи иззад фотьойла, хвана дулото на пушката с едната си ръка и едновременно с това притисна заглушения таурус в брадичката на Куилиан. Стреля два пъти, натисна пушката, Куилиан залитна и се строполи върху пода на банята. Окървавената каска падна от главата му.

В дневната Фоулър повиши тон:

— Полицай Куилиан, ще бъдете ли така добър да ни осведомите какво става там.

Милта излезе от спалнята и насочи тауруса към главата му.

— Точно сега Куилиан няма възможност да дойде — обясни вежливо израелецът.

Фоулър моментално замръзна с разтуптяно сърце. После извика:

— Гръмни го, Доусън.

Уплашен, Доусън пристъпи напред и си помисли: „От това разстояние не мога да улуча копелето. Рязаната пушка е за близка работа. Да бях мъничко по-наблизо и щях да го уцеля“. Във вълнението си забрави за корейците. Пристъпи още две крачки към Милта и остана с гръб към тях.

Чой хвана бързо Доусън отзад, изви му ръцете и го повдигна от пода. Доусън изкрещя, но Чой го стегна в желязната си хватка и му счупи ръцете. Пушката безпомощно падна на килима. Секунди по-късно кореецът пусна ревящия мъж на пода и седна върху гърдите му. После хвана реверите на самото му, стегна яката около врата му и го удуши.

Милта влезе в стаята с пистолет, насочен към главата на Фоулър.

Сонг вдигна ръка.

— Не стреляй! Искam го жив.

Фоулър погледна към входа и видя, че единствената пречка между него и вратата е Сонг. „Само да мина край педала, помисли си, и ще съм свободен като птичка. Мамка ти, Хенри Шибаняк Ю Лан. На теб и на чехлите ти.“

Фоулър нямаше нужда от оръжие; нали казаха, че няма да го убиват? Значи юмруците щяха да му стигнат, за да се оправи с мършавия дребен педераст. Удар с юмрук, после ще изтича в коридора и ще остави бедата зад гърба си. Нека приятелчетата му да се оправят както могат.

Свали си каската и я запрати към Сонг, който се наведе и я остави да прелети над рамото му. Кореецът изрита чехлите си, а Фоулър с вдигнати юмруци се втурна към него. Сонг изчака две секунди, после бързо се извъртя, обърна гръб на Фоулър и го ритна в лицето. Петата му се заби право в носа на червендалестия кокни.

Със стиснати юмруци Фоулър залитна назад. Пулсираща болка се разнесе по цялата му глава. От счупения му нос рухна кръв.

Зрението му се замъгли. И нещо по-лошо — обърка се и загуби представа за посока.

С разкрачи крака той разтърси глава, за да се пооправи.

Залитна напред и вдигна ръце да предпази нараненото си лице. Видя, че Сонг прави две стъпки вдясно, изчаква и прави една вляво. Може би Фоулър беше по-предпазлив, но не се впечатли от това. Самият той ще поработи добре с крака и от това жълтата тиква на господин Ю Лан ще увисне от жълтия му врат.

Но болката не преминаваше. Той пак разтърси глава и точно тогава Сонг го ритна отново. Ритникът му изкара въздуха и Фоулър се почувства така, все едно че го бе блъснал влак. Останал без дъх, той се паникьоса. Обърна гръб на корееца, потърси пролука за бягство, но не откри такава.

Пристъпвайки по-близо, Сонг го ритна в гърба и поразеният Фоулър се свлече на колене. Веднага щом червендалестият кокни докосна килима, той се приближи, за да го довърши. Скоси напред, цапардоса Фоулър зад лявото ухо и го повали в безсъзнание до дървената масичка за кафе.

Милта въздъхна.

— Добре де, ама аз си мислех, че ти трябва жив. В случай, че те интересува, приятелчетата му вече са в небитието.

Отиде до Фоулър и провери пулса му.

— Е, де да знаеш. Той е все още сред нас. Да се надяваме, че някой танцьор на степ няма да си изтърве нервите.

Сонг, останал спокоен по време на боя, сега извика ядосано:

— Откъде са разбрали, че сме тук?

— Присъствието ти в Лондон не е абсолютна тайна. Роуина, семейство Прокаш, Катсина Джонатан, полковник Йангсам, Дюмас знаят, че си тук.

Сонг вдигна юмруци.

— По дяволита, всичко си вървеше като по вода. Няма значение какво ще ми струва, но ще разбера кой ме е предал и ще се справя с него. Няма да позволя някое копеле да се размотава насам-натам и да ми знае плановете. Няма да го позволя.

Милта се замисли.

— Аз залагам на нигериеца. Роуина и индийците не са каубои. Роуина може да ти вземе парите, без да си помръдне пръста. Ти ѝ ги

даде, не помниш ли?

— Ако съм мъртъв, няма да е необходимо да ми ги връща.

Милта кимна.

— Има смисъл, но ако Джонатан не дойде на срещата, обзалагам се, че той е нашият човек.

— Ако е той, няма да си тръгна от Англия, докато е жив. Няма да има втора възможност да ме прецака. А в момента възнамерявам да посветя вниманието си на полицай Фоулър или както там се казва копелето.

Милта изсумтя.

— Виж, не можеш ли поне засега да поотложиш забавленията? Искаш да се върнеш към него. Разбирам това, но мисля, че нямаме време. Дай ми две минути и ще накарам Фоулър да запее на иврит. Ще проговори, повярвай ми. После го ликвидираме, измъкваме се от тук и оставяме ония от посолството да почистят кашата. Който и да е изпратил тези типове, той знае къде сме. Това не ми харесва. Казвам да намерим друга дупка и да пропълим в нея. И то бързо.

Сонг заговори шепнешком:

— Всичко става на три пъти. Това е природен закон. Тази работа с „полицайте“ беше първата пречка. Ще трябва да изтърпя още две, помни ми думата. — Вдигна три пръста. — Трима души изпратиха подире ми. Трима. Това е поличба. Казвам ти, че е поличба.

Милта се усмихна.

— Разбирам какво казваш. Но забравяш нещо. Ти оцеля след този удар. Според мен това означава, че ще оцелееш и след другите.

Сонг го погледна с благодарност.

— Наистина ли мислиш така? Наистина ли мислиш, че ще оцелея и след другите удари?

Израелецът си помисли: „Ако не успееш, заедно с теб си отиват и парите ми. Определено си струва да те поизчеткам малко“. На глас каза:

— Не виждам причина да не постигнеш онова, което си замислил.

Сонг се усмихна и сложи ръка върху рамото му.

— Благодаря ти, приятелю. Но все пак не пропъди страховете ми от предразсъдъците на Далечния изток. Земята под краката ми се тресе

и това усещане не ми харесва. Трябва пак да си наложа контрол. Разбираш ли?

Милта кимна, разбираше. Смехурко нямаше да се почувства добре, докато не наложеше контрол върху този Фоулър. Казано по-друг начин, кореецът възнамеряваше да се позабавлява, докато измъчва бедното копеле.

Сонг прошепна на ухото на бодигарда си:

— Петдесет хиляди долара премия, ако ме изчакаш да свърша с всичко. *Всичко*. Разбираш ли?

Израелецът вдигна поглед към полилея и въздъхна. След няколко секунди се съгласи:

— Само побързай, моля те.

Сонг се усмихна. Приличаше на дете, което след дълги молби е постигнало своето.

— Един час — уточни. — Вие с Чой опаковайте багажа. Аз ще се обадя в посолството и ще им кажа, че сме имали неприятности. Йангсам си има тридесет милиона причини да ми помогне.

Фоулър сънуваше кошмар. Лежеше гол в гъста зелена джунгла върху студената твърда пръст. Леден дъжд безмилостно плющеше върху него. Изпитваше най-ужасното главоболие в живота си. Болеше го цялото тяло, особено едната ръка, която сякаш гореше. Бяха го ранили, но не си спомняше как. И най-ужасно от всичко бе змията. Огромната жълта змия, която дъвчеше ръката на Фоулър и болката пронизваше цялото му тяло.

Той отвори очи и изкрещя, но викът не се чу, защото устата му беше запушена.

Той не сънуваше.

Лежеше гол във ваната, а дясната му ръка бе закопчана с белезници за кранчето. Двата му глезена бяха здраво стегнати с колан. Студена вода се лееше от позлатения чучур. Змията бе голият Хенри Ю Лан, коленичил до ваната. С остър бръснач той изрязваше татуировките от лявата му ръка.

Фоулър се опита да издърпа окървавената си ръка от желязната хватка на корееца. Сонг натисна с палец един нерв в китката на Фоулър

и по цялата му ръка премина неопишуема болка. След като за миг се справи със съпротивата, Смахурко поднови работата си.

Но когато болката в лявата ръка премина всякакви граници, Фоулър отново се опита да я издърпа. Този път Сонг натисна нерва по-силно, задържайки палеца си там няколко дълги секунди. Обезумял от болка, мъжът започна да хленчи и да се гърчи. Междувременно от касетофона се носеше дълбокият, плътен глас на Джуди Гарланд, която пееше „Аз съм старомодна“.

Сонг каза:

— Когато извадя касетката, ти ще ми кажеш кой те е изпратил. Ще те попитам само веднъж, но съм сигурен, че ще ми кажеш истината. — Погледна към червендалестия с присвити очи. — Знаеш ли, че всичко става на три пъти?

С присвити устни заби острия бръснач в китката на Фоулър и направи разрез около краката на синия орел, сграбчил в ноктите си червена роза.

9.

Сеул, 1961

В една студена априлска сутрин единадесетгодишният Парк Сонг, стиснал ръката на майка си, влезе в банката в модерния квартал Майонг-Донг. С усилие потискаше страха, който почти го парализираше. „Ако изглеждаш уплашен — беше го предупредила майка му, — банкерът може да заподозре нещо.“ Тогава планът ѝ да го измами сигурно щеше да се провали.

Аранг — майката на Сонг, приближаваше четиридесет — елегантна, слаба, тъмнокоса жена с властни очи. Навремето популярна кисаенг с важни политически и военни благодетели, тя постепенно изгуби цвета на младостта и бе изоставена от тях. Използвайки забележителните си калиграфски умения, тя се захвана с фалшификаторство, допълвайки го с нередовна проституция и дребни кражби. Сонг обожаваше невероятната ѝ склонност към приключения и необикновената енергия, с която привличаше хората.

Баща му — Тае — приближаваше тридесет и пет — слаб, красив мъж с дружелюбно излъчване и мустачки. Като младеж прекарал три години в Лос Анджелис, опитвайки се да пробие в музиклите като танцьор и певец. Обаче се убедил, че азиатците се появяват рядко на американския екран, и то най-вече като демонични злодеи или скромни, унизени слуги. Извън екрана заниманията им били също толкова унижителни: градинари, чистачи на басейни или момче за всичко. И както Тае сподели със сина си — по-скоро мравка ще вдигне котва, отколкото азиатец да прескочи бариерата за цветнокожи в Холивуд.

Но американското кино бе твърде вълнуващо и обаятелно, за да бъде отхвърлено само защото имало предубеждения към цветнокожите. Възхитеният Сонг слушаше разказите на баща си за звездите, които той бе виждал в магазините и ресторантите на студиото. Чакал край масите на разкошни тържества, организирани в огромните къщи на продуцентите, чистел басейни, грижел се за бара в

частни клубове, където се залагало на едро и веднъж дори бил удостоен с бърз поглед от „Краля“ — Кларк Гейбъл — след дълго седене в дъжда сред тълпите в импровизираното лятно кино, построено набързо заради някаква премиера. Баща му с радост си спомняше онова, което навремето му беше трудно да понася.

Спомените на Тае за Холивуд оставиха белега си върху момчето, което споделяше любовта на баща си към мюзиклите и вярата, че филмовите звезди са богове, слезли на земята. Родителите му и актьорите бяха сред малкото хора, които някак си успяха да се докоснат до сърцето на Сонг.

Напоследък родителите му се бяха превърнали в изкусни мошеници, които използваха забележителния си чар и интелигентност, за да оскубват жертвите си в много азиатски градове. Заедно със Сонг, единственото им дете, те живееха в света на бързите пари, сладките приказки и постоянното вълнение, свят, в който вършеха мошеничества за удоволствие и печалба. Номерата им включваха борсови измами, телефонно лечение на рак, продажба на незаконни наеми за правителствени сгради и разработване на фалшиви планове за връщане на мъртъвци от корейската война при техните семейства. Животът, както го виждаше Сонг, бе семейството му в конспирация срещу целия останал свят. Нямаше нищо друго.

Обикновеното съществуване бе за обикновените хорица, не за него. Той водеше специален живот със специални родители. Животът му се състоеше от забавления, игри и отклонения; нещастията не му харесваха. Боговете го бяха надарили с майка и баща, които носеха на Сонг само щастие.

Доста шарлатанства бе извършил заедно с родителите си, но това, което възнамеряваха да направят сега, надминаваше всичко. Смятаха да оскубят Корейската национална банка. Оскубването, заем срещу фалшиви акции, буквално беше въпрос на живот и смърт. Аранг се нуждаеше от парите, за да подкупи един детектив, открил, че тя и Тае примамват инвеститори за несъществуваща перуанска сребърна мина.

Детективът се казваше Чън Вонджонг, дебел четиридесетгодишен мъж, с буен нрав и преувеличено мнение за собствената си значимост. Доставяше му удоволствие да сплашва хората и притежаваше безгранични възможности да им причинява

страдание. През последните три дни държеше Тае затворен в апартамент на свой приятел. Ако Чън не получише парите си до обяд, щеше да убие Тае и да арестува Аранг за измама. Сонг щеше да бъде изпратен в сиропиталище или щеше да бъде оставен да се оправя сам по улиците на Сеул. Момчето потреперваше от самата мисъл за подобно бъдеще.

И преди се беше сблъсквал с полицаи, но никога с такъв като Чън. Нещата, които само дразнеха другите ченгета, събуждаха у него гняв и омраза, които ужасяваха. Животът на Чън се въртеше около амбициите му. Не зачиташе другите и се държеше грубо и жестоко с онези, които смяташе за по-низши. Независимо от престореното весело настроение на Аранг Сонг се страхуваше за баща си, докато той се намираше в ръцете на полия.

Любезен и весел, Парк Сонг живееше с родителите си в малко апартаментче в Тонгдаемун Маркет, до древната Велика източна врата — най-големия пазар в Южна Корея. Приятен и добре възпитан, той беше и потаен, много сладострастен и патологичен лъжец с фантазии за богатство и власт. Освен това ужасно се страхуваше от собствената си смърт и реагираше на този страх, като убиваше животни, за да предизвика смърт заместител.

Възприемайки се като по-висш от другите, Сонг реши, че той, а не обществото, има право да определя кое е правилно. И така, когато наранеше някого, той не изпитваше вина или угризения на съвестта. Родителите му не обръщаха внимание на сексуалното му отношение към малките момиченца и така спомагаха за развитието на тази негова аномалия.

Преди година пътуваше с родителите си с влак на юг на едnodневен излет в гористите хълмове на Монт Гайа. Стана от мястото си и последва едно петгодишно момиченце в дамската тоалетна. Минути по-късно в тоалетната влезе монахиня и ужасена видя, че Сонг изнасилва детето. Беше изпохапал жестоко лицето му и то кървеше. По-късно обърканото момиче каза на кондуктора, че преди да го нападне, Сонг му дал сладкиш, ново коланче и малко пари.

Шест месеца по-късно в градината на Чангдок, най-добре запазеният сеулски кралски дворец, туристи се разхождаха по гористите пътеки на Тайните градини и се натъкнаха на Сонг и дванадесетгодишната малоумна дъщеря на градинаря, които правеха

секс в сенчестата горичка. Това не беше изнасилване — Сонг получи съгласието на момичето. Даде му няколко подаръка, сред които хавлия и евтин ръчен часовник. Инцидентът обаче бе по-зловещ от предишните му сексуални подвизи. Този път той намаза себе си и момичето с кръвта на обезглавения от него гълъб. По устните и зъбите му имаше следи от кръвта на птицата.

Аранг и Тае оправиха тези два епизода, както и всички подобни на тях. Платиха на полицията и на семействата на момичетата и нищо не се разчу. Като изпечени мошеници, родителите му не можеха да си позволят ненужно внимание от страна на полицията.

Те знаеха за сексуалния му нагон. Но не знаеха колко е страшен. Не знаеха, че дивашките фантазии на Сонг заплашваха да се превърнат в реалност. Нито пък знаеха, че той най-напред беше си представял, че убива животни, а после започна да ги убива наистина — изживяване, на което се радваше до изнемога.

Това му донасяше и най-силното сексуално удовлетворение. По-късно започна да фантазира как убива малко момиченце. Те бяха податливи и гъвкави, лесно му позволяваха да изисква подчинение и да ги командва. Колкото повече фантазираше, толкова по-силно ставаше желанието му наистина да отнеме живота на някое момиченце.

Родителите, които често мамеха другите, сега мамеха самите себе си, като приемаха, че единственото им дете е нормално. Неуместното им обожание ги накара да отхвърлят мисълта, че поведението му може да предшества по-жестоки сексуални престъпления. Един по-подробен преглед на Сонг предполагаше въпроси за това какво са му разрешавали да прави, докато са го отглеждали — въпроси, на които те не искаха да отговарят.

Той бе умен и самостоятелен и те му разрешаваха да участва в техните мошеничества още от седемгодишна възраст. Година по-късно поиска да пие и да играе хазарт и родителите му не се възпротивиха. Изяви сексуалната си активност още от осемгодишен — баща му възприе това като сила и мъжественост. Онова, което за другите бе грях, за Сонг бе начин на живот.

Майката смяташе, че той ще превъзмогне тези дяволии, когато узрее интелектуално и емоционално. Тя извиняваше поведението на сина си със забележката, че глупостите на младостта невинаги се превръщат в изблици на възрастния човек. Сонг не се съмняваше, че

ще бъде обичан, независимо от самия него, поне докато майка му е жива. Тя беше неговата добра сила закрилница.

Без Аранг, която да го пази, болнавото дете сигурно нямаше да се наслади и на няколко месеца живот. Още от шестгодишен го подложиха на серия операции, за да коригират изкривения му гръбнак, да премахнат преграда на червата и най-накрая му отвориха гърлото, за да може да се храни. Претърпя и операция от херния. Майка му поставяше здравето му преди своето и на Тае, настоявайки да наемат най-добрите хирурзи, независимо от парите. Тя прекара дълги месеци край леглото му — четеше му и му пееше, докато той се мятеше в тежки гърчове. И пак тя го насочи към степа и каратето, за да укрепи деликатната му физика.

Като изпечени мошеници тримата смятаха, че трябва да вземат колкото могат и да не дават нищо в замяна. Но онова, което различаваше Сонг от родителите му, бе грубостта, съчетана с убеждението, че винаги трябва да задоволява желанията си. Ако иска да бъде богат, човек трябва да преследва непоколебимо целта си.

Парите са нещо повече от късчета хартия, които ти позволяват да си купиш чай или горчица. Парите са власт. Парите щяха да спасят баща му от корумпирания Чън. Парите и майка му.

Качиха се на втория етаж. Там се намираше кабинетът на господин Китан, първи вицепрезидент на Корейската национална банка. Момчето седна край бюрото на банкера и се заигра с голямата табакера. Тясната стая вонеше на чили и чесън. Малко преди това господин Китан, който често обядваше тук, бе пхнал останките от суровия рак и суровата риба в чекмеджето на бюрото си. На деликатния Сонг му се повдигаше от пикантната миризма.

Майка му и дългоносият Китан стояха наблизо до прозореца с изглед към лабиринт от тесни улички, отрупани с бутици, магазини за коприна, бирарии и ресторанти. Момчето не чуваше разговора им, но забеляза как банкерът се пресяга внимателно и гали косата на Аранг. Тя нежно отстрани ръката му, наведе се и му прошепна нещо в ухото. Неспокойният, кривокрак банкер се усмихна. Тя може би бе малко поувехнала, но все още притежаваше чара, който я бе превърнал в една

от най-желаните кисаенг. В очите на Сонг тя никога не изгуби красотата си.

Момчето хвърли поглед към пачката с фалшиви акции върху голямото дъбово бюро до сребърната рамка със снимката на Китановата съпруга — дребна дебелана с твърдо, смръщено лице. Според Аранг банкерът обичал жените, слабост, която можеше да се използва. Кой друг можеше най-добре да измами някой мъж, да го накара да даде пари за фалшиви акции? Кой друг, освен все още красивата кисаенг?

Тае, който се видял с банкера преди две седмици на конни надбягвания, веднага насочи Аранг да го оплете за перуанската сделка. Китан проявил интерес, но не бързал да се обвърже. След отвлечането на Тае одобрението на банкера изведнъж се бе превърнало във въпрос на живот и смърт.

Уверена в силата си да привлича мъжете, Аранг беше сигурна, че може да го убеди. Тя каза на Сонг, че разумните мъже са склонни към убеждаване, а пък само тя знаела как да пречупи и най-дебелоглавия мъж и да го направи разумен. Та нали още от детството се е учила как да лавира и да възбужда противоположния пол. Аранг можеше да бъде точно такава каквато я искаха мъжете.

Отчаяното момче погледна към малкия керамичен часовник върху бюрото на Китан. Единадесет без двадесет. Оставаха им по-малко от деветдесет минути, за да спасят живота на баща му. Момчето затвори очи, сви юмруци и изскърца със зъби. Опрян във високия кожен стол на Китан, той се опитваше да превъзмогне пронизващата болка в корема си. Прехапа устни, за да не заплаче. Не трябваше да се предава на страховете си, не и когато родителите му отчаяно се нуждаеха от него.

Извика, когато някой докосна рамото му. Отвори очи и видя до себе си Аранг. Тя се усмихваше на господин Китан, който тъкмо излизаше от стаята. Секунда по-късно майката и синът останаха сами. Момчето се разплака. Китан бе отказал заема. Тае беше мъртъв.

Сонг се опита да се изправи, но слабата ръка на Аранг го задържа в стола му. Тя му намигна, сложи пръст на устните си и му показа, че трябва да мълчи. С разтуптяно сърце той остана на мястото си. За да се успокои, заби нокти в дръжките на стола. Какво ставаше?

Усети, че майка му не иска да говори. Не сега. Трябваше да почака още малко, за да разбере защо все още са в банката.

Останаха зад бюрото, без да говорят, без да поглеждат един към друг. Слушаха тиктакането на малкия настолен часовник и шума от оживената улица отдолу. Когато банкерът се върна, беше малко изнервен. Наведе се към вратата, прехапа устни и избърса чело с копринената си кърпичка. После бързо прекоси стаята, извади от сакото си един плик и го подаде на Аранг. Ободреният Сонг подскочи от стола си.

Гледаше как майка му проверява съдържанието на плика. Никога не беше виждал толкова пари. Такава красива, красива гледка! Тае щеше да живее. Благодарение на Аранг този кошмар щеше да свърши и те тримата щяха да бъдат отново заедно. Сонг никога не беше се гордял толкова много с красивата си майка. Искаше му се да я прегърне, да се хвърли в ръцете ѝ и да ѝ каже колко е чудесна. Вместо това я наблюдаваше как брои парите.

Доволна, Аранг дръпна Сонг от прозореца, подаде му плика и се наведе към ухото му, за да му прошепне още веднъж предишните си инструкции. Той трябваше веднага да излезе от банката и да я чака до магазина за чай на ъгъла. Тя скоро щяла да дойде. С господин Китан имали още малко работа. След това тя щяла да се срещне със Сонг, за да отидат да освободят Тае.

Момчето не задаваше въпроси, а и майка му не трябваше да обяснява нищо. Докато бягаше обаче, той си представи красивата си майка с развратния Китан и тази представа бе достатъчна, за да събуди у него желание да убива.

В мръсния апартамент на най-горния етаж във висока сграда с изглед към Йонгсан Герисън, американската военна база, уплашеният Сонг и майка му гледаха как детектив Чън брои парите от банката. Тае не се виждаше никъде. Момчето предчувстваше, че нещо не е наред.

Дребният Чън се усмихваше с тънките си устни, седеше на прозореца и държеше пълния плик, получен от Аранг. Според него Тае не се чувствал добре. Сега бил в задната стая и си почивал. Съпругата и синът можели да се видят с него, след като Чън преброи парите.

Двамата приятели на Чън — намръщен плешивец с изтекло дясно око и нисък мъж с очила и тясно лице, се спогледаха и се усмихнаха. Сонг знаеше достатъчно за полицаите, за да разбере, че тези двамата не са ченгета. Те определено бяха по-страшни от дружелюбните мошеници и дребните крадци, които срещаше с родителите си. Главорезите на Чън бяха груби и безчувствени. И двамата миришеха толкова лошо, колкото изглеждаха.

Когато Сонг погледна през рамо към задната стая, Аранг стисна здраво ръката му. Момчето ужасено се притисна към майка си. Бяха безсилни срещу Чън и горилите му. Всичко, което можеха да направят, бе да дадат парите и да се надяват.

Чън преброи парите и се почеса с палец по брадичката. За няколко секунди той се втренчи в Сонг, накрая му се усмихна студено. Момчето се дръпна, но внимаваше да остане близо до майка си. Погледът го изплаши толкова много, че едва не избяга. Най-накрая Чън погледна към Аранг, после тръсна глава към задната стая. Сонг се чудеше дали майка му е забелязала как намръщеният плешивец шепне нещо на дребния си приятел. Дали бе видяла как се усмихват самодоволно, все едно че само те са разбрали шегата.

Аранг се насили да се усмихне, поклони се и почтително благодари на Чън за добрината му, после поведе Сонг по тесния коридор към задната стая. Момчето здраво стискаше ръката на майка си. Знаеше, че и двамата са уплашени, но че тя се преструва на уверена заради него. Чън заслужаваше да умре заради това, което причини на семейство Сонг. Можеха ли да избягат от жестокостта му?

В задната стая майката и синът се спогледаха. И двамата усетиха призрачната тишина в стаята, тишина, която сякаш ги блъсна с невероятна сила. Сонг, с неговия чувствителен стомах, без малко щеше да повърне. Защо баща му беше толкова тих? Сонг го извика по име.

Тишина. В края на коридора Чън и хората му наблюдаваха момчето и майка му.

Аранг отвори вратата.

Видяха малка, почти празна стаичка с мръсен матрак, хвърлен върху калния под. Навсякъде бе разхвърлян боклук, а едно одеяло покриваше прозореца. Едва мъждукаща крушка висеше от напукания таван, а хладният въздух вонеше на пот, бира и престоял цигарен дим. Отвън на перваза се чуваха гълъби.

Сонг и майка му се огледаха за Тае.

Аранг го видя първа и изкрещя.

Окървавената глава на Тае, която едва се виждаше в полумрака, ги погледна от ниската масичка до мръсния матрак. Очите бяха издълбани, а в празните очни кухини бяха пъхнати сгънати на руло карти за игра. В устата му бе затъкната пура, а косата му бе гладко сресана на път по средата. Босите ходила на Тае бяха отрязани и положени върху кървава възглавница. Тялото му изобщо не се виждаше.

Аранг покри лице. Сонг повърна по пода и по дрехите си. С празен стомах той залитна към прозореца, сграбчи одеялото, за да не се строполи, и продължи да повръща. Докато висеше на одеялото, то изведнъж се откачи и падна върху него, покривайки го от главата до кръста.

Изпищя и се завъртя паникьосан. Отчаяно искаше да се освободи от задушавания мрак. Когато отметна одеялото, се строполи на пода и се разплака неутешимо. Всяка следваща секунда му носеше хиляди горчиви и непоносими страдания. Не можеше да сдържи сълзите си. За пръв път в краткия си живот Сонг поиска да е мъртъв.

С цигара в ръка Чън, следван от двамата си главорези, влезе в стаята и застана зад скръбната Аранг.

— Свързала си се с една абсолютна нула — каза ѝ той. — Той беше съвсем незначително, суетно човече, което се мислеше за по-добро от нас само защото беше ходило в Америка.

Чън погледна горящата си цигара.

— Господин Холивуд. Накарах го да ни потанцува. Разплака се, но го направи! Намокри гащите. Много страхлив мъж си имала. Това му беше последното представление. И тъй като прекратяваше с танците, реших, че краката вече няма да му трябват.

Докато двамата главорези се кикотеха, дребният детектив се наведе над разплакания Сонг. Потупа го по главата, после опипа дупето му. Най-накрая си дръпна от цигарата и погледна към Аранг.

— Моите хора са чували за теб. Чували са, че едно време си била много специална дама. Силно желана кисаенг. Обещах им да бъдат с теб. Ти и парите срещу свободата ти.

Докосна мокрото лице на момчето и се изправи с лице към Аранг.

— Ако искаш да живееш, достави удоволствие на моите хора. Аз самият не се интересувам от жени.

Погледна надолу към Сонг.

— Радвам се на други удоволствия. Ние със сина ти ще отидем в съседната стая и ще те оставим с тези двама джентълмени. Животът ти зависи от това колко добре ще се представиш. Гледай да надминеш представлението на съпруга си. Ако стане така, може би ще останеш жива. Ще видим. Междувременно ние с момчето ще се позабавляваме. По лицето ти разбирам, че той никога преди не е вършил такива неща. Значи и за двама ни днес е много специален ден.

Щракна с пръсти към Сонг.

— Ела тук, момче.

Просълзената Аранг пристъпи към Чън и докосна ръката му.

— Моля те, остави ме за миг със сина ми. Нека да си поговоря с него. Шокът от смъртта на баща му го разстрои много. Нека да го успокоя.

Чън кимна. Можеше да си позволи малко щедрост — поне за минута-две. Разбира се, тази кучка щеше да му се подчини. Когато хората му свършеха с нея, тя щеше да умре и вероятно го знаеше. Защо да не я остави да се сбогува с момчето. Какво може да му навреди това? Детективът се замисли: „Продължителността на живота на курвата зависи от страстта ѝ“. Що се отнася до страстта на Чън, тя бе насочена към момченца, а синът на кучката бе доста привлекателен.

Той отстъпи две крачки и остави Аранг и Сонг сами до прозореца. Тя се наведе надолу и взе хлипащия си син на ръце.

— Много те обичам. С Тае винаги ще бъдем с теб. *Винаги*. Сега слушай. Не говори. Само прави каквото ти кажа. Изправи се отляво до прозореца. Нищо не кавай. Аз ще те спася.

Целуна го по бузата, после видя, че той бавно се изправя и следва инструкциите ѝ. С гръб към прозореца тя се обърна към Чън.

— Моля те, ела тук и поговори с момчето — помоли го тя. — Не разбира защо трябва да ме остави. Свикнал е да се подчинява на мъже. Моля те, поговори с него.

Детективът пусна цигарата си на пода, смачка я с крак и пристъпи към прозореца. По дяволите, ще си поговори с момчето. Ще избие зъбите на малкото копеленце и ще върже ушите му на възел.

Един-два ритника по задника също могат да го научат как да се държи. От това се нуждае разглезеното малко изчадие.

Отдавайки нужното уважение на Чън, просълзената Аранг извъртя очи и погледна към пода. Детективът вдигна ръка над Сонг. Ръката бе все още във въздуха, когато Аранг изпищя, пристъпи към Чън и здраво го сграбчи. После, преди някой да успее да се намеси, тя се хвърли към прозореца, повличайки мъжа със себе си. Двамата се понесоха надолу от петнадесететажната сграда, а виковете им се чуваха до самата им смърт.

Студеният въздух изведнъж се втурна в стаята, пронизвайки дрехите и лицето на ужасения Сонг. Гълъбите размахаха шумно криле, вдигнаха се от перваза и се разлетяха във всички посоки. Подхванати от внезапното течение, из стаята полетяха стари вестници и мазни хартийки. Долу на улицата пронизителният звук от полицейската сирена се смеси с клаксоните на шофьорите, изненадани от внезапното задръстване.

Главорезите на Чън дълго гледаха с отворени уста към счупения прозорец, след което побързаха да изчезнат. Слисаният Сонг остана сам. Погледна надолу и видя тялото на майка си, която се бе жертвала заради него.

Сайгон, април 1975

Късно вечерта Сонг, сграбчил пистолет, следваше кървавата диря по коридора на полицейския участък в края на Чолон, сайгонския Китайски квартал.

Двамата със снажния Ким Шин, който го следваше, носеха униформи на армейски капитани с вензели от южнокорейската ударна дивизия „Тигър“. След тях бяха трима корейски войници с автомати АК-47. Човекът, когото преследваха, губеше кръв на всяка крачка.

Възбуденият Сонг облиза устни. Приближаваше се до Харисън Рандом, дребен, четиридесет и две годишен агент на ЦРУ, който бе откраднал нещо от американското посолство. Нещо, което кореецът искаше за себе си. Не за корейското посолство, за чиито разузнавателни служби работеше заедно с най-добрия си приятел Шин, а за себе си.

Рандом бе отмъкнал клишетата, с които можеха да се изработят най-автентичните стодоларови банкноти. Сонг трябваше да се добере до тях. Те щяха да осъществят мечтата на живота му да стане богат.

Изтърпя живота в сиропиталищата и изправителните училища, издържаше се с работа в зловонните кланици и шивачници. Лежа в затвора за дребна кражба и измама. За да не умре от глад, ядеше от кофите за боклук, спеше по входовете, танцуваше степ в долнопробни нощни клубове и пласираше наркотици. Изправен пред избора да влезе в затвора за изнудване на известен министър хомосексуалист или да се запише в армията, той избра армията, където с интриги и машинации бързо получи повишение.

Като младши офицер се подмазваше на своите началници, съгласяваше се с тях за всичко и ставаше приятел с всеки, който би могъл да помогне на кариерата му. В края на краищата униженията и хитростите му донесоха още повишения. Донесоха му и пари, защото старшите офицери му отпуснаха малки дялове от военните сделки и търговията с наркотици. Парите не компенсираха загубата на любимите му родители, но го успокояваха, помагаха му да издържи онова, което той възприемаше като живот, пълен с безсмислено страдание. Ето защо Сонг вярваше, че клишетата на Рандом ще му гарантират живота, който се бе заклел, че ще има.

Банкнотите от тези клишета изглеждаха като истински, защото самите те бяха истински. Бяха собственост на Американската хазна, която тайно бе оторизирала използването им от ЦРУ в Сайгон, за да се финансират секретни операции в Югоизточна Азия. Със собствен източник на пари в брой сайгонското управление можеше да провежда някои съмнителни операции, без да се съобразява със забраните от Конгреса, антивоенните групи и вражеските медии.

Парите не трябваше да се узаконяват, отчитат, нито пък да бъдат вписвани в някакъв бюджет. Никакви документи, които да вървят след тях. Официално те не съществуваха. Никой не знаеше за тях. Следователно и никой нямаше да им търси сметка.

За да вземе тези клишета, Сонг можеше да убие доста американци. Желанието да ги притежава го подлудяваше, изпълваше го с мъка, от която сърцето и нервите му бяха в постоянно състояние на стрес. Те можеха да задоволят съкровено му желание за власт,

свобода и богатство. Щеше да се върне в Корея като богат човек, стига да успееше да намери Харисън Рандом.

Сега Сайгон бе обкръжен от северновиетнамската армия и се очакваше да падне в разстояние на няколко дни. Шефът на ЦРУ бе заповядал клишетата да бъдат унищожени заедно с докладите от разузнаването, досиетата и купчините пари в брой. При никакви обстоятелства не трябваше да попаднат в ръцете на комунистите. Не трябваше да се връщат и във Вашингтон, където можеше да възникнат неудобни въпроси за функцията и предназначението им. *Трябваше да бъдат унищожени.*

Работейки денонощно, ЦРУ изгори планини с материали, докато евакуираше американските и местните сътрудници на управлението. Във възникналия хаос Харисън Рандом получи златна възможност. Вече виждаше как се сбъдват мечтите му за живот в Хавай с млада съпруга и достатъчно имоти край брега — само да се възползва от бъркотията, получила се при прибързаното отстъпление на американците.

Тогава се свърза с Жан-Лу Никола, четиридесетгодишен французин с бебешко лице, собственик на ресторант, на когото от време на време продаваше откраднати фалшиви стотарки от същите тези клишета. Този път Рандом играеше на едро. Попита Жан-Лу, известен играч на черния пазар и контрабандист, дали иска да купи клишетата, с които се произвеждат тези изключителни стотарки. Беше определил цена пет милиона долара. Никола прие.

Той се подчиняваше на заповедите на тайния си партньор в триото от салоните за масаж на Ту До стрийт, където „жълтата треска“ — сладострастното желание за азиатки — омагьосваше американците като Харисън Рандом. Тайният партньор беше Парк Сонг и щом чу за клишетата, мисълта за тях го завладя изцяло. Никола, който му осигуряваше виетнамски и евразийски момиченца, за да задоволява ужасните му страсти, получи заповед веднага да приеме предложението. Трябваше да се съгласи с условията на американеца и да остави другото на съдружника си, който възнамеряваше да измами Рандом или да го убие.

По заповед на Сонг Никола продължи да се сближава с Рандом, хвалеше го за уменията му като разузнавач, които в действителност бяха доста посредствени. Забавляваше го във вилата си на остров Кон

Сон, където красиви млади виетнамки вършеха в леглото неща, за които съпругата на Рандом не беше и чувала.

Французинът нито за миг не помисли да предаде Сонг и да задържи плячката за себе си. Трябваше само да си спомни онази нощ във вилата, когато надникна в спалнята за гости и видя голия, намазан с кръв Сонг да танцува с отрязаната глава на дванадесетгодишна виетнамка. Никола купи момичето, сираче от войната, от дядо му за двадесет американски долара. Знаеше, че то ще умре, щом Сонг се позабавлява с него. Но *това...*

Инцидентът във вилата му внуши ужас, който Никола никога не забрави. Страхът си остана единственият източник за страхопочитанието и уважението му към смеещия се Сонг.

Междувременно кореецът се намеси по-директно в премятането на Рандом, като го примамва със солидно капаро от десет хиляди долара чрез Никола. После се възползва от уменията, на които го беше учила майка му, и подправи акредитив, който Никола даде на американеца. Издаден от истинска банка, изпратен от Хонконг, акредитивът обогатяваше сметката на Рандом с пет милиона долара. Разликата между Рандом и Сонг беше, че докато американецът искаше да се представи за умен, кореецът наистина беше такъв.

Последната среща между Никола и Рандом за размяна на фалшивия акредитив срещу клишетата щеше да се състои в ресторанта на Никола в Китайския квартал. На срещата тайно присъстваше и Сонг. Скрит в кухнята, той чу американецът да казва:

— По дяволите, ще оправя нещата по моя начин. — Както отбеляза агентът на ЦРУ, щяло да има кратко забавяне, докато той получи още едно мнение по въпроса. — Искам да се обадя до Хонконг и да се уверя дали не ме будалкаш — обясни на Никола.

Това означаваше, че ще иска допълнително потвърждение, че в сметката му са депозирани пет милиона долара. Дотогава щял да задържи клишетата. За да уточни тази последна забележка, разтвори сакото си и показа на Никола колта си.

Следващият ход беше на Сонг.

Обаждането на Рандом очевидно щеше да разкрие измамата и тогава той можеше да целуне клишетата за сбогом. За да избегне това, трябваше да ги вземе незабавно. Подкрепян от четирима войници, той бързо излезе от кухнята и подтикна Рандом към действие. Забравил за

своя 45-калибров, с който беше стрелял само веднъж за проба, ужасеният агент на ЦРУ избяга през прозореца на банята. Клишетата бяха залепени с тиксо за гладко избръснатите му гърди. Секунди по-късно той тичаше с два куршума в гърба.

От ресторанта на Никола Сонг и хората му се втурнаха сред тълпата, следвайки кървавата диря на Рандом през пет пресечки чак до двора на Националната полиция на Во Тан стрийт, където Сайгон се сливаше с китайското предградие Чолон. Защо, учуди се Сонг, американецът налетя право в ръцете на виетнамската тайна полиция? Може би Рандом вярваше, че се е отървал от преследвача си по сайгонските улици, пълни с бежанци, дезертьори от южновиетнамската армия и шпиони на Виетконг. Може би Рандом просто искаше да се скрие, докато му се притекат на помощ.

Това наистина нямаше никакво значение, тъй като нищо не можеше да го спаси. Сонг възнамеряваше да убие всеки, виетнамец или друг, който му се изпречи на пътя. Тези клишета означаваха забогатяване. Сонг щеше да се сдобие с тях даже ако се наложеше да разруши сградата тухла по тухла. Подтикван от спомена за ужасната смърт на родителите си и за своя суров живот, бе готов да изиска клишетата като отплата за всичко. Това беше божествена мисия. Не трябваше да се проваля.

Подслонил разузнавателните агенции и тайната полиция, дворът бе изпълнен с канцеларски сгради и бараки, свързани с алеи. Сонг и войниците му видяха само двама цивилни полицаи и много секретарки. Никой от тях не искаше да си има вземане-даване с корейците, чиято армия се славеше като най-кръвожадната в Азия. Очевидно всички други бяха дезертирали. Нищо чудно за един обсаден град. Още преди три дни Сонг и целият персонал на корейското посолство трябваше да отлетят от Сайгон с американски хеликоптери. Ако обичайно пълният двор сега беше опустял, то това беше съвсем нормално. Всички бързаха да си спасяват кожата.

Народната армия на Виетнам, както сами се наричаха северновиетнамците, бе стегнала обръча си около Сайгон. Очакваше се градът да падне до седмица. Уплашени от евентуалното си залавяне и екзекутиране южновиетнамските полицаи и разузнавачи дезертираха. В продължение на години те бяха измъчвали и убивали комунисти, бяха ограбвали комунистически данъчни инспектори и бяха затваряли

истински или предполагаеми червени в позорните „тигърски клетки“. Всеки южноvietнамски таен полицаи или разузнавач имаше основателна причина да се скрие вдън земя.

В двора на Националната полиция Сонг се изправи пред вратата на голям кабинет, който вероятно принадлежеше на високопоставен офицер. Кой друг, ако не някой много важен човек щеше да си достави такива дебели килими и бар, натъпкан с бутилки коняк, скоч и перно. Там имаше и огромно бюро, с лампа, дневник за срещи, звънец за секретарката, телефон, джобен калкулатор и подвижна поставка за папки. Само стенният сейф показваше, че нещо не е наред. Беше отворен и празен.

Кървавата диря водеше натам. Очевидно Рандом е припаднал на входа, после някак си бе успял да се изправи и да продължи по коридора. Смахурко вдигна ръка и даде сигнал на Ким Шин и войниците да пазят тишина.

Начело на групата, стигна до голямо празно пространство, разделено на повече от дузина отделения. Чекмеджетата бяха издърпани, а шкафове — преобърнати. Листове все още си стояха в пишешите машини. Отделенията миришеха на страх и отчаяние.

Внезапен шум отдясно накара Сонг да се обърне, готов да стреля незабавно. Разбра, че се е прицелил в един звънящ телефон. От страх се задъха и се разтрепери. Острата болка в стомаха го принуди да затвори очи и да изскърца със зъби. Секунди по-късно отвори очи и се изправи както подобава на офицер. Успя да се овладее да издаде заповед за претърсване на всяко отделение.

Нетърпеливият Сонг откри кървавата диря край задното отделение. Тя водеше надясно в коридор с флуоресцентно осветление. Тръгна, без да чака другите.

Хората му го настигнаха в края на коридора, където той оглеждаше стъклената врата, водеща към стълбите. Оглеждаше за жици, които можеха да го предупредят за бомби. Да му подскажат, че за близката жица е вързана граната; че някоя картучница е заредена да стреля след отварянето на вратата; търсеше нещо, което да го предупреди, че при отварянето на вратата таванът ще се стовари отгоре му и ще го погребее.

Сонг нареди на войниците да минат първи. Рандом не бе предизвикал експлозия, но защо да се поемат излишни рискове. Ако вратата случайно е заредена, нека нечий чужди ръце и крака полетят във въздуха.

С насочени автомати тримата войници минаха през вратата без инциденти. Докато Сонг и Ким Шин стъпят върху площадката зад тях, сержантът вече бе открил кървавата дияра по тясна, ръждива желязна стълба, водеща едно ниво по-надолу по коридора. Вперил очи в стоманената врата, Сонг отново даде знак да пазят тишина, стъпи върху стълбата и пое водачеството.

Пресегна се към стоманената врата и реши да влезе пръв. Вече не мислеше за капаните. Наградата, която чакаше в коридора, си беше негова. Нямаше намерение да я губи. Сграбчи бравата, пое си дълбоко дъх и бавно отвори вратата.

Сдържайки дъх, пристъпи в тих, влажен коридор. Кръвта се виждаше съвсем ясно и водеше надолу към компютърната зала отляво. През отворената врата се чуваше разговор на виетнамски. Надуши цигарен дим и чу как някакъв виетнамец припява фалшиво на развален английски заедно с Арета Франклин. Сонг сбърчи нос от отвращение. С изключение на великия черен изпълнител Джеймс Браун, когото обожаваше повече заради танцуването, отколкото заради пеенето, той ненавиждаше попмузиката. Смяташе я за просташка, лишена от вдъхновение и вулгарна.

Изпотен от напрежение, той продължи по кървавата дияра върху каменния под на коридора. Войниците зад него надничаха в празните стаи. В компютърната зала спря зад вратата и прошепна на Ким Шин:

— Не трябва да оставяме никакви свидетели. Никой не трябва да знае какво е станало с клишетата.

Приятелят му кимна.

Сонг вдигна пистолета си над главата, готов да стреля във всеки, който се изпречи пред него. Преброи до три, после рязко свали оръжието си и скочи през вратата.

Втурна се в сива стая без прозорци, отрупана с компютри, терминали, принтери, декодери и контролери. Хората му бързо насочиха оръжията си срещу четиримата виетнамци, двама от които стояха пред централния процесор. Единият си пееше с касетофон в краката. Стреснат от внезапната поява на корейците, той без да иска

ритна касетофона, който се преобърна, но продължи да свири. Третият, който отиваше към контролера на магнитната лента, толкова се изненада, че спря точно когато си палеше цигарата и огънят от клечката изгори пръстите му.

Четвъртият, когото разпозна като лейтенант от тайната полиция, току-що бе поставил последния от четирите си куфара пред принтера до стената. Опита се да протестира, но корейците го накараха да млъкне. В тези объркани времена човек не можеше да спори с въоръжени мъже, насочили пушките си към него. Лейтенантът млъкна.

Рандом седеше на пода с гръб към дисковия контролер. До него бе коленичила тъжна млада евразийка и държеше ръката му. Корейците зад тях крещяха и псуваха, докато с приклади събаряха вьетнамците на колене.

Сонг ритна настрани празна кутия от кока-кола и купчина стари вьетнамски вестници и се втурна към Рандом. Ритна чантичката на жената и опря автомата си в брадичката на американеца. Толкова бе развълнуван, че едва говореше.

— Клишетата — извика той. — Къде са?

Докато мълчаливият Рандом гледаше към тавана със слепите си очи, евразийката посочи към най-близкия сгънат вьетнамски вестник, изцапан с кървави отпечатащи от пръсти. Сонг разгъна вестника бавно, почти благоговейно. Те бяха вътре. Две тънки метални пластинки, малко по-големи от истинската стодоларова банкнота. *И сега бяха негови.*

Бързо сгъна вестника, сграбчи го здраво и се изправи. Изведнъж се разкиска. Най-голямата от всички измами и той я беше отмъкнал. Само да можеха да го видят родителите му. Секунди по-късно той затанцува степ. Беше изпаднал в екстаз и не му пукаше, че другите ще разберат това.

Най-после щастието, избягвало го толкова дълго, сега го беше споходило. Ким Шин разбра какво значение има този момент за приятеля му и триумфално вдигна автомата си.

Сонг престана да танцува и се усмихна на жената.

— Как се казваш?

Коленичила зад гърба на Рандом, тя го държеше в ръце. Лицето ѝ бе покрито от дългата черна коса.

— Констанс Херъл — отговори на английски с френски акцент.
— Аз съм му годеница.

— По-скоро играчка за един мъж на средна възраст. Какво правехте тук с тези полицаи?

Тя обърна мокрото си от сълзи лице към Сонг.

— Той щеше да ме заведе в Хавай. Възнамерявахме да се оженим и да живеем край океана.

Той възприе сметките на госпожица Херъл за щастливо бъдеще като илюзия. Виетнамките и евразийките винаги бяха мамени от американските войници за едно бързо чукане. Отчаяният Харисън Рандом се бе обърнал към госпожица Херъл като към най-близка възможност за бягство. Че от кого друг би могъл да поиска услуга? Със сигурност не и от Американското посолство. Сонг се ухили и си помисли: „Аз ритнах стълбата и сега краката на господин Рандом се люлеят във въздуха“.

Почувства се по-уверен и огледа жената отблизо. Двадесетгодишна, имаше си сладко мъничко дупенце и силиконови гърди, за да доставя удоволствие на американците, които обичаха големите цици.

Сълзите ѝ не го трогнаха. Възприе хленченето ѝ като самосъжаление, а не като искрена скръб. Рандом представляваше билета ѝ за напускане на Сайгон, един вече невалиден билет. Ако не успееше да намери друг изход, тя щеше да се озове в комунистически лагер за превъзпитание. В свободното си време щеше да чисти тоалетни и да сече дървета. А иначе по цял ден щеше да слуша дългите марксистки лекции или обидите на пазачите.

Сонг се наведе, за да види по-отблизо госпожица Херъл или по-скоро картичката, закачена върху блузата ѝ. Тя работеше в управлението на националната полиция. Със сигурност за нея и за тези четиримата би било по-нормално да избягат като безгръбначните си колеги. Дали Рандом им беше казал за клишетата? Смехурко надуши, че тук става нещо важно.

Бдителният му поглед се спря върху четирите куфара и върху виетнамците, коленичили с ръце зад главите. Бяха въоръжени с американски М-16 и автоматични 45-калибър, които хората му конфискуваха и оставиха върху един принтер. Тъй като четиримата виетнамци притежаваха самоувереността на хора с власт, той реши, че

са полицаи или агенти от разузнаването. Колкото до жената, тя беше секретарка или може би дребна служителка. Притесняваше го това, че тези петимата бяха още тук, докато всички други бяха отлетели от клетката.

Обърна се към госпожица Херъл:

— Каква работа вършиш за националната полиция?

Тя погали челото на Рандом с дългите си пръсти. Очите на американеца бяха затворени, дишането — затруднено.

— Той умира — осведоми го тя.

Сонг я сграбчи за косата и силно я дръпна назад.

— *Какво работиш?*

— Записи. Работя с компютърните записи.

— Ами тези джентълмени с теб? Те какво правят освен това, че се шляят с куфарите си?

— Моля ви, боли ме. Те са полицаи. Платиха ми да им помогна.

— С какво да им помогнеш?

— Да вземат записите от машините. — Разхлипана, тя се дръпна, но не успя да се освободи от ръцете му.

Заради болката му се стори по-красива. Едва не се разсмя с пълен глас. Да бъде привлечен от толкова стара жена. Ако не я болеше, даже нямаше да я погледне. Беше му забавно да разбере колко лесно си проправя път страстта.

Отпусна хватката си, освободи косата на разплаканата жена и я остави да се свлече на пода. Всичко му се изясни. Полицаяте бяха дошли в компютърната зала да крадат файлове. И тъй като не знаеха как се работи с компютри, бяха довели мис Големи цици да им свърши работата, да локализира записите и да извади информацията от компютрите, без да я унищожи. Най-вероятно куфарите бяха натъпкани с дискети, досиета и друга информация.

Докато Арета Франклин пееше „Естествена жена“, Сонг взе бързо решение. В края на войната компютърната зала можеше да се превърне в златна мина. Ако не бе толкова ангажиран с клишетата, той щеше да разбере това по-рано. И да направи това, което полицаите се опитваха да направят сега.

Специалната полиция и Централната разузнавателна организация на Южен Виетнам държаха файлове на заловени комунисти, превърнали се в информатори, колаборационисти и

отстъпници. Файловете съдържаха и информация за шпионите в армиите на Виетконг и Севера, както и имената на виетнамските агенти, които американците се надяваха да оставят след евакуацията. За комунистите това бяха имена на предатели, измъчвали, затваряли и убивали техните другари.

Ето защо Сонг бе сигурен, че Народната армия щеше да си изтърси кесията, ако е необходимо, за да купи тези файлове. Не очакваше от победителите да изпуснат възможността да проявят жестокостта си. Победителите никога не постъпваха така. Когато си спечелил една война, всичко, което вършиш, е правилно.

Четиримата полицаи, коленичили пред хората на Сонг, сигурно знаеха стойността на тази информация. Иначе защо ще се връщат в управлението, когато биха могли да офейкат от страната?

Предположи, че четиримата полицаи вече са направили сделка да продадат тези файлове на комунистите. За да предпазят хората от списъците, те би трябвало да унищожат файловете още преди няколко дни. Но плахите южновиетнамски гълъбчета, посветени единствено на грижата за собственото си оцеляване, са избягали и са оставили файловете непокътнати. Нищо изненадващо. Ако бе научил нещо от военната служба, то бе, че по време на война оцеляват само страхливците. Наречете го страх или инстинкт за самосъхранение — да напуснеш бойното поле бе единственият сигурен начин да останеш жив.

Междувременно съдбата му бе дала втора възможност да забогатее. Щеше да вземе всички файлове и да ги продаде на комунистите. Щеше да измъкне колкото може от „другарите“. Всеки човек си има своя звезден ден и този принадлежеше на Сонг. Ако не използваше късмета си докрай, щеше да е пълен глупак. А да си глупак е по-лошо от самата смърт.

Отиде до отсрещната стена, остави сгънатия вестник върху първия куфар, после се обърна към един от полицаите. Това не бяха обикновените сайгонски каубои — наконтените хитреци от канцелариите или дезертъорите с тъмни очила, които се разкарваха с мощните си мотори и печелеха от сводничество или дребни кражби. Тези тук бяха корави типове, които измъчваха хората и които биха продали майките си за шепа ориз.

Един от тях бе познат на Сонг — лейтенант Дау — нисък, тридесетгодишен мъж със студени очи и златно разпятие на врата. Кореецът го смяташе за тъп и упорит човек, който не възприема чужди мнения. Дау беше толкова груб и зъл, че не можеше да си спечели приятели. Заради това и не получи повишение.

Не бе работил с него, защото той беше по-скоро джелат, отколкото разузнавач. Като следовател в тайната полиция се гордееше с това, че е успял да пречупи с всички възможни средства онези комунистически затворници или симпатизанти, които бяха проявявали завидна твърдост при други разпити. Дау винаги се намесваше в края на играта. Американците го бяха кръстили „Продавач на облекчение“.

Сонг застана пред грубия лейтенант.

— На кого ще продавате тези файлове?

Вбесеният мъж изобщо не му обърна внимание.

— Нямате право да ни държите на прицел. Ние изпълняваме професионалните си задължения и това не ви засяга. Ако имате представа какво е добро за вас, веднага ще спрете с игричките си и ще ни оставите да си гледаме работата.

Сонг се ухили.

— Вие сте избраните. Верни и безкористни дори под огъня. Всички плъхове са напуснали потъващия кораб, освен вас. Много похвално. Това, което правите тук, приятелю, няма нищо общо със *служебните ви задължения*. Ще те попитам още веднъж. На кого ще продавате тези файлове?

Ядосаният Дау вече не можеше да се контролира. Тръсна глава и се изплю върху перфектно изгладените панталони на Сонг. Улучи го точно над лявото коляно.

В напрегнатата тишина, която последва, кореецът погледна надолу към обидното петно и тъжно поклати глава. После простреля Дау в лявото око.

Една стъпка вдясно и се озова пред следващия виетнамец.

— Името на купувача ви? — настоя той.

Ефрейтор Мани Декър с М-16 в ръка бе застанал на стълбите в главната сграда на сайгонското управление на националната полиция и следваше кървавата диря.

Непрекъснато се потеше под защитната си жилетка. Вече година в Сайгон, а още не беше свикнал с горещината. Колтът на бедрото му тежеше цял тон. Умираще от глад — не беше хапвал нищо от обяд. В момента обаче най-много го тревожеше кръвта.

Следата водеше надолу по ръждивата желязна стълба и през отворената врата към сивия коридор. Декър, Мартинес Айвън ла Порте и Макси Туентиман, въоръжени до зъби и в цивилни дрехи, придружаваха агента на ЦРУ Брайън Шоу до компютърната зала в края на коридора. Морските пехотинци трябваше да помогнат на Шоу да унищожи компютърните записи за хилядите виетнамци, работили за южновиетнамското правителство и за американците през войната.

Войната беше изгубена. Сайгон бе обграден от огромна комунистическа армия, чиито танкове приближаваха с всеки изминал час към града. Америка похарчи милиарди долари, за да се бие в тази война, уби почти милион виетнамци и даде над петдесет хиляди жертви.

Предимство да се качат на американските хеликоптери и да отлетят от Сайгон към самолетоносачите имаха американските семейства, виетнамските важни особи и персоналът на чуждите посолства. Хиляди южновиетнамци трябваше да се оправят сами, да подкупват, да изпросят или да откраднат безценните изходни визи, осигуряващи им място в някой хеликоптер и възможно пътуване до Америка.

От онези, които не можеха да бъдат евакуирани, най-много рискуваха бившите комунисти, преминали на служба към ЦРУ или към южновиетнамската тайна полиция. Шоу описа тези хора като смотаняци, които не можели да различат муха от зърно черен пипер, но които не трябвало да бъдат оставяни на сухо.

Той беше възпълен тридесет и пет годишен калифорниец, чието семейство притежаваше ферма за алигатори в Ориндж Каунти. Бе известен с това, че на сбирките на ЦРУ забавляваше колегите си, като въртеше чинии на дълги пръчки и си свиреше „Танцът на сабята“. Избраха го да унищожи файловете, защото бе ръководил мрежа от информатори, имаше важни контакти във Виетнам и знаеше какво да търси в компютърната зала.

Декър участваше с него в тайни операции и виждаше, че той се слага навсякъде, говори добре, но не е твърде умен. Като много други

агенти Шоу работеше в разузнаването, защото не искаше да влиза в сражения. Беше доста по-безопасно да прелистваш бумажки на бюрото си, отколкото да получиш виетконгска ракета между краката.

— Фасулска работа — заяви Шоу за мисията им в изоставеното управление на националната полиция. — Влизаме, унищожаваме всичко, което може да идентифицира местните от нашия отбор, и изчезваме. Поне толкова им дължим на жълтурите. Ако комунистите се докопат до тях, всеки един в списъка ще отиде на кино. Не се притеснявай, момче. Това е фасулска работа. Ти си първият, който чува за нея.

Но Декър, морски пехотинец от охраната на американското посолство, си имаше свое мнение по въпроса. Кръвта по коридора го накара да се запита дали мисията им не е от онези, след които те пращат у дома в черен чувал. За начало, чия беше тази кръв? Дали раненият беше умрял, или се спотайваше някъде, готов да застреля първия, който се покаже иззад ъгъла? Преди седемдесет и два часа Декър очакваше да бъде евакуиран от Сайгон. Беше дяволски сигурен, че не иска да се върне като част от списъка на жертвите.

Миналата седмица южновьетнамският президент Тхю подаде оставка и напусна страната. Край американското посолство и управлението на ЦРУ въздухът посивя от пепел, тъй като непрестанно се изгаряха някакви материали. За Южен Виетнам това беше краят. За Декър беше шанс да се прибере жив, стига да оцелее през следващите три дни.

Ла Порте и Туентиман, също морски пехотинци от охраната, не по-малко от него искаха веднага да си тръгнат от Виетнам. Макси Туентиман, висок двадесет и три годишен фермер от Джорджия, наречен Бъф, твърдо беше решил да не умира тук. Както казваше на Декър:

— Ако ме очистят тук, направи всичко възможно да изпратят дървения ми задник в Мейкън Каунти.

Ла Порте не искаше да говори за смъртта. Като говориш, я привличаш, обясняваше той. Но постоянно мислеше за нея. Беше слаб, красив пуерториканец от Бруклин, който влезе в Морската пехота заедно с Декър, но приключи с основното обучение в Калифорния. Шест месеца след като двамата пристигнаха във Виетнам, жената на Ла Порте, Лусет, влезе в бруклинската болница и роди Феликс

Реймънд Ла Порте Джуниър. Колкото повече приближаваше времето да си тръгнат от Виетнам, толкова повече се тревожеше Ла Порте — не искаше да умре, преди да види жена си и сина си. Вече не започваше деня със стария възглас — *единственият път е този към дома*. Суеверният пуерториканец изобщо престана да говори за дома.

Като цивилни двамата с Декър се запознаха на турнирите по карате в Ню Йорк, където се състезаваха в полутежка категория. Ла Порте беше смел и с доста бързи ръце, но не можеше да се сравнява с Декър по бързина на ръцете и способност да изработва комбинации. В трите им мача един срещу друг Декър не срещна никакви затруднения да го победи.

След основното обучение и двамата се озоваха в Школата за охрана в Куантико, Вирджиния. Зарадваха се, като се видяха. В онези дни Ла Порте беше ганг хо, силно мотивиран морски пехотинец, с лудо желание да влезе в Корпуса и нетърпелив да стане „мустанг“ — войник, когото повишават в офицер. Декър го нарече Б. В., съкращение от Безстрашния водач. Пуерториканецът се чувстваше щастлив в Корпуса.

Декър имаше един щастлив момент в Корпуса и го дължеше преди всичко на Гейл. Тя, а не родителите му, долетя от Ню Йорк до остров Перис, Южна Каролина, за да сподели с него тържествения ден — завършването на тренировъчния лагер в Морската пехота. Церемонията отбелязваше края на единадесет седмици тренировки на новобранците. Тренировки, които бяха толкова садистични, колкото самите инструктори можеха да ги направят, за да ти извадят душата колкото е възможно по-бързо.

Сбогом на трите месеца ад. След края на основното обучение инструкторите вече не те наричат мазник, комунистически педал или онази най-низша форма на живот — цивилен. В деня на завършването те вече те наричат морски пехотинец, нещо, което отказваха да изрекат почти три месеца. Морски пехотинец означава, че ти си ненадминат на божията земя.

На парадната площадка пред трибуните, претъпкани с роднини и приятели, обявяваха имената на отличилите се от всеки взвод. Те бяха най-добрите, суперморските пехотинци на бъдещето. Докато другите завършващи носеха маскировъчни униформи, отличените бяха

облечени в синьо — подарък от Асоциацията на Морската пехота. Декър представляваше своя взвод.

Преди да влезе в Корпуса, той получи „нидан“, втори дан черен пояс в карате. Докато стигне дотам, проля доста кръв — своя и на съперниците си. Събра повече от тридесет трофея в състезания срещу най-добрите бойци в страната. Срещаше се и с всички нови. По това време му избиха няколко зъба и му натрошиха няколко кости. За Декър бе достатъчно да върши едно нещо, но да го върши добре. Реши, че това нещо е каратето.

Увереността го изпълваше с енергия, а той имаше увереност в излишък. Вярваше, че може да победи всекиго. Той беше кралят и кой можеше да го обвини, че в онези дни се перчеше по улиците. Но нищо не можеше да се сравни с изживяването, когато под жестокото слънце той стоеше на парадната площадка със своите приятели и чу името си като първенец на взвода, после излезе напред — за пръв път вече като истински морски пехотинец. Оркестърът от базата изсвири химна на Морската пехота и „Толкова отдавна“. Той пъдеше сълзите от очите си, нещо стягаше гърлото му. Никога не бе обичал Гейл по-силно.

Тя знаеше колко важен е за него този ден. Когато шефът ѝ в манхатънския ресторант, където работеше като сервитьорка, отказа да ѝ даде свободен ден, тя напусна и отлетя за Южна Каролина, за да бъде с него. За Декър никога не настъпи друг момент, в който да се почувства доволен от живота си.

Майка му, посредствена певица, която никога не се издигна над дубльорските роли в Бродуей, и вторият му баща, импресарио, изцяло завладян от чаровните си клиенти, изобщо не помислиха да присъстват на тържеството. Приемаха всичко това като някаква безсмислица. Животът на амбициозните му родители се въртеше около шоубизнеса. Той не беше в шоубизнеса, което в очите им го превръщаше в нищожество.

От поведението на родителите си Декър разбра как лъжите, мошеничеството и другите форми на интригантство могат да ти пробият път в живота. Нямаше по-опасни хора от изкусните мошеници. Той никога не забрави този урок.

Истинският му баща, ветеран от Втората световна война, бе възвърнат на служба след избухването на Корейската война и умря, когато един севернокореец дръпнал иглата на гранатата и се взривил

заедно с него. Като изключваше истинския си баща, Декър никога не би се свързал с другите членове на семейството си, ако не му се налагаше. Семейният живот бе първият му сблъсък с тъмната страна на живота.

Единственият човек, на когото вярваше, бе Ран Добсън, кльощавия сержант от Морската пехота, роден в Оклахома. Тогава служеше в Ню Йорк. Ран, който съвсем не беше красавец, много се радваше да отбележи, че онзи отгоре го е създал грозен, а после го цапардосал с лопата през лицето. Той бе първият му инструктор по карате и единственият му приятел. Учеше го да побеждава самотата си, като стане добър в нещо.

За пет години Ран го преобрази от уплашен юноша в дисциплиниран боец с най-важното от всички оръжия — непоколебима воля. Именно заради него Декър влезе в Корпуса. Една от най-ценните му вещи бе покритата с кожа бойна тояга, която Ран му даде, преди да отлети на новото си назначение във Виетнам, където щеше да умре като жертва на „приятелски огън“.

Смъртта му остави празнина в сърцето на Декър, празнина, която нямаше да се запълни никога.

След остров Перис Декър бе разпределен в Школата за охрана на Морската пехота, където най-изявените войници се обучаваха да охраняват американските посолства и консулства. Но най-напред му дадоха две седмици отпуск. Прекара всеки ден от този отпуск с Гейл в къщата на Хелз Китчън, която тя споделяше с още две момичета. Те досетливо си намериха друг подслон през това време. Обади се на майка си само защото Гейл го накара, но избягваше семейния апартамент на Пето авеню във Вилидж.

Майка му се обади веднъж, за да му съобщи, че се местят в нова къща в Уестчестър с басейн, тенискорт и двестагодишен дъб. Той обеща, че ще ѝ пише, и го направи. През първия си месец в Сайгон ѝ изпрати две писма. Не получи отговор. Гейл обаче му пишеше по двадесет писма месечно. Макар да беше на хиляди километри от Декър, тя му даваше да разбере, че сърцето ѝ е при него всяка секунда.

Но Виетнам го промени и тези промени нямаше да се отразят добре на връзката му с Гейл. Уби за пръв път преди година, когато помогна да се осуети един опит на хора от Виетконг да проникнат в двора на посолството. После още веднъж, когато охраняваше

американския посланик, инспектиращ евакуацията на летището „Тан Сон Нхут“. Убийствата разкриха тъмната страна на Декър, нещо, което се боеше да занесе у дома при Гейл.

Беше видял неописуеми неща. Регистрационното бюро на мъртвите — моргата — мъртвите тела на американски войници, седнали в пластмасови столове, защитите лица, които преди това са били взривени на парчета, лица, по-отвратителни от всеки филм на ужаса.

И онова посещение в сайгонската болница преди два месеца, където отиде да навести Кевин Лий. Братът К. беше спокойно черно конте от Ню Джърси, който бил на шестнадесет, но излъгал за възрастта си и стана най-младият морски пехотинец в класа на Декър на остров Перис. Беше луд на тема музика и мечтаеше да създаде своя компания за звукозапис.

След ракетна атака срещу летището Кевин бе ранен в гърба и в крака, но раните му не бяха сериозни. Медицинската сестра, работила три дни без почивка, уморено му обясни, че не можел да се види с редник Кевин Лий, защото той умрял преди няколко минути. Или по-скоро бил убит.

Полудял ранен виетконгски пленник станал от леглото си, откраднал една вилица и я забил в гърлото на заспалия Кевин. Военната полиция застреляла виетнамеца, но било вече твърде късно за момчето.

И онова деветгодишно виетнамско момиченце, мъничкото сладурче, което положи всички усилия да убие Декър и почти успя. Случи се една нощ преди четири месеца, когато той, Ла Порте и Бъф излязоха от един бар до управлението на ЦРУ. Декър и Бъф не искаха да си тръгват, защото барът беше едно от малкото заведения в Сайгон, където със сигурност можеш да срещнеш палави бели жени — медицински сестри, служителки в посолството и американски държанки. Но носталгично настроеният Ла Порте с нетърпение очакваше да се обади на семейството си за Коледа. Именно той настоя да го придружат. Така поне щяха да направят нещо, нямаше само да се наливат и да зяпат разни курви, които предпочитаха да вършат шантавата работа с офицери, а не с войници.

Когато излизоха от бара, вътре се търколи момиче без крака върху малка инвалидна количка. Стискаше смачкана консервена кутия

с увехнали цветя за продан. Върху малкото ѝ кръгло личице се кипреше топла, сърдечна усмивка. Ла Порте купи две цветя и каза, че те били за Лусет и Феликс. Декър махна с ръка и купи по едно за себе си и за Бъф. Беше прочел някъде, че цветята били езикът на любовта. Ла Порте обичаше Лусет и малкия Феликс. Въпросът беше дали Декър все още обича Гейл.

Една пряка по-надолу Бъф, най-пияният от тримата, се развика с пълен глас, че по-скоро щял да си намаже задника с мед и да седне върху пчелен кошер, отколкото да прекара още един ден в тази дупка, наречена Виетнам. После весело прегърна приятелите си и каза, че той, Макси Байрън Рейнолдс Туентиман, бил истински дипломиран метеоролог, което означавало, че можел да погледне някое момиче и да каже какво ще бъде *времето*. И точно тогава чуха експлозията и писъците. Обърнаха се бързо и видяха огромно огнено кълбо на мястото на бара. По-късно научиха, че момиченцето с количката било заредено с пластичен експлозив. Виетконг я накарали да го направи. Когато Ла Порте каза, че им е спасил живота, потресеният Декър не му възрази.

Но в онази нощ и в нощите след нея сакалото момиче оживяваше пред него. Експлозията се повтаряше в сънищата му и заедно с крясъците на умиращите раздираше мозъка му, а адската горещина от горящата сграда достигаше чак до леглото му. Видя тялото си, разкъсано на парчета от С-4 и усети как пламъците стопяват очите му, ослепяват го. Събуждаше се, облян в студена пот и крещеше. И най-лошото — знаеше, че се измъчва и че не може да спре.

Следвайки кървавата диря.

В коридора безмълвният Декър, следван от Ла Порте и Бъф, се изправи пред компютърната зала. Кръвта водеше право към нея. Вратата беше отворена и той се обезпокои от гласовете, които се чуваха отвътре. Докато не разбере чии са, отвън беше по-безопасно, по-сигурно, че ще остане жив.

Шоу командваше операцията официално, но когато играта загрубееше, Декър поемаше нещата в ръцете си. В момент на криза Шоу предпочиташе някой друг да взема трудните решения. Той бе толкова неуверен в себе си, както казваше Бъф, че вероятно още не бе измислил имена за дванадесетгодишните си деца.

Четвъртият морски пехотинец, редник Ал Джелицки, също бе включен в операцията. В момента чакаше пред сградата и пазеше колата им, старо пежо, конфискувано от въоръжени виетнамски дезертьори, които грабеха всичко, което им попаднеше. Декър докосна радиостанцията, увиснала от колана му, и си помисли да извика Джелицки, мускулестия двадесет и две годишен експерт по покер, за чиито печалби от Сайгон говореха, че надвишават петдесет хиляди долара.

Ла Порте можеше да се смени с него. Отвън Ла Порте можеше да се тревожи по-малко. А може би и повече.

Декър погледна пуерториканеца, който изглеждаше съвсем спокоен. Като че ли прочете мислите на Декър, защото прошепна:

— При мен всичко е наред. Нека просто да свършим работата, после да се разкараме оттук и да си съберем багажа.

Зад тях Бъф, стиснал автомата в огромните си ръце, прошепна:

— Да започнем рокендрола.

Декър даде знак на неспокойния Шоу да мине зад морските пехотинци и се усмихна, когато агентът на ЦРУ нервно прескочи кръвта. Шоу, облякъл защитна жилетка под лятното си габардинено сако, носеше два пистолета 38-ми калибър. По един във всеки джоб на сако. Когато Декър го посъветва да вземе пистолетите в ръце, агентът на ЦРУ го погледна така, сякаш всеки момент щеше да напълни гащите.

Първи минават морските пехотинци. Никакви възражения от Шоу, който с радост щеше да остане отвън, докато всичко се приключи. Задачата им вече не беше фасулска работа. Не и с тази кръв по пода.

Те безшумно се приближиха към вратата, водени от Декър. Ла Порте и Бъф бяха зад него, като всеки внимаваше да не ритне нещо по пода и да вдигне врява. До вратата на компютърната зала водачът спря и започна да дава сигнали с ръка. Той ще влезе пръв, после Бъф и Ла Порте.

С разтуптяно сърце Декър пое дълбоко дъх. Изтри с длан потта от челото си и избърса ръце в джинсите си.

Време за шоу.

Той се шмугна през вратата, скочи надясно и се скри зад едно метално бюро. Насочи своя М-16 към залата и се огледа. Видя

корейските войници. Видя и вьетнамците, коленичили с ръце зад тила. Видя двама вьетнамци, легнали на пода. Бе прекарал достатъчно време във Виетнам, за да разпознае призрачното спокойствие и безжизнената грациозност на мъртвите.

После видя мъжа, седнал на пода с гръб към компютъра, и жената, която се суетеше над него. Декър не видя лицето ѝ; жената го бе покрила с ръце, ридаеше и бавно се поклащаше напред-назад. Но успя да види ръцете на мъжа. Бяха бели, което означаваше, че той е американец или европеец.

— Никой да не мърда! Оръжията на пода! Веднага!

Корейците замръзнаха на място. Двама униформени войници с гръб към Декър внимателно погледнаха през рамо. Двамата офицери се обърнаха към него. Никой от корейците не се паникьоса, никой не направи нещо импулсивно. Те просто останаха на място и го погледнаха така, сякаш той беше оловно войниче, а те бяха истински. Не пуснаха оръжията си. Това не му хареса.

Трима корейски войници и двама офицери с достатъчно оръжие, за да докарат неприятности. Декър разпозна офицерите като служители на разузнаването. Те често се появяваха в американското посолство и в управлението на ЦРУ за кратките събрания на разузнавачите. И двамата бяха противни типове.

Единият беше капитан Ким Шин, мускулесто конте с непостоянен нрав и с репутация на офицер, който не жали живота на войниците си. Другият беше капитан Парк Сонг, когото всички наричаха Смехурко заради глупавото му хилене. Той постоянно поръчваше разни неща на американските пощенски служби, особено видеокасети с мюзикли. Декър бе дочул за извратените му забавления с момиченца.

Двамата приятели Сонг и Шин бяха прикрепени към ударната дивизия „Тигър“ на Република Корея. През войната дивизията се биеше рамо до рамо с американските и южновьетнамските сили. Корейците бяха толкова зли, че северновьетнамците ги избягваха винаги когато това беше възможно. Изправена пред перспективата да се бие с корейците, северновьетнамската армия често решаваше, че благоразумието е за предпочитане пред доблестта.

Корейските войски отдавна бяха напуснали страната. Бяха останали само тези. Прикрепени към сайгонското им посолство, те

работеха съвместно с останалите американски съветници. Навремето корейците бяха най-страховитите войници във Виетнам и се отнасяха жестоко не само с Виетконг и северновиетнамската армия, но и с южновиетнамските си домакини.

Но за най-добрата тренировка по карате в Сайгон се налагаше да отидеш при тях. Декър се биеше в японски стил, но тренировките с корейците поддържаха формата му. Те бяха агресивни, подвижни и те принуждаваха да се концентрираш във всяка секунда. Бяха твърди бойци, хладнокръвни и лесно се палеха. Да не се съгласиш с тях в нещо — техника, стратегия, разположение — си беше чисто губене на време.

На няколко пъти бе виждал Сонг и беше впечатлен, особено от високите му ритници. Проблемът с корееца беше, че той можеше да раздава удари, но не можеше да ги приема. Ако го удариш веднъж, даже без да искаш, той ще помете пода с теб. Действаше като разглезено дете, което винаги трябва да постигне своето.

Избягваше да тренира с Декър. Студенината помежду им се зароди първо у Сонг, който най-напред се уплаши от него, а после реши, че просто не иска американци в тренировъчната зала. Отношенията им се влошиха съвсем, когато Декър научи, как Сонг го е натопил за нечестен бой.

Постоянно се стремеше да се въздържа в състезанията си срещу корейците. Успя да накара някои от тях да го уважават и да се възхищават на борбения му дух. Обаче повечето корейци негодуваха, не искаха западняците да тренират с тях, особено пък някой толкова добър като Декър. Сонг принадлежеше към вражеската групировка.

Едно от многото неща, които Декър научи от бойните изкуства, бе, че азиатците могат да бъдат расисти. Някои азиатски инструктори запазваха определени техники за себе си. Други пък постоянно те тормозеха, докато най-сетне си събереш нещата и си тръгнеш.

Дълбоко в сърцата си повечето азиатски инструктори вярваха, че западняците са физически и духовно неспособни да изучат бойните изкуства, без значение колко дълго тренират. Декър разбра, че трябва да бъде нащрек сред тези азиатци, които мразеха западняците достатъчно, че да ги обезкуражат чрез някои мръсни номера.

Сонг може би се насилваше да се усмихне на западняците по време на разузнавателните срещи, но не трябваше да им се усмихва на

тренировките по карате. Не се усмихна и на Декър, който бе направил грешката да е добър в нещо, принадлежащо на азиатците. Трябваше да бъде поставен на мястото му.

Преди шест месеца по време на една практическа сесия Смахурко подтикна един корейски боец да предизвика Декър в тъй наречения приятелски спаринг. Усетил неприязънта между двамата, боецът наистина удари Декър по главата.

Декър бе заложил много в тази битка. Гордостта си, честта на Корпуса и не на последно място, задника си. Да падне означаваше да не може да си покаже лицето в Сайгон. По-добре да се присъедини към петте хиляди американски дезертьори, да изчезне заедно с виетнамските бежанци някъде в покрайнините на града, да живее заедно с тях в палатка или в колиба, построена от дърво и сплескани кутии от кока-кола.

И така, схватката продължи по план. Кореецът му строши две ребра, поду му устната и му счупи една лицева кост, преди Декър да го удари два пъти в бъбреците и да го събори в несвяст с ритник по главата. Декър се огледа за Смахурко, но той беше изчезнал.

На следващия ден продължи да търси Сонг, за да му го върне. Но кореецът не се появи нито в тренировъчната зала, нито в посолството. Новините за боя се разпространиха бързо в американската общност и Пол Джейсън Мийкс, който пазеше задниците на персонала от посолството, трябваше да извика Декър и да му прочете едно конско.

С гробовен глас едрият Мийкс му изложи закона. Декър беше охранител от морската пехота, тоест представител на правителството на Съединените щати. Всяко неприлично поведение от негова страна лесно можеше да се превърне в международен инцидент.

Декър имаше избор — можеше да уважава американските съюзници, без значение как го провокират те, или да избягва всякакви атлетически състезания с чужди националности. Да реши веднага. Каратето беше важно за Декър, така че той успокои топката и обеща да се държи прилично. Щеше да стои настрана от лейтенант Парк Сонг.

В компютърната зала Декър, все още свит зад бюрото, погледна през цевта на своя М-16 към Сонг и Ким Шин. Бъф се криеше зад един принтер отляво и държеше на прицел корейските войници. Ла Порте се

беше свил зад друго метално бюро отдясно. Лицето му не се виждаше зад приклада на неговия М-16. На касетофона Арета импровизираше върху „Банда глупаци“. Декър се потеше. Нещо не беше наред.

Сонг, който се бе изправил над мъртвите вие트남ци, държеше пистолет в ръка. Значи той бе очистил двамата, които като че ли бяха от специалната полиция или от разузнаването. Може би разчистваше стари сметки — начин на живот по тези места.

Декър се обърна към Сонг:

— Вие какво търсите тук?

Усмивайки се, кореецът пхна пистолета си в кобура, после погледна към другия офицер.

— Капитан Шин имаше уговорена среща, за да свърши една работа. Нашето посолство се притесняваше за сигурността на капитана. Така че ми възложиха задачата да го придружа и да осигуря охраната му. Сега улиците на Сайгон са доста опасни. Вие и сам го знаете добре.

Обади се Бъф:

— Вие пеш ли дойдохте от вашето посолство или взехте автобус? Не видяхме автомобил отвън. Освен ако, разбира се, някой не ви е освободил от него.

Все още усмихнат Сонг хвърли поглед към Бъф и после пак го премести към коленичилите вие트남ци.

— Те простреляха един от вашите агенти на ЦРУ. Казва се Харисън Рандом. Ето го там на пода с жената. Слизяхме по коридора, когато я чухме да се кара с него. Очевидно той е променил решението си да я вземе със себе си в Америка. И тя е решила да си отмъсти с помощта на тези четиримата. Боя се, че пристигнахме твърде късно, за да го спасим. Тези хора ни нападнаха. Принудихме се да убием двама при самозащита.

Просълзената Констанс Херъл хвърли поглед през рамо към Декър и извика:

— Той стреля, защото иска да вземе нещо от Рандом.

Усмивката на Сонг изчезна. Декър си помисли: „Някой лъже. Някой се опитва да ме премеет“. Не познаваше момичето, но познаваше Смехурко. Коего го накара да чуе останалата част от историята на момичето.

Кореецът я гледаше свирепо. Ако погледът можеше да убива, тя вече щеше да е мъртва. Сонг започна да диша тежко. Беше побеснял от ярост. Но защо, по дяволите?

Изведнъж Сонг направи две бързи стъпки и застана точно над седналата Констанс Херъл. Без да каже нито дума, я удари с юмрук в лицето, после я срита в ребрата. Повали крещящата жена по гръб. Когато вдигна крак за втори ритник, Декър стреля в тавана.

Кореецът се сви, покри лицето и главата си с ръце, за да се предпази от падащия гипс. Хората му вдигнаха автоматите си, готови да стрелят по морските пехотинци, а Декър си помисли: „Мамка му стара, всичко това става съвсем истинско“. Но Сонг издъжавка някаква заповед на корейски и автоматите веднага бяха свалени. Задавен от кашлица, той пристъпи напред, като размахваше ръце да пропъди мръсния, вонящ прах от лицето си.

Погледна свирепо към Декър и свали шапката си, за да почисти с нея тебеширения прах от униформата си. Някой ден щеше да убие американеца заради тази обида. Щеше да ги избие всичките — и жената, и морските пехотинци. Ще ги убие, защото го обидиха, защото застанаха между него и клишетата.

Не обвини себе си за тези нови усложнения. Отказа да приеме факта, че трябваше да вземе клишетата и да изчезне, докато шансът беше на негова страна. Защо да не сграбчи всяка възможност? Не, не обвини себе си за този лош обрат на съдбата. Обвини Декър.

Обвини Декър, че го накара да се страхува. Изстрелът над главата му беше ужасяващ. Не искаше да умре в тази претъпкана, задушна стая с адските й машини. Не и когато бе само на две крачки от богатството.

Колко се бе приближил до смъртта? Погледна как Декър се изправя иззад бюрото с М-16, насочен към гърдите му.

— Каквото и да става — каза му морският пехотинец, — ти започна пръв. Направи услуга и на двама ни и си тръгвай, преди някой да пострада.

Сонг погледна през рамо към куфарите и към сгънатия вестник. Американецът поклати глава.

— Не си го и помисляй. Нищо няма да напусне тази зала, освен теб и приятелите ти.

Кореецът се обърна с лице към него.

— Аз съм с по-висок чин от теб. Искам тези куфари.

— Не е хубаво да се пребиват жени. Хората може да си помислят, че си някаква откачалка. Не мисля, че тези куфари са твои. Мисля, че са били тук, когато си влязъл.

Констанс Херъл се изправи, като с мъка си поемаше дъх.

— Тези куфари не са негови. Нито вестникът. Той уби тези двамата заради куфарите. Застреля Харисън, за да вземе...

Сонг я прекъсна:

— Ти, лъжлива малка курва. Би казала всичко, ако решиш, че ще ти помогне да се измъкнеш от Сайгон. Куфарите и вестникът са си мои. Искам ги.

Бъф се засмя.

— Този човек май ужасно се интересува от един смачкан стар вестник. Хей, ти да не харесваш комикси? Може би си един от ония, дето ако не си прочетат „Батман“, получават главоболие и не могат да спят нощем. Аз пък си падам по Чудната жена. Човече, тя си има едни такива готини сини гащички и...

— Искам вестника.

Декър се усмихна.

— Струва ли ти се, че давам и пет пари за това?

Декър си помисли: „Да му го начукам на Питър Джейсън Мийкс в носа. Време е да предизвикам Смехурко. Да си върна малко, преди голямата желязна птица да отлети по света“.

Отсече твърдо:

— Вестникът остава тук заедно с куфарите. Някакъв проблем?

Ла Порте, все още свит зад бюрото, се обърна към Сонг:

— Пази си здравето, човече. Не се насилвай.

С притворени очи Сонг погледна към Декър, който дори не премигна. Най-накрая кореецът вдигна ръка — сигнал към хората му — и без да каже нито дума, се изниза през вратата. Хората му го последваха. Бъф извика подире му:

— Обаждай се пак, чуваш ли?

Когато те излязоха, Ла Порте мълчаливо погледна към вратата. Най-накрая поклати глава и погледна към Декър.

— Много близо бяхме, човече. Много близко. В стомаха ми е направо лед.

Той потупа пуерториканеца по рамото.

— Спокойно, брато. Връщаме се към света. Даже не си помисляй, че няма да стане. Ей сега ще пообъркаме няколко машини и ще се измъкнем от тук. По това време другата седмица ти ще си в Бруклин и ще гледаш как „Метс“ печелят още една игра от деветката.

Но истината беше, че едва не им продупчиха билетите, и Декър добре разбираше това. Един погрешен ход и щяха да пропуснат последния танц. Междувременно двамата виетнамци се приближиха към Декър и почнаха да проклинат капитан Сонг заради това, че застрелял лейтенанта им и бил готов да очисти и тях. Когато ги попита защо, те млъкнаха.

Изведнъж се сети. *Човекът на пода*. Втурна се към него. Човекът бе на крачка от смъртта. Жената вдеше от косата му парченца гипс и изглеждаше притеснена. Човекът беше Харисън Рандом и Декър го познаваше.

Рандом работеше за ЦРУ и той го бе срещал в посолството и в управлението на ЦРУ. Не бе най-умният човек от разузнаването. Можеше да свърши и по-добра работа, ако не прекарваше толкова време в салоните за масаж на Ту До стрийт. В момента обаче умът му не бе насочен към мацките. Харисън Рандом бе съвсем близко до смъртта.

Констанс Херъл му обясни, че Сонг прострелял Рандом в гърба. Декър се готвеше да попита защо, но реши, че е по-важно да се обади на Джелицки и да получи потвърждение, че Смахурко и главорезите му наистина са напуснали сградата. Нямаше желание за някоя изненада в коридора. Не вярваше на Смахурко.

Виетнамците не откъсваха очи от него. Той откачи радиостанцията от колана си и се обърна към входната врата. Виетнамците хвърлиха по един бърз поглед към куфарите. Какво, по дяволите, имаше в тях?

Той вдигна станцията към устата си и точно тогава видя как Шоу полита в стаята. Агентът на ЦРУ залитна, после се свлече на колене, а главата му увисна на раменете. По врата и по защитната му жилетка се стичаше кръв.

Докато Декър го гледаше изумен, той се катурна надясно и остана да лежи неподвижно. Бъф цъкаше с език и се тюхкаше, Ла Порте клатеше глава, а Декър си помисли: „Какво става, по дяволите?“. После видя ръцете на Шоу. Бяха вързани с колана му

отпред. Агентът на ЦРУ се опита да каже нещо, но от устата му излезе само хрипкаво хърхорене. Гърлото му беше прерязано.

Ла Порте видя кръвта и изтича към Шоу. В същото време Бъф се завъртя да покрие вратата и точно тогава Шоу буквално експлодира. Взривът превърна по-голямата част от залата в същински ад. Граната. С часовников механизъм. Някой е дръпнал иглата, пуснал е гранатата в джоба на агента и го е блъснал в стаята.

Крещящият Ла Порте бе погълнат от пламъците. Бъф бе изхвърлен от стаята и запратен чак в коридора. Декър извади късмет. Той стоеше в задната част на залата, а виетнамците се оказаха между него и взрива. Именно те поеха взривната вълна и без да искат, го защитиха.

Взривната вълна обаче събори Декър и го зашемети. Той полетя назад, усети страшна горещина, нещо го разтърси, после се строполи заедно с контролера, на който се бе облегал Рандом. Декър отскочи от машината, приземи се на пода до умиращия агент на ЦРУ и припадна.

Секунди по-късно отвори очи и усети остра болка в гърба. В ушите си чуваше настойчив звън, беше покрит с гипс, перфокарти и стъкло от мониторите. Надуши дим и вкуси собствената си кръв. Чу пукането на пламъците, съскането и пращенето на оголените компютърни кабели. Чу и виковете на умиращи хора.

Замаян и останал без дъх, Декър помръдна ръце. После краката и бедрата. Все още всичко си му беше на мястото.

Някъде отляво Констанс Херъл изкрещя:

— Сляпа съм, сляпа съм. Помогнете ми, помогнете ми.

Той си помисли: „Мила госпожице, щях да го направя, ако можех, но май че припадам. Съжалявам“. След като се пооправи, се учуди как не е изпуснал радиостанцията. Все още я държеше здраво в дясната си ръка. Няма значение. С нетърпение очакваше да изпадне в безсъзнание, да забрави за всичко това.

Но инстинктът му подсказа: „*Не се предавай*“. С мъка задържа очите си отворени. Но те пак започнаха да се затварят. Извика на помощ цялата си воля, за да ги задържи отворени. Точно навреме, за да види как Сонг поведе корейците си през гъстия черен дим. Декър остана да лежи неподвижно. Страхуваше се, но зад страха се надигаше силна омраза.

Гледаше към Сонг, който бе прикрил нос, за да се предпази от пушека. Кореецът посочи към куфарите с пистолета си. Те се намираха от другата страна на стаята, близо до Декър и достатъчно далеч от експлозията, за да останат сравнително невредими. Двама войници метнаха през рамо своите АК-47 и тръгнаха да вземат куфарите през трупите и горящите отломки. И сгънатия вестник.

На излизане от стаята един от войниците спря и подаде вестника на Сонг. Той бързо го разгъна, погледна вътре и опипа нещо, скрито в хартията. Доволен, отново сгъна вестника.

Димът дразнеше гърлото и носа на Декър. Той прехапа устни, за да не се закашля. През насълзените си очи погледна към Сонг, който говореше отсечено на Ким Шин и на другия войник. И тримата корейци държаха пистолети.

Когато Сонг приключи, двамата кимнаха. После тримата корейци се заеха да застрелят всички в стаята. Живи и мъртви. Стреляха във всички.

Декър видя как Ким Шин пристъпи в коридора, стреля два пъти в проснатото тяло на Бъф, после вбесен извика по посока на войниците с куфарите.

В разрушената компютърна зала Сонг внимателно заобиколи принтера, където лежеше Ла Порте и с откъснати от взрива крака крещеше, свит до металното бюро. Кореецът стреля три пъти в главата му. Когато пистолетът му изщрака напразно, той се намръщи и започна да го презарежда.

Корейският войник с АК-47, увиснал от рамото му, застреля виетнамеца, проснат неподвижно зад компютъра с пламнали дрехи и коса. После прескочи тялото и тръгна към Рандом, Констанс Херъл и Декър.

Декър стисна здраво радиостанцията — би било твърде опасно да посегне към колта — и реши да не помръдва. Войникът се приближи и погледна към него с пистолет, насочен към главата му. Изведнъж войникът погледна надясно. Констанс Херъл, със стъкла в очите, с разперени ръце се мъчеше да се изправи на крака и крещеше за помощ.

Американецът използва объркването. Изправи се на колене и смачка топките на войника с радиостанцията. Той се преви. Вече на крака, Декър пусна радиостанцията, сграбчи с две ръце главата на

войника, изви я надясно и му строши врата. Войникът се строполи на пода, а той извади колта си и стреля два пъти в лицето му.

Сонг замръзна, докато презареждаше, и погледна към другата страна на залата. Секунда по-късно с изцъклени от ужас очи хвърли пистолета си и избяга от стаята. Декър се олюля, свлече се на колене, а колът падна от ръката му. Пропълзя до мъртвия корейски войник и дръпна АК-47, заклещен под трупа на войника. Оръжието не помръдваше. Декър дръпна по-силно. Автоматът се освободи. Той го насочи към вратата и натисна спусъка.

Изправи се на крака и продължи да стреля, залитна към вратата и се закле в Бога, че ще убие Сонг дори с цената на собствения си живот. Когато стигна до коридора, АК-47 беше вече празен. Също и коридорът. Огледа се за друго оръжие и видя автомата на Бъф близо до трупа му.

Декър сграбчи автомата и залитна по коридора към стълбата. Блъскаше се в стените, въртеше се насам-натам, загубил чувство за ориентация. Извика имената на Ла Порте и Бъф, гласът му отекна в празния коридор и се върна, за да го измъчва. Черните дълбини на скръбта се приближаваха.

Пресегна се към перилата на стълбата и успя да се добере до първия етаж, оставяйки кървава диря зад себе си. Губеше сили и автоматът му се струваше все по-тежък. За да не припадне, започна да си говори, после заговори с Ла Порте и Бъф и те скоро започнаха да му отговарят. Казаха му да очисти копелето, да настигне Смехурко и да му подпали задника.

Близо до входната врата Декър се строполи на колене и запълзя, следвайки гипсовите стъпки, оставени по килима от Сонг. Забравеният автомат лежеше край една от кабинките.

Когато стигна до вратата, Декър припадна.

10.

Ню Йорк, декември

Тъй като Мани Декър смяташе, че хората се обаждат по телефона само когато искат нещо, той не си падаше по обажданията.

Но на сутринта след тъй нареченото „убийство и самоубийство“ на Макс и Гейл да Силва се получи едно обаждане в управлението, което изискваше известно внимание, ако не и учтивост от негова страна. Жена на име Керън Драмън телефонира, за да му съобщи, че според нея семейство Да Силва са били убити.

Никога не беше чувал за Керън Драмън, така че ѝ отговори:

— Това е интересно.

Нямаше намерение да я оставя да се разпростира, искаше да преминат направо на въпроса. Не беше в най-доброто си настроение, тъй като бе спал само четири часа. Не успя и да закуси, а го чакаше дванадесетчасов работен ден. Току-що се връщаше от кабинета на прокурора на САЩ, където мрачният Йейл Сингулар стана свидетел на клетвата му като заместник-шериф на САЩ.

И не на последно място, той се чувстваше отговорен за смъртта на Гейл, защото ако снощи бе успял да отиде навреме, тя сигурно щеше да е още жива. Рано или късно чувството за вина щеше да го подтикне към някакво саморазрушаващо наказание. Някои хора имат такива лоши дни. При Декър целият живот протичаше така.

Инстинктът му подсказваше, че убиецът на Гейл е знаел за закъснението му. Това му е осигурило достатъчно време. Дали ѝ е подслушвал телефона? И ако е така, защо? В търсене на отговора сигурно щеше да си завре носа във врящото гърне на някой друг — някой, който хазартно е решил, че може да очисти двама души преди пристигането му — някой по-хлъзгав от всеки върху мраморен под.

Госпожица Драмън имаше приятен глас, малко дрезгав, изричаше думите така, сякаш бе вземала уроци по правоговор. Декър се замисли как ли изглежда тя.

Керън Драмън каза, че била най-добрата приятелка на Гейл и кръстница на Тауни. Според нея тя познавала Гейл още от времето, когато живеели в една къща на Второ авеню през седемдесетте. Тогава и двете се опитвали да направят кариера в шоубизнеса — Гейл като певица, а тя като актриса.

— Липсваха ни само три неща — обясни жената, — талант, късмет и онази шантава смелост да излезеш на сцената и да разголиш душата си пред непознати.

Декър си помисли, че тя май не съжалява чак толкова за неуспеха. Това му подсказа, че тя всъщност никога не е искала чак толкова силно да стане актриса.

Сега била „ловец на глави“, както се изрази. Набирала квалифицирани кадри за високоплатена работа в рекламата. Работела за „Ралф Шарън Асоусийетс“ на Източната четиридесет и втора улица, точно срещу сградата на „Дейли Нюз“. Смъртта на приятелката ѝ обаче я разстроила толкова много, че си останала вкъщи цял ден.

Цялата събота прекарала в апартамента си, само на три пресечки от Гейл, и била вече на три валиума. Декър, който не се трогваше лесно, не каза нищо за фармацевтиката на госпожица Драмън. Не беше склонен да разголя душата си пред една непозната, даже и с такъв динамитен глас.

Била взела името му от Гейл и искала да му благодари, че се опитал да открие Тауни. Декър изсумтя, чудейки се дали жената е онази, за която се представя. Реши да разбере, докато разследва убийството на Гейл.

Предполагаше, че разследването за смъртта на Гейл ще се поеме от местното полицейско управление, което имаше официалната юрисдикция за това. Правилата в полицията повеляваха само разследващите офицери да бъдат допускани до местопрестъплението. Това означаваше, че предишната нощ Декър нямаше право да влиза в апартамента.

Обаче познаваше една от жертвите и самият беше ченге, така че го пуснаха вътре при условие, че няма да се меси. Но ако решеше да се разрови по-надълбоко... Не бе необходимо да е завършил колеж, за да разбере, че бе по-добре да не го хващат. Всеки си имаше план, който не сработваше. Това се отнасяше с пълна сила и за Декър.

Управлението, в което работеше, искаше от него да се занимава с убийствата на Валънтайн и Далто, а Финансовият отдел се нуждаеше от помощта му при залавянето на Бен Дюмас и Смехурко заради това, че пробутвали фалшиви пари. Декър знаеше, че трябва да играе на сигурно, че трябва да внимава с работата си и да се заеме само с една задача — единственият начин да накараш кариерата си да поддържа възходяща траектория.

От друга страна, той обичаше да върви по ръба. Обичаше да се забавлява. И какво от това, че понякога вършеше неща, които преминаваха границата и стигаха до глупост.

Докато Керън Драмън му обясняваше с приятния си глас, че семейство Да Силва никога не биха извършили убийство и самоубийство, Декър се наведе над бюрото и се зачете в зеления бюлетин — списък, който се получаваше сутрин във всяко управление и който включваше всички престъпления, извършени в града през последните двадесет и четири часа. Макс и Гейл фигурираха в списъка.

Бяха завършили живота си в криминалната статистика заедно с тригодишно мексиканско момиченце, намерено в горящ куфар на някакъв забутан паркинг в Южен Бронкс, с човешки ръце, открити в книжна кесия, оставена във фоайето на един блок в Източен Харлем, с мъж от Бруклин, ударен по главата с бутилка след препирня за два долара, както и с обичайните мъртви кози, пилета и котки, откривани всяка сутрин в Сентръл Парк — трупове, оставяни всяка сутрин след вуду ритуалите, изпълнявани в парка предишната нощ. Учуди се дали дори планирането на родителските грижи може да спре престъпността. Много се съмняваше.

Междувременно госпожица Драмън каза нещо, което отклони вниманието му от зеления бюлетин.

— Имам снимка, на която сте двамата с Гейл. Направена е в Южна Каролина, когато сте били в Морската пехота. Мисля, че точно от времето, преди да заминете за специалната военна школа. Помислих си, че може би ще искате да я вземете. Гейл никога не ви забрави. Толкова често говореше за вас.

— Бихте ли ми описали снимката? — Декър пое дълбоко дъх. Сърцето му заби по-силно. Искеше да чуе какво ще му каже за

снимката. От друга страна, предпочиташе тя никога да не се беше обаждала.

Тя започна:

— Двамата сте на открито, на нещо като парадна площадка. Вие носите официална униформа на Морската пехота. Тя е с военната ви фуражка. Бяла фуражка. Косата ви е много къса. И двамата изглеждате толкова млади, толкова щастливи.

„Ние бяхме млади и щастливи — помисли си Декър. — Всичко беше пред нас.“ Той се усмихна, като си спомни колко къса беше косата му тогава, точно както искаха в Корпуса.

Керън Драмън продължи:

— Дадох на Гейл да разгледа някои снимки от сватбата ми и когато ми ги върна, тази се оказа сред тях. Не намерих време да ѝ я върна. Сигурна съм, че я искате.

— Благодаря за вниманието — каза Декър, чийто инстинкт му подсказа да забрави за снимката — нещо, което не можеше да сподели с госпожица Драмън. Най-болезнените спомени са за нещо, което не си направил. Тази снимка щеше само да му напомня какво не е направил за Гейл.

Керън Драмън го попита:

— Някакви новини за Тауни? Тревожа се за нея.

— Съжалявам, но няма нищо. Не съм се отказал. Не и след това, което се случи с Гейл. — Чувството за вина щеше да го разкъса даже ако помислеше да се откаже.

— Разбирам — отвърна жената. Май че се трогна от решителността му да спази обещанието към мъртвата си любов. — Знаете ли, малко е странно, първо изчезва Тауни, а после, само след няколко дни, убиват Гейл и Макс. Това ако не е лоша карма, тогава не знам какво е. Не може да се нарече произшествие, не може да се нарече съвпадение — как тогава да се нарече? Не ви ли се струва, че някой твърдо е решил да се справи с Гейл и със семейството ѝ?

Декър се пресегна за утайката от силното си кафе. Госпожица Драмън имаше право. Някои имат лош късмет, други са направо нещастни — точно това бе и положението със семейство Да Силва. Ченгетата и пресата разпространяваха сценария, по който Гейл напускала Макс, той пък не искал да живее без нея и заради това я прострелял два пъти в сърцето, а после обърнал пистолета към себе си.

Декър си помисли: „Всеки, който вярва на тези глупости, сигурно има празна глава“.

Макс може да беше смотаняк, но не и психар, поне според думите на Гейл. Междувременно пресата го наричаше „разочарован юпи“, който загубил душевното си равновесие от вечното преследване на печалби. Или както го бе казал един весел новинар, Макс се почувствал нещастен човек, когото никой не обича и избрал бързия куршум в главата пред бавната смърт на разбитите си идеали и старостта. „Добре — помисли си Декър, — а пък ти си толкова тъп, че ако паднеш, няма да улучиш земята.“

Колкото до Гейл, тя не беше от хората, които лесно се отчайват. Щеше да се разведе, без това да предизвика трагедия. Тя не изоставяше Макс, те се изоставяха взаимно. И двамата бяха готови да започнат нов живот. Хората с перспективи обикновено не се самоубиват. Нито пък приготвят специална вечеря за трима със скъп сервиз от кристал и сребро на масата и четири бутилки шампанско в кофички с лед.

Декър попита Керън Драмън:

— Случайно да знаете дали Макс е имал пистолет?

— Сигурно се шегувате — изсмя се тя. — Макс беше любовник, а не боец. По-скоро би си забил карфици в ушите, отколкото да се доближи до пистолет. Някакви черни хлапета го ограбиха с насочен пистолет в метрото преди три години. Толкова го уплашиха, че оттогава изобщо не пътуваше с метро. Навсякъде ходеше с такси или с лимузина. Заради това си има и кола, и джип. Плащаше по хиляда на месец за гараж, но не му пукаше. Гейл пък мразеше пистолетите повече и от Макс. Заради Тауни никога не са държали вкъщи такова нещо.

Декър не обърна внимание на другия телефон, който звънеше. Той си имаше телефонен секретар. Ако приемеше, че жената е права и Макс не е притежавал пистолет, тогава чия е била чисто новата берета 84, 380-ти калибър, с 9-милиметрова къса цев, с която са изстреляни два куршума в сърцето на Гейл и един в дясното слепоочие на Макс?

Сутринта се обади до управлението и научи, че за беретата не е издавано разрешително. Серийният номер бил изпилен. Оръжието изобщо не можело да се проследи — хитър ход от страна на Макс. Само че защо ще си създаваш всички тези главоболия, ако мислиш да

се самоубиваш? Чии отпечатащи били върху пистолета? На Макс, разбира се. Декър се замисли: „Който е скроил този план, трябва да е бил много хитър мерзавец. За всичко е помислил. Имал е въображение, да не говорим за вроденото му чувство за стил“.

Нямаше следи от насилствено проникване, следователно съпрузите са пуснали убиеца в апартамента. Вярвали са му. Защо?

Когато съседите им се оплакали, че са пуснали твърде силно музика, Иво Попович, помощник-управителят на сградата, използвал резервния ключ, за да влезе в апартамента, след като Макс и Гейл не отговорили по домофона. Човекът твърдеше, че открил и двамата мъртви върху пода на дневната. После излязъл, без да пипа нищо, и се обадил до полицията от офиса си. *Защо Макс и Гейл са пуснали убиеца в апартамента си?*

— Гейл ми каза, че Макс възнамерявал да вдигне наградата за Тауни — сети се Керън Драмън. — Може би някой се е качил, за да ги ограби. Може би са помислили, че държат много пари у дома си.

Декър постави слушалката между рамото и брадичката си, после си отвори бележника.

— Този мотив отпада. Апартаментът не е ограбен.

Прегледа бележките си. Беше прав. Апартаментът даже не бе докоснат. А в него имаше плячка, която никой уважаващ себе си крадец не би подминал, освен ако не се е родил без ръце и очи. Например двадесет и една хиляди долара в брой. Или деветте кредитни карти, чековите книжки, камерите, двете кожени палта, трите видеокасетофона, двата персонални компютъра и стереоуредбата „Протон“. Както и ключовете за двегодишната „Меркюри“ на Макс и за джипа му — и двете долу в гаража на сградата. Стрелецът е отишъл там, за да премахне двама души, а не да си напълни торбата с крадени вещи.

Керън Драмън се сети още нещо.

— Детектив Декър, преди два дни Гейл ми каза, че някакъв чернокож следял Макс. Той си помислил, че може да е някой, с когото си е имал неприятности по-рано. Може ли този човек да е някакъв посредник? Само питам.

— Засега не мога да кажа нищо повече, но човекът, за когото говорите, никак не се връзва с цялата тази работа.

Булдог Драмън — момичето детектив. Дай на дамата възможност да стигне до нещо разумно. Интересно, че Макс е бил убит точно преди да направи описанието на онзи призрак дето го е следил в продължение на няколко дни. Може би „интересно“ не беше точната дума. Може би „съмнително“ пасваше по-добре.

И така, жената знаеше за неприятностите на Макс с Рашад Латийф Куай, черният пощаджия, който искал да се откаже от продаването на марки и да прави музика. Дали след тази информация можеше да ѝ се вярва? Няма начин. Тя можеше да е всякаква; докато Декър не се убедеше в обратното, щеше да бъде предпазлив и лаконичен.

След като провери беретата, провери и Куай, когото Макс подозираше, че го следи. Забравете, че господин Латийф Куай е следил някого. През последните седемдесет и два часа той е бил в затвора, обвинен за кражба на четиридесет и две хиляди долара от пощата. С тези пари щял да си плаща телефонната сметка. Привикнал към телефонния секс, той всеки ден прекарвал часове, улисан в много скъпи телефонни разговори. Чернокожият на Макс не беше развратният и разгорещен господин Куай.

Беше време да приключва разговора си с госпожица Драмън. Тя постоянно говореше за миналото, сякаш искаше да го успокои, но имаше неща, за които той не искаше да си спомня. Спомените го караха да се чувства самотен. Керън Драмън можеше да пусне снимката по пощата, ако иска. Край на историята.

Тя сякаш прочете мислите му.

— Не мисля, че трябва да пускам снимката по пощата. Може да се изгуби, а съм сигурна, че означава много за вас. Означаваше много за Гейл. Ако искате, можем да се срещнем и да ви я дам.

Исусе! Не можеше да ѝ каже: „Пускай снимката и изчезвай от живота ми“. Тя щеше да го приеме като обида към паметта на Гейл и вероятно щеше да бъде права. Освен това валиумът ѝ почти беше свършил, така че защо да я натоварва излишно.

— Много мило от ваша страна — каза ѝ.

— Ще вечерям с един клиент — обясни тя. — Нещо, от което не мога да се откача. Ако не ви е неудобно, може да се отбиете в ресторанта.

— Адрес?

— На ъгъла на Шейсет и четвърта и „Медисън“. Нарича се „Бугивал“. Точно срещу моя апартамент. С Гейл и Тауни обикновено се хранехме там в неделя, когато Макс прекарваше уикендите с малката си приятелка от Швейцария.

— Чудесно.

Тя се разсмя за пръв път — топъл, гърлен звук, който трогна Декър и пак го накара да се учуди как ли изглежда дамата.

— Не се притеснявайте — успокои го тя. — Няма да ви задържам. Знам, че сте зает. Само попитайте за Бренда. Тя е управителката. Ще ви доведе до моята маса.

Декър се усмихна. Ако не друго, поне щеше да огледа Булдог Драмън — момичето детектив.

— Имам и други снимки на Гейл — продължи тя. — Ще донеса няколко. Можете да си изберете.

— Благодаря — отвърна той. Този път беше искрен.

Тя се разсмя.

— Точно сега слушам „Реквием“ на Моцарт, който изглежда подходящ за случая, но е доста депресиращ. Музиката ми напомня за Макс и неговите стереоуредби, компютри, касетофони. Надявам се, че там, където е отишъл, имат такива нещица. Радваше им се като дете. Даже диктуваше бележки за Тауни на микрокасетофон. Представете си — да диктуваш бележки на дъщеря си. Но той диктуваше всичко. Бележки, писма, телекси, всичко. Държеше към дузина касетофони в апартамента. Гейл направо се побъркваше.

Декър се замисли. Бързо прелисти бележника си и най-накрая откри каквото търсеше. Черно на бяло. Или не беше точно така. Огледа списъка с личните вещи, намерени в апартамента, нещата, на които убиецът не беше обърнал внимание.

Никакви микрокасетофони. Стерео оборудване, компютри, но не и микрокасетофони. Нищо такова не бяха открили в апартамента. Нито един.

Продължи да се преструва на безразличен.

— Госпожице Драмън, сигурна ли сте, че Макс е държал микрокасетофони в апартамента си?

— Има ли някакъв проблем?

— Просто отговорете на въпроса.

— Сигурна съм. Гейл ме водеше там напоследък, говорехме си за проблемите й с Макс. Видях ги с очите си. Последният беше подарък от японски дистрибутор на плочи, с когото Макс тъкмо бе подписал договор. Направо невероятен. Тя ми показва как работи. Не е по-голям от кибритена кутия, а има такъв фантастичен звук. Не бих имала нищо против да си взема един, но тук не ги продават.

Декър затвори очи и поклати глава.

— Ето какво е направил. Кучият му син.

— Моля?

— Нищо. Просто си мислех на глас.

Убиецът все пак беше взел нещо от апартамента. Микрокасетофоните. Всичките до един, мамка му. Когато убиецът е влязъл в апартамента, Макс вероятно е диктувал описанието на чернокожия. Възнамерявал е да го даде на Декър. И за да предпази онова копеле, убиецът е очистил Макс и Гейл.

Декър си помисли: „Хитрецо, току-що направи първата си грешка. Ако беше изчезнал само с един касетофон, никога нямаше да разбере. Но ти си голям умник. Не вярваш на никого и си ги прибрал всичките. Ран Добсън беше прав. Тъпо е да си прекалено умен“.

Отвори празна страница и си записа нещо. Убиецът е наблюдавал Макс и Гейл. Може би е подслушвал телефона им. Иначе защо ще ги очисти точно преди да разкажат на Декър за черното копеле. Времето и липсващите касетофони казваха всичко. Някой е искал да защити онова копеле, и то по най-лошия начин. Все пак обаждането на Керън Драмън не се оказа загуба на време. Ченгетата живееха от информация, а тя му даде предостатъчно.

Декър пак се върна към разговора.

— Удобно ли е да намина към осем и половина?

— Разбира се.

— Добре. Ще се видим.

Той затвори, облегна се в стола си, започна да щрака разсеяно с химикалката и се замисли. Керън Драмън беше права за лошата карма. Но изглеждаше странно, че лошата карма се е струпала изведнъж върху семейство Да Силва. Декър се учуди дали някоя невидима ръка не мести фигурите върху шахматната дъска.

Пресегна се за тефтерчето си. Записа името на Тауни да Силва и датата, на която бе изчезнала. Отдолу написа имената на родителите й

заедно с датата на смъртта им. Подчерта тази дата два пъти.

11.

Беше почти осем и четиридесет и пет вечерта, когато Декър и партньорката му, детектив Елън Спайсланд, влязоха в „Бугивал“, ресторант на Източната шейсет и четвърта улица, кръстен на френско селце, рисувано често от Реноар и Моне.

Заведението представляваше дълга, тясна зала с малка задна стаичка. Таваните и на двете помещения бяха покрити с бели плочки, върху всяка мъничка масичка гореше свещ, а по голите тухли на стените висяха гравюри от Реноар и Моне. Декър моментално реши, че мястото не му харесва, защото беше в източната част, а тя не бе сред любимите му квартали.

Не харесваше този квартал с фалшивата му изтънченост и с надутото чувство за превъзходство на хората, които живееха в него. Колкото до „Бугивал“, реши, че той не е по-различен от хилядите други заведения в Ийст Сайд. Огледа посетителите — млади, бели и проспериращи, тридесетгодишни същества без бръчки, в зората на живота, чиито умове не бяха оформени от тежестта на опита. Единственото черно лице в залата принадлежеше на Елън Спайсланд. Дори това да я притесни, тя не го показа. Беше на тридесет и три, жена с кафява кожа и високи скули, червеникава коса и сплескан нос. Бяха й го счупили още на тринадесет години, когато се опряла на един хаитянски свещеник, който се опитал да я изнасили. В управлението я наричаха „Торбалана“, защото влизаше в зловещи барове и нощни заведения с ръка върху чантичката си, здраво стиснала 38-калибров „Смит & Уесън“. Както сподели с Декър, да стигнеш до върха не означавало нищо. Важното било да си жив.

Беше си тръгнала към къщи, но уважи молбата му да му прави компания. Живееше в Ийст Сайд, но далеч от района на „Копринените чорапогащи“ на Гейл и Керън. Елън Спайсланд наричаше „дом“ жилището си в края на Испанския Харлем, голям апартамент в уличка, която се смяташе за безопасна, защото там рядко ставаха повече от две убийства годишно. Напоследък се справяше сама с повечето от

задачите, поставени на двамата. Да я почерпи с едно питие тази вечер, бе неговият начин да ѝ благодари.

Засега работеше сама върху поне дузина случаи, но не мърмореше. Декър се нуждаеше от помощ; Гейл, Тауни и Уили Валънтайн не бяха товар, който можеше лесно да се прехвърли върху Бога. Не можеше и да се оттегли. Но тя добре разбираше, че така си осигурява бъдещи услуги. В края на краищата Декър щеше да си плати дълговете.

В „Бугивал“ тя огледа гравюрите на Реноар и Моне и разпозна повечето от тях. Беше омъжена за хаитянски художник, третият ѝ съпруг — самовлюбен досадник, на когото се бе посветила изцяло. Живееха заедно, защото нейната сила му напомняше за майка му и защото тя умееше да се раздава, без да получава нищо в замяна. Декър се чудеше дали е мазохистка или просто обича предизвикателствата.

При необходимост тя вършеше добра работа. Преди две години двамата с Декър, партньорите „Блек и Декър“, отидоха до един апартамент на Западна 38 улица, за да арестуват някакъв кубинец, заподозрян, че е изнасилил осемнадесетмесечно момиченце. Кубинецът, Раул Галарага, отвори вратата и насочи автоматичен браунинг към гърлото на Декър. Чуха се три изстрела. Декър, който успя да чуе само първия, бе готов да умре. Но всъщност Елън стреля три пъти в корема на Галарага, стреля през чантичката си, обсипана с мъниста — подарък от Хенри за третата им годишнина. Декър възмезди похабената чанта с чантичка от „Куреж“ за двеста и петдесет долара — най-доброто, което успя да открие на Пето авеню. А когато тя сподели, че от двадесет години е искала да убие някой такъв червей като кубинеца, той ѝ отговори:

— Благодаря, че си изчакала.

Бренда, управителката, която ги заведе до масата на Керън Драмън, приближаваше трийсетте — слаба, безлична блондинка с фрак, дълги, кървавочервени нокти и вежди, които бяха оскубани и нарисувани отново.

Елън прошепна на Декър:

— Обзалагам се, че не чете в тоалетната и не си чопли носа. Виждал ли си някога по-студена жена?

Той отвърна:

— Мисля, че ще те върже още на първата среща.

Елът се огледа.

— Не знаех, че в Манхатън все още има толкова много бели. Чувствам се като в резерват за застрашени видове. Следващия път ще си донеса камерата.

Хвана я за ръката.

— Дръж се прилично, Багс. Те не те разбират като мен.

— Нали разбираш, гледам ги тези типове и си мисля, че сигурно е трудно цял живот да не можеш да го вдигнеш.

Декър още се хилеше, когато безличната Бренда ги остави до една маса, заета от двама души, съвсем наблизко до очевидно празната задна стаичка. Едната беше Керън Драмън, слабичка, червенокоса жена, преминала трийсетте, почерняла от слънцето и облечена в масленозелено спортно костюмче, обувки от шведска кожа с високи токчета и черен колан с огромна позлатена тока.

Декър хареса двете пръчици от слонова кост в косата ѝ, както и високите токчета. Хареса очите ѝ, които бяха ясно сини и се впериха в него, без даже да примигнат. Хареса му, че когато се здрависаха, тя се усмихна и задържа ръката му малко по-дълго от обичайното. Истината бе, че те се харесаха от пръв поглед.

Другият човек на масата беше Жан-Лу Никола, дребен, посивял французин с бебешко лице. Наближаваше четиридесетте, носеше чудесно ушит, двуреден тъмен костюм, бледовиолетова риза и жълта копринена вратовръзка. В бутониерата му стърчеше изкуствено розово цвете. Декър оцени костюма към хиляда и петстотин, без прекрояването. Цената на обувките му вероятно се равняваше на седмичната заплата на един първокласен детектив. Мосю Жан-Лу не се нуждаеше от компания. Един толкова самовлюбен човек, който харчи такива пари за дрехи, никога не остава сам. Декър веднага изпита антипатия към него.

Както изглеждаше, Никола се опитваше да свали Керън Драмън, но не му се отваряше парашутът. Сложил ръка върху коляното ѝ, навел малката си уста до ухото ѝ, той ѝ говореше глупости, очаквайки да направят шантавата работа. Губене на време. Тя не се подаваше. Безразличието ѝ към издокарания Жан-Лу впечатли Декър, който беше подозрителен към хора със скъпи дрехи. Такива хора обикновено искат да ги приемат за нещо повече отколкото са в действителност.

Загърбила французина Керън бавно потупваше водната чаша със сусамена солета. От време на време спираше, събираше сусамените семки от масата и ги пускаше в пепелника. Сравнени с Жан-Лу, всички типове в залата изглеждаха добре.

Като видя Декър, французинът изостави опитите си да извади късмет за вечерта. Усмихна се, скочи от стола, сграбчи ръката му с двете си ръце и със силен акцент се представи като собственик на „Бугивал“. Декър също се представи, но не спомена, че е ченге. Трябва да внимаваш с гражданите напоследък. Възприемат ченгетата като пазители на етичното поведение — само им кажи, че имаш значка, и разваляш купона. Той просто спомена името си, после представи Елън като госпожа Спайсланд, негова колежка.

Жан-Лу се обърна към Елън с „мадам“, целуна ѝ ръка и сподели, че цялото удоволствие било негово. Навел глава, французинът не видя как тя намигна на Декър и нежно го побутна. Ласкаеше я професионалист. Тя беше предпазлива, но и очарована. Декър си помисли: „Мосюто знае всички правила. Мосюто сигурно си яде и супата, без да сърба“.

Елън благодари на Никола за милите думи, направи го на френски — научила беше езика от хаитянското си мъжле. Това го изненада, той сбърчи чело и го задържа така няколко секунди. Испитал на гърба си френския снобизъм още в Сайгон, Декър не се учуди, че мосю е изненадан от факта, че една американка, при това черна, говори съвсем прилично français. Спечели доверието на Жан-Лу. За секунди той се опомни и се захвана с ролята си на флиртуващ домакин.

Двамата с Елън си говореха на френски, а езикът събуди у Декър спомени от Сайгон, спомени за едно писмо от Гейл със стихове от Емили Дикинсън — „Влюбените не могат да умрат. Защото любовта е безсмъртна“. Носеше писмото навсякъде със себе си, докато буквите избледняха, хартията се разкъса на парчета, а той се върна жив от Виетнам.

Зарадва се от факта, че Елън успя непринудено да спечели благоразположението на Жан-Лу. Багс беше бърза като пантера. Не можеха да я измамят или изиграят лесно.

По-рано през деня тя спря Декър, който за малко щеше да обърка разследването си по убийството на Гейл. Започна с беретата. Беше му ясно, че много оръжия могат да се получат от търговец, който ги

купува във Флорида, а после ги продава съвсем легално в Ню Йорк на всеки престъпник, който може да си плати. Като ченге не смяташе за правилно притежаването на оръжие. Смяташе го за болест.

Засега реши да изостави оръжейната връзка Флорида — Ню Йорк и да се хване за едно по-разумно подозрение, а именно с летището „Кенеди“. Беретата беше италианско производство, чуждестранен пищов. Гейл бе убита с чисто нов пистолет, неизползвана играчка. Реша да провери последните вносни пратки. Летище „Кенеди“ бе най-подходящото място, където можеше да се разрови.

ОП — организирани престъпници, смятаха летището за свой магазин, само дето никога не си плащаха. Може би съвсем скоро някои умници са чопнали пратка с оръжие от летището. Когато не изнудваха аеролиниите със заплахи за стачки, те крадяха всякакъв товар, до който можеха да се докопат.

Грабежите от „Кенеди“, най-богатото летище на света, си оставаха една от най-печелившите далавери на мафията. А онези служители от летището, заклетите комарджии и родените неудачници, подстрекаваха престъпниците и им помагаша, за да платят дълговете си на мафиотските букмейкъри и на лихварските акули. Даваха им информация за товарите, за ценните пратки, за разписанията, за охраната на летището. Накрая комарджиите издаваха всичко и всеки. Декър ги смяташе за тъпанари, които постепенно се превръщаха в гадняри.

Сподели с Багс:

— Ще се свържа с Бюрото за алкохол, тютюн и оръжие, клон на Финансовия отдел, който се занимава с оръжията. Момчетата там трябва да знаят за кражбите на оръжие от „Кенеди“. — След като сега Декър беше помощник-шериф на САЩ, защо пък да не използва новото си назначение. Йейл Сингулар го използваше. Защо да не му отвърне със същото?

— Защото е глупаво, ето защо — скара му се тя. — Гейл е нещо много важно за теб, но се успокой. Да, той те използва. Закови Бен Дюмас, нали така ти е казал, и изчезвай от очите ми. Стой далеч от Смехурко, независимо от това колко го мразиш. Може и да не харесваш тази част от сделката, но това означава ли, че трябва да се

правиш на малоумен? Щом искаш разследване за грабеж, знаеш къде да отидеш. Нямам предвид Дебелака.

— Сейфове, тавани и камиони — сети се Декър. Разбра, че току-що са му се скарали съвсем заслужено. Полицейският отдел „Сейфове, тавани и камиони“ се занимаваше с взломни кражби, разбиване на сейфове, грабежи на камиони и държеше всякаква информация за престъпници, организации, информатори, скривалища и досиета от арестите.

— Този път улучи — усмихна се Багс.

Той без малко да сгреша, и то само защото гордостта му настояваше Йейл Сингулар да му върне услугата, да дръпне конците и да накара другият тип да подскача. Да, Сингулар го използваше, но защо Декър да смесва проблемите, като споделя с дебелака теориите си за смъртта на Гейл?

Ченгетата не обичаха федералните и си имаха основателни причини за това. Федералните обикновено вземаха всичко, което им предложиш, а в замяна ти връщаха едно нищо. Ако Сингулар разбереше, че Декър се занимава с убийството на Гейл, щеше да намери начин да използва тази дребна информацийка в своя полза. Вече беше дал да се разбере, че не желае Декър да издирва Тауни. В надпреварата да бъде обичан от някого, дебелакът се влачеше на опашката.

Всеки може да се подхлъзне, но само глупакът упорства в грешката си. За щастие това бе грешка, от която Декър можеше да се въздържи, без това да му струва нищо. Ето защо харесваше Багс. Знаеше кога да му дръпне юздите и го правеше така, че да не го накара да се почувства като спънат.

Познаваше няколко от шестдесетте детективи, назначени в отдел „Сейфове, тавани и камиони“, отдел, който съществуваше още от началото на века. Реши да се добере до детектив Лоуъл Четъей, червендалест четиридесетгодишен ирландец с дъх като мръсен канал и склонност, като се напие, да пълзи под масите и да хапе хората и от двата пола по бедрата.

Според него два кашона с берета 84, 380-ти калибър, с 9-милиметрови къси цевии от Милано били откраднати от товарния терминал на летище „Кенеди“ в Деня на благодарността. Информаторът му твърдял, че грабежът бил работа на банда, свързана

с фамилията Ло Касио. И нещо по-лошо — около четири часа след като напуснали летището, беретите отново изчезнали благодарение на продавачите на Ло Касио, които си бяха свършили работата прагматично и професионално. Преди отмъкването на пистолетите Джо Ло Касио, радроне на фамилията, си имал клиенти, наредени на опашка и готови да купуват. За съжаление човекът му нямал имената на купувачите. Когато той извадел късмет да научи нещо, Четъуей щял да се обади на Декър.

Напредък. И то само с едно обаждане по телефона. Декър беше длъжник на Багс.

В „Бугивал“ Жан-Лу Никола поръча безплатни напитки за масата на Керън. Мършав млад келнер с тъмна, къдрава коса и лице на невестулка бе назначен да задоволява всичките им нужди. Сам французинът подаде на тримата по едно голямо меню, написано на ръка, и описа специалитетите: тунизийски кускус, заешко задушено и грис халва с бадеми. Доставяше му толкова голямо удоволствие да играе ролята на домакин, че Декър не спомена, че се е отбил само за едно питие и за да вземе няколко стари снимки. Разруши илюзиите на мосю за собствената му значимост, и ще разрушиш цялото му безметежно щастие.

Никола и Бренда изчезнаха в малко коридорче, водещо към задната стая, а облекчената Керън Драмън се обърна към Декър:

— Клиентът ми отказа срещата в последната минута. Разболял се от грип. Вие двамата пристигнахте тъкмо навреме.

Тя погледна през рамо, после се обърна към Декър и Елън.

— Жан-Лу ме канеше на един от *специалните* си купони. — Тя потрепери от отвращение.

Елън изсумтя.

— А пък той мирише толкова хубаво. За какъв купон говорим; на мен май че не ми е ясно.

— Не съм пуританка — обясни Керън. — Бях омъжена, разведох се, срещам се с мъже, макар да се боя, че не са чак толкова много. Но Жан-Лу е малко извратен за моя вкус. Излизахме няколко пъти, след като се разделих със съпруга си. Преди две години. Май исках да се уверя, че все още съм привлекателна. Както и да е, тази връзка не стигна доникъде. Жан-Лу тича по най-бързата писта в живота, а това не е за мен.

Тя се обърна към Елън:

— И вие сте ченге, нали?

— Партньор на Мани.

— И аз така си помислих. Усетих, че Мани не иска Жан-Лу да разбере, че е ченге, и си замълчах. Вие ли сте правили проверка за мен днес? От службата ми се обадиха, че някаква полицайка се появила при тях и попитала дали работя там. Вие двамата винаги ли сте толкова предпазливи?

— Това не означава, че не сме свестни хора — усмихна се Декър.

Тя се съгласи и му се усмихна. Той усети, че е казал нещо много забавно. Булдог Драмън определено си струваше пътуването из града в това мразовито време. В таксито Багс го подразни, като спомена, че Керън вероятно била толкова грозна, че можела да изплаши куче и да го прогони от месото му, че когато влизала в стаята, мишките скачали по столовете. Този път не позна, Багс. Керън Драмън си беше много готина и умничка. Само виж как си замълча, че Декър е ченге.

У нея има и нещо друго, реши Декър. Беше сладка, а сладките мадами бяха рядкост в Ню Йорк, където мъжът можеше да ядоса някоя жена само защото диша. Една жена бе споделила с Декър: „Щом като могат да пратят един мъж на луната, защо да не могат да ги пратят всичките там?“. Керън Драмън доста се притесняваше, но той можеше да се обзаложи, че тя не бе чак толкова слаба. Опитай се да я пречупиш и ще разбереш колко е силна.

С помощта на Багс той научи, че Керън е от Денвър, че от четиринадесет години живее в Ню Йорк сама с двете си котки. Печелеше добри пари и една вечер седмично работеше като доброволка в болницата на Фондацията „Геймърси Парк“. Имаше тъжна усмивка и бръчици около очите. На Декър те му се сториха привлекателни. Изглеждаше сърдечна и женствена — жена, която възбужда инстинктите на мъжа да играе ролята на закрилник. Опитът обаче го бе научил, че такива жени обикновено умеят да се грижат за себе си.

Елън наруши мълчанието:

— Я да чуем нещо за този купон. Няма да арестуваме никого. Просто ми се иска да науча нещо за тези работи. — Багс не криеше склонността си към клюките. Обичаше ги и винаги беше готова да изтърси някоя.

Керън сведе поглед към масата.

— Жан-Лу твърди, че купонът бил от много висока класа. Само най-избрани хора от тук и от другата страна на океана, така казва. Избрана клиентела. Аз нямам никакви задължения, нали разбирате, да правя каквото и да е. Ако отида, отида. Мога да гледам или да се включа, изборът е мой. Това било много необичайно парти, според него. А то всъщност си е някаква оргия.

Тримата се умълчаха, когато келнерът с лице на невестулка донесе питиетата. Щом си тръгна, Керън се загледа в шприца за бяло вино пред нея.

— Жан-Лу си има някакви шантави представи за жените и секса. Заради това престанах да излизам с него. Има нещо прекалено, ако разбирате какво имам предвид.

— Определете какво е прекалено — помоли я Елън.

Керън Драмън рязко се обърна към Декър:

— Нещо ново за Тауни? Глупав въпрос. Ако имаше, сигурна съм, че щяхте да ми кажете.

Той поясни:

— Преди да изляза от управлението, проверих в Националната гореща линия за изчезнали деца и в Националния номератор за избягали деца. Нищо. Довечера ще се обадя на още няколко души и ще разбера дали не са се натъкнали на нещо. Но работите не вървят добре.

Не й каза какво сподели с него дежурният на „горещата линия“. Заради нарастващия брой на възрастните мъже, жадуващи за секс с деца, ставало все по-опасно да си дете, много по-опасно отпреди десет години. Педофилите получавали снимки на отвлечените деца и продавали снимките помежду си като бейзболни картички. „Страшно е даже да си го помислиш — каза дежурният, — но снимката на Тауни може вече да е обогатила нечия колекция.“

Керън каза:

— Миналата събота с Тауни и Гейл възнамерявахме да гледаме коледното шоу в Рейдио Сити Мюзик Хол. Ходим всяка година. Тауни просто го обожаваше. Щеше да ни е четвърта година, на нас трите. — Усмихна се, а около очите й се появиха онези малки бръчици, за които Декър смяташе, че много й отиват. — Тауни е чудесна — отбеляза тя. — Толкова умно, умно момиче. Винаги държи на своето, също като Гейл и, мили боже, колко е красива. — Понижи глас: — Имаше едно

нещо, всъщност едно от многото, у Жан-Лу, което ме разстрои. Смяташе Тауни за красива жена. Не дете, жена. Това ме притесни, но си помислих: „Е, той е французин, а аз съм от Денвър, така че сигурно нещо ми е убягнало“. Никога не споменах за това пред Гейл, защото сметнах, че е възможно да съм приела нещата прекалено сериозно. — Хвърли бърз поглед през рамо и продължи: — Но *трябва* да споделя нещо, което Жан-Лу подхвърли. Каза, че имало хора, които били готови да платят за Тауни. Хора, които наистина биха я купили. Представете ли си? Боже, как му се ядосах. Е, после той каза, че само се е пошегувал. И тази вечер се появява и ме кани на този търг за роби.

Декър се намеси:

— Трудно ще ме чуеш да злословя срещу някого, но ми се струва, че Жан-Лу е постоянно, ама вечно възбуден.

Елън поклати глава и възкликна:

— Господи, бъди милостив!

Керън Драмън продължи:

— Не мога да повярвам, че наистина каза „търг на роби“. Съжалявам, „търг на сексроби“. Но точно така каза. Според него хората наистина купуват и продават. Твърди, че това не било престъпление, тъй като сексробите доброволно се предлагали на пазара. Казва, че търгът се провеждал веднъж годишно, понякога веднъж на две години. Може и да ме будалка, само че Жан-Лу не приказва празни приказки.

Декър си помисли: „Жан-Лу е с много шавливи ръце, за да е празен дърдорко“. Междувременно Багс го сбута с коляно под масата, сякаш искаше да му каже: „Знам, че харесваш тази жена, така че действай“. Докато гледаше Керън, той усети, че тъмните, студени страни на душата му малко се позатоплят.

Багс докосна ръката му.

— Господин Никола ме попита с какво се занимаваме. Казах му, че сме системни анализатори — усмихна се тя.

Декър се начумери.

— Все това казваш. Ами ако някой те попита с какво се занимава системният анализатор?

Двете с Керън се разсмяха, протегнаха ръце да се докоснат, сякаш споделяха някаква особена женска мъдрост, с която мамеха мъжете още от времето на Адам и Ева. Декър се почувства изолиран.

Пресегна се за големия кафяв плик до чантичката на Керън и го придърпа към себе си. Не че толкова бързаше да провери съдържанието му. „Страх те е от спомените, а, човече? Страх те е да съзреш онова, което животът ти е отнел?“ Той въздъхна, бръкна в плика и извади снимките.

Снимка от завършването на остров Перис. Погледна го усмихнатият Манфред Фрайер Декър, кръстен на барон Манфред фон Рихтхофен, легендарния Червен барон и ас от ВВС през Първата световна война. Кльошавият, подстриган Декър със синя униформа и медал за отлична стрелба. Изглеждаше доволен от себе си. По дяволите, защо не?

Там беше и Гейл, прегръщаше го, изглеждаше много сладка с бялата му фуражка, големите обици и черния кожен минижуп, който разкриваше страхотните ѝ крака. Той си каза: „Със сигурност в този ден бяхме господари на бъдещето“. След малко му стана твърде тежко да гледа снимката. Не можеше да понесе мисълта, че Гейл е мъртва. За добро или за зло, не можеше да избяга от спомените за нея.

Другите снимки — Декър и Гейл на Кони Айлънд, където отидоха през последната му отпуска, преди да го пратят във Виетнам; Гейл и Тауни зад сцената на някаква училищна пиеса; Тауни, облечена като балерина, без предни зъби; Гейл, Тауни и Керън с палта, наушници и ботуши на опашка пред Радио Сити Мюзик Хол; Гейл и Декър в официално облекло на дансинга заедно с Айвън и Лусет ла Порте — снимката беше от сватбата на Айвън и Лусет.

Лусет беше бременна в третия месец, когато се ожениха с Айвън. За да ѝ осигури военните привилегии, той предпочете да се ожени за нея, преди да замине зад океана, а не да чака завръщането си от Сайгон. Сподели с Декър, че не вярва в бъдещето. „Когато съм с Лусет, знам какво притежавам, но ако чакам прекалено дълго, може да го загубя.“ Декър щеше да си спомня тези думи дълго след смъртта му. Самият той пък скъса с Гейл.

Прибра снимките в плика и го остави върху купчината с менюта. Елън се фукаше с познанията си в областта на изкуството — посочи на Керън един пейзаж на Моне и ѝ разказа историята му. Декър се пресегна да вземе черното си кафе. Не беше сигурен дали иска да си отиде у дома и да си почине, или да остане с Керън Драмън.

Келнерът с лице на невестулка се появи отново, този път извади бележника си. Елът му каза, че те с Декър няма да вечерят. Керън се присъедини към тях. Невестулката се ядоса: без вечеря нямаше да вземе почти никакъв бакшиш от тази компания на големите тузари. От друга страна, не можеше да направи нищо. Те бяха приятелчета на Жан-Лу, тъй че ако искаха да заемат място и да се лигавят на едно питие до зори, какво можеше да направи един келнер, един слуга като него?

Невестулката, безработен актьор на име Хенри Томас Уилтън Агри, имаше още една причина да страда. Днес си беше пробил зърното на лявата гръд, номер, с който се надяваше да задържи любовника си Роджър, онова постоянно възбудено, похотливо копеле. Роджър, сценичен работник в Линкълн Сентър, обожаваше пръстени на зърната и плати за пробиването.

Но Роджър, Бог да го благослови, не трябваше да понася болката. Хенри Томас Уилтън Агри трябваше да се нагърби с това, благодаря, и му идваше да направи нещо шантаво. Бренди и тилебол, това бе избрал Хенри за успокояване на болката, но не му вършеше работа.

Гребна листата с менюто от масата и тръгна по коридора към задната стаичка. Щом като няма далавера за Хенри Томас, остави приятелчетата на жабаря да пукнат.

Керън докосна рамото на Декър и посочи към задната стая.

— Най-добре настигни келнера. Мисля, че взе и снимките заедно с менюто.

— Няма да ги оставя — успокой я той. Стана и си помисли, че всичко това е много забавно. Невестулката имаше проблеми с поведението. Повечето педали имат подобни проблеми.

Насочи се към задната стая. Усети, че Керън Драмън го гледа. Щеше да направи хода си, като се върне. Голямо шоу ще бъде — нали и Багс ще го наблюдава. Каквото и да става, щеше да е много тъп, ако не се опиташе да се сближи с Керън Драмън.

Задната стаичка представляваше малко копие на голямата зала — шарени покривки, малка черна дъска с днешните специалитети и песните на Шарл Азнавур, носещи се от невидими тонколони. Само една маса беше заета. От другата страна на стаичката трима мъже седяха, хранеха се и си говореха тихо край запалената камина. Иначе задната стаичка беше празна, ако не се брои Невестулката, който бе

застанал до входа отдясно на Декър и гълташе хапчета с диетична кола. Детективът не знаеше колко калории съдържа диетичната кола, но знаеше, че вътре няма алкохол, а от кутията миришеше точно на силна пиячка.

Тъкмо се готвеше да попита за снимките, когато тримата мъже привлякоха вниманието му. Двамата бяха корейци, яки, със сплескани лица, в тъмни костюми, тънки вратовръзки и късо подстригани. По-едрият приближаваше тридесет, имаше нездрав тен, огромен врат и гърди на професионален щангист. Платени мускули, досети се Декър. Изкарва си хляба, като защитава господаря си в суровия и страшен свят.

Вторият кореец, който също изглеждаше доста корав, бе към тридесет и пет, с тънки устни, широк нос и очила с рогови рамки. Детективът си помисли: „Тия двамата негодници изглеждат по-гадни от мечки с възпалени задници“.

Жан-Лу бе третият на масата, единственият, който не се хранеше. Той говореше най-много. Декър реши, че той по-скоро им се моли за нещо. Французинът нервно размахваше ръце и говореше бързо, очевидно нямаше търпение да изясни позициите си. Помисли си: „Той се подмазва на тези момчета от Далечния изток, а на тях май не им пука“. Май че този път шампанското на Жан-Лу, което печелеше сърца и умове, не можеше да свърши работа.

Изведнъж пулсът му се ускори и устата му пресъхна. Изумен, тръгна към двамата корейци. Познаваше по-възрастния негодник, мамка му, познаваше го. И ако този тип бе същият, за когото го взе, това създаваше голям проблем — дали Декър да убие копелето още сега или малко по-късно. Ужасни спомени, заспали отдавна, се събудиха у него.

Жан-Лу пръв го забеляза, наведе се и прошепна нещо на корейците. Онзи, когото Декър разпозна, реагира бързо. С вилица в ръка кореецът погледна през рамо, забеляза детектива и подскочи, все едно че току-що бе видял Фреди Крюгер. Скочи от стола си и се опули към Декър, въртеше глава насам-натам с бързи, отсечени движения. „Ти си, грездей такъв — помисли си Декър. — *Защо не си мъртъв?*“

По-младият кореец се надигна от масата по-бавно, движеше се със самочувствието на човек, свикнал да се страхуват от него и да го

уважават. Сви огромните си юмруци и погледна детектива, все едно че той беше най-безползното същество на планетата.

Обаче Декър се интересуваше само от корееца с роговите очила, човека, за когото се предполагаше, че е умрял във Виетнам преди четиринадесет години. Към него изпитваше смъртна омраза. Той беше Ким Шин, бивш капитан от южнокорейската дивизия „Тигър“.

Преди четиринадесет години. Управлението на Националната полиция. Ла Порте и Бъф. Смехурко. И Шин. В подсъзнанието на Декър гранатата експлодира отново и той пак чу писъците.

Разследването на убийствата в управлението на Националната полиция си беше направо майтап. ЦРУ и Министерството на отбраната искаха прикритие заради друга отвратителна история. Основното беше запазването на клишетата в пълна тайна. Освен това трябваше да се прикрие фактът, че Смехурко е продал файловете от разузнаването на Северновиетнамската армия — сделка, известна на ЦРУ, чрез която управлението предаде виетнамците, които беше обещало да запази. Всички тези каши не бяха добре дошли за ЦРУ. Освен ако не успееха да натопят някого.

Корейското правителство не бързаше да предаде Сонг или пък да поеме някаква отговорност. Америка е мъртва. Агентите от Морската пехота са си нейна работа. А що се отнася до клишетата и файловете — кой може да докаже, че изобщо са съществували? При тези обстоятелства бе направо смешно да обвинят Сонг във военни престъпления. Екстрадирането му заради честната дума на един ефрейтор от Морската пехота бе немислимо.

Но им трябваше някой, който да опере пешкира, да поеме вината за изчезналите клишета и за убитите американци. И тъй като Декър бе присъствал на клането в компютърната зала, избраха него. „Компанията“ нямаше да поеме отговорността, ако можеше да натопи някой друг. Пол Джейсън Мийкс влезе в играта и предположи, че раните на Декър може да са резултат от измама. Парк Сонг го обвини от Сеул, че е излъгал за него, за да си отмъсти за изгубен мач по карате. Ако не извадеше късмет, го чакаха от двадесет години до доживотен затвор в Ливънуърт.

Късметът се появи под формата на Джералд Туентиман, едър адвокат с голям нос от Джорджия, който помогна на фъстъчения фермер Джими Картър да стане губернатор на щата си. Туентиман бе

бащата на Бъф, бивш морски пехотинец от Втората световна война, ранен в Сайпан. Вървеше бавно, говореше бавно, но в ума му се криеха железни клопки. Искаше да разбере истината за смъртта на сина си. Беше се занимавал с политика достатъчно дълго и разбираше кога правителството обръща истината и преправя фактите за свое удобство.

— Цялата работа — обясни той на Декър — вони на умряла невестулка, просната на силно слънце.

Туентиман разнищи историята. Най-напред пое официалната защита на Декър. Срещу възраженията от страна на ЦРУ той постави свидетелските показания на редник Джелицки, който се закле, че е видял Сонг и няколко корейски войници да излизат бързо от управлението на Националната полиция с четири тежки куфара в ръце. После накара сенатора от Джорджия да обещае, че ако ЦРУ нямат повече доводи, ще се проведе разследване от Конгреса, разследване за изчезналите файлове, които впоследствие се бяха озовали в ръцете на Северновиетнамската армия.

Най-накрая откри Констанс Херъл в един хонконгски пансион за слепи. Тя беше загубила зрението си при експлозията на гранатата. Нейните показания свързаха Смахурко с клишетата, убийствата на агента от ЦРУ и на морските пехотинци. Декър беше оправдан, получи официални извинения и закъсняло похвално писмо от Корпуса. Накрая Туентиман заяви:

— Нарязахме ги ония от Вашингтон. Мисля, че сега Макси ще почива малко по-спокойно.

Декър се отърва от процеса с убеждението, че няма нищо по-опасно от правителството, когато се опитва да прикрие гафовете си. Колкото до Ким Шин, според докладите той бе загинал от ръката на виетнамски снайперист в последния ден от войната. Декър не заплака за него. Омразата му към Шин и Смахурко щеше да остане за цял живот.

В задната стаичка на „Бугивал“ той спря на няколко крачки от двамата корейци и усети как нещо го стяга в гърлото. Четиринадесет години или не, имаше твърде много кръв между него и Ким Шин, за да остави нещата така. Усети, че току-що е станал свидетел на един епизод, който не е бил предназначен за огласяване пред широка

публика. А това означаваше, че е хванал Ким Шин и Жан-Лу да бъркат в кацата с мед и да си облизват пръстите.

Извади значката от джоба си и я вдигна. Негово задължение беше да опазва реда. Как ли щеше да реагира Ким Шин?

— Аз съм ченге — извика той. — Детектив сержант Декър, двадесето управление. Всички да останат по местата си.

Ким Шин изгледа свирепо Жан-Лу и извика:

— *Полицай?* Пуснал си тук полицай? Глупак такъв. Като му кажа какво си направил, той ще те убие.

Разтрепераният французин скочи от стола си. За няколко секунди остана прав, насочил жалния си поглед към Ким Шин. После бързо отметна глава и се засили към Декър с разтреперана долна устна, сякаш всеки момент щеше да се разреве. „Майната им на вкусните ястия, на целуването на ръцете на дамите — помисли си Декър. — Този човек е уплашен до смърт. Дали от Ким Шин или от някой друг, но явно мосю се страхуваше от някого. И защо Жан-Лу се занимава с такъв мръсник като Ким Шин? Мосю очевидно върви по криви пътеки.“

С разперени ръце и с намерение да изблъска детектива, дребният французин извика:

— Напуснете веднага. Вървете, вървете, вървете. Не ви е тук мястото. Върнете се при приятелите си в другото помещение. Заповядвам ви да напуснете.

Декър го блъсна в гърдите. Двамата се спогледаха и задържаха погледите си докато най-накрая Жан-Лу отстъпи нервно и погледна встрани.

— Физическата разправа с ченгета не е просто нещо лошо — усмихна се Декър. — Това е нещо много лошо. — Наслади се на думите си и продължи: — Ако не искаш да те арестувам за нападение срещу полицай, вземи, че се разкарай от главата ми и си настани малкото задниче някъде. Междувременно аз искам да си поговоря с господин Ким Шин, когото не съм виждал доста отдавна. Интересно ми е да разбера как е успял да възкръсне. Може би чрез някаква диета, която непременно трябва да науча.

Жан-Лу отстъпи две крачки, завъртя се надясно и избяга от стаята. Ким Шин, вперил очи в детектива, прошепна нещо на младия

кореец, който кимна, но не каза нищо. След няколко секунди Ким Шин изкрещя на Декър:

— Защо си дошъл тук? Защо ме следиш? Не трябва да ни безпокоиш. Върви си. Вън!

— Да те следя? Досега не знаех, че си жив.

— Лъжеш — сопна се Шин. — Следиш ме. Не се подчиняваш на заповедите.

Декър си помисли: „Да вярвам ли на ушите си? За какво говори това дребно кучешко лайно?“.

— Заповеди ли? — попита той. — Какви заповеди?

Кръстосаният разпит трябваше да почака. Очертаваха се неприятности. Ким Шин излая някаква заповед на корейски и Мускулът сви юмруци, после ги отпусна и уверено тръгна към детектива. Приблужи. Отблизо кореецът си беше един грозен кучи син със свински очички и лице като катастрофирала кола. Беше с десет години по-млад от Декър, с пет сантиметра по-висок и доста по-тежък. Явно доста си го биваше в занаята. Първокласен играч.

Мускулът реши да започне с хитрост. Първо страничен ритник с дясното коляно към гърдите, преди да се подготви за най-мощния ритник в каратето. Но Декър, внимателен и концентриран, го погледна в лицето и разгада намеренията му.

Кореецът ритна странично, насочи крака си към гърдите на Декър. Ако го беше улучил, ритникът щеше да счупи няколко ребра и битката щеше да приключи. Изправен на пръсти, детективът отскочи встрани и избегна атаката. В същото време грабна облегалката на един стол, вдигна го до раменете си, завъртя го с всичка сила и удари Мускула по лявата ръка и по бедрото. Ударът бе доста силен. Столът се счупи. Кореецът обаче не падна.

На Декър това не му хареса.

Кореецът спря да разтрие лакътя си. После удари дланта си — чу се много силен, много зловещ звук. Малките му очички се смалиха още повече, а от устата му потече слюнка. Усмихна се и се втурна към детектива.

Все още хванал здраво останките от счупения стол, Декър бързо се обърна с гръб към него. Когато разстоянието помежду им се скъси, той пусна останките на пода, стъпи отгоре им и издърпа крака на

стола. Едва го беше издърпал, когато Мускулът се хвърли върху него с разперени ръце.

Декър завъртя крака на стола, цапардоса корееца през коленете и този път успя да постигне повече. Мускулът спря, залюля се назад и погледна към коленете си. После застана на един крак, като куче край пожарен кран, вдигна другия от земята и го разклати. Още една усмивка. Чувстваше се добре. С вдигнати пред лицето ръце той се втурна напред.

Преборил се с паниката, Декър замахна към китките на корееца и обърна гръб, за да избегне удара. Този път се надяваше да събори негодника. Грешка. С неочаквана за толкова едър човек бързина кореецът грабна крака на стола във въздуха, издърпа го от ръцете му, после го счупи в коляното си и хвърли парчетата встрани.

Детективът опря гръб о една маса, успя да запази равновесие и точно тогава Мускулът се нахвърли върху него. И двамата се строполиха върху дървения под с аромат на восък и лимон. Паднаха тежко, а отгоре им се стовариха празни столове и маси, незапалени свещи и солници.

Декър усети болката изведнъж. Удари си дясното рамо и бедрото. Главата му се натресе в нещо твърдо. И лежеше по гръб — лоша позиция по време на схватка. Мускулът беше отгоре; копелето тежеше поне тон, вонеше на чесън и беше решено да го очисти.

Детективът обаче не се паникьоса, заби пръст в лявото око на Мускула, завъртя го в очната кухина и същевременно ритна корееца по крака. Той се пресегна да хване ръката на детектива, но преди да я сграбчи, Декър я дръпна назад, после цапна с опакото ѝ носа на корееца и го строши. Без да се колебае, сграбчи лявото ухо на Мускула, извъртя го, дръпна надолу и го откъсна.

Кръвта плисна и по двамата. Мускулът не извика, но беше ранен лошо. Завъртя се и се строполи на пода. Лежеше неподвижен до детектива. Декър се изправи пръв. Тъкмо навреме — видя, че Мускулът бърка в джоба си за пистолет. Ръката му вече бе върху кобура, когато Декър го цапардоса два пъти по топките — къси, отсечени удари, които бяха толкова бързи, че не бе съвсем сигурен какво точно е направил. Челюстта на Мускула се отпусна и той изцъкли очи. Хвана се за слабините, започна да се гърчи и окървави поне дузина покривки покрай главата си.

Декър се изправи и когато кореецът направи още един, макар и изключително слаб опит да извади пистолета си, той го ритна в главата. Мускулът падна назад и остана неподвижен.

Декър погледна през рамо и видя как Ким Шин върти запечатана бутилка с червено вино право към главата му. Пристъпи към Шин, блокира ръката му и го събори на земята. После разби лицето му с отсечен удар.

Докато кореецът залиташе назад, Декър, усетил горещата червена мъгла на гнева, завъртя левия си крак в къс полукръг и го заби в дясното бедро на Ким Шин. Той изкрещя и седна на пода.

С разкъравено лице хленчещият Шин се вкопчи в ранения си крак и се отпусна настрани. Декър пристъпи по-близо, вдигна десния си крак и насочи пета към корема му. Тъкмо го беше ритнал за втори път, когато трима униформени полицаи, следвани от Багс и Жан-Лу, нахълтаха в стаята.

Французинът изкрещя:

— Арестувайте го! Напада корейски дипломат! Арестувайте го!

12.

Беше почти обяд, когато Бен Дюмас отключи и влезе в къщата на Кен Йокои в Гринидж Вилидж. Зад него стоеше Оскар, който душеше износеното дипломатическо куфарче и въртеше късата си, почти гола опашка. Наред с всичко останало в куфарчето имаше кутия ментови кучешки бисквитки — любимото лакомство на Оскар.

В куфарчето лежаха и триста милиграма от експерименталното аерозолно лекарство пентамидин. Прах, който трябваше да се разтвори в дестилирана вода, пентамидинът се използваше, за да предотврати смъртоносните пневмонии, които обикновено атакуваха хората със СПИН.

Отделът „Храни и лекарства“ още не бе одобрил медикамента официално, но се очакваше да го направи в началото на следващата година. Доктор Пауло да Се, седемдесетгодишен бразилец с торбички под очите, който се занимаваше с неофициалното лечение на Кен Йокои, бе препоръчал поне по три дози месечно. Без това лечение Йокои щеше да умре незабавно.

Дюмас купуваше пентамидина за приятеля си на черния пазар и плащаше двойно за доза. Амбулаторното лечение с пентамидин, което включваше заплащането за доктора и инхалатора, отиваше към хиляда долара. Парите представляваха защитата на Дюмас срещу самотата.

Преди да се зарази със СПИН, Йокои, дребен, четиридесетгодишен японец с голяма, квадратна глава и сънливи очи, бе харизматичен мъж, чиято жизненост помиташе всичко по пътя му. Като психиатър той имаше частен кабинет в къщата си, където отглеждаше рози. Намираще време да поддържа слабото си, мускулесто тяло във форма чрез бодибилдинг, бягане и кендо — традиционната японска фехтовка.

Харесаха се от пръв поглед. Дюмас бе привлечен от интелекта на Йокои, а японецът — от примитивната му сила. И двамата бяха хомосексуалисти, обичаха се много и се нуждаеха от постоянно възбуждане, което винаги успяваха да открият. Когато се ядосаха, и

двамата можеха да унищожат някого, без да изпитат вина дори за минута. Дюмас бе най-силно впечатлен от способността на японския психиатър да контролира и направлява другите, нещо, с което той също се гордееше, а и наистина умееше да го прави добре.

Тухлената къща на Йокои се намираше в южната част на Уошингтън Скуеър, само на няколко входа от мястото, където навремето бе живял Юджийн О'Нийл. Имаше изглед към Уошингтън Скуеър Парк, който авторите на пътеводители продължаваха да наричат символичното сърце на Вилидж, дълго след като това вече не отговаряше на истината.

Сега паркът се бе превърнал в сборище на наркочилъри, студенти от близкия Нюйоркски университет, фолкпевци, танцьори на брейк, улични магьосници и ЕРЛ — емоционално разстроени личности.

В облицованото с махагон фоайе Дюмас свали шапката и палтото си и ги закачи в стенния шкаф. После в продължение на няколко секунди се любува на икебаната.

Традиционното ориенталско подреждане на цветя беше хоби на Дюмас. Кен Йокои му го предложи като начин за освобождаване на напрежението от полицейската работа. Преди да се запознае с психиатъра изобщо не беше допускал, че притежава талант за нещо естетическо. Но благодарение на Йокои той разкри своя талант да подрежда свежи и копринени цветя.

Стиснал дипломатическото си куфарче, Дюмас мина през дневната и трапезарията и влезе в голямата кухня. Напълни тенджерка с вода, после отвори вратата към задния двор и изсвири пронизително. Оскар изтича подире му, скочи през вратата и се озова в малкото дворче, почти изцяло изпълнено от цъфнала оранжерия.

Студеният декемврийски вятър разбърка оредяващата коса на Дюмас, той се огледа за купичката на Оскар и я намери върху навития градински маркуч пред входа на оранжерията. След като изсипа ментовите бисквитки в купичката, той я остави заедно с водата до градинския маркуч.

— Изяж всичко, Биг О — подкани той Оскар.

Трикракото куче лакомо поглъщаше обяда си, а Дюмас клекна до него и се загледа в оранжерията. В началото на връзката им Йокои му бе казал:

— Ти си нещо повече от другите — по-интелигентен, по-искрен, по-разрушителен. Като продължим нататък, може да станеш и по-съзидателен. Достатъчно си нещастен, за да можеш да твориш.

— Нещастен? Определено — призна си Дюмас.

В продължение на години се бе занимавал с идиоти, престъпници и червеи. От това всички ченгета ставаха нещастни. Не, Бен Дюмас не беше творец. Той си беше ченге, студен човек, който разчита само на себе си и понякога е извънредно упорит, без основателни причини за това. Разбира се, че не беше глупав — четеше „Ню Йорк Таймс“, ходеше на опера и беше член на Музея за изкуства „Метрополитен“. Събираше и туристически пътеводители, хоби, към което се пристрасти през четирите години, прекарани във флота. Записа се там още петнадесетгодишен, като излъга за възрастта си. Но, както сподели с Йокои, това съвсем не означаваше, че той е Леонардо да Винчи.

От друга страна, обичаше малката оранжерия на Йокои. Благоуханието и красотата на растенията бе един нов и прекрасен свят, свят, който изпълваше душата на Дюмас по начин, който той никога не беше си представял. Толкова различно от мръсния апартамент в Бронкс, където живееше с овдовелия си баща и с чичо си. И двамата го изнасилваха, докато един ден той избяга от къщи. Беше едва на четиринадесет.

Йокои разбра, че оранжерията докосва нещо дълбоко в душата на Дюмас, нещо, за което той не искаше да говори. То бе заровено зад стената, която бе издигнал като защита срещу презрението на обществото към ченгетата и хомосексуалистите.

— Ти си приел осезателната си страна — напътстваше го психиатърът. — Сега приеми другия Дюмас, онзи, който има нещо красиво в себе си.

— Да приемем, че имам и друго „аз“, ако му се предам, ще стана по-слаб. Ще изгубя предимството, което ми помага да оцелея по улиците.

Йокои хвана ръката му.

— От момента, в който признаваме, че сме хомосексуалисти, ние заживяваме с една празнина отвътре. Ние не сме развалени, нито пък сме грозни. Но обществото прави всичко възможно, за да ни накара да се почувстваме безполезни, ако не и съвсем незначителни в цялостната

схема на нещата. Ние се преструваме, че не усещаме това неодобрение. Ето защо за теб е важно да се приемеш изцяло такъв какъвто си. Не изживявай живота си като птичка с едно крило. Одобрявай се изцяло, Бен. От това имаш нужда. От това имаме нужда всички ние.

Окуражен от Йокои, откри, че се интересува от класическа музика, азиатска култура и, разбира се, от икебана. Даже започна да се облича по-добре. Пъргавият му ум му позволи веднага да разбере тези нови идеи и концепции. Но любовта между него и Йокои превърна учебния процес в едно вълнуващо удоволствие. Дюмас започна да разчита на японския психиатър както на никого друго.

Колкото до Йокои, той бе запленил от чувствеността и непредсказуемостта на едрото ченге. Никой любовник не беше го дарявал с толкова много вълнения и удоволствия както мъжа, когото той наричаше „моя благороден дивак“.

Заради огромния си сексуален апетит Дюмас рядко оставаше верен на любовниците си. Тригодишната му връзка с интригуващия и културен Кен Йокои представляваше крайъгълен камък в живота му. Любовта им бе споделена духовно и физически. Дюмас не само остана верен на Йокои, по никога не загуби самообладание в присъствието на психиатъра. След дълго търсене най-после намери някого, на когото се доверяваше изцяло.

Запознаха се вечерта, когато Дюмас уби Индия Сабогал, едрогърдата тридесет и две годишна пуерториканка, съпругата на партньора му — детектив Луис Сабогал. Индия бе наговорила сума ти щуротии на Луис, мрачен, тридесет и седем годишен пуерториканец, и от това той бе прекарал няколко безсънни нощи. Беше й писнало от изневерите му и искаше развод.

И за да направи нещата направо непоносими, тя го заплашила, че ще отиде в отдел „Вътрешни разследвания“ и ще им разкаже всичко, ако той не се изръси здраво. Тази заплаха не можеше да се приеме лекомислено. Индия Сабогал знаеше достатъчно, за да изпрати двете ченгета зад решетките, докато остарееят и старческите петна избият даже под ръкавиците им.

Знаеше, че са ограбвали наркодильри, че са им вземали парите и наркотиците, че са скубали от манхатънските нощни клубове, че са давали на наркодильрите информация, че са ги предупреждавали кога

предстои обиск, че са доставяли оръжие, радиостанции и полицейски значки на доминиканските и чернокожите наркобанди.

Тя знаеше, че проституиращите хомосексуалисти са вършили сексуални услуги на Дюмас срещу наркотици и пари, задигнати от полицейското хранилище, че двамата със съпруга ѝ са удавили един наркочилър във ваната, а после изчезнали с куфарче, съдържащо петдесет и две хиляди долара и два килограма кокаин.

Луис Сабогал сподели:

— Кучката иска двеста и петдесет хиляди в брой — без данъци, чиста работа. Иначе ме предава.

— *Нас*. Тя ще предаде *нас* — поправи го Дюмас.

— Нямам толкова мангизи, пък и да имах, нямаше да ѝ ги дам. Жената трябва да изчезне. Колкото може по-скоро. Но не мога да я очистя. Всеки друг, да — имам достатъчно кураж. Но не мога да очистя Индия.

Колегата му се досети накъде бие:

— Предполагам, че имаш предвид мен, амиго. Изгарям от нетърпение да участвам в тая работа. Да, сър, наистина изгарям от нетърпение.

— Виж какво, вината не е изцяло моя — оправда се Сабогал. — Кълна се в гроба на майка си, че не съм ѝ казал всичко. Добре де, някои неща съм ѝ разказал. Нали ми е жена все пак. Останалото го е разбрала сама. Индия не е малоумна.

— Да си поговорим кога и къде ще свърша работата. Искам да знам дали тя тича сутрин, дали ходи на църква, дали посещава роднините си. Искам да разбера дали взема наркотици. Искам да знам всичко, партньоре.

На средата на злословията по адрес на жена му, които включваха факта, че смърка кокаин, Дюмас вдигна ръка и го прекъсна.

— Балът — извика той. — Там ще стане работата. Там ще получиш незабавен развод, мой човек.

— Да не ме будалкаш? Казваш, че възнамеряваш да се приближиш до жена ми и да я очистиш, когато е сред тридесет-четиридесет граждани. Пък и тя те познава. Господи, слез на земята. Бил съм на два подобни бала и със сигурност знам, че там се събират стотици хора.

— Да я очистя така е все пак доста вълнуващо, нали?

Сабогал извъртя очи и си помисли: „Ама той със сигурност ще го направи. Пет години съм партньор с този хахо и би трябвало да го познавам добре. Ще го направи. Слава богу, че няма да съм там“.

След три дни Индия Сабогал и брат ѝ Дени щяха да присъстват на бала в Домът на великолепието. Тези балове представляваха някаква комбинация между модно шоу и шествие на красавици. Организираха ги черните кралици^[1]. Те се провеждаха в техните кръгове още от двадесетте години.

Състезателите танцуваха в стил „Вог“, по името на списанието, и демонстрираха модели, проектирани и ушити от самите тях. Харлемските танцьори го бяха измислили като пародия на модния свят на белите, който ги пренебрегваше от години. Балът в Домът на великолепието щеше да се проведе на Хелоуин. „Чудесно — помисли си Дюмас. — Чудесно.“

Кралиците на вечеринките се състезаваха в тези балове като „отбор“. В тази субкултура със свои собствени правила, език и стил братът на Индия, Дени, беше суперзвезда — кралица със сценично име госпожица Флорет. Беше популярен певец и танцьор от гей клубовете и макар да не се познаваше с Дюмас, беше чувал за репутацията му. Индия Сабогал много обичаше брат си, служеше му като мениджър, шофьор и защитник, шиеше дрехите му за бала в Домът на великолепието.

— От сега нататък Индия е мой проблем — отсече Дюмас. — Ти само направи така, че на Хелоуин около теб да има много хора, да кажем от десет вечерта до един през нощта. А сега ми разкажи за бала, особено за гримьорните, където се преобличат кралиците.

— Може би ще ти е необходима покана. Индия държи няколко в апартамента. Раздава ги на роднини и приятели. Когато безценният ѝ Дени изнася представление, тя иска пълна зала. Мръсникът е един нервен малък грездей, който винаги ни изнудва за пари.

— Не ми трябва покана. Няма да вляза през парадния вход.

Хелоуин. В единадесет и двадесет и две в една сравнително мека за това време на годината вечер Дюмас навлезе в района на Първо авеню, в долната част на Ийст Сайд, където се намираше Домът на

великолепието. „Не е от най-хубавите райони в града“ — помисли си той.

Населено с латиноамериканци, китайци и негри, на Първо авеню се развиваше общественото строителство — в един порутен квартал от изоставени квартири, разбити прозорци и изподраскани стени. Обитаваха го няколко стари евреи, оцелели от погромите в Русия и Източна Европа, които сега бяха твърде бедни, за да могат да напуснат квартала. От вандализма и разрушенията на времето улиците внушаваха чувство за опустошение и навяваха страх.

Дюмас носеше черна перука, слънчеви очила и изпокъсано армейско яке, купено от заложна къща на Осмо авеню. На носа си беше залепил лейкопласт, а в устата, между венците и горната устна, бе натъпкал памук. Върху дясното му рамо бе праметната елегантна вечерна рокля от ръчно боядисана коприна. На кръста му бе затъкнат магнум 22 с изпилен сериен номер и със заглушител.

Да очисти Индия Сабогал сред толкова хора беше доста трудна работа, но на него това му харесваше. Колкото повече напрежение, толкова повече се забавляваше. Нарочно поемаше рискове и така сякаш се обновяваше.

Последва група младежи с ярки мохикански прически, кожени маски на лицата, вериги, шипове, гумени дрехи и високи маратонки. Пред него един ориенталец с пола саронг и перлена огърлица пушеше трева. Отляво брадат бял мъж с кринолин се здрависваше с мършав чернокож с минипола и огромен бюст. Дюмас си помисли: „Или съм тръгнал към бала, или марширувам в някакъв извратен, шантав парад“.

Погледна към небето. Пълнолуние. Като не се брои луната, улиците бяха много слабо осветени. Вандалите и наркоманите бяха изпочупили или откраднали повечето улични лампи — както крушките, така и електрическите жици. По тези места биха разсекли котка на две и биха продали двете парчета. За Дюмас обаче полумракът бе добре дошъл. Така щяха да го познаят доста по-трудно.

Като стигна до западното крило на голямата сграда, тълпата спря пред входа на главната зала в приземния етаж. Пред вратата пазеха тридесетгодишен латиноамерикански касапин с камуфлажна униформа и озъбен ротвайлер, вързан за бравата. Върху каишката на кучето бе забодена табела с надпис „Спинът е като балон — едно бодване и си

отиваш“. „Точно това му трябва на света — помисли си Дюмас. — Кучета — обществени активисти.“

Той излезе от тълпата и заобиколи откъм задния край на залата. Мина покрай наркомани и бездомници, свити до решетките на изпочупените прозорци. Балът нямаше да започне до полунощ, но какво зяпаха тези дриплъовци? После от залата се разнесоха звуците на салсата, както и ободрителни възклицания и аплодисменти. Дрогаджиите и приятелчетата им си услаждаха живота, като гледаха състезанието по танци, загряване за главното събитие. За няколко минути мръсният свят около тях преставаше да съществува.

Кралиците приемаха всичко това на сериозно, това бе споделил Луис с Дюмас. Отборът на великолепието, съставен изцяло от латиноамериканци, щеше да се състезава с други латиноамериканци и чернокожи за награди и трофеи. Очакваше се Дени де ла Вега, братът на Индия, да грабне първата награда в най-висшите категории — за най-хубаво лице и за най-добро женско превъплъщение, техният еквивалент на два оскара. Сред почетните съдии бяха известен италиански моден дизайнер, знаменит японски моден фотограф и двама травестити, които пееха с „Буути Систърс“ — рокгрупа от центъра.

Дюмас стоеше зад залата и наблюдаваше три кралици, които слизаха по малка стълба, после изчезнаха в сградата. Триото пушеше трева и весело си тананикаше „Спомените на Лара“.

Той се огледа. Наблизо не се виждаше никой, никой не го наблюдаваше. Извади 22-калибровия изпод якето си и го скри под копринената рокля.

— Да го направим — прошепна си. Почувства се спокоен. Усмивката му беше естествена и спонтанна.

Слезе по малката желязна стълба, водеща към залата. Пред вратата пазеше черен културист с плосък цилиндър и вълнена риза, тесни зелени шорти и бели каубойски ботуши. Покрай него се въртеше кльощава доминиканска кралица с боядисана в оранжево коса и обица на носа. От врата ѝ на тънка златна верижка висеше сгънат остър бръснач.

Покрай тях Дюмас успя да види ниския таван на коридор, пълен с хора, които се движеха напред-назад. Тази вечер състезателите от „Вог“ щяха да използват сградата и офисите ѝ, складовете, пералните

и паровите централи като съблекални. Според Луис щеше да настане пълен хаос. Но именно там щеше да намери Индия.

Дюмас спокойно протегна роклята към културиста и му съобщи:

— За Дени де ла Вега. — 22-калибровият под роклята бе насочен към пъпа на тиквеника. Рефлекс, нищо повече. Ако не успееше да се промъкне, нямаше намерение да очисти тиквеника. Просто щеше да си тръгне и да остави Индия за друг път.

Погледът на доминиканеца бе привлечен от роклята, а културистът, показвайки спокойствието, скрито дотогава зад огледалните му слънчеви очила, тръсна глава към глъчката отвътре — сигнал за Дюмас да влезе. Едрото ченге пристъпи в коридора. Хаосът, който цареше тук, му напомни за пиковите часове в метрото. Помещението бе претъпкано с народ. Някои се бяха облегнали на изподрасканите стени и пиеха евтино вино от пластмасови чаши. Други се глезеха с нерегистрирани химически вещества. Само в този коридор Дюмас можеше да събере толкова дрога, че да напълни поне два пъти полицейското хранилище.

Не му хареса миризмата — вонята на урина, смесена с телесна миризма от състезателите и зрителите. Не му хареса и горещината, резултат от огромната тълпа, струпана в това тясно помещение. Колкото по-скоро успееше да премахне Индия Сабогал, толкова по-скоро щеше се измъкне и да захвърли якето си. Перуката, под която започна да го сърби, също представляваше проблем. Според указанията, залепени с тиксо на вратата, съблекалнята за Отбора на великолепието се намираше отдясно, в пералнята. Дюмас тръгна в тази посока, свободната му ръка внимателно придържаше роклята, защото някой можеше да я грабне и да се изпари. По тези места можеха да ти откраднат зъбите от устата, а после да се върнат за венците.

Както се очакваше, пералнята бе претъпкана с хора. Кралиците си оправяха дрехите под звуците на салса, носещи се от два мощни високоговорителя. Музиката бе толкова силна, че можеше да ти скъса нервите. На Дюмас му бяха необходими няколко минути, за да стигне от коридора до помещението, застана край входа и се огледа за Индия Сабогал.

Усмихна се. Забеляза я пред шкафа за метли, който тя използваше като временен гардероб. Тази вечер закръглената, едрогърда Индия носеше яркорозов джемпър, черни сатенени

обувчици и изкуствен кок. Дюмас наблюдаваше как пръстът ѝ нагласява синя копринена рокля без ръкави върху тялото на най-красивата кралица, която бе виждал някога. Това трябваше да е Дени и ако е така, каква апетитна, малка мръвка си беше той. Гъвкав, с кестенява опашчица, Дени де ла Вега имаше слаби ръце и привлекателни цици, резултат от хормонални инжекции и силикон. Усети, че се възбужда.

Поне двама души в пералнята можеха да го разпознаят. Едната беше Индия Сабогал. Другият бе млад русоляв маджарин, който работеше като барман в един гей бар на Джейн стрийт.

Русолявият бе един от любовниците му, връзка, която приключи преди шест месеца, когато ревнивият Дюмас счупи и двете ръце на хлапето. В другия край на пералнята русолявият се държеше за ръчичка с млад латиноамериканец със зелен тюрбан и рокля на сиви гънки. И те като всички останали в стаята не обръщаха внимание на Дюмас.

Индия Сабогал бе застанала с гръб към Дюмас, докато той разбутваше тълпата, за да се добере до нея. Да се промъкне през тази сбирщина не беше лесна работа. В един момент роклята едва не се свлече от ръката му, когато се закачи за кожения колан на някакъв тип.

Почти стигна до Индия, когато тя размаха ръце, побесня и изчезна. Той си помисли: „Върни се, глупава кучко“. Един от двамата ѝ помощници посочи към подгъва на Дени. Очевидно това беше проблемът.

Междувременно Дени се чувстваше в свои води. Протегна ръка над главата си и огледа имитацията на диамантена гривна върху дългата си синя вечерна ръкавица. Все още се наслаждаваше на фалшивите си бижута, когато Индия влезе в най-близкия шкаф. Очевидно търсеше нещо. Двамата латиноамериканци си изсъскаха нещо на испански и се захванаха с подгъва на роклята. Дюмас се усмихна. Бе дошло време да продупчи билета на голямата сестричка.

Промуши се напред и мина съвсем близо до Дени. Още четири стъпки и стигна до шкафа. Индия Сабогал бе коленичила пред него. Ровеше припряно в един куфар, пълен с парцали. Най-напред псуваше на испански, но в един момент превключи на английски.

Дюмас се огледа. Никой не го наблюдаваше. Време бе да се заеме за работа.

Задържа 22-калибровия под роклята, притисна го във фалшивия кок на Индия и стреля два пъти. Тя падна напред, строполи се върху куфара, едрото ѝ тяло се превеи и половината остана извън шкафа. Една месеста ръка без бижута преобърна зелени кожени обувки с високи токчета.

Дюмас хвърли роклята върху трупа на Индия и мушна пистолета под якето си. Още едно убийство, свързано с наркотиците в града на удоволствията. В крайна сметка жертвата смъркаше кокаин.

Той се обърна и спокойно си проправи път през шумната тълпа. Не бързаше и се чувстваше прекрасно. *Чиста работа, и то в стая, пълна с хора, които гледаха, без да разберат какво става. Щеше да се измъкне сух.* Би рискувал живота си всеки ден заради такова изживяване.

Излезе на улицата и се скри в първия вход. Там си свали якето. След като се увери, че джобовите са празни, свали перуката, топчетата памук и слънчевите очила и ги натъпка в якето. После щеше да разглоби пистолета и да хвърли частите и заглушителя в канала.

Подсвирквайки си „Спомените на Лара“, излезе от квартала и си помисли, че може би тази вечер Дени ще има нужда от нечие рамо, на което да си поплаче. Дюмас винаги можеше да намери хлапето и да го утеши.

Една пресечка по-нататък, на Второ авеню, остави якето върху препълнена кофа за боклук. След пет минути якето щеше да стане собственост на някой надрусан или пиян негодник. Да го наречем малко изкупление заради това, че бе очистил Индия Сабогал. Между другото Дюмас огладня.

Тръгна към центъра, към Ийст Хюстън стрийт и към китайския ресторант в Манхатън. Не беше много умно да се мотае тук през нощта, но имаше желание да върви пеш. Като се изключат случайните просяци и наркомани, улиците бяха пуси. Страхуваше ли се Дюмас да не го нападнат? Всеки, който искаше да опита, можеше да му излезе насреща и да приеме най-добрия му изстрел.

Насочи се към Ийст Хюстън и се зачуди дали да не глоби Луис заради това, че го е освободил от Индия. Да не беше той и голямата му уста, нямаше да си имат никакви неприятности с жената. Защо Луис да не компенсира партньора си за услугата? Дюмас все още обмисляше идеята, когато видя какво става пред него.

Неприятност. Последното нещо, от което се нуждаеше, докато се опитваше да изчезне от квартала на убийството.

Едрото ченге отстъпи вляво и остана неподвижно, сякаш се със сенките. Присви очи и тръгна право напред. В края на пресечката четирима млади латиноамериканци излязоха от разбит син форд, паркиран наполовина върху тротоара, наполовина върху улицата. Рамо до рамо те изчакаха двама мъже и една жена, които пресичаха улицата и се насочваха към тях.

Дюмас си помисли: „Какво, по дяволите, да правя сега?“. Латиноамериканците щяха да сторят нещо ужасно на тези трима граждани. Единият латиноамериканец държеше верига, другият имаше нещо като нож или отвертка. Третият пък бе праметнал през рамото си мачете, все едно че беше пушка.

Забравили всяка опасност, добре облечените минувачи бяха погълнати от разговора си, вървяха си и не се притесняваха. Единият беше нисък бял мъж с гъста сива коса и сив костюм. Дюмас предположи, че костюмът му струва едно малко състояние. До него вървеше висока руса жена с пола от туид, син блейзър и ботуши. Третият бе дребен азиатец с изящни ръце и очила с рогови рамки. Тримата идиоти, които си просят боя, помисли си ченгето.

Продължи по покрития с боклуци тротоар, покрай магазините, мръсни и необитаеми зад ръждясалите си метални врати, покрай кирлив, полугол чернокож, легнал под уличния стълб. Богаташите на посещение в бордеите, помисли си Дюмас. Слезли са тук, за да гледат някоя експериментална пиеса, да присъстват на откриването на някоя изложба или да вечерят в някой дискретен ресторант извън утъпканите им пътеки.

Може би също като него и те бяха чели „Огънят на суетата“ и сега искаха да видят с очите си как живеят низшите класи в Ню Йорк. Можеше просто да поклати глава и да се учуди на високомерието, довело надутите пуяци по тези места. И то посред нощ.

Първата му реакция бе да се върне, да остави грабежа да си върви като по вода. На кого му пука, ако тези уважавани, високопоставени типове бъдат наранени.

Ако реши да се прави на ченге, после ще трябва да обяснява на началниците си защо се е намирал точно на това място и точно по това време. „Детектив, бихте ли ни казали как стана така, че се оказахте в

долната част на Ийст Сайд през нощта, когато съпругата на партньора ви била убита на вечеринката?“

Нека тези смотаняци си го отнесат. Следващия път ще си помислят два пъти, преди да решат да се мотаят из бордеите след мръкване. Ако оживеят, разбира се.

Но даже докато обмисляше следващия си ход, Дюмас усети, че продължава по уличката и приближава към мъжете, които изчакваха жертвите си под уличната лампа на ъгъла. Подобни ситуации събуждаха у него лоши спомени, всичките свързани с тормоза, който бе изтърпял като дете. Всеки път като пердашеше някой тъпанар, той всъщност сравняваше със земята баща си или чичо си. Ето защо стана ченге. Ето защо никога не престана да мрази онези двама старци в Бронкс, които превърнаха живота му в ад.

Продължи да върви близо до сградите, криеше се в сенките им, прескачаше празни бутилки от уиски и бирени кутии и се опитваше да не стъпва по ампулите, изхвърлени от наркоманите. Когато приближи латиноамериканците, извади своя „Смит & Уесън“ от кобура и го прехвърли в лявата си ръка.

После бръкна в задния си джоб и извади палка — с нея със сигурност можеше да натроши нечий кокали или да пребие някого до смърт. „Червеното перде“, подлудяващият гняв, който никога не го напускаше, направо го накара да се разтрепери.

Убийството на Индия Сабогал го забавляваше. Не изпитваше омраза към жената. Тя трябваше да изчезне, той го направи и толкоз. Но това малко упражнение с четиримата латиноамериканци бе нещо по-различно. Да го наречем лично. Като гледаше как въшливите пияници налитат върху гражданите, той си спомняше, че някога също е бил жертва. Ето защо не можеше и да си помисли за отстъпление.

С ръце зад гърба той пристъпи в осветеното петно. От устата му потече слюнка. Студените му очи не премигваха. Червеното перде направо го бе докарало до лудост. Яростта му познаваше само желанието за разрушение.

Като цяла глутница вълци самотният Дюмас се приготви за битка, но той не искаше пари; искаше да изпита силата си. Високата руса жена бе мишена на трътлест, тъмнокож доминиканец, който използва върха на своето мачете, за да си поиграе с перлената огърлица на врата ѝ. Вцепенена от страх, тя се опита да запази самообладание.

Говорейки с британски акцент, тя се опита да изрази спокойствието, което отдавна я бе напуснало.

— Вземете каквото искате — каза, — но моля ви, не ни наранявайте.

Трътлестият доминиканец погали гърдите ѝ с опакото на ръката си. Тя се дръпна, а той се ухили.

— А може би искам нещо друго. Може да те кача на покрива. Ще вземем малко вино, малко дрога. Ще се забавляваме цяла нощ. Ще бъда добър с теб. Ама наистина добър.

Ужасената жена затвори очи и поклати глава.

Двамата доминиканци се захванаха да претърсват двамата мъже, а четвъртият бандит с велосипедна верига, намотана около китката му, усети, че зад него приближава някой. Обърна се, Дюмас го цапна с палката в ключицата и той изкрещя и се строполи на тротоара.

Стройният, тъмнокож хлапак, който проучваше съдържанието на портфейлите на жертвите, изобщо не успя да се обърне. Дюмас приближи отзад и го удари по десния лакът. Хлапето изписка, хвърли портфейла и стисна счупената си ръка. Секунди по-късно залитна напред, спъна се в бордюра и падна на колене в канала.

Хлапето с мачетето се изненада. Погледна прострениите си приятелчета, обърна се към Дюмас, огледа го секунда-две и извика:

— Ти да не си се побъркал бе? Ще ти подпаля задника, човече. Ще ти подпаля задника — извика и направи две крачки към ченгето.

Замръзна на място, когато лявата ръка на Дюмас се появи и насочи към лицето му „Смит & Уесън“. Латиноамериканецът се превърна в дебела, задъхана статуя. Но хвана още по-здравомачетето.

— Искаш ли да го пуснеш? — любезно го попита Дюмас.

С пламнали от омраза очи доминиканецът се поколеба. Ченгето изчака с насочен пистолет. Най-накрая латиноамериканецът разпери пръсти и мачетето издрънча върху тротоара. Дюмас бързо завъртя пистолета, за да покрие и четвъртия бандит, кривоглед дребен наркоман с изгнили зъби. Тук нямаше за какво да се притеснява, защото на този хич не му стискаше. Застанал между двамата мъже, той даже не се помръдна. Или се беше уплашил, или имаше пълно доверие на всезнайкото с мачетето.

След като червеното перде се вдигна, уравновесеният Дюмас заповяда спокойно на дребния наркоман:

— Обърни се и заеми позиция.

Дървената глава се подчини, обърна се към светлината, разкрачи се и опря ръце в металния стълб.

Онзи с мачетето обаче още се държеше.

— Мирише ми на лайна — извика той. — Наоколо трябва да има някое ченге. Вонящо ченге. — Изплю се и без малко да улучи лявата обувка на Дюмас. — Ще се сгорещя и ти е спукана работата. Със сигурност на ченгеджийския ти задник вече му е спукана работата.

Дюмас се усмихна и каза:

— Има си време и място за смешки, Чико. — Ритна го по топките. Латиноамериканецът се преви и се задъха от болка. Дюмас въздъхна и върна пистолета си в кобура. После като че ли размисли и цапардоса доминиканеца с палката. Той се строполи на земята в безсъзнание.

Дюмас погледна към жертвите и си помисли: „Да ги чуем сега. Полицейска бруталност, нарушаване на гражданските права, расизъм спрямо етническите малцинства и всичките тези глупости“. Изненада. Нито дума от страна на триото. Никакво възмущение след това жестоко отношение към нашите латиноамерикански братя.

Русата жена всъщност кимна одобрително. Азиатецът — японец — погледна Дюмас с жив интерес. Устните му се навлажниха. От японеца се излъчваше някаква особена сексуалност, която временно обезсили едрото ченге. Интересна компания.

Претърси наркомана. Малкият имаше наострена отвертка, затъкната в колана му, и толкова с оръжията. Дюмас намери и евтин пластмасов портфейл с банкнота от един долар, два билета за метрото, няколко монети и един презерватив. Извади и три ампули дрога, стъпка ги с пета, а на копеленцето му се премрежиха очите.

Сега идваше най-тежкото. Трябваше да запази в тайна тази малка схватка, за да не го свържат с убийството на Индия Сабогал.

Все още разтреперан, дребният японец, който имаше голяма глава и сънливи очи, излезе напред в ролята на говорител. Хвана дясната ръка на Дюмас и каза:

— Вие ни спасихте живота. Не мога да ви кажа колко сме ви благодарни. — Ръцете му бяха изключително меки. Той нито за миг не свали очи от лицето на Дюмас.

Англичанката, не чак толкова млада колкото изглеждаше отдалеч, каза:

— Страх ме е да си помисля какво щеше да стане, ако не бяхте се появили. Аз съм Роуина Оленбитъл. Мили боже, още треперя. Никога не съм преживявала подобно нещо. Вие бяхте великолепен.

Дюмас запали цигара. Така се опита да скрие раздразнението си от тези хора, които с глупостта си застрашаваха оцеляването му. Обаче много му хареса да слуша Роуина еди-коя си. Тя имаше красив британски акцент, от най-висшата класа, нещо, което той бе чувал само по телевизията и по филмите. Ако му кажеше, че е трета братовчедка на английската кралица, щеше да ѝ повярва.

Мъжът със сивата коса и сивия костюм като че ли бе най-уплашен от тримата. Изтри потта от челото си с червена копринена кърпичка, прошепна си нещо на френски, сякаш не бе убеден, че най-лошото вече е отминало. Дюмас не хареса усмивката на този тип. Твърде широка. Широко се усмихват страхливите хора, а те са слаби и не може да им се вярва.

Сивокосият протегна ръка и се представи:

— Жан-Лу Никола. Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви. Толкова сме ви благодарни, мосю, толкова сме ви благодарни.

— Не ви е мястото тук — обясни им Дюмас. — Сами си търсехте белята.

Широката, нервна усмивка на французина сякаш се разтегна още повече.

— А, мосю, щяхме да ходим до Първо авеню на шоуто с маски. Оуі, шоуто с маски. Вечеряхме в едно ресторантче през няколко преки. Мисля да го купя. Нали разбирате, аз съм в ресторантьорския бизнес. След това си помислих, че можем да повървим пеш. Не е чак толкова далеч. Мислех, че няма нищо страшно да извървим това кратко разстояние.

Дюмас го поправи:

— Грешно сте си помислили. — Защо тези клоуни просто не си тръгнат? Защо не го оставят да си гледа живота?

Обмисляше следващия си ход, когато забеляза нещо странно, ако не и съвсем необикновено. Тримата се спогледаха като хора, които очевидно се опитват да скрият нещо. Той бе работил достатъчно дълго

като ченге, за да разбере, че са извънредно предпазливи. Тези тримата изведнъж развиха хронично заекване. *Какво прикриваха?*

Сънливият японец погледна към Дюмас, който най-сетне го разбра що за птица е. Копелето беше гей и гледаше готиния задник на Дюмас, който определено го възбуждаше. Той не се изненада. Японецът предпазливо го попита:

— Прав ли съм, като предполагам, че сте полицай?

Дюмас си помисли: Време е да си поиграем на „Хайде да сключим сделка“. Усети момента, когато тримата се спогледаха и се разбраха без думи. Поради някаква причина тези граждани не искаха в живота им да се намесват ченгетата.

Той се усмихна.

— Полицейски служител съм, да. Вие искате ли да повдигнете обвинения срещу тази група?

Тримата пак се спогледаха. Дюмас едва се сдържа да не се разсмее с пълен глас. След малко се обади японецът:

— Не е необходимо да се занимаваме с това. Благодарение на вас никой от нас не е наранен. И щом е така, предпочитаме да не отправяме обвинения.

Дюмас пусна цигарата си на паважа и я настъпи.

— Както кажете.

Японецът посочи към доминиканците.

— Ами те?

Ченгето се усмихна.

— Струва ми се, че те са потънали в дълбок размисъл и трябва да ги оставим насаме.

Англичанката отметна глава назад и се засмя предизвикателно.

— Чудесно. Чудесно, мамка му. Този мъж ми харесва. — Тя хвърли поглед към мачетето в краката си и каза: — Не можем ли да се махаме от тук? В момента съм изгубила всякакъв интерес към шибаната вечеринка. Хич не ми се ще да гледам някой мъж да ми се мята насам-натам с гащичките на баба си. Бих си пийнала силен джинс с тоник.

Усмихна се и вдигна ръката на Дюмас.

— А вие, сър рицар или Клинт Истууд, или който и да сте, ще се присъедините към мен.

Французинът погледна към японеца, готов да го последва.

— Може би трябва да забравим за шоуто — отсече японецът. Пресегна се и докосна ръката на Дюмас. — Моля ви, простете ми, че не се представих — извини се той. — Аз съм Кен Йокои. Доктор Кен Йокои.

Декември, Уошингтън Скуеър

Дюмас влезе в голямата спалня в къщата на Кен Йокои тъкмо навреме, за да види как дебелият четиридесетгодишна ямайка — медицинската сестра, с два златни предни зъба включва Йокои на системи. Силно концентрирана хранителна формула, интравенозният разтвор подхранваше пациенти със СПИН, които не можеха да се хранят.

Прикован към леглото и оплешивял от химиотерапията, мършавият японец живееше, свързан с кислородни най-различни животоподдържащи тръби. Тъй като сега беше безсилен и отслабнал, той допускаше до себе си само Дюмас. Като психиатър контролираше всичко в живота си и в живота на пациентите си. Болестта обаче бе нещо, което не можеше да контролира.

Когато сестрата излезе и ги остави сами, Дюмас го целуна по челото и го потупа по бузата.

— Да ти донеса ли нещо, скъпи?

Йокои поклати бавно глава и прошепна с дрезгав глас:

— Къде е Оскар?

— В задния двор с ментовите си кучешки бисквитки. Мисля, че е най-големият трикрак лакомник на света.

— Роуина?

Дюмас взе ръката му.

— Тя пристига от Лондон утре вечер. Ще я взема от летище „Кенеди“, после ще отидем направо в къщата в Астория. Търгът започва веднага щом тя пристигне. Снощи проверих робите. Готови са както винаги. Както обикновено усилих охраната на къщата, докато всичко приключи.

— Ами нашият приятел Парк Сонг?

— Смехурко ще пристигне утре. Или вдругиден. Нали го знаеш. Мисли се за много хитър. Казва ти кога ще пристигне, после променя часа в последната минута, за да те извади от равновесие. Обаче ще се

появи. Много се е наострил за онази малка блондинка, която сме му запазили. Пък и трябва да продаде доста фалшиви парички, за да издължи тридесетте милиона долара на полковник Йангсам. Роуина получи последния ми доклад за купувачите, с които Сонг възнамерява да се срещне тук. Сигурно вече му го е предала. Тъй като не се е чуло нищо, предполагам, че всичко е наред и той пътува насам.

Болният си пое дълбоко дъх и каза:

— Той е много странен човек. Не обича жените. Стига му само да ги чука и после да ги убие.

— Говориш като феминист.

— А пък ти си се оклюмал като амеба.

Хванати за ръце и двамата се разсмяха. След няколко секунди мълчание Йокои попита за клиентите, поканени да присъстват на секс търга на Роуина Дартигю.

Дюмас поклати глава.

— Удивително е колко навити са за това нещо. Снощи говорих с двама. Нямаат търпение. Единият е Остерос, колумбийският банкер, който направо се е побъркал по червенокоси девойчета с малки цици. Говорих и с онзи шведски пилот, за когото ти каза, че приличал на Кърк Дъглас. Още си пада по дванадесетгодишни чернокожи момченца. — Той се ухили. — Предполагам, че си пада по всякакви. Като стана дума, Роуина ми каза, че нашият приятел Смехурко нямал търпение да стовари лапи върху Тауни да Силва.

Йокои се съсредоточи. Най-накрая се сети за нещо.

— Тауни. Тауни. Тя не беше ли моя пациентка? Толкова ми е трудно да си спомня. Толкова трудно.

Разстроеният Дюмас целуна ръката му и си помисли, че нищо не може да те подготви за гледката на любим човек, който умира от СПИН. Нито религията, нито дългогодишната полицейска служба, нито философията, в която си смятал, че вярваш. Нищо не може да те подготви за това. Страданието те дърпа надолу, кара те да мислиш и накрая болката става безгранична. Твоята и неговата. От години не се беше чувствал толкова безсилен, толкова неадекватен.

Имаше дни, когато умът на Кен беше остър както винаги. В други дни обаче ставаше очевидно, че болестта все по-силно засяга мозъка му. Дюмас разбираше защо Кен си помисли, че е лекувал Тауни да Силва. Именно той беше човекът, който избираше сексуалните роби

измежду по-нестабилните и привлекателните си пациенти, а Роуина Дартигю после ги продаваше. Разбира се, тя също си избираше някои чрез своята фондация „Лесли“. От време на време Жан-Лу също намираще по някоя робиня от редовните посетители на ресторанта си в Ийст Сайд или от суинг клубовете в Манхатън, както и от оргиите, които рядко пропускаше. Но именно Кен обработваше мозъците на робите, убеждавайки ги да признаят, че са съвсем послушни, да признаят, че са сексуални животни, родени да се подчиняват на господарите си.

Роуина Дартигю плащаше за терапията, за издръжката на робите и за къщата в Астория, Куинс, където те бяха затваряни, преди да се появят на търга. С изключение на някоя случайна продажба на доверен клиент в Лондон, търговете се провеждаха извън Англия.

Роуина осигуряваше клиенти от цял свят чрез прането на пари, което вършеше през фондацията „Лесли“. Както Кен бе споделил с Дюмас, тази жена умееше да се възползва от нуждите на хората, независимо какви са те.

Чрез детективската си агенция Дюмас проверяваше робите, за да се увери, че нямат роднини или приятели, които биха могли да създадат проблеми. Агенцията му осигуряваше охраната за къщата в Куинс. Но според него най-важният в цялата операция беше Кен.

Все по-често стиснатата Роуина псуваше, че трябва да дава на психиатъра такива големи суми. Но бе принудена да признае, че без уважавания доктор Йокои всички те щяха да носят парцали и да ядат най-евтините мръвки.

До преди месец, когато се появиха дихателни проблеми, Кен обработваше послушниците от леглото си, скриваше отвратителния си външен вид зад черна сатенена роба, ръкавици и черна кожена маска върху язвите на лицето си.

Дюмас се наведе над болния и му прошепна:

— Тауни не е пациентка, скъпи. Тя е хлапето, което ми показва Никола, онова дете ходело в ресторанта с майка си.

Йокои затвори очи.

— Сега си спомням. Ти я доведе при мен. Прекрасно дете. Трябва да ощастливи Парк Сонг, макар той да не си пада по дългите връзки.

— Прав си — съгласи се приятелят му.

Тауни да Силва щеше да умре само защото Никола бе купил ресторанта в центъра. Същият, който оглеждаше през нощта, когато Дюмас му спаси задника от пердах. За да купи имота, Никола бе заел сто и петдесет хиляди долара от Йокои при десет процента лихва — добра сделка, като се има предвид официалният лихвен процент.

Но тъй като французинът не може да задържи главния си готвач, ресторантът пусна кепенците три месеца след откриването. Тогава Никола като че ли не обръщаше внимание на дълга си към Йокои. Дюмас не се изненада. По молба на Йокои, за съжаление след като беше дал заема, Дюмас прекара жабаря през компютъра.

Научи, че Никола, който бе някакъв сексманиак, държал ресторанти в Ница, Танжер и Сайгон. Между другото се занимавал и с търговия с оръжие, сводничество и фалшификаторство. Късметът, политическите връзки и навременното изчезване на свидетелите до този момент спасявали задника на разгонения французин.

Именно той свърза Роуина и Кен. Никола и Кен се бяха запознали в един манхатънски сексклуб, на някаква нощна оргия. Французинът перял пари във фондацията „Лесли“ на госпожа Дартигю. За такъв човек да не върне дълга си бе все едно да се почеше по носа.

След като се зарази със СПИН, парите станаха жизненоважни за Кен. Дюмас използва всичките си финансови възможности, после поиска от французина да си върне дълга. Той върна петдесет хиляди долара и се оплака, че обеднял като църковна мишка. Правел ремонт на кухнята в ресторанта си на Източна шейсет и четвърта. Имал и данъчни проблеми, а пък профсъюзите превърнали живота му в ад. Просто му трябвало малко време, за да върне останалите пари.

Детективът заподозря, че Никола се бави нарочно и очаква, че смъртта на Кен ще му изчисти дълга. Французинът бе пресметлив малък грездей, който неведнъж бе губил и ризата от гърба си, опитвайки се да направи твърде много, без да знае кога да спре. Имаше грях и за това, че няколко пъти се беше възползвал от лошия късмет на другите. Дюмас го освободи от заблуждението, че не трябва да връща парите на Кен Йокои.

През седмицата преди Деня на благодарността едрото ченге ненадейно се появи в апартамента на французина на Сентръл Парк Саут и му занесе онова, което той наричаше „последно

предупреждение“. В края на диалога им разхълцаният Никола, свел поглед към острието на швейцарския нож, притиснат о топките му, се закле да доизплати дълга си в рамките на една седмица.

Ето защо на следващия ден, в неделя, той покани Дюмас в ресторант „Бугивал“, настани го на три маси от прекрасно момиче, което се хранеше заедно с майка си и слаба, червенокоса жена. Никола му посочи момичето и каза:

— Казва се Тауни да Силва и мисля, че покрай нея можем да забогатеем и двамата. Обади се на Роуина и разбери какво мисли тя по въпроса. — Ръцете на французина трепереха толкова силно, че с мъка успя да си запали цигарата.

Дюмас я огледа още няколко секунди и после се върна към своето quiche Lorraine^[2].

Двадесет минути по-късно в трансатлантически телефонен разговор от офиса на ресторанта той описа Тауни на Роуина Дартигю. Добра работа, каза англичанката. Страхът от СПИН бе повишил търсенето на млади сексуални партньорки сред някои благоразумни възрастни хора. Те смятаха, че е по-малко вероятно децата да са заразени с ужасната болест.

Дюмас постави условията си на Роуина:

— Този път искам по-голям дял. — Таксата му за проверка на момичето и премията след приближаващия търг нямаше да бъдат достатъчни за лечението на Кен, което му излизаше доста скъпо. Беше възможно малката госпожица Тауни да им донесе поне четвърт милион долара.

Той искаше половината и отсече, че няма да се пазари. Роуина нямаше избор и отстъпи. Мразеше да дели парите си с някого, но една разумна жена трябва да знае с кого си има работа. В случая с Дюмас тя търгуваше с човек, чиято любов не знаеше граници. По-добре да уредят финансовите въпроси с малката Тауни, отколкото да си спечели един враг, задето е отказала да помогне на болния.

Кен Йокони погледна към Дюмас и каза:

— Това е първият търг, който ще пропусна откакто се запознах с Роуина. Разчитам да ми донесеш най-пресните клюки. Какво има? Изглеждаш съвсем скапан. Което означава, че си се замислил за нещо. Какво е то?

— Мани Декър — отвърна той. — Този човек все повече се приближава до нас, а на мен това не ми харесва. Търси Тауни и тя го води право до прага ми. Мислех, че като очистя родителите й, ще го задържа настрана от мен и от Ръсел Форт. Да, ама снощи ходил в ресторанта на Жан-Лу и се срещнал с онази приятелка на майката на Тауни, а после проследил Ким Шин и Жан-Лу, които сладко си приказвали в задната стаичка. — Едрото ченге въздъхна. — Декър и бодигардът на Шин се сбили. Детективът не само му сритал задника, ами разплакал майката и на Шин. И тъй като Шин има дипломатически паспорт, това привлякло вниманието на полицията, на корейската мисия и на американското правителство.

Йокои сви вежди.

— Е, и какъв е проблемът?

— Проблемът е, че Ръсел Форт осигурява хартията на Парк Сонг, а после я дава на мен и на Жан-Лу. Ние пък я носим на Ким Шин в мисията на Република Корея и той я дава на Сонг. Да предположим, че Декър се запита какво свързва Жан-Лу и Шин. Да предположим, че по някакъв начин свърже французина с мен. Тая каша в ресторанта снощи нямаше да се забърка, ако Декър не бе по следите на малката госпожица Тауни, както я нарича Роуина.

— Форт още ли е във Вашингтон? — попита Йокои.

— Трябва да е тръгнал насам с допълнителната хартия, за която ни помоли Сонг. Ким Шин псуваше, че не сме я доставили достатъчно бързо. Мисля, че полковник Йангсам здраво е подпалил задника на Смехурко. Жан-Лу се опитваше да успокои Ким Шин, когато се появи Декър. Сигурно и аз щях да бъда там, ако не се налагаше да отида до Астория и да подготвя нещата за пристигането на Роуина. — Дюмас вдигна два пръста. — Вторият ми проблем с Декър. Преди няколко дни той се появява в АБН и взема докладите на онези двете ченгета под прикритие, дето ги очистиха наркодилърите. Взех по петдесет хиляди на парче, за да им ги посоча. Не съжалявам, скъпи. Парите ни трябваха и толкоз. Както и да е, чудя се колко му трябва на Декър да научи, че мацката на Форт Сюзан Скадър е предала ченгетата.

Йокои се усмихна.

— Този Декър, той е като настинка през лятото. Просто не можеш да се отървеш от него.

— Знам всичко за Декър. Няма да те остави на мира и ще го прави толкова гладко, че ако ти каже да идеш в ада, наистина ще ти се прииска да тръгнеш начаса. И какво ще стане, като научи, че Жан-Лу познава Ким Шин и Смехурко още от Сайгон. Какво ще стане, ако притисне жабаря и той ме издаде. Между другото в Сайгон Декър се е сблъскал здравата с Ким Шин и с Парк Сонг.

Кен бавно вдигна показалеца си.

— Ти или някой от психопатите, които работят за теб, да сте пусkali Декър през компютъра?

Дюмас кимна.

— Човекът е абсолютно чист. Или може би трябва да кажа, че още не е хванат в някаква мръсотия. Много си пада по бойните изкуства. Сигурно е добър. Едно нещо — преди няколко години напуска ченгетата и започва работа в частна охранителна фирма. После, след като двама типа от компанията биват очистени мистериозно, той напуска и се връща при ченгетата.

Японецът затвори очи и попита:

— И какво заключение си вадиш от това?

— Имаше някакви приказки за отмъщение, за това, че Декър отишъл да работи в компанията само за да спипа онези двамата. Изобщо не го обвиниха. И до днес никой не знае кой е оправил онези духачи.

— Мислиш, че той ги е убил?

— Човекът си е доста темпераментен.

Йокои се усмихна и отвори очи.

— Не ме разсмивай. Системата се разхлабва. — Сложи пръст върху устните си и помоли за тишина.

Мислеше. Дюмас го изчака.

Накрая приятелят му го посъветва:

— Не убивай Декър. Още не. Не и докато не ти кажа.

— Добре.

Йокои вдигна показалец.

— Провери хората, които му помагат. Разбери с кого е свързан. Жена, гадже, партньор. Там му е слабото място.

— Разбирам.

— Принуди го да се защитава на няколко фронта. Ако постъпиш твърде безразсъдно и тръгнеш директно след него, рискуваш да се

погубиш. Знам, че не ти пука от това, но заради мен, моля те, остави това като последен изход. Заеми такава позиция, че да можеш да го изненадаш. Едно е да помогнеш на колумбийците да убият ченгетата. Съвсем друго е ти да убиеш Декър, освен ако това не се превърне, разбира се, във въпрос на живот и смърт. Тогава ще направиш каквото трябва. Междувременно искам добре да го прецениш, не само да реагираш на действията му.

— Ти поръчваш питиетата, скъпи.

— Декър си има проблеми. Пребива корейски дипломат, забрави ли? Това ще доведе до негативни реакции от страна на две правителства — нашето и тяхното. Това ще донесе нови проблеми на сержант Декър. Проблеми, свързани с хитрости, тактика и дипломация.

Йокои се закашля и млъкна. Дюмас погледна към вратата и към сестрата. Японецът го спря:

— Недей. Всичко е наред. Тези малки играчки ме поддържат жив. Обичам ги. Що се отнася до Декър, най-очевидната му слабост като че ли е чувството за вина. Въз основа на това, че си подслушвал телефона на Да Силва, бих казал, че той се чувства виновен, задето не се е оженил за майката на Тауни. Ето защо иска да намери момичето и убиеца на родителите му.

Дюмас започна да се оправдава:

— Трябваше да го направя, скъпи. Имах един човек, който подслушваше, и когато го освободих, прослушах всичко и ги чух да разправят на Декър за някакъв чернокож тип, който следял съпруга. Щяха да разпознаят Форт и онзи кучи син щеше да ме издаде.

— Не те обвинявам, миличко. Направил си каквото трябва. Нито за миг не се съмнявай. Но сега нека си поговорим за Декър. Вина. Това го ръководи. Остави го жив, поне засега. Но не забравяй какво ти казах за помагачите му. Подготви се да ги използваш срещу него. Да му дадеш възможност да изпита още вина. Направи си план как да си поиграеш с мозъка на човека.

Дюмас потупа ръката на Йокои.

— Ти ме посъветва кога да напусна полицията. Каза ми да си открия собствена агенция, и то само с ченгета мошеници. Страхотна идея. За мен работят осем професионалисти, които ще разплачат майката на всекиго, ако им кажа да го направят. Това включва и

убийство. Благодарение на теб дискотеката тръгна, ти ме свърза с хората, които ми продадоха бара на Банк стрийт и пак ти ме въведе в игрите на Роуина.

Той наведе глава, замисли се, после погледна към японеца.

— Трябва да знам, скъпи. Ръсел Форт или Жан-Лу. Кой може да ми навреди най-много?

— Форт. Декър вече души около гаджето му. От там най-напред трябва да пуснеш малко кръвчица.

— Ами Жан-Лу?

— Ти как го виждаш? Той е дресиран. Арестуван е и по-рано. Трябва да си затваря устата, да остави адвоката да говори, после да излезе под гаранция и да изчезне от страната. Знае какво можете да му направите вие със Смехурко. Ако това не го накара да мълчи, нищо друго не може. Все пак никога не можеш да си сигурен за такива неща. — Спря да си поеме дъх. — Форт и Сюзан Скадър. Предлагам ти да запушиш тези дупки, преди да е станало късно. Досега Скадър знае, че си я използвал да очистиш две ченгета под прикритие. Знае, че Декър е поел по горещата следа на убийците. Знаем, че здравата си уплашил Форт, но може да се окаже, че Скадър си има скрупули или пък се страхува за своята безопасност. Отсега приеми, че ще откаже да издава други ченгета. — Йокои отново спря за малко. — Хазартът на Форт винаги ще бъде основната му слабост. Никой комарджия не знае кога да се откаже. Не искат да се откажат, защото без хазарта животът е скучен, а кой иска да му е скучно. Както вече си забелязал, жалките опити на Форт да измъкне пари от семейство Да Силва доведоха Декър само на крачка от теб и Тауни. Можеш да плашиш Форт, докато всичко върви по вода, но заради хазарта никога няма да си в състояние да му се довериш. Или на малката му приятелка. Форт и Скадър могат да те провалят.

Дюмас въздъхна.

— Ако Форт не ми трябваше, за да ми доставя хартията на Смехурко, сериозно щях да се замисля как да го пратя към онази голяма диня на небето.

— Защо не вземеш да си уговориш доставките с неговия източник? Както се казва — елиминирай посредника.

Дюмас се усмихна.

— И защо досега не съм се сетил за това?

Тъкмо се канеше да каже още нещо, когато забеляза, че помътнелите очи на Кен се насочват към вратата. Не си даде труд да се обръща. Сестрата си вършеше работата както трябва. Беше отпуснала на Дюмас двадесет минути. След това щеше да се върне и отново да се захване с работата си. Беше по-добре да не ѝ се пречка.

Йокои се усмихна.

— Мисля, че мустаците ѝ са по-гъсти от твоите.

Той отвърна на усмивката му и прошепна:

— Ще се върна след малко. Ще отида да нагледам Тауни.

— Нали знаеш как да се оправяш с нея?

Без да обръща внимание на язвите по лицето на японеца, Дюмас го целуна.

— Имах най-добрия учител.

След четири минути и половина Дюмас, понесъл старото си дипломатическо куфарче, излезе от малкия частен асансьор и влезе в топлото мазе на Кен Йокои. След като запали лампите, провери вратата към малката изба, дръпна бравата и огледа ключалката, която сам бе поставил.

Никой не беше се занимавал с избата. Последно подръпване на бравата, после Дюмас провери термостата на бойлера. Това му напомни, че трябва да уреди доставката на нафта за декември. Кен умираше от СПИН. Нямаше нужда да премръзне до смърт.

Продължи, насочи се към края на приземния етаж, към светлината, процеждаща се през зелена метална врата. Мина покрай пералнята, покрай няколко шкафа с папки, съдържащи информация за бивши пациенти на Йокои. Точно тогава вратата бавно се отвори.

Набит кореец с бебешко лице, гушнал едно узи, излезе през вратата. Носеше тениска, дълга до раменете коса и сив панталон. Като видя Дюмас, той се отпусна.

Дюмас стигна до вратата, а кореецът тихо отстъпи да му направи път. Ченгето влезе в малка бетонна стая, осветена от флуоресцентна лампа. Вътре имаше легло, метален сгъваем стол и масичка.

Отиде до другия край на стаята, постави ръка върху втората метална врата и надникна през стъклото. После се обърна към корееца:

— Всичко наред ли е?

Той се усмихна и кимна.

— Всичко е наред.

— Само да си я докоснал и си мъртъв. Ако Парк Сонг не те убие, аз със сигурност ще го направя.

Бебешкото лице не престана да се усмихва.

— Всичко е наред.

— Надявай се на това, амиго.

Взе ключа от куката отдясно на вратата, отключи и влезе в друга бетонна стая. Затвори вратата след себе си. Малко по-голяма от първата стая, и тази бе обзаведена със същата флуоресцентна лампа, легло, одеяла, масичка и сгъваеми столове. За разлика от първата тази си имаше отделна тоалетна. Една камера надничаше от ъгъла на тавана. Под камерата с лице към стената лежеше Тауни да Силва.

Като чу, че вратата се отваря, тя погледна през рамо. Лицето ѝ остана почти скрито от дългата руса коса. Беше облечена със същата кремава блуза с дълги ръкави, синята раирана поличка и белите ботушки, които носеше преди пет дни, когато Дюмас я отвлече. След няколко секунди тя се изправи, оправи косата си с пръсти и го погледна със зачервени очи. Той се впечатли от погледа ѝ. Хлапето трябваше да се страхува, но успя да издържи на погледа му. Можеше да ѝ даде няколко точки за куража.

— Сега искам да си вървя у дома — заяви тя.

Същото му каза и последния път, когато мина да я нагледа. Говореше тихо, но твърдо. Полагаше усилия, за да запази спокойствие, да не рухне. На него това много му хареса. Много мъже биха се пречупили при тези обстоятелства.

Той седна на сгъваемия стол и отвори куфарчето си, изправяйки капака между себе си и момичето. После включи на запис микрокасетофона, който бе задигнал от апартамента на родителите ѝ през нощта, когато ги уби. Запали цигара, вдиша дима дълбоко, после го изпусна към камерата.

След няколко секунди мълчание той посочи към храната върху масичката.

— Не обичаш бургери със сирене и пържени картопки? Мислех, че всички деца си падат по тях. Трябва да хапнеш нещо, Тауни. Наистина.

По-късно Дюмас щеше да пусне касетката на Кен, който гледаше и филмите от камерата и подготвяше препоръките си за Парк Сонг. Тези препоръки щяха да представляват първите стъпки, които кореецът щеше да направи към оформянето на момичето като перфектна любовница. Всичко, което тя щеше да каже или да направи през следващите няколко минути, най-слабата ѝ реакция или отговор, щяха да означават цели тонове информация за Кен. Парк Сонг приемаше мнението на психиатъра за обучението на робините си като нещо безценно.

Момичето попита:

— Защо ме държиш тук? Защо да не мога да се видя с майка си? Ти не си полицай. Казваш, че си, но не си.

Той се усмихна. Хлапето беше и умничко. Показа ѝ старата си полицейска значка, за да я спре на улицата. Използва значката и за да влезе в апартамента на родителите ѝ през нощта, когато ги очисти.

Тауни изтри с ръкав сълзите от очите си.

— Не искам да стоя повече тук. Искам да си отида у дома.

Дюмас усети, че зад гърба му има някой, и погледна през рамо. Е, добре. Кореецът тихичко бе отворил вратата, за да види какво става в стаята. Дюмас го изгледа кръвожадно, а той отстъпи назад в малката стаичка и затвори вратата.

Кореецът бе от хората на Шин. Сонг бе потърсил помощ от стария си приятел Ким Шин, който уж работеше като помощник-консул в корейската мисия, но всъщност изпълняваше задачи на Корейското разузнаване.

Мазето на Кен, използвано за временен подслон на послушниците, бе удобно място за скривалище на Тауни. Да я скрият бе по-разумно, отколкото да я затворят в къщата в Астория, където сериозните клиенти щяха да изгарят от нетърпение да се докопат до нея.

Дюмас се обърна към момичето:

— Виж какво, Тауни. Защо не се обадим на майка ти, да видим какво ще каже тя за всичко това. Ти си тук заради нея, нали разбираш.

Тауни изтри сълзите си.

— Не разбирам.

— Тя ни натовари с юридическата опека над теб. Пълна юридическа опека.

Със свити юмруци тя се надигна от леглото.

— Лъжеш. Не знам защо, но съм сигурна, че лъжеш.

„Е, това вече надминава всичко — помисли си Дюмас. — Пет дена в тази миша дупка и още е готова да се бори. Хлапе, ти наистина си голяма работа.“

— Тауни, това е самата истина. Тя вече не те иска. Тя те даде на нас. Наистина.

— Никога не би направила такова нещо. Мама никога не би постъпила така. Ти си един мръсен лъжец. — Гласът ѝ се извиси. — Лъжец, лъжец, лъжец!

Непокорна. И много привързана към майка си. Смехурко ще се поизпоти с това същество. Няма да му е лесно да я пречупи.

Дюмас бръкна в куфарчето си, извади клетъчен телефон, разпъна антената и натисна няколко бутона. После вдигна телефона до ухото си и се заслуша. Когато записан женски глас започна да рецитира прогнозата за времето за останалата част от деня, той се окашля.

— Да, госпожо Да Силва? Бен Дюмас. Добре съм, а вие? Добре, добре. Радвам се да го чуя. Госпожо Да Силва, Тауни е тук при мен. Исканх просто да потвърдите сделката. Да, казах ѝ, но тя не ми вярва.

Докато говореше, Дюмас наблюдаваше момичето. То също не откъсваше поглед от лицето му. Разрошена коса, подпухнали очи и все пак бе красива. Удивителна. Държеше се в ръце и не искаше да откъсне поглед от него. Той едва не примигна. Едва.

— Да, това ни беше сделката — каза в слушалката. — Вие си получавате парите, а ние — юридическа опека върху Тауни. Както споделихте, това е нещо, което сте искали отдавна и...

— *Мамо!* Исканх да говоря с майка си! Позволи ми да говоря с майка ми.

Не се страхува да се противопоставя на възрастните. Само виж това, Смехурко.

Тауни изтича до Дюмас, който бързо извика:

— Благодаря ви, госпожо Да Силва. Ще поговорим по-късно. — Изключи телефона и прибра антената.

Момичето крещеше и плачеше. Вкопчи се в него и се опита да измъкне телефона от ръката му.

— Не ти вярвам, не ти вярвам.

Усмихнатият мъж с лекота я отхвърли и си помисли, че всичко се развива точно според прогнозите на Кен. Нима Кен беше грешил някога? *Как щяха да се оправят без него, като си отиде?*

Тауни отстъпи от него, върна се до леглото, седна и заплака. Наведе глава и се разплака по-силно. Докато тялото ѝ се тресеше от ридания, той затвори куфарчето си и се изправи. Не изпитваше съжаление към нея. Не я мразеше, не я обичаше. Кен имаше значение за него, но тя — не. Приятелят му беше по-важен от хиляда Таунита.

Тръгна към вратата. Когато се обърна, за да хвърли последен поглед към Тауни, видя, че е спряла да плаче и седи, изпаднала в унес. Този път Дюмас примигна. Да не би това дете да е нещо сбъркано? Тя изправи гръб, може би майка ѝ я беше научила да го прави по този начин, и изтри сълзите от очите си. После постави свитите си ръце в скута и тихо промълви:

— Ти не говори с нея. Знам, че не говори с нея.

[1] Кралица — сленг — мъж хомосексуалист. — Б.пр. ↑

[2] Ястие, приготвено със сирене и дребни късчета препържен бекон. — Б.пр. ↑

13.

Лондон, декември

Беше един и петдесет и осем през нощта, когато Майкъл Дартигю, Еди Уолкърдайн и двама наемни главорези се захванаха да ограбват хранилището на Шепърд Маркет.

Хранилището представляваше обикновена зала без прозорци, с нисък таван, телевизионни монитори и метални стени, облицовани със сейфове. Те бяха защитени от стоманена сводеста врата, оборудвана с централна ключалка с цифров код, ключалка с часовников механизъм и резета. Местната аларма свързваше вратата с „Федор Секюри Ком“ — фирмата, която охраняваше хранилището.

В малкото фоайе самотен нощен пазач стоеше пред табло с бутони, контролиращи алармите за входната врата, за бронираната врата, за пода и тавана. Собственик на хранилището бе Рави Сани, дундест, тридесет и шест годишен индиец, роден в Калкута, където работил като касапин, преди да навърши двадесет и пет години и да емигрира в Англия заедно с тринадесетгодишната си съпруга. През 1980 той изпратил жена си обратно при семейството ѝ в Делхи и започнал да купува порутени недвижими имоти в Лондон, които бързо успял да препродаде с печалба. Влюбен в лондонския нощен живот, той често обикалял шикозни клубове, ресторанти и казина. Напоследък го виждали там в компанията на черна стриптийзьорка на име Хелън Бед. Хранилището бе единственият му недвижим имот в сигурен квартал.

Разположен в модния Мейфеър, Шепърд Маркет беше малък, много красив площад с малки бели къщички, антикварни магазинчета, уютни кръчмички и бутици. Хранилището заемаше приземния етаж на една къща от осемнадесети век, чиито останали етажи бяха наети от рекламна агенция, златарско ателие и галерия за народно изкуство. От едната ѝ страна имаше фирмен магазин на „Ролс-ройс“, а от другата — агенция за недвижими имоти.

Възбуденият Майкъл влезе пръв в хранилището. Носът му гореше от кокаина, който бе смъркал, за да събере кураж за грабежа. Алармите за входната и за бронираната врата не бяха използвани през деня, когато в хранилището имаше много клиенти. Нощно време обаче всичко беше много по-различно. Тогава пазачите проверяваха снимките на всички идентификационни карти, преди да пуснат някого вътре.

Един самотен клиент, посъветва ги Уолкърдайн, няма да събуди подозрения у нощния пазач. От друга страна, четири зловещи лица на входната врата са съвсем различно нещо. Именно Майкъл трябваше да вкара *всичките* вътре.

Предреша се в тъмносин шлифер, кафява кожена шапка и си залепи рижа брада. Сложи си слънчеви очила и ръкавици от еленова кожа. Носеше малко куфарче. Косата му бе подстригана ниско и боядисана в червено. Влезе и показа фалшивата си карта за самоличност на Джоузеф Лекси, четиридесетгодишния ирландец с конско лице, който работеше нощна смяна.

Картата съдържаха описание на подправения външен вид на Майкъл, отпечатък от левия му палец и трицифрен номер на фалшива сметка. Бърнард Мюър им бе доставил картата, после тя бе обработена от Уолкърдайн, който добави името Уилям Хенри Прат, истинското име на любимия актьор на Уолкърдайн — Борис Карлоф.

Майкъл пхна картата през процепа на дебелия дъбов входна врата на хранилището, а Лекси я пое с пожълтелите си от тютюна пръсти. Секунди по-късно пазачът изключи алармата на входната врата и пусна Майкъл. За да спести затрудненията на Лекси, за да не го кара да рови из файловете и да търси несъществуващата карта, Майкъл извади от джоба на шлифера си 38-калибров „Смит & Уесън“ и го притисна в гърба на ирландеца. После преряза алармата и пусна Уолкърдайн и другите двама главорези във фоайето. И тримата бяха надянали скиорски маски, тъмни панталони, черни пуловери с високи яка и хирургически ръкавици. Единият, нисък широкоплещест мъж с криви пръсти, носеше по едно малко куфарче във всяка ръка. Другият, едър мъж с тънък врат, носеше голям куфар.

Широкоплещестият се казваше Патрик Марки, тридесет и две годишен индиец и бивш затворник, съден за палеж, компютърна измама и конекрадство. Последното извършил на пистата в Париж,

където работил като коняр. От месестото лице на Марки липсваше по-голямата част от лявото ухо — реверанс на негова любовница, умело владееща бръснача, която го заварила в леглото с шестдесет и две годишната си майка.

Майкъл остави куфарите, а доста едрият двадесет и осем годишен кокни Хари Зуилман се присъедини към него и двамата събориха ужасения Джоузеф Лекси на пода. Зуилман, осъждан за кражби на коли, взлом и побой при събиране на дългове, коленичи върху врата на Лекси и прикова лицето на пазача.

Майкъл отстъпи три крачки и застана пред разбития шкаф с досиета. Там съблече шлифера си, а под него се показва униформа на пазач от охраната. Остави шлифера върху шкафа и усети, че му се иска да се бие още. Кокаинът бе ускорил сърцебиенето му. Гърлото му беше пресъхнало.

Очакваше да се страхува тази вечер и наистина се страхуваше, но само толкова, че да бъде нащрек. Повече се вълнуваше от факта, че участва в грабеж. Лесно разбра защо хората се паят по кражбите. Не само заради парите. Правят го и заради възбудата.

С разтуптяно сърце наблюдаваше как Уолкърдайн обработва пазача. Дребният англичанин извади запалка от задния си джоб и усили пламъка. В същото време Марки отвори куфара и извади кутия от портокалов сок. Изля половината от съдържанието ѝ във врата, по гърба и бедрата на разплакания Лекси, който се гърчеше и се извиваше на всички страни. Миризмата на бензин моментално изпълни фойето.

Уолкърдайн извика:

— Мъртъв си, ако не отговориш на въпросите ми. Първо — къде е главното табло?

Главното табло беше мястото, където се свързваха телефонните и страничните линии. Уолкърдайн знаеше отговора; вече го бе научил от Бърнард Мюър. Но за да го предпази, трябваше да измъкне информацията от нощния пазач и така да свали подозренията от Голямата дукеса, прякора на Мюър.

Ужасеният пазач с мъка проговори:

— Долу — прошепна. — Главното табло е долу. Но първо ще трябва да влезете в подземие.

Уолкърдайн се усмихна.

— Добре. Сега искам от теб още три неща. Искам да прережеш алармата за подземиеото и да отвориш вратата към сейфовеите. После искам да прережеш алармите за пода и тавана. И накрая, искам да ми кажеш паролата за тази вечер.

— Парола?

Уолкърдайн сграбчи яката на Лекси с една ръка, а с другата поднесе запалката на опасна близост до носа му.

— Ти, шибан малък мискинин! Не ме прави на малоумен или жив ще те опека. Всяка охранителна компания телефонира на нощните си пазачи два-три пъти на нощ, за да разбере дали всичко е наред. Когато се обалят, ти или казваш, че всичко е наред, или казваш нещо, за което сте се разбрали предварително, нещо, което показва, че имаш проблеми. За последен път те питам — каква е скапаната ти парола?

— Когато се обалят, някой ще попита: „Харесва ли ти новата надница?“. Ако има някакви затруднения, аз трябва да отговоря: „Един път и половина не ме устройва. Искам повече“. После човекът от другата страна ме съветва: „Защо не оставим профсъюзът да реши“. Това е. Няма нищо повече, кълна се.

Уолкърдайн се изправи.

— Ставай, слънчице. Дано да не ме будалкаш за паролата.

Разтрепераният мъж се изправи и изключи алармите. Уолкърдайн, Марки и Зуилман влязоха в подземиеото. Майкъл, застанал на пост като нощен пазач, остана във фоайето. Ако се появяха клиенти, той трябваше да ги упъти към подземиеото. Там щяха да им сложат белезници и да залепят с дебела лепенка очите и устата им. Закопчан с белезници и добре облепен, Джоузеф Лекси лежеше на пода във входа към подземиеото. Ръцете му бяха закопчани отпред, за да може да вдигне телефона, когато дойде време за нощните проверки.

Тъй като пазачът не можеше да види лицата им, тримата си свалиха маските. После Уолкърдайн и Марки извадиха от куфарите си чукове, длета и малки железни лостове. Зуилман извади три празни платнени чувала от големия куфар. Уолкърдайн се усмихна.

— Весела Коледа, момчета. А сега да нарежем пуйката, какво ще кажете?

Майкъл поиска да му позволят да разбие сейфа на жена си. В постоянното си търсене на пари в брой, той неведнъж бе преравял чантичките на Роуина, кутиите ѝ за бижута и личните ѝ документи. В

един шкаф откри картата ѝ от хранилището и записа информацията за черни дни. Тя винаги подценяваше умствените му способности. Е, сега щеше да надхитри кучката.

Сметката ѝ беше 212. Следван от Уолкърдайн, Майкъл намери сейфа.

Той можеше да отвори сейфа на Роуина, както каза Уолкърдайн, но не можеше да взема нищо — просто да изсипе съдържанието в торбата на Уолкърдайн, който заедно с Марки и Зуилман се захвана да обработва сейфа с един лост. Минаха почти пет минути, докато го отворят.

Пари. Американски стотачки и петдесетачки.

Удивеният Уолкърдайн прошепна:

— Мамка му, Боже всемогъщи.

Марки и Зуилман се усмихнаха и се потупаха по гърбовете за поздрав. Майкъл не можа да изрече и дума. По дяволите, какво ставаше тук? *Откъде Роуина имаше толкова много пари?* Никога не беше му споменавала. Е, сега можеше да ги целуне за сбогом.

Той се обърна към Уолкърдайн, вдигна свития си юмрук във въздуха и извика:

— Добре!

Уолкърдайн го хвана за ръката, погледна към пространия Джоузеф Лекси и му прошепна:

— Добра работа, слънчице, но нека да не викаме, нали? Сега, както съм хванал торбата, мислиш ли, че ще можем да прехвърлим всичките тези прекрасни парички от сметката на дамата в нашата сметка?

— Нямах проблеми, мой човек.

Загреба парите на съпругата си и ги пусна в торбата. Колко ли бяха? Трябваше да има милиони, шибани милиони. Тя си беше струпала и няколко фантастични бижута, които сигурно струваха доста пари. Той се ухили. Как така кражбата да е лошо нещо, когато можеш да се измъкнеш с толкова много пари?

Натъкна се на две черни тетрадки с пружинки. Уолкърдайн го подкани:

— Не, не, слънчице. Не ни трябва материал за четене. Задръж си ги като сувенир. Сега се концентрирай върху парите. За прекрасна

женичка си се оженил — прошепна той. — Като ти гледам лицето, ми се струва, че и ти не си знаел нищичко за това тук.

— Човече, ако знаех за всички тези пари, отдавна щях да посетя това местенце.

— Тя ни позволи да направим един чудесен старт, така си е. Как да не обичаш такава женичка?

Междувременно Марки и Зуилман се захванаха за работа с бесен ентузиазъм, трошаха сейфовете, надявайки се да открият подобна златна мина. Във внезапен пристъп на щедрост лъчезарният Уолкърдайн позволи на Майкъл да вземе чифт от красивите обици на Роуина, за да ги подари на Найджела.

Майкъл се върна във фойето и отново зае поста си на „нощен пазач“. Още се чудеше как жена му е успяла да натрупа такова състояние. Да не би да търгува с наркотици? Част от парите, но не всичките, вероятно са от „Роузбъд“. Според Уолкърдайн, който пресмяташе добре, пачките възлизаха на някъде между десет и дванадесет милиона. Може би и повече. Тези пари не бяха от продажба на чантички и кожени коланчета в едно малко магазинче.

Ами всичките тези скъпи бижута? Тя не беше ги взела от „Уулуърт“. Майкъл щракна с пръсти. Знаеше откъде идват парите. Жена му крадеше от благотворителната си дейност. Обираше безпризорните си дечица. В такъв случай си заслужаваше да я ограбят.

Майкъл погледна към подземиято, където съучастниците му измъкваха сейфовете от стените и изсипваха съдържанието им в платнените чували. И тримата работеха бързо и безшумно. Пари, бижута, монетни колекции, облигации, акции — всичко това потъваше в чувалите. Всичко останало — снимки, перуки, лични документи, ключове, изкуствени зъби, бебешки обувки, урни с праха на любими хора, дантелено бельо, се изхвърляше. Оставяха и наркотиците.

— Проява на учтивост от наша страна — обясни Уолкърдайн. — Когато собствениците видят какво е станало тук, ще имат нужда да си успокоят нервите.

Според плана, разработен от Майкъл и Джо Ло Касио, шефът на бруклинската мафия трябваше да прикрие стоката. По някое време тази сутрин и трите чувала щяха да бъдат изпратени за Ню Йорк с нощния товарен полет за летище „Кенеди“. Щяха да бъдат адресирани

до един мотел в Куинс, където с фалшиво име беше регистриран заместник-шефът на фамилията.

Тъй като торбите щяха да пристигнат късно, те щяха да останат цяла нощ на товарния терминал и чак на сутринта трябваше да бъдат проверени от митничарите, които обикновено оставяха нощните товари за другия ден. През нощта обаче членовете на фамилията Ло Касио щяха да влязат в склада и просто да си излязат с торбите. Същевременно товарителницата щеше да бъде подправена и според нея въобще нямаше да съществуват такива платнени торби.

Веднага след грабежа Майкъл щеше да тръгне за Ню Йорк, където в един манхатънски хотел го чакаше Найджела. Уолкърдайн трябваше да ги последва с по-късен полет, да се срещне с него и заедно да си уредят сметките с Ло Касио. След като Майкъл получи своя дял, той щеше да замине с Найджела за Маями, където най-напред смяташе да подаде молба за развод. Най-хубавият момент от брака му с Роуина бе мисълта да я напусне.

Имаше тридесет хиляди долара от продажбата на мерцедеса, подарен му от нея. Продаде го на богат кенийски архитект, с когото се запозна в клуба на Уолкърдайн. Иначе Майкъл си тръгна от Англия само с един куфар и със съзнанието, че за пръв път след университета в Маями той е победител.

По някакво странно съвпадение Роуина също заминаваше по работа за Ню Йорк. Господ да ѝ дава късмет. Що се отнася до него, бракът им беше приключил.

Във фоайето Майкъл отхвърли идеята да избяга с чувала, пълен с милионите на жена му, който сега лежеше в краката на Уолкърдайн. Прекрасна идея, но не разчитай на нея. Със сигурност момчетата щяха да тръгнат да го търсят. А после и фамилията Ло Касио. С жабарите сделката си беше сделка. Само да не си удържиш на думата — ще извадиш късмет, ако се отървеш само със смачкани топки, които после да ти заврат в задника.

Майкъл трябваше да помисли за Андреас и Найджела — най-милите му същества на този свят. Заради тях не можеше да прецака тази сделка. Обеща на Андреас свобода, а на Найджела — нов живот със собствен козметичен салон в Маями. Парите бяха единственият начин, по който можеше да задържи тези двама души. Парите щяха да им донесат свобода.

И на всичко отгоре щеше да се освободи от Роуина. Срещата му с Найджела в казино „Белгрейвия“, където тя работеше, го накара да се отърве от Роуина колкото може по-скоро. Найджела притежаваше магнетична сила, привлече Майкъл към себе си с топлина и спокойствие, които студената му съпруга изобщо не притежаваше. И двамата изведнъж зажадняха един за друг — желание, изпълнено със секс, искрена любов и искрен интерес към проблемите на другия.

Благодарение на ледения дъжд, който задържаше всички по домовете им през трите часа, в които изпразваха сейфовете, не се появи нито един клиент. От охранителната компания се обадиха само веднъж; Лекси си спомни за запалката на Уолкърдайн и каза каквото трябва.

Във фоайето Майкъл прекара времето си в непрестанно пушене и мечти за това как ще похарчи дяла си. Тетрадките на Роуина можеха да почакат. Щеше да ги прегледа в самолета.

Погледна към улицата през бронираното стъкло на входната врата. Дъждът щеше да престане скоро. Поне се надяваше да стане така. Иначе щеше да си има проблеми, докато стигне до „Хийтроу“. Обърна се и отиде до подземиято. Тримата все още пълнеха чувалите.

Видя как изпотеният Уолкърдайн спря, запали тънка пура и издуха кръгче дим към тавана. После приближи до Майкъл и прошепна:

— Събираме всичко. Скоро ще съмне. Можем да използваме тъмнината и дъжда, за да скрием красивите си лица. Влез и се преоблечи. Заминаваш за летището.

Със стиснати над главата юмруци Майкъл въздъхна:

— Успяхме. Мамка му, успяхме!

Уолкърдайн кимна и докосна ръката му.

— Май че е така. Много сме скапани всички. Останаха около дузина сейфове, но такъв е животът. Предпочитам да тръгнем, докато Господ е още на наша страна.

— Точно така, точно така. Е, предполагам, че ще се видим след около дванадесет часа.

— Много поздрави на Найджела. — Той му подаде стодоларова банкнота. — Почерпете се с шампанско от мен. Не се притеснявай, момче. Точно тази банкнота е от моите спечелени с тежък труд пари. Вие, влюбени птиченца, заслужавате малко от пенестата напитка.

Майкъл, искам да ти благодаря за всичко. Цялата тази работа нямаше да стане без теб.

Той се намръщи.

— Искаш да кажеш без мен и без Бърни Мюър.

Уолкърдайн хвана ръцете му и прошепна нежно:

— Ти беше фантастичен. Държа се мъжки. Направи всичко, за което те помолих. Ти си добре, Майкъл Дартигю. Сега тръгвай. Не трябва да караме нюйоркските ни приятели да чакат. Приятно пътуване и целуни Найджела от мен, нали няма да забравиш?

Ню Йорк, осемнадесет часа

Майкъл се облегна на вратата на хотелската стая и здраво притисна Найджела в прегръдките си. Тъкмо идваше от летище „Кенеди“ и още не бе свалил шлифера и кожената си шапка. Целунаха се, а умът му бе на километри разстояние.

Тя веднага усети това. Той прошепна името ѝ и изрече:

— Прегърни ме, моля те, моля те, прегърни ме. — Тя го хвана в ръцете си, постави главата му върху гърдите си и изчака да ѝ каже какво не е наред.

Той започна с уморен глас:

— Обирът мина добре. Чувалите пътуват насам, както го бяхме запланували. Само че има нещо друго, стана нещо.

Вдигна ръце и ѝ показва какво носи.

— Тетрадките на Роуина. От сейфа ѝ. Скъпа, прочетох тези неща в самолета и трябва да ти кажа, че ужасно се страхувам. Ама наистина ме е страх. Тя се е забъркала с някакви много опасни хора.

Найджела го погледна загрижено.

— Разкажи ми.

— Забъркала се е с едни хора, с които не искам да си имам никаква работа. Хора, които биха ме убили, ако знаеха, че тетрадките са у мен.

— Боже мой!

— Роуина им пере парите. Големи пари. Пере ги чрез онази своя детска фондация. Клиентите ѝ са от Европа, Америка, Азия. И още нещо. Продава деца на някои от тези хора. Мамка ѝ, продава деца за секс на всеки, който може да плати.

— Шегуваш се.

Той стисна тетрадките.

— Всичко е тук. Имена, цени, какви деца предпочитат извратените копелета. Благотворителността е измама. Роуина я използва, за да пере пари и да намира деца за продажба. Тази жена не заслужава да живее. Казвам ти, не заслужава. Виж сама. Ето, погледни тези гадости.

Няколко минути по-късно Найджела му върна тетрадките. Лицето ѝ побеля като платно.

— Ами сега какво ще правим? — попита го уплашено.

— Не знам. Знам само, че трябва да избягам колкото може по-далеч от тази жена. Не искам повече да зървам лицето ѝ. Знаеш ли защо пристига днес в Ню Йорк? Идва да организира търг за роби, да продаде още деца. Някакъв японски психиатър и един частен детектив — Бен Дюмас — въртят далаверата заедно с нея. Исусе, всичко е тук, черно на бяло.

Найджела го хвана за ръката и го заведе до едно от двете еднакви легла. Прозорецът гледаше към Сентръл Парк на двадесет етажа отдолу.

— Почини си малко, миличко. Поспи, а после ще си поговорим какво ще правим по-нататък.

— Хората на Ло Касио трябва да се обадят и да ми съобщят, че чувалите са вече в склада. Трябва да си уредя среща с тях. И Уолкърдайн ще се обади. Знаеш ли, даже не съм гладен. Тези тетрадки ми убиха апетита.

Тя свали шапката му.

— Добре. Остави храната, но си почини. Ще те събудя като се обадят хората на Ло Касио.

— Събуди ме и като се обади Уолкърдайн.

— Той знае ли за тетрадките?

Майкъл поклати глава.

— Не. Ако знаеше, не мисля, че щеше да ми ги остави. Този тип си пробива път с лакти, нали го знаеш. Щеше да се опита да измъкне нещо от тях. Сигурен съм. Работата е там, че не трябва да се забъркваш с тези хора. Божичко, казвам ти, че не трябва!

Найджела му заповяда:

— Събличай тези дрехи и лягай. Ще те събудя като звънне телефонът.

Три часа по-късно Майкъл се събуди. Приятелката му седеше в другия край на стаята и гледаше телевизия. Беше намалила звука. Още объркан от разликата във времето, той се прозя и примигна няколко пъти, преди да успее да се концентрира и да разбере какво гледа тя. Гледаше CNN, кабелната новинарска мрежа.

— Никой ли не се е обаждал? — попита.

Тя поклати глава.

— Не. Обаче по телевизията съобщиха за грабежа.

Майкъл се ококори.

— И какво казаха?

— Ти си богат. Според Скотланд Ярд вие, господа, сте отмъкнали повече от четиридесет милиона долара.

Той притисна слепоочията си.

— Исусе Христе! Шегуваш се. *Четиридесет милиона!* Това страхотно ли е или какво?

Тъкмо се пресягаше за цигарите си върху нощната масичка, когато телефонът иззвъня. Секунда след първия сигнал той грабна слушалката, притисна я до ухото си и я стисна здраво с две ръце. Сърцето му почна да прескача.

— Ти ли си Майкъл Дартигю? — Мъжки глас. Жесток бруклински жабар, който вероятно си мисли, че прилича на Ал Пачино и говори като Робърт де Ниро.

— Аз съм Майкъл Дартигю. Кой е?

— Мамка ти. Ти да не си луд? Знаеш ли с кого си имаш работа?

— Я млъквай бе, копеле. Я се разкарай от телефона ми.

— За мен имаш време, минетчия такъв. Аз работя с Ло Касио. Ще ми кажеш ли какви игрички си играеш?

— Не разбирам.

— Е, разбери това, задник такъв. Няма чували. Не пристигнаха. Проверихме целия полет, проверихме в товарния офис, проверихме товарителницата. Даже се свързахме с един човек на летище „Хийтроу“. Тези чували никога не са се качвали на шибания самолет. Никога не са напускали Англия.

Майкъл затвори очи и промълви:

— Не, не. Не може да бъде. Не може да бъде.

Гласът продължи:

— Ще ти кажа аз какво не може да бъде. Не можеш да се подиграваш с нас и после да ти се размине — ето какво не може да бъде. Имахме уговорка, тежкар такъв, а ти не я спази. Мисля, че трябва да се съберем и да си побъбрим.

14.

В десет и тридесет и пет сутринта след боя с Ким Шин и бодигарда му Декър седеше в манхатънския кабинет на Йейл Сингулар. Седна с чаша силно кафе в едната ръка и със сгънат „Ню Йорк Таймс“ в другата. Наблюдаваше как някой дъвче якия финансов агент от другата страна на телефонната линия. На Сингулар му гореше под задника, защото Манфред Ф. Декър, новоназначеният помощник-шериф на САЩ, предаден на негово разпореждане, бе пребил дипломат от Южнокорейското посолство.

В един момент зачервеният Сингулар погледна свирепо през бюрото си към Декър, който му се усмихна и вдигна чашата си в шеговит тост, преди да отпие. Декър допусна, че агентът не е оценил жеста, тъй като здравенякът присви очи и се захвана да увива телефонния кабел около внушителния си юмрук. Най-накрая Сингулар затвори и позвъни на секретарката си да не го безпокои. После сложи ръце върху бюрото си и се загледа в тях. После се облегна във въртящия се стол и заговори:

— Министерството на правосъдието, Държавният департамент и Канцеларията на главния прокурор на САЩ ми дъвчат топките заради това, което си сторил на онзи корейски дипломат. Заради необуздания ти характер сега всички ще ми се качат на главата. И аз трябва да ти свия сърмите. — Погледна към детектива изпод присвитите си вежди. — Типове като теб наистина ми лаят по нервите. Мислиш си, че знаеш всичко, а другите и хабер си нямат. Казах ти да подходиш спокойно, но, изглежда, единственото нещо, което ще свърши работа, е предупреждението. Много дълго ти се е разминавало, мамка му.

Декър каза:

— Предполагам, че трябва да се разтревожа.

— Слушай, тежкарче, даже твоите хора мислят, че този път си стъпил накриво. Началникът на управлението ти и онзи нахалник в Полис Плаза — и двамата нямат търпение да ти дадат добър урок. Има време. Денят не е минал и наполовина.

Декър вдигна броя на „Таймс“.

— Между другото не бях пил и не съм започнал боя. Всички тези истории са измислени.

— Дали ти ще удариш скалата или тя теб, все е кофти. Позволи ми да ти обясня. Пет пари не давам кой е започнал боя, дали си бил ти или случайно минаващи ескимоси. Ти си се накусил, а така се накусвам и аз. Помощник-шериф на САЩ пребива чужд дипломат. Исусе, и това ако не е гаф! По дяволите, ти не чу ли какво ти казах? Наредих ти да се заемеш с Дюмас и мъртвите ченгета под прикритие. Казах ти да забравиш за Тауни еди-коя си.

— Каза ми и да стоя надалеч от Парк Сонг. Между другото фамилията ѝ е Да Силва. И какво общо има тя с Ким Шин?

— Знаеш ли какво, момче? Мисля, че всичко ти се изплъзва. Голямо предимство е да разбираш най-важното, така че позволи ми да ти обясня живота както ние го разбираме. Тази страна пръска над три милиарда долара годишно за отбраната на Южна Корея. Като се изключат всичките им приятелчета в Конгреса, а корейците си ги имат доста, някои типове казват, че тази защита е прекалена за страна, която се наслаждава на търговски излишък с нас. Може би имат право. В същото време можеш да кажеш, че сме притиснати между чука и наковалнята. Носят се слухове, че Северна Корея строи завод за преработка на ядрено гориво. Ако в тези слухове има някаква истина, нашите войски няма да ходят никъде, 'щото при тези обстоятелства не можем да си позволим да ги изтеглим. Чува се и за някакви тайни преговори между Северна и Южна Корея и за възможността да се обединят. И къде отиваме тогава ние — богобоязливите християни? Остава ни само да участваме в играта и да правим всичко възможно, за да имаме приятели. Независимо дали ни харесва или не, трябва да поддържаме добри отношения с Южна Корея. Можем да започнем с това да не пребиваме дипломатите им. Може и да не ти е известно, но в момента водим много деликатни преговори с корейците. Те плащат само един процент от разходите си за отбрана. Чичо Сам плаща останалото. Точно така. Вдигаме патлака, за да защитаваме същите тези хора, които изхвърлят работниците ни от работа. Не ставаме ли за смях? Тези деликатни преговори, за които споменах, трябва да ги убедят да хвърлят малко повече парици за собствената си отбрана. Но когато един американски полицаи почне да пребива корейските

пратеници... само си представи как влияе това на дипломатическия процес. Схващаш ли?

Декър остави кафето си на края на масата и кръстоса крака.

— Виждам само един човек, който ме будалка от самото начало. Виждам човек, който ме издърпва на борда, за да не правя вълни.

Сингулар отвърна:

— Детектив, цялата ти история показва, че си един нещастен човек. Нещастните хора или мислят твърде много, или пък твърде малко.

Декър се усмихна:

— На мен ми се струва, че това е един сбъркан свят и че аз съм един щастлив човек.

Агентът не се сдържа и се усмихна:

— За човек, който седи върху жарава, не ми изглеждаш чак толкова окаян. Мотаеш се насам-натам, държиш се като Мръсния Хари, което само потвърждава либералните теории, че ченгетата били задници. Попаднал си и в списъка на федералното правителство, а пък това не е в твой интерес, мога да те уверя. И защо тогава си седиш тук и изглеждаш толкова щастлив? Знаеш нещо, което ние не знаем? Или просто не си с ума си?

Детективът го прекъсна:

— Е, хайде сега да видим колко съм сбъркан. Знам, че южнокорейското правителство е замесено във фалшификациите на Смехурко.

Сингулар нищо не отговори.

Декър продължи:

— Мисля, че и нашето правителство знае за това. Нали вдигнаха врява, задето съм напердашил Ким Шин. Мисля, че са ти разрешили да забодеш Смехурко, стига да не вдигаш пара. Същата работа като войната с наркотиците — войната, която в действителност не искаме да спечелим. Защото ако искахме, никога нямаше да се подмазваме на такива като Нуриега. Ако искахме това, трябваше да спрем търговията си с деветдесет процента от политиците в Латинска Америка.

— Разследването ти е тръгнало по опасни пътеки, детектив.

— И сега, защо да правя това?

Сингулар подхвърли:

— Каза, че правителството ни наредило да я караме полека със Сонг.

— В Сайгон Шин и Смахурко бяха първи приятели. Заедно откраднаха клишетата. Знаеш какво имам предвид. Онези клишета, заради които ЦРУ се опита да ме прати в Ливънуърт, за които твърдяха, че не съществували и за които не искаха никой да разбере.

— Давай направо, Декър.

— В Сайгон Шин работеше за разузнаването. Мисля, че все още работи за тях. Сега се нарича дипломат, но това си е нормално за шпионския бизнес, не е ли така? И двамата знаем, че използва поста си, за да помага на старото си приятелче Смахурко. — Той се ухили. — Е, сега. Изражението на лицето ти ми подсказва, че съм прав. Какво ще кажеш? И това май означава, че ти си имаш проблем. Искаш да гепиш Сонг, но трябва да го направиш, без да провокираш влиятелните му приятелчета. Животът е курва, нали?

Агентът вдигна показалец.

— Говори се, че си същински койот. Ловък кучи син. Биеш се като японец, мислиш като такъв и винаги намираш начин да надхитриш и най-умните. Смятам, че е време да научиш, че не можеш да ги победиш всичките.

Декър се наведе.

— Снощи в ресторанта ченгетата ме задържаха в канцеларията на Никола, докато ми проверят документите. Партньорката ми влезе и ми подаде палтото. Седя си аз върху бюрото на французина и хвърлям палтото върху бележника му. После ме пуснаха и аз си тръгнах.

— С палтото и с бележника — досети се Сингулар. — Да се чуди човек кой ти е оформял характера.

— Прибирам се вкъщи и първата ми работа е да проверя имената по визитките. Никола има номера на Ким Шин в посолството и домашния му телефон. Има и няколко номера в Сеул, без имена, но ще проверя дали някой от тях не е на Сонг. Никола има и по няколко телефона на Бен Дюмас и Ръсел Форт. Има телефони на хора по цял свят. Франция, Англия...

— Кой е Ръсел Форт? — прекъсна го агентът.

— Едно бивше ченге, което познава Дюмас и което се е захванало с тези умници заради комарджийството си. Намерих и

номера на леля му, която е работила в Бюрото за гравирание и печат. Нали знаеш — там печатат парите?

— Мога да мина и без уроци по гражданско устройство. Просто ми разкажи за хартията.

— Госпожа Бъки е диабетичка. Това е оправданието на Форт, че се отбива да я види всеки път, когато ходи до Атлантик Сити. Лелята има син — Арнолд. Той работи в Бюрото за гравирание и печат. В отдела, който има достъп до хартията, върху която се печатат нашите пари.

Сингулар затвори очи и се отпусна назад в стола си.

— Направо ни притисна до стената. Толкова време се чудим откъде успява да се снабди с толкова много хартия. Ами ти как научи толкова бързо за семейството на Форт?

— Тази сутрин получих факс от вашингтонския офис на АБН. И щом прочетох думите „Бюро за гравирание и печат“, започнах да правя връзката. Дюмас е закрилник на Форт. Сигурен съм, че той си плаща за защитата, като доставя хартия от Бюрото за гравирание и печат и я предава на Големия Бен.

Агентът извъртя очи.

— Исусе! Даваме клишетата на тоя дребен жълтур, после му даваме и хартията. И се чудиш защо цял свят си мисли, че тази страна си е изгубила ума. Ами как преценяваш Никола?

— Той е дребна риба. Също е в отбора, но не е от най-важните. Ако Форт и Дюмас доставят хартията, съмнявам се дали именно те я оставят пред прага на корейското посолство. Сигурно Никола го прави. Има един начин да разберем.

Сингулар се заигра с дебелията си златна венчална халка върху безименния си пръст.

— Кого ще омагьосаш този път?

— Форт. Мисля, че захранва комарджийството си по два начина — с хартията за парите и като предава ченгета под прикритие. Гаджето му работи в КСБН, тук в Ню Йорк и има достъп до информация, която много се харесва на Дюмас. Нещо отвътре ми подсказва, че е предала Франки Далто и Уили Валънтайн. Хващаме Форт и спираме информацията за ченгетата под прикритие. А ти се приближаваш с една стъпка до Смехурко.

Сингулар не каза нищо. После заговори по-спокойно.

— Ще трябва да се видим с господин Форт.

Декър поклати глава.

— Дюмас все още има приятели в полицията. Когато тръгна към него, ще трябва да пипам сигурно. Няма да имам втора възможност.

— Може би е добра идея да хвърлим въжето върху господин Форт и да го приберем в хамбара за по-сигурно. Може да го убедим, че изповедта е нещо много добро за душата му. Не трябваше да ти казвам това, но не ми се ще да излизаш от тук с мисълта, че съм свикнал с миризмата на политиката. — Той въздъхна. — А що се отнася до онова момиченце, което търсиш, тази Тауни еди-коя си. Преди Сонг да убие нашия агент миналата година, агентът се натъкнал на информация за някой си господин Фокс...

Телефонът иззвъня. Разгневеният Сингулар го вдигна.

— По дяволите, Нина. Казах ти да задържиш всички обаждания. Аз... — Той се намръщи и погледна към Декър. — Разбирам. Да, той е тук при мен.

Подаде слушалката на детектива, който разбра какво предстои. Беда. Нещо не беше наред. Сингулар изглеждаше така, сякаш искаше да е навсякъде другаде, но не и в тази стая заедно с него. Ако новините бяха чак толкова лоши, можеше само да предполага каква беда се задава.

Взе слушалката и се подпря.

— Детектив сержант Декър. — Новините не можеха да бъдат по-лоши от това. — Исусе! Тръгвам. — Върна слушалката на Сингулар. — Полицейската кола ме чака долу — обясни Декър. — Простреляли са партньорката ми. Не са сигурни дали ще оживее.

15.

Тридесет и три часа след ограбването на сейфа ѝ побеснялата Роуина Дартигю седна в най-близката зала за заминаващи на летище „Хийтроу“ и си пийна коняк от малката си сребърна манерка. След двадесет минути трябваше да се качи на самолета за Ню Йорк.

Двадесет минути по-близо до срещата ѝ с Парк Сонг. Двадесет минути по-близо до момента, когато ще се изправи пред него и ще трябва да отговаря за изчезналите му осем милиона долара. Същите осем милиона, които тя прие, за да ги съхранява и които изчезнаха заедно с нейните пари, бижута и тетрадките, описващи най-подробно незаконните ѝ дела. От всичките ѝ клиенти за пране на пари единствено Сонг имаше пари в сейфа. Единствено Сонг.

Тя се свърза със Скотланд Ярд, надявайки се крадците да са пропуснали нещо. Научи само, че сейфът ѝ е изчистен съвсем. Копелетата не бяха оставили даже и кламерче. Специално попита за тетрадките и за необикновените си бижута.

Някои от жертвите бяха отказали да обсъждат загубите си с полицията, предпочитайки да запазят определена информация далеч от официалните канали. По-късно Роуина се зачуди дали трябваше да пита за изчезналите си неща, но вече беше късно. Толкова отчаяно искаше да си върне тетрадките и бижутата, че би говорила и със самия дявол, ако той можеше да ѝ помогне.

Помисли да се откаже от пътуването до Ню Йорк. Но така би признала, че не възнамерява да върне парите на Сонг или нещо още по-лошо — че самата тя е замесена в обира. Ако се опиташе да избяга от него, щеше да признае, че човек никога не е твърде стар, за да научи нови начини за оглупяване. Роуина или трябваше да се види с него, или нямаше да доживее до края на седмицата.

Ръката ѝ потрепери, когато поднесе манерката към устните си. В момента не можеше да мисли за нищо друго, освен за заслужената репутация на Сонг като безмилостен и жесток убиец, особено когато подозира, че го мамят. Разбира се, че щеше да я обвини за загубата си.

Нима корейският шпионин Йангсам не обвини Сонг и французина, че сами са ограбили банката си? Мисълта за яростта на корееца предизвика остри, мъчителни спазми в стомаха на Роуина. Страхът ѝ отне и малкото енергия, която имаше.

Тя отново отпи от коняка, като отчаяно се опитваше да си внуши, че Сонг няма да я убие, че ще ѝ даде възможност да му върне парите и така и двамата ще останат живи. Роуина се сети твърде късно за това колко небрежно се отнасяше към убийствените капризи на Парк Сонг. И то само защото те не бяха насочени директно към нея. Затваряше си очите за такива неприятни истини и сега трябваше да си плаща за нехайството.

Беше толкова объркана и уплашена от грабежа. Първата ѝ реакция бе да се втурне в спалнята, да откаже всички телефонни обаждания и да се напие до безсъзнание. Парк Сонг не бе единственият човек, от когото трябваше да се страхува. Какво ли щеше да стане с нея, ако той и другите, споменати в тетрадките, научеха за съществуването им? Ужасът ѝ бе толкова силен, че тя се замисли дали да не се самоубие, но после реши, че е твърде страхлива, за да се реши на такова нещо.

Сети се за Майкъл. Един господ знаеше къде е той в момента. Не че можеше да ѝ помогне. Той бе един вечен юноша, лекомислен и празноглав. Сигурно работеше върху сделката си, което можеше да означава и пътуване до Щатите, за да се срещне там с някакви хора. Но все пак присъствието му сигурно би я поуспокоило.

Тя се разплака неутешимо и сложи още едно дърво в камината, после пропълзя под вълнените одеяла. По дяволите, как щеше да живее след всичко това? Как? Винаги беше смятала, че стои много над обикновената тълпа. Случилото се брутално ѝ напомни, че в края на краищата и тя е като другите.

Лежеше и гледаше към огъня. Пламъците му хвърляха тъмночервени отражения върху паркета. Огънят беше успокояващ, дружелюбен компаньон. От него духът ѝ се повдигаше. Тя потъна в спомени.

Като красиво и на пръв поглед нормално момиченце, което живееше в лондонското предградие Клафъм, тя се запозна със

сексуалните извращения с помощта на Уилям Кодбен, кръглолик, петдесет и четири годишен свещеник и заклет педофил. Макар че покварата водеше началото си от Кодбен, свръхсексуалната Роуина се оказа пламенна ученичка. Не след дълго тя започна да ръководи сексуалните им игрички. Това включваше и позирането за порнографски снимки пред автоматичния фотоапарат на свещеника.

А и той не беше единственият възрастен, с когото тя весело се забавляваше. Чичо ѝ, един полицаи и местен събирач на наеми бяха само някои от зрелите мъже, които се наслаждаваха на безценните ѝ услуги.

Онова, което я правеше по-различна от другите хлапета, които имаха активни сексуални контакти с възрастни, бе отказът ѝ да се възприеме като жертва. От самото начало подкрепяше убеждението на преподобния Кодбен, че сексът между възрастни и деца е приемлив и нормален. Още като дете се гордееше, като изпитваше силата си върху мъже, които бяха уважавани стълбове в обществото, а понякога и достатъчно стари, за да ѝ бъдат дядовци.

Постепенно сексуалната ѝ свобода започна да смущава баща ѝ. Простодушен кръчмар, той не издържа и я изхвърли от къщи един ден преди петнадесетия ѝ рожден ден. Само след седмица тя стана любовница на петдесет и пет годишен мафиот от Уест Енд.

Що се отнася до кариерата ѝ, Роуина проявяваше силен интерес към модата, но не притежаваше нито таланта, нито търпението да постоянства в тази насока. Израсна, като понякога я защитаваха влиятелни възрастни мъже, а друг път се оказваше без пукната стотинка.

Неуважението ѝ към обикновения живот приключи, когато на двадесет и две години се омъжи за Роджър Оленбитъл, силният, четиридесетгодишен управител на компания за спортни коли в Парк Лейн. Сърдечен и любящ, преуспелият Оленбитъл бе първият ѝ съпруг и единственият мъж, когото някога бе обичала истински.

Две години след женитбата им те се преместиха в Кейптаун, където той започна работа като управител на голяма американска автомобилна компания. Преместването бе болезнено за сестрата на Роджър — Финола — ниска, кльощава жена с дебели устни, директорка на детската благотворителна фондация „Лесли“. Силно привързана към брат си, тя се противопостави на женитбата му с

Роуина. Смяташе я за свръхсексуална, дебелоглава, користолюбива и лекомислена.

От своя страна Роуина подозираше, че в дъното на алкохолния проблем на Финола не стояха скромността и моминството, а страстта ѝ към собствения ѝ брат. Заради Роджър двете жени се държаха вежливо една с друга, макар Роуина да знаеше, че примирието ще продължи само докато другата го желае.

В Кейптаун бе добродетелна и любяща съпруга. Миналото ѝ, за което Роджър знаеше и го приемаше, бе останало далеч зад тях. Той угаждаше на капризите ѝ, а в леглото бе силен и изобретателен — доставяше ѝ изключително удоволствие. Заслепената от съпруга Роуина му се отплащаше с вяност, която не бе давала на друг мъж. С Роджър вече не изпитваше нужда да доказва, че все още е изкусна съблазнителка.

Докато тя водеше съвсем скромно съществуване, същото не можеше да се каже за всичките им приятели от Кейптаун. Жан-Лу Никола, френски ресторантьор, с когото съпругът ѝ се бе запознал в едно кафене на плажа, ги канеше на купони, където мъжете си разменяха жените. И двамата отказваха поканите му. Не споделяха и интереса му към секс с черни и бели момиченца, избягали от къщи. Той често ги използваше, а после внимателно се отърваваше от тях. Детето, споделяше той, е магическият еликсир, който поддържа младостта на мъжа. Ако това твърдение събуждаше у Роуина някакви чувства, тя не ги показваше.

Нито тя, нито Роджър искаха дете. Роуина бе твърде алчна да притежава съпруга си изцяло и възприемаше едно дете помежду им като заплаха. Той също предпочиташе да не споделя с никого красивата си съпруга. В продължение на шест години се наслаждаваха на щастлив и заможен живот, докато един ден Роджър не реши, че вече не може да си затваря очите пред расистката система на апартейда в Южна Африка.

Без да послуша съветите на белите си приятели и делови съдружници, той започна открито да подкрепя стачките на черните работници и радикалния Африкански национален конгрес, ръководен от Нелсън Мандела. Участва и в демонстрацията в град Шарпвил — протест срещу паспортния режим, който ограничаваше придвижването на черните в райони, населявани от бели. Полицията брутално потуши

демонстрацията и уби седемдесет души. Самият Роджър се отърва с лека рана на крака.

Непосредствено след този инцидент Комунистическата партия и други групи на чернокожите официално бяха обявени извън закона. Правителството засили жестокостта си срещу всички противници на апартейда. Макар и да се страхуваше, че Роджър може да пострада, Роуина се възхищаваше от смелостта му да говори открито.

— Южна Африка е красива страна — каза ѝ той, — но бъдещето тук няма никаква стойност. Натрупала се е толкова много омраза и от нея ще се породят големи беди. Запомни думите ми.

Месец по-късно бедите, които той бе предрекъл, се появиха пред тяхната врата. В една дъждовна вечер висок, тъмнокос бял мъж, предрешен като свещеник, позвъни на вратата им и когато Роджър се появи, той го простреля три пъти в гърдите. Роджър почина в ръцете на обезумялата Роуина, без да дойде в съзнание. Анонимно обаждане я заплаши, че ако не напусне Южна Африка в разстояние на четиридесет и осем часа, нея също ще я сполети съдбата на съпруга ѝ.

Тя прие предупреждението сериозно, обади се за помощ на Жан-Лу Никола, който не я изостави в тези ужасни за нея времена. Уреди незабавната кремация на Роджър, уреди и полета на Роуина за Лондон заедно с урната му. Финансовите дела на Роджър обаче бяха в такова състояние, че дори и той не можа да се справи с тях.

Съпрузите си живееха добре, но след смъртта му се разбра, че той дължи стари данъци. Имаше и значителен банков заем, други кредитори и, разбира се, разноските по погребението. Когато имотите им най-сетне бяха продадени, тя получи пари, с които можеше да изкара едва шест месеца. Не само беше сама — отново остана без пукната пара.

Най-неочаквано сестрата на Роджър се съжали над нещастната си снаха. Даде ѝ работа, настави я в благотворителната фондация, намери ѝ евтина квартира в Бейзуотър. Скръбта ги сближи, те започнаха да се разбират и си простиha всичко. След осемнадесет месеца обаче Финола почина. Роуина скърбеше не само за нея, но заради това, че загуби и последната си връзка с любимия Роджър.

Тя оглави благотворителността, превърнала се в губещо финансово начинание, от което едва успяваше да получи минимална заплата. Вече не бе склонна да става любовница на някой мръсен

старец и започна да прави всичко възможно, за да спаси фондацията. Обществена подкрепа обаче се привличаше трудно. Хората охотно даваха старите си дрехи и боклуците, които вече не им трябваха, но да се разделят с парите си бе съвсем друга работа.

Два месеца след погребението на Финола ѝ се обади Никола. Той уж бе пристигнал в Лондон на почивка. Помоли я за услуга: да му изпере малко пари, по-точно двадесет хиляди долара, чрез банковата сметка на фондацията. Проста работа и никой не трябваше да разбере. Тя можеше да си запази лихвата и да я употреби за добри дела.

Роуина беше удивена, и то не толкова от молбата му, а от мисълта, че може да получи много пари без почти никакви усилия. Един-два банкови фиша и готово. Изобщо не помисли дали това е законно. Закъсняваше три седмици с наема си и хазяинът ѝ, развратен кипърец, ѝ даде двадесет и четири часа да плати или да започне да го дарява със сексуални услуги. Тя прецени предложението на Никола като безкрайно по-привлекателно.

Французинът ѝ съобщи, че това било само началото. Заради бъдещите расови конфликти в Южна Африка, чийто край не се виждал, бързите пари започнали да бягат от страната. През следващите няколко седмици само Никола се готвел да изпере неколкостотин хиляди долара чрез благотворителната дейност на Роуина. След това щял да се мести в Сайгон, където имал приятели и където войната между Северен и Южен Виетнам създавала огромни възможности за печалба. Ако тя успее да се справи както трябва с южноафриканските пари, щял да ѝ прати пари за изпиране от Азия.

Отегчена от благотворителната дейност, Роуина отдавна мислеше да се откаже. От това не се правеха никакви пари, а децата направо ѝ лазеха по нервите. Французинът ѝ каза, че има и друг начин да се направят пари от дребната ѝ благотворителност.

Той имал приятел в Ню Йорк, японски психиатър, с когото се запознал в един секс клуб преди няколко месеца. Наскоро психиатърът, доктор Кен Йокои, бил принуден да напусне малкия си колеж в Ню Хемпшир заради сексуален скандал със седемнадесетгодишен първокурсник. Той току-що открил кабинет в Манхатън и специализирал терапия с разстроени хора, които трудно възприемали отклоненията в своята сексуалност. Един от етапите на лечението

включвал събирането на пациентите с мъже, които били по-силни, авторитарни и най-често — богати.

Разказа ѝ, че тези мъже понякога се чувствали много по-добре с деца, отколкото с възрастни. Те били склонни да платят щедро, за да им се намери подходящо дете. Попита я дали е заинтересована да участва в подобна уговорка — нещо, което можело да се окаже изключително печелившо.

Роуина покани Никола на чай в „Риц“. Там обсъдиха на спокойствие начина, по който фондацията „Лесли“ би могла да се превърне в доходно предприятие.

Роуина се спря в международния пътнически терминал на летище „Хийтроу“. Зад тъмните очила очите ѝ бяха като на ястреб — сякаш ей сега щеше да се спусне върху плячката си. На устните ѝ се появи ледена усмивка. Идеята, която току-що се зароди в главата ѝ, бе смела, но си струваше да опита, ако искаше да остане жива.

Огледа се за телефон. Вълнението, което я завладяваше, бе почти сексуално. В същото време усети облекчение и се поуспокои.

Брадат арабин на средна възраст с kaffiyeh на главата и с делови костюм се отдръпна от пътя ѝ с преувеличена вежливост. Роуина се стрелна покрай него и се насочи към безмитния магазин. Ако там нямаше телефон, все някой щеше да ѝ каже къде има. В ума ѝ се въртяха подробностите на плана, който бе скроила, за да си спаси живота.

Веднага щеше да се обади на Бен Дюмас и да му предложи каквото поиска, само да убие Парк Сонг. Да спипа копелето, преди то да я е спипало. Тя щеше да напада. По дяволите, сама щеше да си извади кестените от огъня.

Бен пречукваше хора за всички останали. Защо да не го направи за нея? Можеше да ликвидира Сонг, когато кореецът се появеше да си прибере малката Тауни. Същевременно Бен можеше да си присвои сто двадесет и пет хиляди долара. Щеше да има и премия, а именно — половината от новата продажна цена за малката. Роуина възнамеряваше да я продаде по най-високата тарифа на търга за роби. Очакваше американчето да събере най-дебелите пачки за вечерта.

Половината от продажната цена щеше да отиде за Дюмас. Да, доста пари за наемен убиец, но след като животът ѝ бе заложен на карта, никаква цена не бе твърде висока. Все пак ставаше дума за оцеляването ѝ.

Роуина приближи до безмитния магазин и се почувства победителка. Току-що бе решила нещо, което ѝ се струваше непреодолим проблем. Вече не беше необходимо да продава имотите си. Защото именно това възнамеряваше да направи, стига Сонг да приемеше предложението ѝ да му върне парите.

Да ликвидира всичко, а после да проси, да вземе назаем или да открадне останалото. Продажбата на дома ѝ и на магазина, както и всичките ѝ банкови сметки щяха да ѝ донесат от три до четири милиона долара. Да изпрати Сонг в по-добрия свят — ето какво можеше да ѝ гарантира оцеляването. Това решение определено бе и доста по-практично. Мисълта, че кореецът опира студената стомана до гърдите ѝ, я накара да мисли практично.

Един млад сикх я упъти към телефона в безмитния магазин. Без да му благодари, тя се стрелна в указаната посока. Молеше се да успее да се свърже с Бен. Той трябваше да я посрещне на летище „Кенеди“, но тя искаше да говори с него веднага.

16.

Дюмас, вдигнал клетъчния телефон до ухото си, седна на перваза в спалнята на Кен Йокои и погледна през улицата към Уошингтън Скуеър Парк. Следобеден дъжд бе свел броя на бродещите по улиците до минимум.

Обърна се и махна с ръка на приятеля си, който отново бе включен на системи. Японецът безпомощно вдигна ръка. Секунда по-късно Дюмас с вълча усмивка заговори в слушалката:

— Уговорихме се. Ще се видим, щом пристигнеш.

Прибра антената и остави телефона. После пак се обърна към прозореца, поклати глава и се изкиска тихо. „Роуина, Сонг и бог знае кой още — помисли си. — Имаме си сума ти чепати характери, дето са се заели с толкова работи наведнъж, че не можеш да им хванеш края.“

Премести се от прозореца и седна на леглото на Йокои. Взе ръката на умиращия.

— Чу ли?

Той успя да се усмихне.

— О, каква заплетена паяжина изтъкахме, когато се захванахме с измамите. Или както казваше баба ми — вярвай на всички, но сечи картите. Ти се справи добре, много добре.

— Направих каквото ми каза.

— Успешният изход от конфликта понякога изисква да приключиш с приятелството. Ето защо не трябва да се обвързваш емоционално. Иначе не можеш да прецениш правилно нещата. Няма да разбереш силните и слабите страни на всяка позиция, включително и на своята. Нека главата ти е студена и тогава ще успееш да накараш хората да правят точно това, което искаш от тях.

Дюмас кимна.

— Подгоних помощниците на Декър, а не самия него, както ти ми препоръча. Прострелях партньорката му и го забавих. През последните няколко часа не върви по следите ми. Май че ще проведем търга и ще пласираме Тауни, без той да успее да се намеси. — Вълчата

му усмивка отново се появи на устните му. — Парк Сонг и Роуина може би наистина са много умни, но не могат да ти стъпят и на малкия пръст. Те се разхождат по света, мислят си, че земята се върти около тях, а ти си лежиш тук и затягаеш примката около вратовете им. Страшно ми харесва.

Йокои му каза:

— Винаги гледай надалеч, здравеняко. И след като решиш какво искаш, действай бързо. Който се колебае, накрая губи. Къде е сега Парк Сонг?

— Каза ми, че е някъде след Олбъни, значи трябва да пристигне някъде следобед. Вали, но ако пътищата не са много лоши, трябва да е тук, преди самолетът на Роуина да се приземи на летището.

Японецът се усмихна.

— Бедната Роуина. Дамата, която смята убийството за решение на всичките си проблеми. Според нея смъртта е естественият път. Да кажем, че сделката ни вече не е валидна. Май че довечера в Голямата ябълка^[1] ще стават големи работи. Така да бъде. Ще проведем годишния си търг на млада плът и ще бъдем удостоени с посещение от Парк Сонг и Роуина Дартигю — нашите крал и кралица на Покварата. Какво беше ми споменал — че Сонг си имал някакви неприятности в Лондон?

— Освен че изгуби осем милиона долара след грабежа в хранилището, той ми разказа за три фалшиви английски ченгета, които се опитали да го ограбят в хотела. Сонг ги очистил и тримата и тръгнал след типа, който ги изпратил. Изглежда, че в дъното на всичко е бил нигериецът — Катсина Джонатан. Бях го проверил и уж всичко беше наред. Но очевидно се е полакомил в последния момент.

— Катсина Джонатан — прошепна Йокои. — Прекрасно име.

— Вероятно не е бил чак толкова прекрасен, когато Сонг и приятелчетата му са се докопали до него. Той каза, че го обработили, а после изгорили пътническата му агенция заедно с него.

Йокои отбеляза:

— Смехурко е чудесен пример за грозно поведение. Да не ти дава господ да го хванеш в лошо настроение, нали така? Ти спомена, че не са се чували с Роуина. Ами как е научил за грабежа?

— Цялата първа страница на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ е посветена на него. След като я прочел, Сонг се свързал с посолството.

Оттам му съобщили, че Роуина помолила Скотланд Ярд да проверят дали част от нещата ѝ не са забравени. Отговорът бил отрицателен. Май че доста се интересувала от бижутата и от тетрадките си. Сонг спомена, че искал да я попита за тези тетрадки. Защо ще са чак толкова важни, че да ги държи в сейф. Струва ми се, че ако чуе нещо, което не му хареса, тя ще съжалява, че се е родила.

— Бих казал, че тетрадките са у онзи, който е ограбил хранилището. Мисля, че тези тетрадки имат нещо общо с желанието ѝ да плати щедро, само и само да прати Парк Сонг на оня свят. Не съм смятал, че е склонна към такива неща. Виждаш ли колко познавам жените. Тя знае ли за нигериеца?

Дюмас поклати глава.

— Нищо не спомена. Кражбата в хранилището ѝ стига за момента, особено като знае, че Сонг я търси. Нали ме чу, опитах се да го успокоя преди няколко минути. Да загуби осем милиона гущера в такъв момент — това ще го накара да побеснее. Кое то съвсем не означава, че е забравил за Тауни. Хлапето все още не му дава мира.

По-рано сутринта бе навестил Тауни в мазето. Тя бе силно депресирана, но все още непокорна. Той реши да си поиграе с ума ѝ.

— Майка ти току-що телефонира и каза, че ще ти изпрати малко дрехи.

— Не искам да говоря с теб — озъби се Тауни. — Само си измисляш. — Седна на ръба на леглото си. В краката ѝ се търкаляха учебници.

— Майка ти каза, че ти изпраща любимата ти рокля.

— О-о? Коя?

Изненадан, усмихнатият Дюмас изтърси първото, което му дойде наум.

— Ти знаеш коя. Онази, дето приятелките ти я смятат направо за страхотна.

Тауни кимна.

— О, имаш предвид жълтата със синьото ръбче.

— Точно нея.

Капанът щракна. Но в него не се хвана момичето. Тя го погледна с отвращение, преди да легне в леглото и да обърне лице към стената.

— Жълтото прилича на повръщано. Мразя го. Нямам никаква жълта рокля.

Дюмас присви вежди: „Не е зле, хлапе. Хич не е зле“.

По-късно Йокои му каза:

— Ако се чудиш какво поддържа духа ѝ, повече или по-малко, това е омразата ѝ към теб. Сонг трябва да знае, че с тази малка женичка ще си има неприятности и тревоги, както казват арабите. Манията кисаенг. Чудя се къде ли ще удари сега? Сонг определено обвинява Роуина за грабежа в хранилището, нали?

— За това и за проблемите с нигериеца. Като знам как е побеснял, бих казал, че тя е взела най-правилното решение. Да го очисти. На нейно място и аз вероятно бих направил същото.

— Краят на една епоха. Връзките, които ни свързваха, са на път да се разкъсат. Кога тръгваш?

Дюмас си погледна часовника.

— След няколко минути. Ще се върна, преди да отида на търга. Искam да съм тук, като пристигнат фалшивите пари и хартията.

Йокои го попита:

— Като стана дума за хартията, да не си забравил за Ръсел Форт?

— Да бе, трябваше да споменеш за това. Всъщност днес е последният му ден върху майката земя. Щом достави последната пратка хартия и си отива. Ще трябва да направя онзи двоен удар за Ло Касио, така че имам да очистя и още някой, освен Форт. След като той изчезне, трябва да успея да убедя леля Лорейн и братовчеда Арнолд да търгуват директно с мен. Ако откажат, ще има семейно тържество в рая или там, където отиде душата на Ръсел.

— Наистина ли лично трябва да направиш тези удари за Ло Касио?

Детективът кимна.

— Джо лично ме помоли за услуга. Искa работата да се свърши както трябва, заради това излязъл и хванал най-добрия, а именно твоя верен любим. Това се казва с един куршум два заека. Засегната е честта му, така че не трябва да стават гафове. След като всичко свърши, Джо ще ми бъде длъжник и ще мога да му поискам услуга. Нали ти ме посъветва да гледам надалеч?

Те мълчаливо се хванаха за ръцете, а после Йокои прошепна:

— Пази се да не те убият. Ако нещо се случи с теб, дърпам системата. Ти си всичко, което имам на този свят. Нямам семейство. Няколко приятели, но те не са като теб. Ако ти си отидеш, аз така или

иначе си отивам — защо да отлагаме неизбежното? Освен това в тази къща няма да е забавно без теб. Кой ще ми прави тези страхотни икебани?

— Стига си се правил на дърта кралица.

— Аз съм дърта кралица.

Дюмас го целуна по челото.

— Ще се върна, обещавам.

— Има три начина да сгрешиш — вдигна пръст японецът. — Работата между Роуина и Парк Сонг. Търгът. И този двоен удар за Ло Касио. Всеки от тях може да ти навлече неприятности. — Той затвори очи. — Добро, лошо, всичко става на три пъти. Казвал ли ти го е някой?

[1] Голямата ябълка — така американците наричат Ню Йорк. — Б.пр. ↑

17.

Докато Бен Дюмас излизаше от къщата на любовника си, за да извърши две убийства, Декър се изправи от стола край болничното легло на заспалата Елън Спайсланд и погледна през прозореца — валеше дъжд.

От професионална гледна точка студеното и дъждовно време си имаше предимства. То задържаше хората у дома, защитаваше ги един от друг и рязко намаляваше уличната престъпност. Ниските температури, снежните бури и силният дъжд понякога бяха по-ценни за спокойствието на ченгетата от защитните им жилетки.

Вчера сутринта, когато Багс бе простреляна, тя не носеше защитна жилетка. Нямахме нужда, бе запланувала да прекара осем часа зад бюрото си в управлението. Както сподели с Декър след операцията, излязла от апартамента си и тъкмо се канела да заключи входната врата, когато някой я прострелял три пъти в гърба.

Един куршум бе одраскал рамото ѝ, а другите два направили повече поразии. Лекарите бяха принудени да отстранят далака ѝ. Съвсем скоро тя щеше да се оправи напълно, щеше да може да се върне към работата си, стига да иска. Декър познаваше ченгета, които се възстановяваха след прострелване. После се страхуваха даже да влязат в управлението.

Беше вбесен заради това, което се случи на Багс. Заради нея и заради самия него. Приятелството им бе едно от малкото неща в живота му, в които все още вярваше. Не можеше да я оцени истински до момента, когато разбра, че тя е на крачка от смъртта. После едва не се срина. Мисълта, че може да загуби Багс, го подсети колко зависи от нея. Кой друг знаеше всичко за Декър и въпреки това го харесваше?

Тя не видяла лицето на стрелеца, но докато лежала в коридора след стрелбата, забелязала торбестите му зелени панталони и калните кафяви обувки. Видяла, че се качва на покрива. Съпругът ѝ Хенри, който се отзовал на виковете ѝ, потвърди, че чул някой да се качва нагоре. Стъпил веднъж върху покрива, стрелецът очевидно се е

прехвърлил върху друга сграда, слязъл е на улицата и е успял да избяга. Което и да беше копелето, знаеше как да се измъкне.

Ченгетата от управлението зарязали почивката си и се присъединили към местните ченгета. Заедно претърсили цялата махала за улики. Разговаряли с всички — с вестникарчетата, с дежурните в района ченгета, с курвите, с пияниците, с магазинерите и уличните отрепки. Същевременно преровили всички кофи за смет, надявайки се да намерят оръжието. Нищо. Никакви улики, никакви свидетели, никакъв мотив. Научили само, че Багс е много популярна дама. Спечелила уважението даже на местните наркодилъри.

Не, дилърите не бяха се опитали да я очистят. Убийството на ченгета вредеше на бизнеса; ставаше твърде горещо и това прогонваше клиентите. Те предложиха помощта си за разкриване на престъплението. Искаха нещата да се върнат към установения ред колкото може по-бързо.

В болничната стая Декър погледна цветята и кошничките с плодове от доброжелателите на Багс. Имаше обаждания и телеграми от цялата страна — от роднини, приятели и непознати ченгета. Всички те се опитваха да помогнат на полицията, чийто опит за убийство се превърна в последния нюйоркски медиен хит. Кметът, полицейският комисар, председателят на общинския съвет и телевизионните камери идваха и си заминаха. Телефонният секретар записваше всички обаждания до следващо нареждане, а пред вратата на стаята й имаше двадесет и четири часова полицейска охрана.

Декър изобщо не можеше да спи. Чудеше се кой ли се е опитал да премахне партньорката му. Дали не са я объркали с някого? Може би някой престъпник от стар удар се е опитал да си уреди сметките. Не му се струваше много вероятно. В такъв случай стрелецът трябваше да се опита да очисти и двамата, не само Багс. Освен ако Декър не беше следващият. Ако някой нарочно бе запланувал предизвикването на криза, която да го отвлече от задълженията му, той не би могъл да свърши работата по-добре.

Бе сред първите кръводарители за Багс. През целия ден повече от триста полицаи и полицайки се притекоха на помощ, предлагайки кръвта си. Повечето изобщо не бяха чували за нея преди стрелбата. Знаеха само, че едно ченге е било простреляно в гърба. Не им беше нужно да знаят повече.

Декър погледна към спящата Багс. Цялата беше в тръбички. Изглеждаше толкова малка, толкова безпомощна. Кой, по дяволите, я мразеше толкова много, че да я простреля в гърба? Съпругът ѝ Хенри също беше в стаята; спеше с дрехите върху леглото до прозореца. Бе изоставил лустрото си на отегчен, изтънчен художник и се беше върнал към корените си, тоест към вуду магиите, за да спаси живота на съпругата си.

Дойде в болницата, наметнат с нещо, което сам наричаше магически шал. От врата му висяха три gris-gris, малки идоли, а под езика си бе поставил три зрънца черен пипер. Ченгетата, работещи с голямото латиноамериканско и карибско население в Ню Йорк, знаеха, че магиите и култовете са доста по-разпространени, отколкото смятаха обикновените граждани. Тъй че Декър не се изненада, когато Хенри се извини и каза, че отива да скрие зрънцата пипер някъде в болницата. Човекът не се опитваше да подпали сградата, така че защо да се притеснява. Той просто искаше да спаси живота на жена си.

Без да се консултира с никого, Хенри хранише Багс с домашно гъмбо^[1]. Първо се уверяваше, че персоналът няма да го види. Имаше ли някакво значение? Декър знаеше, че лекарите са изумени от бързото ѝ възстановяване. Също и той.

Отиде до гардероба в болничната стая, намери си палтото и извади няколко картички от бележника на Никола. После се върна до стола си и преди да седне, отхапа от сандвича с риба тон. Керън Драмън идва в болницата и му донесе сандвичи и кафе. След поканата ѝ той прекара предишната нощ в апартамента ѝ, съвсем близо до болницата.

Спа на дивана, почти не разговаря с нея — беше твърде ядосан заради стрелбата, за да измисли нещо повече от сумтене; тя му пожела лека нощ и се оттегли в спалнята си. Дори да му отнемеше целия живот, той щеше да научи кой е стрелял по Багс и защо. На сутринта стана, все си душ и излезе, преди Керън да се измъкне от леглото. Но преди това се обади няколко пъти по телефона и на тръгване ѝ остави бележка да му изпрати сметката за разговорите.

Докато дъждът плющеше по прозорците, той отпиваше от студеното си кафе и проучваше картичките, които бе подредил по определена система. Имаше картички на Дюмас — лични и служебни телефони и адреси. После картичка на Ръсел Форт и на Никола, списък

на адвокати, счетоводители и телефонът от вилата. После картичка на Ким Шин и на още няколко корейци — повечето от които работеха в Корейското посолство в Ню Йорк. Подозираше, че някои от тези имена са псевдоними на Парк Сонг.

После се появи господин Фокс, чиято картичка съдържаше няколко лондонски телефонни номера. Декър чу това име в кабинета на Сингулар; проблемът беше, че не си спомняше кога точно го чу и в каква връзка. Тъй като не можеше да намери място на Фокс в цялостната картина, той остави картичката му най-отгоре.

Обади се до всички номера на господин Фокс от апартамента на Керън Драмън. Научи, че става дума за магазин за облекло на име „Роузбъд“, къща в Челси и детска благотворителна фондация. Всички номера бяха свързани с едно — жена на име Роуина Дартигю, която или притежаваше тези имоти, или управляваше бизнеса. А може би и двете. Но никой там не беше чувал за господин Фокс.

Декър бързо си припомни думите на Сингулар: „А що се отнася до онова момиченце, което търсиш, тази Тауни еди-коя си. Преди Сонг да убие нашия агент миналата година, агентът се натъкнал на информация за някой си господин Фокс“.

Сингулар каза и още нещо. „Наредих ти да се заемеш с Дюмас и убитите ченгета. Забрави за Тауни еди-коя си“.

После Декър го попита:

— Какво общо има Тауни с Ким Шин? — Както обикновено агентът се направи, че не е чул въпроса.

Декър се загледа в картичката на господин Фокс. Сонг и господин Фокс са свързани с убития агент от секретните служби. Което означава, че са въртели някакъв общ бизнес. Въпросът бе защо Сингулар ги спомена едновременно с Тауни?

Стана от стола и отиде до прозореца. Загледа се към Пето авеню и към Сентръл Парк и започна да изгражда своята хипотеза, която направо му смрази кръвта. Сонг, господин Фокс и малките момиченца. Дюмас, Сонг и Тауни. Отново размеси картичките.

„А що се отнася до онова момиченце, което търсиш...“

Дюмас доставяше на Сонг информация и хартия. Дали двамата с господин Фокс не доставяха на корееца и нещо друго? Например малки момиченца, които той да убива. Декър стисна зъби. Ето защо го бе повикал дебелакът. Научил е, че разследва Дюмас и търси Тауни;

трябвало е да го забави. Американското правителство не даваше и пет пари за Тауни. Гледаше само как да избегне международен скандал.

Върна се към картичките — Дюмас и Форт. Декър ги остави една до друга върху перваза. Един чернокож бе проследил Макс да Силва. Родителите на Тауни бяха убити веднага след като казаха на Декър за чернокожия. Форт не бе просто един чернокож. Той беше чернокож, закрилян от Дюмас. Замислен, Декър се втренчи в дъжда навън.

Телефонният звън го извади от мрачните му видения. Грабна слушалката и прошепна:

— Детектив сержант Декър. Кой, по дяволите, ви свърза?

— Лоуъл Четъей. Помислих, че ще е важно за теб, тъй че се свързах с централата в управлението ти и те ми казаха къде да те намеря. Искаше помощ, имаш я.

— Благодаря, Лоуъл. Какво става?

— Попита ме за онези берети 84, откраднати от летище „Кенеди“ от шайката на Ло Касио. Надявам се това да няма нищо общо със случая, по който работите с Багс, но не се знае.

— Благодарен съм ти за всичко, което имаш.

— Добре, ето. Нашият информатор току-що докладва. Казва, че хората на Ло Касио продали три берети на ЦРУ. Ама не на онези клоуни от Вашингтон, ами на детективската агенция на Бен Дюмас. Нали знаеш, *цапни, разруши, убий*? Онези типове, дето не могат да си държат ръцете настрана от чуждата собственост.

Декър затвори очи. Току-що бе открил и последното парченце от мозайката.

— Длъжник съм ти, Лоуъл — благодари той и затвори. Когато се обърна, Багс го гледаше.

— Как вървят работите? — прошепна тя.

Декър си спомни, че тя първа го насочи към „Сейфове и тавани“. Спомни си, че му помогна да проследи пистолета, свързан с убиеца на Гейл и Макс да Силва.

Хвана я за ръката.

— Знам кой ги е очистил, Багс. Знам и защо.

[1] Гъмбо — африканска гъста супа от бамя с домати, зеленчуци, пилешко, шунка или морски деликатеси. — Б.пр. ↑

18.

Ръсел Форт седна върху нестабилното хромирано столче в офиса на Жан-Лу Никола и мълчаливо се загледа в дребния французин, който проверяваше хартията — осем пакета празни банкноти, увити в опаковъчна хартия и привързани със стоманена тел. Само преди няколко часа те бяха собственост на Бюрото за гравирание и печат. Сега бяха у жабаря. След него щяха да попаднат у корееца, когото никога не беше виждал, а и нямаше желание да види.

Форт дължеше пари на Ло Касио — дълг, вече платен от Дюмас. Затова за последната партида хартия Форт нямаше да получи нищо, а пък това означаваше, че трябваше да намери пет хиляди долара за леля Лорейн и братовчеда Арнолд. Уговорката бе за десет хиляди долара на пратка — половината за Форт, другата половина за роднините му от Вашингтон. Ако не успееше съвсем скоро да измъкне отнякъде пет бона, леля Лорейн и братовчедът Арнолд щяха да затворят кранчето — нещо, което трябваше да обяснява на Дюмас.

Запали цигара, движеше се предпазливо, защото все още го болеше от побоя, който му нанесе Дюмас. Ръката му беше гипсирана, имаше две счупени ребра — от това не можеше да си вдига ръцете; не можеше и да се обляга — нито на едната, нито на другата страна.

Със Сюзан Скадър се върнаха от Вашингтон в олдсмобил под наем. През повечето време караше тя, а Форт се тъпчеше с перкодан и клюмаше на задната седалка. Пое волана в Ню Йорк, където слабият дъждец бе забавил движението. Трябваше направо да пълзят. Заради лошото време пристигнаха в ресторанта с повече от час закъснение. Страхливият Никола на няколко пъти го напсува, че не е дошъл навреме. Форт го накара да млъкне, като го заплаши, че ще го фрасне с гипса си по главата.

Пътуването до Атлантик Сити, прикритието на Форт за командировката във Вашингтон, беше направо отвратително. Не само че масичките за блекджек му излапаха повечето пари от двете хиляди долара джобни, които му даде Дюмас, но се оказа, че Сюзан създава

проблеми. Наложил се да ѝ обяснява как са го пребили и той реши да разчита на самата истина. Всичко ѝ разказа на кучката — как Дюмас е отвлякъл Тауни да Силва, как Форт се е опитал да отмъкне парите за наградата от родителите и как Декър се е включил в играта. Каза ѝ също, че Дюмас е убил мамчето и татенцето.

Сюзан направо побесня. В какво, по дяволите, я въвличал Форт? Не ѝ ли стигало, че се е замесила в смъртта на две ченгета под прикритие? Сега и това. „Това е животът, мамче“ — обясни ѝ Форт. Бяха се свързали с Бен Дюмас и сега трябваше да му играят по гайдата.

Сюзан се развика:

— Ти му играй по гайдата, задник такъв. — С мръсната си уста продължи да го псува, че я е свързал с такова влечуго като Дюмас. — Това пътуване до Вашингтон ще е последното нещо, което ще направя за тези животни. Имам предвид и теб. Повече няма да ме молиш за нищо или отивам направо при Декър, даже в АБН и всичките ще ви вкарам на топло.

Форт се изненада от себе си, че изобщо не реагира.

Щом приключи с проверката, Никола се усмихна и протегна ръка.

— Прости ми за избухването, приятелю. Нали разбираш, че здравата са ме притиснали да уредя нещата преди пристигането на нашия корейски приятел.

— Е, всички си имаме проблеми. Ще се видим.

— Абсолютно ли си сигурен, че двамата със Сюзан не можете да останете за вечеря? Моля ви, бъдете мои гости. Предлагам морски костур — гарантирам, че направо ти се топи в устата. А за десерт ще има превъзходен лимонов кейк с домашен лимонов сладолед.

Форт поклати глава.

— Може би някой друг път. Пътуването беше твърде уморително. Просто искам да си почина. Ти само се обади на Бен Дюмас и му кажи, че хартията е тук, това е всичко. Не ми се ще да помисли, че съм го прекарал.

— Приятелю, остави това на мен. Веднага ще му се обадя и ще му кажа колко добре си се представил. Между другото, ако не желаеш френска храна, мога да ти препоръчам други ресторанти. Много са добри. Каква кухня ти харесва — италианска, китайска?

— Не е заради храната. Ние със Сюзан просто сме уморени. Ще оставим колата и право у тях. Навсякъде ме боли, пък и лошото време винаги ме изморява ужасно. Вероятно ще си вземем нещо по пътя и ще си легнем рано.

— Е, довиждане, приятелю. Надявам се, че поне приятелката ти се чувства по-добре.

Сюзан ненавиждаше Никола заради ролята му в отвличането на Тауни и отказа да стъпи в ресторанта му. Форт оправи нещата, като излъга, че тя била неразположена и предпочитала да остане в колата и да подиша чист въздух. Една лъжа, която бе много близо до истината. На Сюзан ѝ се повдигаше. Повдигаше ѝ се от Никола.

Французинът преведе Форт през празния ресторант, отвори му вратата и там си стиснаха ръце. Гледаше как негърът пресича улицата, как влиза в синия олдсмобилен и казва нещо на Сюзан, която изглеждаше доста разстроена. В едно определено време от месеца всички жени са разстроени, нали така? Когато колата потегли, Никола се върна в офиса и се обади по телефона.

Не говори дълго. Каза само:

— Да, току-що тръгнах. Не, ще оставят колата и отиват направо у тях. Да, сигурен съм. Съвсем сигурен.

Когато Ръсел Форт и Сюзан Скадър излязоха от пицарията на Бродуей и Седемдесет и девета улица, те тръгнаха към тухлената къща през една пресечка, където тя държеше едностаен апартамент над кубинско-китайския ресторант, собственост на китайско семейство, емигрирало в Куба, а после избягало и от там, когато Кастро взел властта.

Сюзан носеше голяма пица, а Форт — найлонов плик с бутилка червено вино и кутия с шоколадовите ореховки на госпожа Фийлдс. В четири и половина следобед навън вече бе съвсем тъмно. Продължаваше леко да ръми.

Сюзан, която обичаше храната почти колкото секса, сега се бе поотпуснала. Говореше за коледните каталози, които получила миналата седмица, за намерението си да се захване с танци, за това, че наемът ѝ се удвоил през осемте години, през които живеела в този апартамент.

Докато стигнат до сградата ѝ, Форт я прегръщаше нежно. Спомни си колко я хареса, когато тя влезе в магазина му да си купи спортни обувки и започна да флиртува с него. И най-важното — Сюзан си беше едно много сладко маце. С ужасно мръсна уста понякога, но сладичка.

В момента приличаше на хлапе в зеления си шлифер и виолетова шапка. Много секси хлапе. Той предчувстваше една спокойна вечер само за тях двамата.

На ъгъла на Бродуей и Осемдесета улица пресякоха и завиха наляво. Насочиха се към къщата на Сюзан, до която им оставаха само няколко метра. Млади латиноамериканци, които вървяха от другата страна, тръгнаха подире им. Мъжът, дребен здравеняк, беше нахлупил зелена вълнена шапка, свиваше се в зеленото си яке и носеше коледна елха, по-висока от него. Жената, слаба и с огромна уста, здраво притискаше с една ръка яката от изкуствена кожа към гърлото си.

Сюзан и Форт започнаха да изкачват каменните стъпала пред жилището ѝ. Латиноамериканците продължиха, после изведнъж спряха и извадиха пистолети от джобовете на палтата си.

Форт бе спрял върху най-горното стъпало, бе дръпнал Сюзан към себе си за една последна целувка в дъжда. Видя пламъчетата в очите ѝ. Точно тогава зърна и стрелците. Опита се да предпази Сюзан, блъсна я встрани и я запрати надолу по стълбите. Тя извика.

Форд чу леко пукане, усети остра болка в крака и се строполи на стълбите. Куршумът бе откъснал токчето на ботуша му от кожа на змиорка. В прозореца на приземния етаж зейнаха две дупки. Адреналинът му се покачи. Също като онази нощ на Осмо авеню, когато един бездомник се опита да му отмъкне пистолета и той го простреля шест пъти.

Получи втори куршум в рамото, трети профуча край ухото му и отчупи парче от каменното стъпало. В това време успя да напипа браунинга си. Свали предпазителя и стреля четири пъти. Улучи здравеняка в гърдите и той се строполи край пожарния кран. Жената продължи да стреля. Форд отвърна на огъня и събори шапката от главата ѝ. Тогава жената се обърна и хукна към Уест Енд авеню. След малко се скри в тъмнината.

Форт закуцука надолу по стълбите и се наведе над Сюзан, която лежеше на тротоара. Дъждът измиваше кръвта, която бързо изтичаше

от дупката във врата ѝ. Очите ѝ бяха отворени и отразяваха светлината от уличната лампа. Той поклати глава.

— По дяволите! — прошепна. — По дяволите!

— Декър?

— Да. Кой се обажда?

— Ръсел Форт. От управлението ми обясниха, че мога да те открия в Бърза помощ. Не им казах кой се обажда.

— Обзалагам се, че е така.

— Обясних им, че е във връзка с мъртвите ченгета. Те ми казаха, че си при партньорката си. Двама от хората на Дюмас се опитаха да ме очистят, но не успяха. Обаче улучиха Сюзан. Тя е мъртва.

Декър затвори очи.

— Съжалявам. Каза, че били хора на Дюмас?

— Преди да започнем, искам да ми обещаеш, че ще ме включиш в Програмата за защита на свидетели.

— Вчера може би имахме за какво да си поговорим. Но в момента не мисля, че ще можеш да се откупиш. Знам, че си използвал Сюзан. Тя ти е вземала доклади от АБН и така си научавал самоличността на ченгетата под прикритие. Знам, че си доставял хартия на Дюмас, а той после я е предавал на Парк Сонг. Когато федералните пипнат леля ти Лорейн и братовчеда Арнолд, можеш да угасиш осветлението — купонът свършва. Трябва да ми дадеш нещо друго, Ръсел. Да ми разкажеш кой уби Гейл и Макс да Силва.

Негърът се умълча. После изхленчи:

— Мисля, че знаеш, човече. Щом като знаеш толкова много за моя бизнес, знаеш и останалото. Сюзан каза, че си много умен.

— Трябва ми още. Искам те в съда, да свидетелстваш срещу Бен Дюмас. Иначе няма за какво да си говорим.

— Първо искам сделка, после ще говорим. Аз съм бил ченге, човече. И една седмица няма да изкарам в панделата. Виж какво, не го правя само заради себе си, правя го и заради Сюзан. С мен е свършено. У мен е паспортът на онзи тип, дето го застрелях — един латиноамериканец — Еспиноза. Работеше в детективската агенция на Дюмас. Виж какво, нямам цял ден на разположение. Ранен съм на две

места и имам нужда от лекар. Пък и ченгетата вероятно са тръгнали по петите ми, задето очистих Еспиноза. Трябва ми защита.

— Дай ми основание.

— Дюмас получи информацията за Валънтайн и Далто от мен и от Сюзан. Ще го потвърдя в съда.

Декър го попита:

— Къде се намираш?

— Дюмас сигурно е пратил хора да ме търсят. Сигурно ще получи помощ и от полицията, защото този скапаняк има здрави връзки. В момента, когато се видим с теб, той вече ще знае за това. Между другото имам още нещо, за което си струва да помислиш — мога да ти кажа къде е онова хлапе Тауни.

19.

Малко преди четири следобед някой почука на хотелската врата на Майкъл Дартигю.

Майкъл, който си гризеше ноктите и гледаше повторението на „Хаваи пет на нула“, изведнъж погледна към леглото, където Найджела Бероу, в син копринен халат, замръзна на място, докато си лакираше ноктите на краката. И двамата се гледаха уплашено в продължение на няколко секунди. Накрая той тръгна към вратата.

— Кой е? — попита.

— Идвам от името на Ло Касио. — Мъжки глас, мек и вежлив. Не като онзи жабар, който се обади вчера и поднесе на Майкъл новината, че четиридесетте милиона долара от лондонския обир не били изпратени за Ню Йорк, както трябвало да стане според предварителната уговорка.

Майкъл отвори вратата и видя усмихнатия Бен Дюмас.

— Може ли да вляза?

— Съжалявам. Разбира се, влезте. Аз съм Майкъл. — Неохотно протегна ръка.

— Фред Хана — представи се едрият мъж и влезе в стаята. — Няма да се бавя.

Като видя Найджела Бероу, той свали шапка и се усмихна. Майкъл ги представи един на друг.

После Дюмас бръкна в палтото си и извади шишенце с бял прах, хвана го между палеца и показалеца си. Погледът му се стрелна към Майкъл, който дъвчеше долната си устна и се мръщеше, но не сваляше очи от шишенцето.

— Най-напред по-важните неща — предложи посетителят. — Преди да потопим носове в това сладкишче, нека да изясним някои въпроси. Както каза човекът на Джо сутринта, той е размислил за разговора ви от вчера. Искате да знаете, че съжалява, задето ви е притиснал толкова.

Майкъл се ухили.

— Хей, стават такива неща. Разбирам. Направил е каквото трябва.

Дюмас продължи:

— Джо разбира, че всичко се е объркало заради Еди Уолкърдайн, така че защо да има нещо против вас? Явно Уолкърдайн е решил, че ще му излезе по-евтино да ви отреже, без да ви дава една трета от онова, което ще остане за вас.

— Кълна се. Никога не бих измамил такъв тузар като Джо. Трябва да съм се побъркал, ако си помисля за такова нещо.

— Знам. Но трябва да погледнете нещата от неговия ъгъл. Обещали сте му нещо, което не сте доставили, а това го излага. Не само пред неговите хора, нали разбирате, ами и пред конкуренцията.

Майкъл поклати глава.

— Фред, не можете да си представите колко зле се чувствам заради всичко това.

Дюмас вдигна ръка, за да приключат с този въпрос.

— Както казах, Джо разбира. Между другото Уолкърдайн се е появил в Израел.

Майкъл зяпна.

— Кучият му син. Сигурен ли сте?

— Ние сме сигурни. Джо има приятели навсякъде. С такъв голям товар няма много места, където би могъл да се покрие, особено пък с всичките тези бижута. Не може да препродаде откраднатите бижута, докато някой не махне оригиналните печати, а пък това изисква умения. Доста малко са хората, които могат да свършат тази работа. И всеки знае кои са.

Майкъл извика:

— Много ми харесва. На шибания Уолкърдайн ще му продупчат билета. Харесва ми. Вие момчета ще вземете стоката от него, нали? Надявам се да го направите.

Посетителят въздъхна.

— Не е толкова лесно. Зависи от каква част вече е успял да се отърве и на кого смята да продава. Изглежда, има някаква уговорка с един израелец, с когото се е запознал в Испания. Както и да е, нали разбирате, че сте длъжник на Джо и...

Дартигю вдигна ръце.

— Хей, човече, винаги мога да направя услуга на Джо, стига да поиска. Ако искате ще бъда муле или каквото решите, само кажете.

Дюмас оголи зъби във вълчата си усмивка.

— Страхотно е да си млад и жив, нали?

Майкъл се усмихна и кимна:

— Точно така, мамка му.

Дюмас му подаде шишенцето.

— Купонът започва. На Джо му се стори, че сте малко напрегнат и реши да ви помогне. Вие двамата сте свободни да си тръгнете от Ню Йорк, когато поискате. Проблемите ви свършиха.

Майкъл прегърна усмихнатата Найджела и ѝ залепи една звучна целувка.

— Добре! Чу ли това? Свърши. Човече, всичко свърши и сега можем да се отпуснем. Това не е ли страхотно?

Пусна Найджела и сграбчи ръката на Дюмас.

— Човече, много се радвам, че наминахте.

Дюмас се усмихна и каза:

— Ако нямате нищо против, бих искал да остана и да се включа в купона. — Извади от джоба си още едно шишенце. — Нося и за себе си.

Майкъл изкрещя от радост:

— Хайде да го направим.

Изтича до малката баня и се върна с огледалцето на Найджела и с един бръснач. Дюмас и Найджела вече се бяха настанили върху два дървени стола край малката масичка до предната ниша.

Тъй като това бяха единствените столове в стаята, добре възпитаният Дюмас настоя Майкъл и Найджела да седнат. Той щял да остане прав. Усмихна се на припрения Майкъл, който изсипа бялото си прахче върху огледалото, взе бръснача и го раздели на осем тънки линийки. В същото време Найджела нави три стодоларови банкноти и ги превърна в три тънки тръбички. Дюмас изсипа своя прах върху малка бяла чинийка, взе едно ножче и раздели праха на четири тънки линийки. Когато Найджела му подаде навитата стотачка, той се усмихна и ѝ благодари. И двамата като че ли се сгряха, отпуснаха се в негово присъствие.

Нетърпелив да отпразнува отмяната на заслуженото си наказание от Джо Ло Касио, Майкъл смръкна пръв. Ухили се и накара Найджела

да опита. Този прашец беше направо като динамит.

Дюмас ги наблюдава няколко секунди, те също го зяпаха ококорени и го чакаха да се включи. И той не закъсня. Смръкна две линийки от своя прах, кимна в знак на одобрение и изчака наркотикът да подейства. Но не на него, а на Майки и Джуди, които изобщо не се досещаха, че им предстои да изнесат голямо шоу. Не забелязаха, че Дюмас си надяна ръкавиците.

Изведнъж Майкъл се зачерви, хвана се за гърдите и изхърка. С изцъклени очи се вкамени на стола си. Междувременно Найджела се хвана за гърлото. Не можеше да си поеме дъх. Погледна към Майкъл и го видя как се свлече на пода, наведе се и повърна.

Тя понечи да се обърне към Дюмас, но залитна, главата ѝ се удари в масичката и тя повече не помръдна. Секунди по-късно тялото на Майкъл се стегна, после се отпусна, краката му потрепераха; после остана неподвижен върху катурнатия си стол.

Дюмас им беше дал стопроцентов кокаин, чист боливийски прах без никакви примеси. Е, не беше съвсем чист. Той му бе добавил мъничко стрихнин. Чист кокаин и отрова за мишки. Когато търсиш както трябва, намираш най-доброто.

Не можеш да правиш Ло Касио на глупак. Не, сър.

Дюмас си помисли: „Роуина, как ги избираш такива“. Взе си чинийката и отиде в банята, където изми праха — пудра захар. Избърса чинийката и я остави върху тоалетната. После се погледна в огледалото. Въздъхна, като видя, че косата му продължава да оредява, и се върна в стаята.

Веднага откри тетрадките на Роуина. Спомни си думите на Кен, че от човек, който ограбва съпругата си, може да се очаква всичко — включително и това да прочете най-съкровеният ѝ мисли. Е, имаше и възможност тетрадките да са у приятелчетата на Майкъл. Той не беше най-големият мозък на света. Дюмас трябваше да остане нащрек и ако извади късмет, да занесе тетрадките на Кен за подробно изучаване и лична преценка.

Дюмас прелисти тетрадките, изписани с красивия почерк на Роуина. Изненада се, че тя пази подобна информация. Погледнато от много страни, тя си беше една педантична и суетна жена. Чрез тетрадките може би просто си е съхранявала данни за сексуалните предпочитания, за клиентите и цените. Или пък е водила счетоводство,

което е искала да скрие от данъчните, от банковите власти и от пазителите на реда.

Може и да е имала намерение да изнудва някого занапред, макар той да се съмняваше в това.

Когато Дюмас видя своето име и името на Кен, ококори очи.

Джо Ло Касио не знаеше нищо за тези пикантни томчета. Майкъл не беше споменал за тях. Каза на Джо за обиците, за скъпоценностите на Роуина — може би да събуди съжаление, че Уолкърдайн го е прецакал. В главата на Джо обаче се въртеше само една мисъл — да си разчисти сметките с Майкъл, който се опита да го прави на будала.

Ето защо пристигна Дюмас. Съмняваше се, че някой ще се развълнува кой знае колко за двама свръхдозирани наркомани, надрусани с първокласни снежинки. Такива неща ставаха всеки ден в града на удоволствията.

Дюмас се огледа и бързо намери обиците. Чудесни. Типично за изискания вкус на Роуина. Пусна ги в джоба на палтото си заедно със своето шишенце с „дрога“. Роуина щеше да си получи обиците след няколко часа.

Секунди по-късно той излезе от хотелската стая и закачи върху бравата табелката „Не ни безпокойте“.

20.

В седем и двадесет вечерта Роуина Дартигю, понесла бутилка безмитно бренди в син найлонов плик, излезе от сградата за международни полети на летище „Кенеди“ и последва трътлестия пуерторикански носач, който тикаше количката с багажа ѝ.

Роуина загърна коженото палто около врата си. Веднъж само да влезе в лимузината, която я чакаше отпред, брендито щеше да прогони студа, а през това време те двамата с Бен щяха да стигнат до търга за роби в Куинс — мрачен квартал, където един час се равняваше на цяла седмица.

Кен Йокои и Бен бяха избрали да държат робите в една къща в Куинс заради близостта му до детективската агенция на Бен във Форест Хил. Това улесняваше охраната. Къщата беше собственост на корпорация, регистрирана като смесено предприятие на Роуина, Йокои, Дюмас и Никола. Унгарско семейство на средна възраст, дискретно и доверено, живееше в къщата и привидно я притежаваше.

Сексробите оставаха в къщата за различни периоди. Онези, които идваха по собствена воля, тоест препоръчаните от Йокои, рядко се задържаха за повече от два месеца. Ако през това време Жан-Лу не успееше да ги продаде или да ги събере с някого, обикновено им съобщаваха, че трябва да си вървят.

Основният интерес на Роуина бе насочен към онези хлапета от благотворителната ѝ фондация, пристигащи от Англия в компанията на две дърти кралици, които от години ѝ бяха доверени помощници. Те пристигаха около седмица преди годишния търг и за тях винаги имаше богати клиенти. Сигурността се поддържаше от хората на Бен Дюмас — Роуина никога преди не беше срещала такава банда от главорези. Плащаше се само в брой, без никакви възстановявания на суми при отказ. Тя се надяваше да прибере между два и четири милиона долара, поне половината от които щяха да отидат за разходи.

Тази вечер на летището я посрещна носач, окачил си табелка с нейното име, съобщи ѝ, че е изпратен от господин Дюмас, за да я вземе

и да я заведе до лимузината. Възпитаният джентълмен Бен, който обикновено ѝ помагаше с багажа, очевидно бе решил да не бие на очи. Тя бе убедена, че си има причини за това. Междувременно изгаряше от нетърпение да се спаси от този студ. Не беше похарчила десет хиляди лири за палто от норки, за да го излага на проливния дъжд.

Пред себе си забеляза дълга сребриста лимузина, паркирана зад зелен микробус, транспортиращ пътниците между терминалите. Багажникът ѝ бе отворен, но Бен не се виждаше никъде. Вероятно бе на задната седалка.

Когато Роуина се приближи до лимузината, задната врата се отвори и една ръка ѝ махна да продължи напред. Тя ускори крачка, мина покрай носача, който можеше и сам да се справи с багажа ѝ — нали за това му се плащаше. С нетърпение очакваше да се види с човека, който щеше да се превърне в нейния безопасен пристан до смъртта на Парк Сонг. Таксата на Бен за убийството бе огромна, но нямаше друг избор.

Въздъхна с облекчение, вмъкна се в лимузината и отвори уста да поздрави Дюмас. Устата ѝ си остана отворена, а очите ѝ се изцъклиха от ужас. На седалката се беше отпуснал Парк Сонг с чаша шампанско в ръка.

— Добър вечер — поздрави я той. — Вярвам, че полетът е минал добре.

Той вдигна ръка. Мускулестият Чой и израелецът Дейвид Милта, настанени отпред, излязоха от колата. Милта затвори вратата на Роуина, а Сонг бързо я заключи с едно бутонче. Чой плати на носача, затвори багажника и се върна в колата. Влезе и незабавно завъртя ключа на стартера. Моторът запали веднага и колата бавно се отдели от бордюра.

Роуина си пое дълбоко дъх, после се насили да се усмихне.

— Парк, скъпи. Каква приятна изненада. Къде е, къде е Бен? Трябваше да се срещнем и да отидем на търга.

— Настъпи промяна в плановете.

— Промяна? Не разбирам.

На предната седалка Дейвид Милта се обърна да я погледне; брадатото му лице изглеждаше демонично на оскъдната светлина в колата. Тя го погледна, после бързо обърна глава, стиснала бутилката

бренди с две ръце. Чак когато лимузината излезе от паркинга и се насочи към магистралата, той се обърна напред.

Жената усети, че краят ѝ наближава. Гърлото ѝ беше пресъхнало, не можеше да се съсредоточи. Отчаяно ѝ се искаше да отложи неизбежното. Помоли Сонг за чаша шампанско и той учтиво ѝ я подаде. Тя жадно отпи от ледената течност и се замисли: „Къде ли е Бен?“. Мили боже, надяваше се да не се е случило най-лошото.

— Нося ти един подарък — каза Сонг. Бръкна в джоба на палтото си и извади нещо, после го постави нежно в ръката ѝ.

Тя погледна в ръката си и ахна. Държеше обиците на Джулиано.

Попита го:

— Откъде ги взе? Те бяха откраднати от сейфа ми.

— От съпруга ти, в случай, че си забравила. Взех ги от Дюмас.

— Не разбирам.

— Ти и съпругът ти сте ми взели парите. Искам си ги.

— Ти си луд. Не съм вземала и пени от теб. Че защо да го правя след толкова години? Освен това аз самата си имам достатъчно пари.

Свитите юмруци на корееца се отпуснаха върху бедрата ѝ.

— Имаш си и съпруг, който постоянно се нуждае от пари. Между другото Дюмас ми разказа за плана ти да ме убиеш. Вероятно ще ми кажеш, че това няма нищо общо с кражбата на парите ми. Едно подобно твърдение определено ще ме разколебае и аз ще престана да те преследвам, това поне е сигурно.

Роуина поклати глава.

— Никога не съм молила Бен да...

Сонг я прекъсна:

— Бен реши, че ако ме убие, ще си усложни живота. Както знаеш, върша някои услуги за важни хора в моята страна. Шпионирам за тях, убивам, подправям документи. Ако Дюмас ме убие, трябва да отговаря пред тези хора. Реши, че е твърде рисковано.

Тя започна да се моли:

— Парк, скъпи, повярвай ми, сигурно се е получило някакво недоразумение. Не съм от този тип, който ще вземе да убие някого. Ти сам го знаеш.

— Записал е разговора ви и после ми го пусна.

— О, боже!

Когато лимузината излезе върху лъсналата от дъжда магистрала, Сонг внимателно постави ръка върху бедрото на Роуина. Секунда по-късно тя изкрещя, тъй като пръстите му се забиха болезнено в крака ѝ. Когато той отдръпна ръката си, Роуина си пое дъх през широко отворената си уста. Изобщо не си чувстваше крака.

Сонг продължи:

— Ще ми кажеш всичко. Ще ми разкажеш за нигериеца, когото изпрати да ме ограби, ще ми разкажеш и още някои подробности за глупавия си съпруг. Някой трябва да говори вместо него, тъй като той едва ли е в състояние да го направи сам. Възнамерявам да те разпитам подробно.

Лимузината мина през една локва и предното стъкло се обля с вода. Пред тях нямаше никакво движение, а и зад тях то беше съвсем слабо.

Роуина попита:

— Какво си направил с Майкъл?

— Аз нищо не съм направил. Дюмас го уби.

Тя закри лице.

Сонг сви рамене.

— Майкъл приключи своето участие в играта. Беше му време да слезе от сцената. Назова имена, призна участието си в грабежа и до края си остана един симпатичен неудачник, какъвто си е бил винаги. Ако някой не беше ме изпреварил, сам щях да го убия.

Роуина замръзна, когато той отново докосна бедрото ѝ.

— Дюмас играе на едро — обясни ѝ Сонг. — Трябваше да платя доста, за да си спася живота. Два пъти сумата, която дължа за момичето, плюс сто хиляди фалшиви, за да се отърве както намери за добре. Не мисля, че ти си била толкова щедра. Винаги си била много стисната.

Дейвид Милта се изхили на предната седалка.

Роуина попита:

— Какво мога да кажа?

Кореецът поклати глава.

— Нищо.

— И аз така си мислех.

Тя изкрещя:

— Копеле такова! — и го удари с бутилката по челото.

Главата на Сонг се метна назад и се удари в ъгъла на лимузината. Обезумелият Дейвид Милта сигнализира на Чой да спре. Лимузината намали, но все още се движеше, когато Роуина отключи вратата си и скочи върху мократа магистрала.

Приземи се в голяма локва, претърколи се, ожули ръцете и лицето си. Стиснала зъби от болка, успя да се изправи. Цялата окървавена, закуцука и започна да се отдалечава от лимузината. Погледна през рамо и разбра, че лимузината е спряла. После започна да се приближава на заден ход. Роуина се обърна и бе заслепена от фаровете на приближаващото се превозно средство, което веднага я прегази.

Шофьорката, грамадна жена с конско лице, натисна спирачките, но не успя да спре. Паникьосана, тя дълго влачи Роуина, преди да спре край магистралата.

21.

По същото време, когато Роуина Дартигю бе прегазена от автобуса на частното училище „Сафиан“, едно жълто такси обикаляше в мрака и в дъжда. Седнал в него, Декър оглеждаше къщата на Кен Йокои на Уошингтън Скуеър.

Имаше време да направи бърз оглед на жилището, преди шофьорът на таксито, руски евреин с аристократична осанка, да завие наляво и да спре пред магазин за окултни книги, тамян и афродизиаки. След като плати, Декър слезе на пустия мокър тротоар, свали си шапката и разтвори евтин чадър, купен преди няколко минути от улична сергия. Когато се убеди, че не го следят, той измъкна 38-калибровия си „Смит & Уесън“ от кобура и го пусна в джоба на палтото. После наведе чадъра, за да скрие лицето си, и тръгна назад към къщата.

Двама мъже сновяха насам-натам по стълбището пред къщата. Бързо ги разпозна. Бяха Ким Шин и бодигардът му. Шин — с лепенка върху счупения си нос — спомен от боя с Декър преди два дни. Корейският дипломат стоеше под чадъра си и наблюдаваше как якият му бодигард пренася куфари и пакети от къщата до един микробус „Фолксваген“, паркиран пред нея. Както изглеждаше, корейците изнасяха някаква стока от жилището на Йокои и доста бързаха. Детективът веднага се досети що за стока е това.

Мина бавно покрай къщата, като наблюдаваше улисаните в работа корейци. Декър нямаше подкрепление, нямаше заповед и не бе съобщил на никого какво възнамерява да прави. Минаването по официалните канали щеше да разтревожи Дюмас. Предварително предупреден, той щеше да премести Тауни в ново скривалище. За да се погрижи за Тауни, трябваше да заложи кариерата си на карта.

Имаше и още една причина да бърза. Форт отказа да се предаде преди ареста или смъртта на Дюмас. В момента негърът бродеше някъде по улиците с информация, която би могла да свърже Дюмас с отвличането на Тауни. Показанията му можеха да отстранят Дюмас

завинаги. Но най-напред Декър трябваше да окошари Дюмас и да даде на Форт минутка спокойствие.

Стигна до каменното стълбище, водещо към къщата, и остави Мускула да мине пред него. Едрият кореец носеше по един куфар във всяка ръка и очевидно не обърна внимание на онова, което Шин му крещеше на корейски. Декър си пое дълбоко дъх. Време за рокендрол.

Нападна Мускула отзад. Захвърли чадъра си и заби рамо в гърба на корееца, който залитна и се блъсна в микробуса. Мускулът улучи возилото с чело и с лявото си рамо. Натресе се достатъчно силно, за да се строполи в една кална локва.

Декър веднага се завъртя и насочи пистолета към главата на Шин.

— Само да си мръднал — извика той — и ще боядисам фасадата на къщата с мозъка ти. Слез бавно по стълбите с вдигнати ръце.

Изненаданият Ким Шин наведе чадъра си и сграбчи с една ръка парапета от ковано желязо.

— Какво правиш тук? Не ти е работа да се месиш...

— По-бързичко. Нямам цял ден на разположение. — Вдигна пистолета, за да накара Шин да побърза към микробуса. Бодигардът вече бе коленичил и масажираше натъртеното си рамо. Декър блъсна Шин към микробуса.

Заповяда на двамата корейци да седнат на предната седалка, после подхвърли белезниците си на Шин, който се настани зад волана.

— Заклучи себе си и приятелчето си за волана — извика той.

Когато Шин свърши работата, детективът извади ключовете от таблото и ги хвърли през улицата в Уошингтън Скуеър Парк. После мина от задната страна на микробуса, разтвори вратите и провери какво има вътре. Намери хартията, която Форт спомена, че е доставил в ресторанта на Никола само преди няколко часа. До хартията имаше пет куфара. Отвори два. Единият бе пълен с нови стодоларови банкноти, а другият — с акции, облигации и сертификати за депозити, уж издадени от западногермански и швейцарски банки. Според Ръсел Форт Сонг имал намерение да ги продаде и да си тръгне с милиони. Негърът не знаеше всички подробности, но, изглежда, Сонг бързаше да събере пари, за да не му продупчат билета в Корея.

Декър затвори вратите на микробуса, върна се отпред и завря значката си в начумереното лице на Ким Шин.

— Детектив сержант Мани Декър. Вие сте арестувани за фалшификаторство и за кражба на хартия, използвана за производство на американската валута. — Изреди правата на корейците и изведнъж се сети, че може би го наблюдават от къщата. Не можеше да направи нищо друго, освен да продължи. Приключи с формалностите и ги попита: — Дюмас вътре ли е?

Ким Шин и бодигардът му гледаха право напред, две статуи, които изведнъж загубиха дар слово.

— Къде държи Тауни да Силва?

Без да откъсва очи от джипа, паркиран пред микробуса, Шин посочи лепенката на носа си.

— Местиш стоката — предположи Декър. — Това означава, че Парк Сонг няма да се появи, а?

Корейците не обелиха и дума.

Детективът продължи:

— Наистина е трудничко да ви се измъкне дума от устата, момчета. — Пресегна се в микробуса, заби показалец в бинтования нос на Шин и той извика от болка. Декър отново попита: — Къде е Тауни да Силва?

Сграбчи яката на корееца и го издърпа отвън на дъжда.

— Длъжник съм ти заради Бъф. А сега ми кажи къде е Тауни. И докато си приказваме — колко души има в къщата на Йокои?

Ким Шин се изплю върху лицето му и изломоти нещо на корейски. Декър изтри бузата си и извика:

— Стига толкова. — Цапна Шин през носа. Бръмченето от запален наблизо двигател заглуши писъците на корееца.

В голямата спалня Дюмас седеше върху леглото до Йокои и разлистваше тетрадките на Роуина.

— С тези нещица би могла да прати много хора по дяволите — усмихна се той на японца. — Записвала е всички кървави подробности не само за Сонг, но и за теб, за мен и за хората, които са купували сексроби от нея. Записала е всички подробности за връзките на Сонг с корейското правителство, с посолствата. Тук са и подправянето на документи, шпионирането и убийствата, които е вършил за корейците. Всичко е тук. О, има нещо, което ще ти хареса.

Сигурно би го нарекъл глава за извратените сексуални навици на богатите и известните. Искаш ли да ти прочета малко?

Йокои успя едва-едва да се усмихне.

— Знаеш, че искам.

— И аз — обади се мъжки глас от другата страна на стаята.

Двамата се обърнаха и видяха Декър с пистолет в ръка.

Една вена запулсира на челото на Дюмас. Затвори тетрадката и се изправи.

— Изчезвай от тук, господинчо, още сега. Нарушаваш частна собственост, докато не видя заповед за обиск, надлежно подписана от съдия, заповед, в която се уточнява какво точно търсиш. Ако нямаш, по-добре изчезвай.

Декър сви рамене.

— Входната врата беше отворена и като съвестен гражданин, реших да проверя дали не се е намъкнал някой крадец. Може ли да ти напомня, че полицията има право да влезе в нечие жилище и без заповед, ако подозира, че в момента се извършва престъпление. Аз подозирам, че държите Тауни да Силва в плен. Шин разправя, че сте я преместили в Куинс. Искам да го потвърдиш.

Йокои се закашля. Дюмас го погледна, после пак насочи вниманието си върху Декър.

— Вън. Веднага.

— Убийците, които си пратил на Форт, са оплескали работата — информира го детективът. — Гаджето му е мъртво, но той е жив и рита от кеф. Да ти казвам ли, че е готов да те претъркаля.

Хвърли наред стаята една книга. Тя се приземи върху традиционния корейски килим до леглото.

— „Общ учебник по точни науки“ — обясни той. — Намерих го долу в мазето. На бялата страница е написано името на Тауни да Силва.

Дюмас оголи зъби във вълчата си усмивка.

— Ако искаш да занесеш това в съда, тузарче, моля. Всеки може да го е подхвърлил долу. Аз смятам, че ти си го направил.

Декър влезе в стаята, седна върху тежкия колониален стол до прага и свали шапка. Остави я върху дясното си коляно.

— Сестрата се обаждат в полицията, но преди да пристигнат, позволи ми да изясня някои моменти. — Прокашля се и продължи: —

Възнамерявам да накарам момчетата от лабораторията да прегледат мазето и се обзалагам, че навсякъде ще открият отпечатъците на Тауни. За твоє сведение има ги в компютъра. Гейл да Силва е направила това, което напоследък правят много майки. Съхранява отпечатъците на детето си в случай, че Тауни изчезне и се появи след години. Изчезналите деца остаряват, но отпечатъците от пръстите им не се променят. Обзалагам се, че ще намерят и косми, и конци от дрехите ѝ, които също ще докажат, че тя е била там. Още ли смяташ, че само разлайвам кучетата?

Йокои немошно дръпна панталона на приятеля си.

— Бен? Бен?

Без да сваля очи от детектива, Дюмас нежно докосна ръката на любовника си.

— Как е партньорката ти, Декър?

Декър подскочи. Почти две минути двамата се изучаваха мълчаливо. Чуваше се единствено тиктакането на викторианския часовник върху камината и тропането на дъжда по прозорците. Най-накрая Декър се усмихна пресилено.

— Е, значи ти си бил оня педераст, който я простреля. Нямам търпение да видя лицето на Багс, като ѝ кажа, че за малко не е била очистена от един педал, излязъл от ада. Между другото това ще ти хареса. Именно тя те свърза с убийството на семейство Да Силва. Проблемът с Джо Ло Касио е, че той иска да продава патлаци на всеки, който си покаже носа на улицата.

Йокои изхленчи:

— Господи, Бен, той знае всичко. Какво ще правим?

Декър се обърна към Дюмас:

— И двамата знаем какво става, когато вътре влезе някое ченге. Няма да изкараш и месец. Още щом стъпиш в затвора и ще ти пръснат задника, но това може да се случи и на по-свестен тип. А пък без тебе приятелката ти също няма да изкара много дълго.

Дюмас се облегна на нощната масичка до леглото.

Детективът поклати глава.

— Малко ме изнервяш, като правиш така. Стой прав. Даже и да успееш да се измъкнеш, къде ще отидеш? Ченгета, федерални, всички искат да те разкъсат. Долу във фоайето има хартия, върху която се печата федералната валута, същата хартия, за която Форт казва, че е

предавал на теб и на Никола. Пък и ти не си човек, който ще вземе да изчезне и да изостави любимия си.

Декър изгърси дъждовните капки от шапката върху коляното си с дръжката на пистолета.

— Форт ми каза, че крадеш информация от полицейските компютри и я продаваш на наркодилърите, на корумпираните адвокати, даже на хазаите, които се опитват да изхвърлят на улицата старите вдовици. Имаш си ченгета, които те осведомяват за наркоударите, следователи в кабинета на окръжния прокурор, които ти дават да си завираш носа във всички лични досиета; имаш си и чиновници в съда, които ти подкупват съдебните заседатели. Имаш си и полицаи от пътната полиция, които те снабдяват с фалшиви регистрационни номера. Ти си едно много заето момче. Позволи ми да отбележа, че освен всичко друго си съучастник в убийството на Сюзан Скадър. Разбрах, че ти се е отворило едно вакантно място. Форт е очистил един стрелец на име Хектор Еспиноза — твой подчинен. Жената с него трябва да е била съпругата му Айда. Не я ли изхвърлиха от полицията заради това, че твърде много се престаравала, когато претърсвала жените на голо? Чувам, че го раздавала и с мъже, и с жени.

Йокои изплака:

— Ще ме тикнат в някоя мръсна затворническа болница, пълна с кретени. Господи, Бен, предпочитам да умра, вместо да ме малтретират ония слабоумните.

Декър въздъхна.

— Кралицата на подлостта казва, че предпочитала да умре. Струва си да се замислиш. Прегледах набързо онези папки в мазето. Чудя се до какви ли изводи ще стигнат съдебните медицински експерти. Твърде много от тях са нещо повече от пример за професионални злоупотреби. Ами онези видеокасети в шкафа? Не мисля, че става дума за „Бийтълс“ или за „Братя Марио“.

— Как се промъкна покрай Ким Шин? — попита Дюмас.

— Казах му магическата думичка. Той е в микробуса, той и любимият му главорез. Значи ти си стрелял по Багс?

— Питаш ли или констатираш, тежкарче? — ухили се Бен.

— Ами знаеш ли, че някои санитарии в затворническите болници толкова се страхуват от СПИН, че не пипват мъртвите пациенти по

цели седмици? Телата се разлагат и наистина всичко наоколо вони, та не се трае. Няма ли да те е яд, като стане така?

Вената на слепоочието на Дюмас отново запулсира.

— Пусни пищова и ще видим кой се страхува.

Детективът поклати глава.

— Боя се, че няма да се споразумеем. Бих искал, но тогава единият от нас ще трябва да убие другия. А пък ти ми трябваш, за да ме заведеш при Тауни и при Парк Сонг. Освен това много ми харесва перспективата ти да се озовеш в панделата, а приятелчето ти да се поизмъчва без теб. Няма ли да ми разкажеш за оная къща в Куинс, където Шин разправя, че си преместил Тауни?

Дюмас извика:

— Нищо няма да ти кажа.

— Твоя работа. Но по-добре погледни за последен път господин Йокои, защото вече няма да го видиш. Не разчитай, че ще си пишете или че ще се чувате по телефона. Двамата любовници танцуват последния си танц. Всъщност лично ще се погрижа последните земни дни на господин Йокои да са доста гадни. Няма да получи най-добрата медицинска помощ, повярвай ми.

Болният отново проплака:

— Бен, какво ще правя без теб?

— Уместен въпрос — кимна детективът. — Какво ще прави той без теб, Бен? Бих казал, че ще свърши доста по-бързо.

Изведнъж в спалнята се намъкна дебелата сестра, заскърца с обувки и понесе термометъра към Йокои. Влезе и спря точно пред седналия Декър.

— Обадох се в полицията, както ми поръчахте. Скоро ще пристигнат. Сега моля да ме извините, но си имам пациент. Другата работа си е между вас и господин Дюмас и изобщо не ме засяга.

Тя прекоси стаята и преди Декър да успее да каже или да направи нещо, се озова между него и Дюмас, който реагира моментално. Ръката му се стрелна в чекмеджето на нощната масичка и измъкна от там 38-милиметров „Смит & Уесън“. Детективът изкрещя на сестрата да се разкара. Но тя се паникьоса и замръзна на място.

Декър скочи от стола, залегна и се претърколи надясно. Трябваше му само един точен изстрел. Сестрата все още беше помежду им. Все още му пречеше. Той извика:

— По дяволите, жено, мръдни се!

Сестрата отстъпи малко назад, после още малко, след това се развика и побягна. Декър можеше да стреля. Също и Дюмас. Той стреля веднъж в челото на Йокои, после лапна дулото и натисна спусъка.

Изуменият Декър остана неподвижен.

— Не — прошепна той. — *Не, не, не.* — Помисли си: „Исусе Христе. Откъде му стигна куражът на Дюмас да направи това?“. Докато се изправяше на колене, изпита объркване, шок, страх и облекчението, че престъпникът не обърна пистолета срещу него.

Декър погледна към мъртвите любовници. Осъзнаваше, че са му избягали, а той не обичаше престъпниците да го побеждават.

Чу бързи стъпки по стълбите и скочи на крака.

Сестрата извика:

— Той има пистолет.

Разбра, че тя говори с ченгетата. Трябваше да действа бързо.

Хвърли пистолета си на пода и се втурна към леглото, сграбчи тетрадките на Дюмас и ги пхна под палтото си. После си извади значката, закачи я на палтото си и се обърна към вратата. Тъкмо вдигна ръце, когато едно грамадно ирландско ченге с дълъг до глезените черен шлифер влезе в стаята и бързо се наведе с пистолет, насочен към главата му. Зъбатият му, дълголик черен партньор се сви на прага и насочи пистолета си към Декър.

Ирландецът извика:

— Не мърдай, задник такъв!

Детективът остана неподвижен.

В девет и четиридесет и две същата вечер Декър седна на задната седалка в един буик без номера, паркиран под дъба в Кю Гардънс, Куинс и погледна двуетажната къща. Добре осветена отвън, тя бе една от четирите, които оформяха уютно заграждение на засенчената от дървета улица. Пазеха я двама мъже, седнали в червена тойота.

На предната седалка в буика Йейл Сингулар спря да си говори за футбол със слаб, чернокож агент, седнал зад волана и завъртя туловището си към Декър.

— Още ли се забавляваме?

Детективът припряно попита:

— Какво задържа твоя човек?

— Бумащината не е чак толкова проста работа, освен ако не решиш да я зарежеш, както ти правиш понякога. В случай, че си забравил, това може да обърка нещата пред съда. Я ми кажи колко време е необходимо, за да се извади заповед за обиск. Става, но ако намериш съдия, който не си дава труд да погледне какво подписва. Съдията, когото търсехме, отишъл на опера. Отидохме там, развалихме му вечерта и сега се надяваме.

— Тези типове в тойотата са бивши ченгета — обясни Декър. — Може и да са корумпирани, но със сигурност не са тъпи. Рано или късно ще ни усетят.

— Добре направи, че намери хартията и фалшивите пари на Сонг — заяви Сингулар. — Сега не ми изпадай в истерии. Фактът, че Дюмас си е налапал пищова, ни освобождава от отговорност. Това, че си хванал Ким Шин с ръцете в меда, не означава, че той ще отиде в затвора, като се отчете обстоятелството, че си нямал заповед. Не трябваше да ти го казвам. След като си дошъл за помощ при мен, аз ще решавам как да действаме по-нататък. Ще изчакаме заповедта.

— Ако не ми трябваше подкрепление, щях да вляза и сам — отвърна детективът.

— И може би щяха да ти откъснат главата. Чувам, че за малко не са ти простреляли топките.

— Този адрес е отбелязан в записките на Йокои. Хубава къща в хубав квартал. Най-подходящото място за продажба на сексроби. Ще ми кажеш ли как Дюмас, Йокои и Роуина еди-коя си са отървали досега? Шин казва, че Тауни е тук. Най-добре е да е прав кучият син. Дюмас не го потвърди, но в това има някакъв смисъл. Къде другаде биха могли да я отведат за толкова кратко време?

— Може би в Южнокорейското посолство — предположи Сингулар.

— Има и такава възможност. Само че Шин беше понесъл хартията и фалшивите пари насам.

Агентът продължи да излага хипотези:

— Ако Смехурко е в жилището, все едно че съм умрял и съм отишъл в рай. Наистина ми се ще да го закова този духач. Горے главите,

момчета, мисля, че това е човекът, когото чакаме.

Едно жълто такси примигна с фаровете си и бавно се приближи до колата без номера. Сингулар кимна.

— Той е. Хайде.

Тримата излязоха в дъжда. Докато Сингулар говореше по радиостанцията, черният агент се втурна към таксито, което бързо спря. Секунди по-късно той изтича обратно при Сингулар и му подаде един плик. Здравеният вдигна радиостанцията към устата си.

— Излизайте!

Агентите от секретните служби и ченгетата, скрити в паркираните наблизко коли, изскочиха и хукнаха към къщата. Три ченгета с пушки помпи, насочени към тойотата, останаха отвън. Декър не се отделяше от Сингулар, който независимо от килограмите си се движеше бързо и грациозно. С намесата на агента Декър можеше да премине безпрепятствено покрай дузина въоръжени пазители на закона и да стигне пръв в къщата. Най-после щеше да намери Тауни.

Без да обръщат внимание на малката камера, монтирана на входа, за да наблюдава посетителите, те се стрелнаха през вратата и се озоваха в розово фоайе, където късо подстриган кубинец в широк жълт костюм бързо се хвана за кобура, но после вдигна ръце. Седеше върху метално бюро и разговаряше с латиноамериканец на средна възраст, чийто разтворен виолетов халат разкриваше обичите на гърдите му и черен кучешки нашийник. Проверяваха имената на клиентите с малък персонален компютър, а междувременно латиноамериканецът предсказваше бъдещето на кубинеца.

Латиноамериканецът понечи да поиска документите на Декър и Сингулар, после забеляза пистолетите им. При вида на оръжията и значките той извика и се строполи на пода, почна да лази на четири крака, халатът му се разтвори още повече и разкри косматия му задник. Агентът го срита отзад и той се просна на червените плочки.

Тъй като искаше да стигне до Тауни колкото може по-бързо, Декър хукна напред, стрелна се по дебелия килим в коридора, украсен с еротични гравюри, вмирян на тамян и марихуана. В края на коридора мина през завеса, обсипана с мъниста, и влезе в огромна стая, декорирана като средновековна тъмница. Лъскавата топка и музиката на Вивалди не можеха да скрият факта, че тази сцена е

толкова извратена, колкото всички останали, с които се бе сблъсквал по време на дългата си служба като ченге.

В подземиято добре облечени мъже от различни раси оглеждаха колекция от голи младежи, оковани на стените. Оглеждаха децата — черни, бели, латиноамериканчета, азиатчета — сякаш бяха консерви, изложени в бакалница. Декър забеляза, че Тауни не е включена в изложбата.

Голо чернокожо момиче отдясно висеше на фалшива бесилка. Устата му беше запушена, за да се приглушат виковете му. Някои от възрастните току-що си бяха закупили роби. Разтрепераните от страх деца се свиваха в краката им, чисто голи, само с кучешки нашийник и каишка.

Купувачите забелязаха Декър. Видяха пистолета и значката. Видяха и другите ченгета, които се втурнаха в подземиято. Паникьосани, някои от тях решиха да изчезнат. Детективът сграбчи един мазен, дебел арабин с лице като лопата. Хвана яката на разтреперания от страх мухльо, дръпна го назад и го цапардоса с лакът по лицето. Ударът бе доста силен и повали арабина на пода. После пак тръгна да търси Тауни.

В една стая до подземиято откри робски кръст, стълб за мъчения и стена, на която имаше вериги, пръчки, камшици, щипки за гърдите, гумени вибратори и кожени маски за лицето. Намери и клиенти, които оглеждаха клетките с голи деца. Жан-Лу Никола, в бял костюм, зелена вратовръзка и тъмни очила, продаваше децата на онзи, който предложи най-висока цена. Като видя Декър, той се задъха. Купувачите около него започнаха да търсят изход. Твърде късно. Стаята вече се бе изпълнила с ченгета и агенти от секретните служби. Те крещяха и псуваха, докато грубо блъскаха купувачи и роби към стените.

Декър си проправи път до задъхания французин и сграбчи скъпата му вратовръзка.

— Къде е Тауни?

— Тауни? Не знам за какво говориш.

Детективът стегна възела на вратовръзката му и така още повече затрудни дишането му.

— Сега вие с Роуина Дартигю или господин Фокс, както тя сама се нарича, ще оперете пешкира. Останахте само двамата. Взехме папките на Йокои, хванахме и Ръсел Форт, който е готов да

свидетелства срещу теб. Каж ми нещо приятно, докато имам настроение да те слушам. Да започнем с това — къде са Тауни и Парк Сонг?

Никола се задъха тежко, хвана се за гърлото и каза нещо, което Декър не успя да чуе.

— По-силно — извика му той.

— Казах, че е твърде късно. Те заминаха за Корея.

22.

Четиридесет и осем часа по-късно в първия ден от месеца без дъжд Декър и Керън Драмън влязоха в кабинета на Йейл Сингулар с малки куфарчета в ръце. Изнервената жена хапеше долната си устна и не сваляше очи от вратата. Дватамата останаха прави, изчаквайки агента, седнал зад бюрото си, да ги удостои с вниманието си. Той нареди на секретарката си да не го свързва с никого, освен с министъра на финансите и президента на Съединените щати. Не искаше да го безпокоят, докато разговаря с Декър.

Грамадният тексасец пиеше боровинков сок от чаша с изображение на Фред Флинтстоун и преглеждаше пет страници, откъснати от тетрадките на Роуина Дартигю. Декър ги ксерокопира, после ги изпрати в Министерството на финансите, в Южнокорейското посолство и в Държавния департамент на САЩ. Той скри тетрадките, тъй като те бяха единствената му възможност да измъкне Тауни от Парк Сонг.

Към копията от страниците приложи и ултиматум — ако Южна Корея не върне незабавно Тауни в американското посолство в Сеул и не позволи екстрадирането на Парк Сонг в Америка, щеше да даде тетрадките на пресата. Южна Корея разполагаше с четиридесет и осем часа, преди да се подчини. След това Декър щеше да публикува скандалните разкрития на госпожа Дартигю за фалшифицирането, прането на пари и детската проституция по най-високите етажи на властта. Нямаше нужда да му напомнят, че като заплашва корейците, се излага на голям риск.

След като научи за предстоящото изнудване, нюйоркската полиция задейства процедурите за вътрешен процес, като го обвини, че прикрива веществени доказателства. Като допълнителна премия управлението му обеща да го лиши от пенсия. После дойдоха от Държавния департамент и му обещаха да му предявят федерални обвинения за намеса във външната политика. А от вчера ФБР следеше

всяка негова стъпка. Победител или победен, Декър не си правеше илюзии. Добре знаеше, че си създава врагове.

От друга страна, определени хора от полицията го информираха за всеки ход, насочен против него. Предлагаха помощта си анонимно, защото искаха да спасят Тауни и да видят как Парк Сонг се поти здравата. Йейл Сингулар, който имаше две дъщери, се присъедини към тази дискретна система за ранно предупреждение. Но подобно на другите членове настоя детективът да не признава за помощта му, даже изобщо да не споменава името му.

— Да подкрепям играта ти в този момент — усмихна се тексасецът — е като да карам отляво на пътя.

Декър се справи със случая Вальнтайн-Далто, разреши убийството на Гейл, научи кой е стрелял по партньорката му и прекрати изтичането на информация от полицейските компютри, като неутрализира Дюмас. Отрязва и канала на Парк Сонг за доставка на хартия, конфискува повечето фалшиви пари и изобличи Южнокорейското правителство като партньор на Сонг в престъплението. Само не успя да намери Тауни да Силва.

Събра кураж от вината си, от неспособността да си прости. Понякога осъзнаваше, че вината му не е рационална, че изкривява мисленето му и го кара да тича по тъмни пътеки. Но и това вършеше работа. Вината бе свидетелят, който му напомняше, че дължи нещо и на някого друго, не само на себе си. Вината му внушаваше, че моралните скрупули понякога са неудобни, но все пак са необходими.

Заемайки се с Южна Корея, той си търсеше белята. Те бяха твърди хора, хитри, безкомпромисни и изключително търпеливи, когато бе необходимо да изчакат удобен момент, за да си отмъстят. Тази работа като че ли беше измислена специално за Декър.

Когато представи ултиматума си, Сингулар очакваше корейците да се държат твърдо, да спасят задника на Сонг заради всичките услуги, които копелето им беше вършило в продължение на много години. Колкото до Тауни, тексасецът каза, че нито корейците, нито американците са готови да изложат на опасност толкова важни военни, търговски и политически преговори заради някакво си тринадесетгодишно момиченце. Сингулар не искаше да го каже, но според него момичето трябваше да бъде отписано.

Ето защо Декър не повярва на ушите си, когато радостният Йейл Сингулар му съобщи, че корейците са се съгласили с условията на детектива. Щяха да върнат Тауни и да одобрят екстрадирането на Парк Сонг, за да бъде изправен пред американски съд. Нещо повече, като премия корейците щяха да им върнат и клишетата. Декър спечели, и то на едро. Или поне така изглеждаше.

Инстинктът обаче му подсказа, че нещо не е наред. Не беше прочел условията на корейското предложение. Когато ги прочете, изобщо не ги хареса.

— Искат ти да отидеш в Сеул, да вземеш момичето, Сонг и клишетата — обясни Сингулар. — Ти и никой друг. Трябва да си без оръжие. Никакви пушкала, никакво подкрепление.

— Ти май се шегуваш.

— Така ми съобщиха от Държавния департамент. Корейците изрично помолили за теб. Трябва да си сам. И с голи ръце.

Декър поклати глава. Дали чуваше добре?

— Имаме си шерифи, дето ги вършат тия гадости, които обикалят по света и връщат разни издирвани престъпници, но го правят с пищови.

— Можеш да откажеш. Въпросът опира до това, дали наистина искаш да спасиш момиченцето.

— Цялата тая работа вони. Защо аз? Толкова шерифи и агенти от секретните служби могат да отидат там и да доведат Сонг без никакви проблеми. Ами Тауни? Корейците просто трябва да я заведат заедно с клишетата в посолството ни в Сеул.

— Слушай внимателно, борецо с престъпността. Корейците не желаят да се вдига шум. Не искат да признаят, че изобщо са чували за Тауни. Същото се отнася и за проклетите клишета. Не искат да се бие барабан, никакви репортери, никакви хора от правителството, никакви тузари да не влизат и да не излизат от страната им. Един човек — ти — отива там, взема всичко и всички, после скача на самолета и още същия ден заминава на запад. Кратко и ясно.

Декър се замисли:

— Само дето никога нищо не е чак толкова просто, особено когато си имаш работа с азиатци. Говоря от личен опит. Китай, Япония, Корея — все същото е. За тях всеки, който говори истината, е глупак. Повярвай ми, корейците не са балами.

— Това от бойните изкуства ли си го научил?

— Научил съм, че човек никога не прави очевидното. Бойните изкуства ми подсказват, че в тази работа със Сонг има нещо повече от онова, което ни казват корейците. Имат си причина да ме искат там. Бих искал да знам каква е.

Сингулар предположи:

— За Сонг ще е по-лесно да те убие на свой терен, това е сигурно. И така си запазва задника, заедно с момичето и клишетата, да не говорим какво облекчение ще изпита.

— Защо ме привлича там, за да ме убие? Защо не ме очисти още тук?

— Няма да те залъгам. Аз съм просто един скромен служител на обществото, който знае, че никой в нашето правителство не иска да си навира носа в тази работа. Посолството ни в Сеул е инструктирано да се държи настрани от теб. Това ми прилича на отстъпка пред корейците. Там ще бъдеш съвсем изолиран. Съжалявам, но е точно така. Но ако искаш да си прибереш момиченцето, ще трябва да отидеш там и да си го вземеш. Бил ли си в Корея?

— Не. Когато бях във Виетнам, съм прекарвал отпуските си в Хонконг, Токио и Тайланд. Но не и в Корея. Доколкото чувам, не съм пропуснал много. Исусе, чия ли е тази идея? Да отида в непозната страна, да взема от там един убиец психопат, и то без подкрепление, без оръжие. Аз ли съм единственият глупак, когото тези хора познават?

Сингулар продължи:

— Казаха ми да те осведомя, че ако върнеш Сонг и клишетата, срещу теб няма да бъдат предприети никакви действия във връзка с тетрадките. Това не те ли кара да тръгнеш още сега? Можеш да спечелиш всичко или да загубиш всичко, 'щото е ясно като бял ден, че Сонг няма да се даде лесно. Ще се опита да те убие.

Декър се усмихна.

— Не се будалкаш.

— Не им играеш на равна нога, аверче. Те не искат никаква публичност. Един ред във вестниците и сделката се проваля. Когато пристигнеш в Сеул, ще разполагаш само с шест часа да прибереш Сонг, мъничката си Тауни и себе си обратно в самолета за насам. След това корейците престават да сътрудничат. Всичко опира до това момиченце, нали? Както казах, зависи от това доколко е важно за теб.

Сингулар вдигна глава от бюрото си, погледна към Декър и Керън, после се облегна в стола си. Обърна се към жената:

— Имаш ли представа в какво се забъркваш?

Декър отговори вместо нея:

— Нуждая се от нея. Тауни ще е много уплашена. За нея ще бъда просто още един мъж, който иска да я нарани. Трябва да види познато лице, за предпочитане женско. Майка ѝ е мъртва. Така че остава само Керън. Без нея не бих могъл да се оправя с Тауни. Корейците се съгласиха да дойде и тя. Не знам какво щях да правя, ако бяха отказали.

— Радвам се да помогна — усмихна се Керън. — Тя ми е кръщелница. Но това не означава, че не съм уплашена до смърт. Никога не съм ходила в Далечния изток, пък и след всичко, което съм слушала за Парк Сонг, не бих казала, че очаквам пътуването с нетърпение.

Сингулар посочи белия плик върху бюрото си и погледна към детектива.

— Заповедта за екстрадиране. Подписана от всички заинтересовани страни. Наистина нямам търпение да видя Сонг пред съда тук. Много жалко, че си нямаме смъртна присъда. Умирам си да видя как това копеле се пържи на електрическия стол за убийство на агент. И без да ти казвам, е ясно, че нямаш приятели нито в Корея, нито във Вашингтон, но ти вече си го знаеш. Онези тетрадчици притесняват доста хора. Както ги размахваш насам-натам, някои типове си мислят, че си мръсен като котешко лайно и два пъти погаден. — Потупа нос с дебелия си показалец. — Не се надявам, че ще ми кажеш как си се докопал до тях. Не, въобще не се надявам. Най-напред отмъкна бележника на Никола, после открадна тетрадките на госпожа Дартигю. Някой не ти ли е казвал, че кражбата е лошо деяние? Бедната стара Роуина. Да приключиш земните си дни смачкана на някаква магистрала край летището. Как ти се харесва мисълта да се простиш с живота като пътна пица? Казвам ти, Бог наистина има чувство за хумор. — Погледна към страниците върху бюрото си. — Тези неща могат здравата да разтреперят корейското правителство. Фалшифициране, пране на пари, сексуални убийства. И човекът,

извършил всичко това, е изпълнявал някои дребни, мръсни поръчки на правителството — шпионирал е, убивал е хора, подправял е паспорти и е прал крадени пари. Това кара хората да излизат на улиците и да щурмуват дворците. А имаме само няколко странички.

Декър го успокои:

— Като се върна, ще получиш и останалите.

— Ако се върнеш. Това притеснява доста хора. Може просто да не се върнеш. Какво ще стане тогава с тетрадките?

— Оставил съм инструкции да ти предадат тетрадките, ако не се върна.

— Предполагам, че са скрити в сейфа на някой лукав адвокат.

Детективът вдигна три пръста.

— Три копия на три места. — Беше оставил едно копие у родителите на Гейл в Балтимор и едно в сейфа на Керън. Третото беше у Багс, заключено в болничния сейф заедно с ценностите ѝ. След завръщането си в Америка трябваше да предаде тетрадките на южнокорейското консулство в Ню Йорк. И дали всичко щеше да бъде простено и забравено до там — е, той трябваше просто да чака. Корейците не си падаха по състраданието и снизхождението.

Колкото до Ким Шин, той се измъкна абсолютно чист. Сега пътуваше с бодигарда си към Корея. Като част от сделката за Сонг срещу тях не бяха повдигнати никакви обвинения. Нещо повече — Държавният департамент се извини за лошото поведение на нюйоркската полиция към Шин. Декър никога не преставаше да се изумява от способността на политиците да интригантстват и да си затварят очите.

Сингулар погледна в празната си чаша. Най-накрая предупреди детектива:

— Сонг ще се опита да те убие.

Той отвърна:

— На негово място и аз щях да направя същото.

Ужасената Керън закри устата си с две ръце.

— Там ще бъдете само двамата — продължи агентът. — Един срещу един. Само дето той ще играе на свой терен. Никой няма да ти се притече на помощ. Някои от нас предложиха да скрием пистолет на летището в Сеул, но не можахме да измислим как да го направим така, че да не те хванат. Оттатък операцията се ръководи от полковник

Йангсам, шеф на корейското разузнаване. Истински звяр, при това много умен. От години е покровител на Сонг. Малко е странно, че сега той сам го предава. Нещо става, но аз не мога да се намеся. Някакъв таен план. Дяволски ми се иска да разбера какъв е. Трябва да има някаква причина, поради която Йангсам и приятелчетата му изведнъж се съгласиха да ни дадат Сонг и момичето. Много ме е яд, когато хората знаят нещо, което аз не знам, а пък трябва да съм в течение.

Декър се надигна.

— Трябва да хващаме самолета. Благодаря, че си помислил за пистолет.

Сингулар го погледна.

— Имам чувството, че някой тайно се надява вие двамата със Сонг да се избие един друг. Много хора ще се зарадват на това.

Страхът, изписан върху лицето на Керън, го накара да възкликне:

— Мамка му, устата ми е толкова голяма, че мога да се ухапя по врата. Съжалявам, госпожице Драмън. Понякога забравям, че на този свят не сме само ние — момчетата.

Тя се усмихна насила.

— Всичко е наред. Просто не знам какво ще правим двете с Тауни, ако се случи нещо с Мани.

Декър се обърна към агента:

— Ами ако не доведе Сонг обратно? Ако се върна само с Тауни и с клишетата? Да предположим, че той не е в състояние да пътува. Тогава какво?

Сингулар обърна календара на вчерашния ден.

— Загубихме един дяволски добър агент заради това дребно копеленце. Прекрасен младеж с жена и синче на по-малко от година. — Стана от бюрото си, отиде до прозореца и погледна към Бродуей. — Ти решаваеш, борецо с престъпността. Ти си на огневата линия, така че можеш да направиш всичко необходимо, за да останеш жив. Между другото, никога не сме провеждали този разговор. Приятен полет, госпожице Драмън.

23.

Сеул, декември

По обяд в деня, в който трябваше да го екстрадират за Америка, Парк Сонг танцуваше степ върху излъскания черен гранитов под в дневната си и гледаше видеокасетата „В Калиенте“ — любимият му мюзикъл на Бъсби Бъркли.

Докато уплашената Тауни го наблюдаваше от тапицирания с гоблен фотьойл, той включи несигурния си тенор към песента „Мучача“. Танцувайки покрай момичето, той потупваше главите на големите бронзови лъвове от двете страни на камината, после се връщаше до огромния телевизионен екран. Танцът отново му доставяше удоволствие. Главоболието от бутилката бренди, с която Роуина го цапардоса по главата, беше изчезнало. Обаче по средата на челото му все още се виждаше мораво петно и с него Сонг приличаше на индиец с тъп кастов белег. Ако Роуина не беше умряла на магистралата, щеше да я умъртви така болезнено, както само той си знаеше. Тя издъхна, преди да успее да я попита за тетрадките, които сега играеха толкова важна роля в живота му. Но от сега нататък те си бяха проблем на полковник Йангсам. Нека този дебелоглав глупак да се притеснява за тях.

И наистина трябваше да се притеснява, защото корейското правителство го държеше отговорен за връщането им. Политическото оцеляване на Бръснача, че даже и животът му, зависеха от това, дали ще успее да надхитри Декър и да измъкне тетрадките от него. След последното предателство на Йангсам Смехурко не знаеше на кого от двамата да заложи.

Затвори очи и си представи, че танцува с Долорес дел Рио, възхитително красивата актриса от „В Калиенте“. Как е могла да падне толкова ниско и да се появи във филм на Елвис Пресли? Сигурно ѝ е било много трудно, за да направи *това* в края на кариерата си, когато добрите роли са били вече твърде малко. Както бе казала Симон дьо

Бовоар, любимата писателка на майка му: „Живей достатъчно дълго и ще видиш как победите ти се превръщат в поражения“.

За него нямаше да има такива победи и поражения. Фактът, че Декър току-що се е приземил на летище „Кимпо“ и идва да прибере него и Тауни, не го превръщаше в победен. Той нямаше да се върне в Америка. Нямаше да даде и момичето, изключителната му кисаенг. Щеше да се спаси, защото знаеше тайната на оцеляването — няма хиляди начини за борба. Има само един и той води до победа.

Корейското консулство в Ню Йорк го шокира с новината, че „нещичката“ му били конфискувани от Декър — гадното ченге, от което все не можеше да се отърве. Сонг повърна, плака и буквално блъска главата си в стената. Би дал всичко за възможността да убие американеца, който саботираше плановите му да се заплати с Йангсам.

Нямаше нищо радостно и в новината, че Дюмас е застрелял Йокои, а после е обърнал пистолета към себе си. Неестественото и неочакваното отмъстително се намъкнаха в живота на Сонг. Опитът му да сграбчи облаците се провали. Като че ли животът му не бе нищо друго — само един опит да пише цифри върху течащата вода.

И сякаш и без това нещастията му бяха малко, той научи, че Ръсел Форт възнамерявал да го предаде на полицията, надявайки се по този начин да си спаси задника. Въпреки всичките си мъжкарски пози господин Форт беше толкова глупав, че пред него и прасето изглеждаше като гений. Беше роден неудачник и шансовете му за успех се равняваха на вероятността да се научи да лети, като размахва ръце. За нещастие негърът знаеше достатъчно за фалшификаторските операции на Сонг, за да го хвърли в затвора и той да остане там, докато звездите почнат да падат от небето.

Принуден да бяга от Ню Йорк с подвита опашка, кореецът се върна в Канада, където бързо хвана чартърен полет до Азия. Беше мъртвец, бъдеща жертва на бесния гняв на Бръснача. Не можеше да събере навреме остатъка от тридесетте милиона долара на Йангсам дори ако пресееше океана през сито.

От Америка успя да си вземе само малката Тауни, която представляваше единствената му победа срещу Декър след Сайгон. С момичето и бодигарда си отчаяният Сонг се насочи към Сеул, единственото място, което все пак му предлагаше някаква слаба

надежда, че ще успее да избегне екстрадирането. Помисли си да избяга някъде другаде, но не можа да се сети за по-сигурно място. Къде би могъл да избяга от американците, които го обграждаха като хрътки лисица? На половината път между Филипините и Хонконг той едва не се скара с Дейвид Милта. Препираха се дали трябва да продължат за Сеул, или да сменят курса.

И после, като в хепиенд от любимите му филми, Сонг получи съвсем неочаквана, но добре дошла отсрочка от палача. Самият Бръснач му се обади по радиото в самолета и му поднесе необикновени новини — дългът на Сонг бил платен. *Платен*. Той не можа да се сдържи, падна на земята и се разплака. После, под погледите на втория пилот и навигатора, се впусна в бесен степ, втурна се в задната част на самолета, вдигна заспалата Тауни и я завъртя, докато бодигардовете му го гледаха и си мислеха, че се е побъркал.

Дългът му към Йангсам беше платен.

И как бе станало това чудо? Като че ли агентите на корейското разузнаване в Тел Авив бяха хванали някакъв англичанин, Еди Уолкърдайн, който отишъл там, за да се отърве от парите и ценностите, задигнати от лондонското хранилище. За да научат цялата история на това престъпление, агентите отрязали четири пръста от лявата ръка на англичанина. Нямало нужда да го убеждават повече. Той им дал плячката от грабежа, която надвишавала четиридесет милиона долара.

Уолкърдайн станал постоянен жител на Тел Авив, след като бил заровен жив под една пясъчна дюна северно от града. Нямало сериозни причини да оплакват смъртта му. Той не само изиграл съдружниците си, ами наел и професионални убийци да очистят двама от тях — пазача от хранилището и някакъв чернокож — бивш затворник.

Корейското разузнаване се чудело дали не е замесен и в смъртта на Майкъл, съпруга на Роуина, който участвал в кражбата и после умрял в Ню Йорк при съмнителни обстоятелства.

Уолкърдайн изкара контрабандно плячката от Англия. Качил я на борда на самолет от компанията Ел Ал и се приземил на международното летище „Бен Гурион“, югоизточно от Тел Авив. По ирония на съдбата част от плячката представлявала ценните бижута на Роуина Дартигю, която положила големи усилия, за да защити собствеността си от крадливия си съпруг. Един час след като тя

докладвала за изчезналите бижута в Скотланд Ярд, описанието им било известно на корейското разузнаване. Опитвайки се да си възстанови парите, Йангсам изпратил това описание на агентите си по цял свят.

Сеул. След като се отърва от Бръснача, Сонг реши, че животът му ще се върне към нормалния си ритъм. За пръв път от седмици насам дишаше свободно. Спеше без кошмари за собствената си смърт. Полковникът се бе разкарал от живота му, и то завинаги, ако имаше поне малко късмет. От сега нататък щеше да се заеме с фалшифицирането и със своята кисаенг.

Но едва бе въвел Тауни в стаята ѝ, когато идилията му се свърши след едно телефонно обаждане. Обаждане от неговата съдба, от неговия спасител — Бръснача. Сонг, съобщи му той, можел да остане в Сеул само още тридесет дни. *Тридесет дни*. След това трябвало да напусне Южна Корея завинаги. Решението било окончателно и не подлежало на обсъждане.

Изуменият Смахурко се опита да протестира, но Йангсам затвори. *Тридесет дни*. Да не би да е полудял?

Ужасеният Сонг отчаяно се хвърли към телефона и се обади на приближените си в правителството, но не успя да разбере причината за внезапната жестокост на покровителя си. Някои от тях се кълнях, че нямат никаква представа какво става. Други знаеха, но не искаха да се замесват. Точно тази работа беше като горещ картоф — никой не искаше да се докосва до него. Той веднага схвана сигналите, които му подаваха — на главата му щяха да се струпат още гадости.

По-малко от час след първото си обаждане Йангсам телефонира отново, този път с още по-ужасни новини. *Той одобрил незабавното екстрадиране на Сонг за Америка*. Декър щял да пристигне в Сеул и да върне Смахурко и Тауни в Ню Йорк. Сонг загуби ума и дума.

Кошмар. Отвратителен сън, който веднага щеше да свърши и той щеше да се събуди. Но не беше сън. Още преди мръкване пристигна копие за официалното му екстрадиране, подписано от Йангсам и други държавни чиновници. Беше се превърнал в жертва на същото полицейско предателство, което погуби родителите му. И заради това го чакаше доживотен затвор в Америка — толкова страшна перспектива, че той припадна пред изумената Тауни. Ако в този момент Йангсам бе с него в стаята, Сонг щеше да срита дебелия му

череп и да го пръсне на хиляди парченца. После щеше да нахрани кучето с тях.

Екстрадирането му, както научи по-късно, било заради тетрадките на Роуина. Мамка ѝ на тази снобска курва. Декър използваше тетрадките, за да притисне южнокорейското правителство и да получи и Тауни. Както изглежда, тетрадките съдържали смущаваща информация за фалшификаторските афери на Смехурко, за сексуалния му живот и за връзките му с корейското разузнаване. Тази информация според властите лесно можела да доведе натиск, който впоследствие да навреди на търговските и военните преговори с Америка. Драсканиците ѝ, изглежда, бяха по-важни от свободата на Сонг.

За гафа с тетрадките, както твърдяха властите, можел да бъде обвинен единствено той. Нали е бил делови съдружник на госпожа Дартигю? Освен това манията му по незрели момиченца, също спомената в тетрадките, изяснила картината на детектив сержант Декър и довела до ареста на агент Ким Шин. Според думите на Йангсам: „Колко агенти още трябва да изгуби корейското разузнаване заради един танцуващ глупак?“.

Предателството на Бръснача бързо отпрати Сонг към шкафа с лекарствата. Взе няколко успокоителни, но в целия този мръсен бизнес имаше още един аспект, който поддържаше духа му. Почитателите му в корейското разузнаване, младите агенти, за които той бе нещо като идол заради нюха и хитростта си, бяха сърдити на полковника заради това, че го хвърля на вълците. Защо трябваше Сонг, един лоялен кореец, да бъде продаден само за да се задоволят прищевките на американците?

Тези млади агенти не обичаха Бръснача, смятаха го за властен, упорит и зъл. Беше и стиснат — отказваше да дели с тях големите пари от подкупите и другите далавери. Младите отдавна си търсеха причина да съборят лукавия шеф на разузнаването и най-накрая я намериха чрез Сонг. Предстоящото му екстрадиране бе цялата мотивация, от която се нуждаеха, за да предизвикат омразния Йангсам открито.

Водени от Ким Шин, който се измъкна от Декър и се върна в Сеул, тези горещи глави от разузнаването се свързаха със Смехурко и предложиха да му помогнат да избяга. По настояване на Сонг Шин бе

настроил бунтовниците и сега те горяха от нетърпение да действат. Бяха ли готови да се справят с Бръснача? Разбира се.

Според Шин бунтовниците, изпълнени с младежки ентусиазъм, нямали търпение да се заемат с Йангсам и да се освободят от омразния Декър. Помощта обаче не се предлагаше гратис. Като се остави настрана обожанието, освободителите на Сонг очакваха усилията им да бъдат възнаградени. Ръцете, които протягаха за помощ, ги сърбяха и за печалба.

Той не се изненада. Както обичаха да казват американците — няма безплатен обяд. Във всеки случай парите не бяха проблем. Той имаше банкови сметки и имоти в Хонконг, Тайван и Филипините. Нямаше възможност да продаде красивия си дом, тъй като Йангсам вече го поиска за себе си. Щеше да се пренесе веднага след заминаването на Сонг за Америка — още мрачни новини, които Йангсам му поднесе вчера, когато се отби да конфискува клишетата. Ето още една причина, поради която Смахурко искаше да види този егоцентричен грездей, този тъй наречен спасител на нацията в гроба му още преди края на седмицата.

Ако вече не притежаваше красивия си дом, той все още притежаваше Тауни. И план да избяга от Корея, който включваше убийствата на Декър и Йангсам.

Докато Сонг танцуваше в дневната си, Ча Йангсам се готвеше да излезе от кабинета си на третия етаж с изглед към двуетажна сграда, в която се помещаваше посолството на Република Китай. Излизането му бе възпрепятствано от двама мъже, високопоставени правителствени служители, които се появиха неканени, за да разискват въпроса с екстрадирането на Сонг. Макар неканени и нежелани, двата книжни плъха бяха твърде важни и трябваше да им обърне внимание. Те бяха като уши на президента и стига да поискаха, можеха да му създадат неприятности. По-добре бе да изслуша тези идиоти, макар че предпочиташе да затръшне вратата пред самодоволните им муцуни.

По-старшият беше дребен мъж с воднисти очи на име Рий, който притежаваше страхотен талант да се отдръпва от силови боричкания и който почти изцяло поддържаше разговора. Именно той поде най-заплетения въпрос. За Йангсам всичко това си беше чисто губене на

време, опит да се поправи нещо, което вече не можеше да бъде поправено.

— Все още ли смятате, че изоставянето на Парк Сонг е най-правилното решение? — попита Рий.

Полковникът отвърна:

— Присъствието на Сонг тук заплашва стабилността на сегашното правителство, което съм се заклел да подкрепям, да му служа с всички сили. Освен това той е разобличен като един от агентите ми, който превръща личния си живот и криминалните си деяния в държавен проблем. Както добре знаете, това може да засегне търговските и военните ни преговори с американците. Може да предизвика и западни разследвания в нашата страна за тъй наречената правителствена корупция, да не споменаваме онези приказки за нарушаването на човешките права. Предпочитам това да не става.

„Скапани глупаци — помисли си той. — Мислят си, че могат да угасят пожар, като се изпикаят върху него. А пък може и Сонг да плаща на тези двамата.“ В такъв случай възнамеряваше да ги следи отблизо.

Рий продължи:

— Сонг от дълго време е ценен служител на корейското правителство. Някои от нас смятат, че чрез одобряването на екстрадирането му вие действате твърде прибързано. Възможно ли е да искате екстрадирането му, за да избегнете замесването си в онова, което твърдите, че е направил той? Ако това е вярно, то е очевидно, че вашето оцеляване е доста по-важно за вас от оцеляването на любимата ни Корея.

Лицето на Йангсам не издаде гнева му. Тъмните му очи обаче се затвориха съвсем и дишането му стана почти недоловимо.

— Този проблем вече бе изяснен с вашите началници, така че въпреки уважението ми всякакви по-нататъшни обсъждания ми се струват безпредметни. Защищавах Сонг заради доброто на тази страна. Поради същата причина реших вече да не го защитавам. Няма да допусна никакъв скандал да сваля тази администрация. Решението е окончателно.

Намръщеният Рий прехапа долната си устна. Йангсам си помисли: „Значи все пак малкият книжен плъх не е съвсем уверен“. Рий прошепна нещо на колегата си, едрият Пайк, чието пълно лице

винаги си беше намръщено и чийто правителствен пост го бе превърнал в надут пуяк без никакво чувство за хумор. Той кимна, но не каза нищо. Остави колегата си да продължи:

— Предполагам, че сте поставили Сонг под охрана?

— Денонощна. Ще си бъде у дома, когато американецът отиде да ги вземе с момичето. Арестувах и бодигардовете на Сонг. Ще ги освободя, когато цялата тая работа приключи. Американският полицаи вече кацна в Сеул, една новина, която със сигурност вече е стигнала до ушите ви. Екстрадирането на Сонг върви по план.

Рий въздъхна.

— За толкова години служба Сонг неизбежно е научил страшно много държавни тайни. Предполагам, че ще сметнете тази причина за достатъчна, за да го задържите далеч от американския съд и от западните журналисти.

Йангсам се изправи иззад бюрото си и отиде до гардероба. Тези глупави кретени му бяха загубили достатъчно време. Бяха дошли тук, вероятно по своя инициатива, надявайки се да блъфират и да го накарат да промени решението си. Е, сега да вървят да се изпият срещу вятъра. Планът му за Сонг бе одобрен от хора, които имаха по-висок ранг от тези двама непохватни малоумници.

Очевидно те не бяха осведомени подробно за плана, може би защото не трябваше да ги осведомяват. Може би Йангсам изобщо не трябваше да е толкова учтив с господата Рий и Пайк. Във всеки случай беше му време да тръгва и да се захваща за работа.

Посетителите му бяха почти толкова слабоумни колкото онези високомерни млади агенти от разузнаването, които сами се назначиха за закрилници на Сонг, които *посмяха* да си въобразят, че са равни на Йангсам. Бюрократи или набедени бунтовници, всичките те не бяха нищо повече от палячовци със склонност към драматизиране на нещата. Бяха изградили живота си върху глупави мечти, обречени на неуспех. Предвиждаше, че те ще се превърнат в жертви на собственото си объркване.

Надяна палтото си от мечешка кожа, отправи към Рий и Пайк най-ледената си усмивка и му стана много приятно, като видя как копелетата отстъпват.

— Сонг не може да остане в Корея и това е окончателно — заяви.
— От друга страна, не е в наша полза да се появи пред американския

съд. Е, как да се справим с това усложнение? Добре де, това пък си е моя работа, нали така? Аз трябва да направя невъзможното, да накарам слънцето да изгрява от запад и да залязва на изток. И точно това възнамерявам да направя. — Извади кожената си шапка от гардероба. — Господа, благодаря ви, че се отбихте. Сега моля да ме извините.

Сонг се обърна към Тауни:
— Обичаш ли да танцуваш?
— Да.

Гласът ѝ едва се чуваше. Беше настинала по време на полета и все още не се хранеше добре. Скоро щеше да преодолее всичко това, разбира се. Като етап от обучението ѝ той щеше да я лишава от храна, докато не започнеше да следва сексуалните му указания буква по буква.

— Ще те науча на корейски танци — усмихна ѝ се. — Ще ги овладееш до съвършенство и тогава ще танцуваш само за мен.

— Мислех, че ще си ходя у дома — изплака тя. — Човекът, който идва вчера, каза, че се прибирам при семейството си. Каза, че някой от Америка щял да дойде да ме вземе.

Когато Бръснача се появи в павилиона на Сонг, той не само обеща на Тауни свободата ѝ, но предупреди Смехурко, че всеки опит за бягство е неразумен; пазачите били инструктирани да стрелят на месо. Това за всеки случай, ако Сонг не бил достатъчно проницателен, за да го разбере и сам. Предупреди го да не прави секс с Тауни. Ако стане така, че тя си тръгне за Америка без девствеността си, Сонг щял да направи това пътешествие без топки. Пръсти или тестиси, Бръснача не можеше да устои на изкушението да го уплаши до смърт.

Недоволен от заплахите, Йангсам нареди да арестуват тримата печатари на Сонг, които работеха в мазето на павилиона. Въпреки тази отвратителна демонстрация на хитрости Смехурко остана спокоен и безпристрастен, защото знаеше, че скоро ще бъде свободен. Знаеше също, че скоро ще се върне при Бръснача и тогава няма да се задоволи само да спуска гумите на копелето.

Сонг посочи към големия телевизионен екран и каза на момичето:

— Виждаш ли как Бъсби работи с камерата? Виж тези кадри отвисоко, как са синхронизирани движенията на всички танцьорки. Вече не правят такива филми. Наистина е много жалко.

Очите ѝ се насълзиха.

— Защо ме доведе тук? Искam да си ида у дома.

— Ето това е големият номер. Всички пеят: „Дамата в червено“, после танцьорите...

Спря да говори и погледна към входната врата. Добре, добре. Усмихна се, като чу виковете на пазачите. Те се бяха струпали около една кола, която тъкмо влизаше по алеята. Кой ли може да е? Сонг потри ръце и се ухили.

— Добре дошъл, о, посетителю от отвъд океана.

От мисълта, че ще убие Декър, направо му потекоха слюнки.

Обърна се към Тауни:

— Мисля, че твоите приятели от Америка пристигнаха. Време е да се впуснем в едно малко приключение. Облечи това дънково яке, което ти купих в Хонконг. По-нататък ще ти купувам още много неща. Двамата ще си живеем чудесно.

Във фойето на къщата Декър претърси Смахурко за оръжие.

Работеше мълчаливо. Не виждаше смисъл от никакъв разговор. Какво можеш да кажеш на човек, който в следващите един-два часа ще се опита да те убие? Изнервен, дезориентиран след дългия полет, той едва успяваше да контролира ръцете си.

Наблюдаваха го трима корейски пазачи с кожени палта и шапки, с малки очички — кръглолики горили, вонящи на чесън и смазка за автоматите „Калашников“. В погледите им се четеше омраза — нищо чудно, тъй като корейците ненавиждаха всеки, който не е кореец.

Разтрепераната Керън зад него се опита да успокои Тауни. Двете се бяха изправили до картина в тъмни тонове, изобразяваща разлюляно от вятъра черешово дърво с цветове, разпилени по другата стена и по тавана. Само преди двадесет минути Декър видя за пръв път момичето. Изведнъж сърцето му се изпълни със спомени за лицето на Гейл. Спомените бяха особено болезнени, тъй като Тауни му напомняше какво не е направил за майка ѝ.

Колкото до Сонг, той не се бе променил много. Беше понапълнял малко, но по лицето му не се виждаше и една бръчица, нямаше нито един бял косъм. Днешният зъл фалшификатор и младият офицер,

който се опита да убие Декър преди четиринадесет години, почти не се различаваха. *Четиринадесет години*. Толкова много време ли беше минало, откакто жълтурът се опита да го очисти? В Корея Декър отново откри миналото си. Ако имаше избор, предпочиташе то да остане само един лош спомен.

Хихикането на Сонг показваше, че той още си е същият, какъвто беше във Виетнам. За тип, изправен пред перспективата за максимална присъда, Смехурко бе твърде весел. Междувременно детективът намери пет хиляди долара във фалшиви стотачки и кредитни карти с четири различни имена. Пъхна парите и подправените пластмасови карти в джоба си, после изчака, за да види реакцията на Сонг. Усмивката върху лицето на корееца изобщо не помръкна. В цялата история определено имаше нещо нередно.

Декър прерови и кафявата кожена пътна чантичка, която Сонг донесе със себе си. Намери там две ризи, джинси, долни гащи, обувки за степ, тоалетни принадлежности и няколко видеокасети със стари холивудски мюзикли. Всичко изглеждаше съвсем невинно.

По време на полета от Ню Йорк Декър и Керън обсъдиха нейните възможности, ако го затворят или го убият в Корея. Истината бе, че тя имаше една-единствена възможност — да отиде в американското посолство и да се свърже с Йейл Сингулар, който обеща да помогне, ако се случи нещо. Обеща също да върне трупа на детектива в САЩ.

— Доброто дело грее като звезда в този противен свят — каза агентът.

Другият съществен въпрос, който Декър и Керън обсъдиха, бе най-подходящият начин да съобщят на Тауни за смъртта на родителите й. Той не смяташе, че съществува лесен начин, но се съгласи с Керън, че тя трябва да се заеме с това. Детето щеше да се нуждае от някого, който видимо да споделя скръбта му, не от Декър, който нямаше да покаже на никого, че сълзите на Тауни само съживяват болката му за смъртта на Гейл.

Неспокойният детектив привърши с проверката на Сонг във фоайето и го подкани:

— Да тръгваме.

Очакваше кореецът да се уплаши и да създаде някакви неприятности. Но Сонг спокойно пристъпи към стенното огледало,

сложи на главата си сиво бомбе и помириса карамфила в бутониерата на палтото си от камилска вълна, което бе праметнал върху раменете си като филмова звезда от съзлив сериал. Последен поглед към разкошната му дневна и към стария кристален полилей над главата му, после се усмихна на Тауни и тръгна към входната врата като човек без никакви грижи на този свят.

Навън снегът се беше усилил. От устата на Декър излизаше пара. Той погледна часовника си. Беше ангажирал билети за първия полет от Сеул до остров Гуам, най-близката американска територия в Тихия океан. Там щеше да предаде Сонг на Сингулар и на дузина американски шерифи. После щеше да се качи на чартърен полет за Ню Йорк и да се сбогува с Далечния изток. Агентът щеше да дойде, за да получи своя дял от почестите за залавянето на най-търсения човек от американското финансово министерство.

Самолетът за Гуам излиташе от Сеул след три часа. За беда снегът щеше да затрудни пътуването им до летището. Можеше да задържи и излитането. Христe, точно това не желаше Декър.

Той нареди на Сонг и на жените да останат до павилиона, нахлузи си кожените ръкавици и се захвана да претърсва колата, която го докара от летище „Кимпо“. Зеленият хюндай с тъмни стъкла и телефон бе паркиран в покритата със сняг кръгла алея. Зад него чакаше черна тойота с четирима агенти от корейското разузнаване, назначени да следват всяка стъпка на американеца, докато си тръгне от Сеул.

Декър съзнаваше, че се забави в павилиона достатъчно дълго, за да може някой да скрие пистолет в задната седалка на колата, да пререже спирачните маркучи или да зареди динамитни пръчки към двигателя. Поне десет души имаха достъп до колата — хрътките на Декър, пазачите пред павилиона, както и Канг Джунг Хий, кореецът с жабешко лице, назначен за шофьор. Сонг би могъл да подкупи когото си иска или даже всичките.

На летище „Кимпо“ бяха посрещнати от полковник Йангсам, шеф на корейското разузнаване, който приличаше на бик. Макар че въпросът за изнудването не бе повдигнат, кореецът успя да покаже омразата си към Декър. Малките му очички блеснаха неприятно. Детективът не беше се чувствал толкова изнервен още от времето, когато си тръгна от Виетнам. Веднага разбра, че изцяло зависи от променливите настроения на този човек, че единствената възможност

да се измъкне жив от Корея е свързана с желанието на Йангсам нещата да се развият точно така.

Според Сингулар полковникът бил доста неприятен човек. И макар че предавал Сонг след толкова години, все пак не можело да му се има много вяра. Агентът предупреди Декър да действа с полковника изключително внимателно, защото той не бил човек, който се стреми да печели приятели.

По заповед на Йангсам Декър и Керън бяха претърсени за оръжие. И двамата не бяха въоръжени. Детективът носеше даже защитна жилетка. Сметна, че ако корейците са решили да го отстранят, все ще намерят начин да го направят. Обаче го претърсиха толкова внимателно, че той разбра — полковникът търсеше тетрадките. Освен това претърсването, което се проточи повече от час, съвсем не допринесе за душевното спокойствие на Декър. И отне от времето, което му бе отделено за престой в Сеул. Усети, че го забавят нарочно. Йангсам усилваше напрежението, затягаше обръча.

Декър не престана да се чуди какво всъщност е крепяло връзката между Йангсам и Сонг. Защо след всички тези години главният шпионин и кралят на фалшивите парички бяха тръгнали по различни пътища? А може би не бяха. Може би това тъй наречено екстрадиране беше само измама, чрез която да примамят Декър в Корея и Сонг да го убие по-лесно.

Както го предупреди Сингулар, никой от американското посолство не дойде да ги посрещне на летището. Декър и Керън, чужденци в една чужда земя, останаха съвсем сами. Когато въоръжените пазачи най-накрая ги съпроводиха до колата, Керън беше толкова възмутена от претърсването на голо, че се закле да подаде оплакване до Държавния департамент. А той си помисли, че е по-добре да избягат, просто да се качат обратно на самолета и да напуснат страната.

Декър привърши с проверката на хюндая. Не намери оръжия и подкани Керън, Тауни и Канг да седнат отпред. Колкото до Сонг, той продължаваше да се забавлява. Махна за довиждане на пазачите, които се усмихнаха и вдигнаха автоматите си във въздуха, после извикаха нещо на корейски. Смехурко приличаше повече на кандидат за политически пост, отколкото на човек, когото го очаква затвор.

Детективът се заключи с белезниците. Надяна другия им край върху китката на Сонг и се вмъкна на задната седалка. Кореецът го следваше по петите. Пазачите погледнаха към Декър. Вече не се усмихваха. Скулестите им лица заприличаха на първобитни каменни маски. В тях не се четеше никаква жалост. Той бе виждал същия отвлечен поглед върху лицата на побъркани убийци. Стисна зъби, устата и гърлото му изведнъж пресъхнаха. Въпреки студеното време се изпоти.

Канг издаде отсечена команда и двамата пазачи се втурнаха да затворят вратата откъм Сонг. Декър прехапа устни, докато Канг палеше колата и после — когато пускаше парното и чистачките. Хюндаят бавно излезе от алеята. *Насочваха се към летището.*

Докато обикаляха около двореца Кионгбок, Декър огледа картата, върху която бе отбелязан маршрутът им за връщане. Летището „Кимпо“ се намираше на югоизток от Сеул. Като се вземат предвид натовареното движение и лошото време, пътуването трябваше да им отнеме между един и два часа. Така щяха да пристигнат на летището час и половина преди полета, тъкмо навреме за проверката. Трябваше да побързат.

Наведе се напред и прошепна на Керън:

— Как е тя?

Младата жена погали косата на Тауни.

— Уплашена. И гладна. През последните няколко дни почти не е яла. Тауни, знаеш ли, че Мани е приятел на майка ти?

Момичето се обърна да го погледне.

— Тя говори много за вас. Вие сте били в Морската пехота.

Той кимна.

— Точно така.

— Ами защо мама не дойде да ме прибере?

Сонг почука по матовото стъкло със свободната си ръка.

— Майка ти е мъртва.

— Лъжеш — извика момичето. — Вие всичките лъжете. Ти, онзи човек в Ню Йорк, който се преструваше на полицай — всички вие сте лъжци.

— Така ли? Я попитай приятелите си.

В последвалото мълчание Тауни погледна към Керън, а после и към Декър. Като видя лицата им, бясно завъртя глава, като че ли

искаше да прогони тази мисъл.

— Това не е вярно. Майка ми не е мъртва. Тя си е у дома и ме чака. Тя е...

— И татко не извади голям късмет — ухили се Смахурко.

Декър сграбчи белезниците и придърпа Сонг по-близо до себе си.

— Кучи сине — извика, — трябваше да ти стопя задника още тук и сега. Само да си казал още нещо — ще те вържа за задната броня и ще те влача чак до летището.

— Мани! — Керън се пресегна и го дръпна за ревера. — Недей. Моля те, недей. За нея не е добре да вижда такива неща. Моля те.

Вбесеният Декър отмести поглед от Сонг, който си тананикаше „Дамата в червено“ и потупваше по бедрото си със свободната си ръка. Никой не говореше. Канг грижливо следеше пътя, докато Декър, благодарен заради тишината, гледаше през прозореца.

Придвижването беше трудно, корейските шофьори — ужасни. Трябваша им почти двадесет минути да си проправят път през открития пазар, претъпкан с хора, велосипеди и ръчни колички. През затворения прозорец проникваше силна миризма на риба и черен пипер.

При вида на американските войници, хванати под ръка от корейки, у него се събудиха спомени за доброто старо време в Сайгон, когато си прекарваше чудесно с някои азиатски дамички.

Слънцето се показва за малко и се отрази в развълнуваната река Хан. Докато преминаваха по моста над реката, Декър започна да си мисли, че е възможно да стигнат до летището без произшествия.

Когато минаваха покрай последните развалини от средновековни крепостни стени край града, колата им бе изпреварена от малък син автобус, пълен с пеещи мъже, облечени с планинска екипировка — винтяги, раници, шапки с пера и туристически ботуши. Според туристическите справочници седемдесет и пет процента от Южна Корея били хълмисти и планински. Заради това планинарството и алпинизмът били доста популярни.

Когато автобусът излезе пред хюндая, шофьорът му наду два пъти клаксона и подкара по-бързо по новопостроената и съвсем празна магистрала. Канг също му свирна, усмихна се на Декър в огледалото, сякаш искаше да каже: „Всички сме братя върху тази огромна и славна земя“. Секунди по-късно автобусът изчезна.

Междувременно жабокът Канг погледна лявото странично огледало. Декър също реши да провери дали ескортиращата кола е зад тях, погледна през рамо и замръзна. *Тойотата беше изчезнала.* На нейно място се носеха два прашни микробуса. Зад тях се влачеше дълъг, открит камион, претъпкан с малки коли. Детективът настръхна. Сонг се изхили зад него.

Декър се обърна тъкмо навреме, за да види как Канг прави остър десен завой и излиза от магистралата. После колата се плъзна по един чакълест път, водещ към пуст заснежен парк. Двата микробуса ги последваха. Зад тях се понесе и откритият камион.

От страх усети болка в стомаха. Сърцето му заби бързо, стори му се, че умира. Ръцете му изведнъж изстинаха. Инстинктивно бръкна в палтото си, но там нямаше пистолет. След като не намери оръжие, изведнъж се почувства слаб и изтощен. Керън забеляза израза на лицето му и погледна през рамото му. Като видя микробусите, тя прегърна Тауни, пребледня и прошепна:

— О, мили боже!

Автобусът на планинарите бе блокирал пътя им. Докато Декър се взираше напред, пеещите планинари измъкнаха автомати и бързо се изсипаха на снега. Той погледна през рамо и видя, че микробусите и камионът са приближили към колата им.

Капанът щракна.

Канг внезапно натисна спирачките, колата излезе от пътя и се насочи към хълма, спускащ се към замръзнало езеро. На върха колата внезапно намали, залюля се и спря. Без колебание шофьорът бръкна в палтото си.

Керън изкрещя:

— Мани, той има пистолет!

Декър се наведе напред, за да го сграбчи.

Сонг обаче вдигна окованата си ръка и се опита да удари детектива по лицето. Той усети, че окованата му ръка се повдига, наведе се, за да се предпази, и успя донякъде да избегне атаката на Сонг. Кореецът го улучи в лявото ухо и главата му внезапно бе пронизана от остра болка. В същото време Канг се обърна, за да застреля Декър.

Керън заби нокти в лицето на шофьора и издра бузата и ухото му. Той изкрещя и завъртя глава. Пистолетът му се вдигна нагоре и той

стреля два пъти в тавана. Тауни изпищя.

Декър заби лявата си пета в глезена на Сонг. Той изскимтя, детективът се хвърли напред и бързо цапардоса Канг по гърлото. С изцъклени очи шофьорът падна върху волана и натисна клаксона.

Декър искаше да вземе пистолета на Канг, но не успя. Извика на Керън да му го подаде, защото Сонг се хвърли отгоре му и му сграбчи топките със свободната си ръка. Декър хвана ръката. „Счупи малкия пръст — помисли си. — После счупи врата на копелето. Убий го и умри щастлив.“

Но първият удар бе отново на Сонг. Той ухапа лицето на Декър, заби остриите си като бръснач зъби в скулата му, започна да грухти, после завъртя бясно глава, опитвайки се да откъсне месо. Детективът се паникьоса. Опита се да забие нокти в гърлото на корееца, той отдръпна ръката си, после бързо се отпусна назад и го удари с глава по лицето. В главата на Декър експлодира яркочервена светлина. С мъка успя да запази самообладание. Но още преди да угасне червената светлина, той знаеше, че няма да вижда с лявото си око.

Отблъсна Сонг, надявайки се да притъпи атаките му, докато главата му се поизбистри. Той обаче усети слабостта му и насочи нокти към очите му. В последния момент Декър завъртя глава. Секунда по-късно кореецът се опита да забие коляно в стомаха му, но бе прекалено близо и коляното се заби в бедрото на Декър.

Изведнъж вратата зад детектива се отвори и той се строполи в снега, повличайки със себе си и Сонг. Керън бе отворила вратата — малка почивка за Декър, който се чувстваше ужасно. Двамата с корееца се претърколиха в снега, размахвайки свободните си ръце един срещу друг.

Ужасената Керън, хванала Тауни, се отдръпна, когато те се плъзнаха надолу по заледения баир към замръзналото езеро. Някъде пред тях две диви гъски, скрити край брега на езерото, лудо изкряхаха и се понесоха към небето. Декър се плъзна пръв, оставяйки след себе си диря от фалшиви пари, докато влачеше крещящия Сонг. И двамата спряха на брега на езерото, потънали в дълбокия сняг. Изправиха се на колене и продължиха да се нападат.

Декър изстреля прав десен към лицето на Сонг. Кореецът го блокира с лявата си ръка, после отправи саблен удар към дясното му

слепоочие. Детективът изви глава надясно и ударът едва го докосна, но усили главоболието му.

Белезниците пречеха и на двамата. Сонг се опита да се изправи на крака, но Декър дръпна белезниците и го събори по лице в снега. Кореецът светкавично хвърли сняг в лицето му и заслепи и здравото му око. После бързо скочи на крака и ритна Декър в ребрата.

Палтото на детектива пое част от удара. Сонг застана на един крак и се подготви за втори ритник. Но Декър се хвърли назад, дръпна белезниците с две ръце и Смахурко изгуби равновесие — двамата се понесоха към езерото.

Счупиха тънкия лед и се плъоснаха в дълбоката до кръста ледена вода. Сонг се изправи пръв и натисна главата на Декър под пласта фалшиви банкноти, носещи се по водната повърхност. Детективът не можеше да си поеме глътка въздух. Завъртя се лудо и болезнено изкълчи нараненото си коляно. Нещо по-лошо — олюля се и изгуби равновесие. Най-накрая се освободи, но преди това здравата се нагълта с мръсна вода.

Стъпи здраво, дишаше с пълно гърло и залитна назад. Усети, че Сонг дърпа белезниците. За да не падне, Декър се отдръпна. Изведнъж кореецът отпусна хватката си, надявайки се Декър да се строполи назад във водата. Но той пристъпи, продължи да дърпа и успя да се задържи на крака. Но започна да потъва в тинята.

И двамата се уморяваха бързо. Бяха стигнали в дълбокото. Заради подгизналите им дрехи и ужасния студ всяко движение се превръщаше в същинско мъчение. Декър се опита да се изправи и осъзна, че и двамата са твърде изтощени, за да може някой да надделее в борбата. Движенията им бяха много ограничени, за да може някой да победи лесно. Явно беше, че първият, който допуснеше грешка, щеше да умре. От друга страна, първият, който се опита да играе хазартно, можеше да спечели битката.

Декър тръгна през леда и фалшивите стотачки, носещи се около него, и се насочи към дълбокото. Беше решил да рискува.

Лявото око го болеше ужасно, имаше и счупени ребра. Дясното му коляно изгаряше от болка и едва издържаше тежестта му. Отпускаше се повече върху левия крак и едва докосваше дъното с десния. На два пъти се спъна в някакви камъни и едва не падна. Стъпи в една дупка и двамата със Сонг щяха да се удавят.

Беше потънал до гърдите, трепереше и усещаше такъв студ, че едва се движеше. Сонг бе потънал до раменете. Ръцете му оставаха под водата.

Кореецът изведнъж осъзна опасността, която го заплашва, бясно дръпна белезниците и се опита да се върне към брега. Декър се противопостави с всички сили. После Сонг вдигна окованата си ръка до устата, заби зъби в палеца на Декър и го разкърва. Болката беше мъчителна. Той едва се сдържа да не извика. После се насочи към Сонг. Кореецът реагира, като заби левия си палец в един нерв в лявата китка на детектива. Жилеца, изгаряща болка премина по ръката му и се разпространи по цялата лява половина на тялото му. За малко не падна на колене, опитвайки се да се освободи. Но така имаше опасност да се удави. Трябваше да остане близо до корееца. Тъй като нямаше избор, той изтърпя мъчението на Сонг.

Смехурко възприе това като слабост от страна на Декър и реши да използва предимството си. Заби зъби още по-дълбоко, после натисна още по-силно с палец. Щеше да убие американеца и да избяга.

Изобщо не осъзна грешката си. Ръцете му бяха вързани и той не можеше да реагира на следващата атака.

Декър се хвърли към Сонг и обви крака около кръста му. Пое си дълбоко дъх и се потопи под водата, повличайки го със себе си в сивия, леден свят.

Усети как палецът се отпуска. Сонг бе отворил уста, за да може да диша. Точно тогава детективът разтвори крака, сграбчи главата на противника си и подскочи нагоре, без да обръща внимание на болката в коляното си.

И двамата едновременно изскочиха над водата, а фалшивите банкноти се издигнаха във въздуха около тях. Точно в този момент Декър изкрещя. Още бяха във въздуха, той държеше здраво главата на Сонг с две ръце. Изви я и счупи врата на корееца.

Паднаха във водата. Трупът на Сонг влачеше детектива надолу. Декър с мъка се изправи на крака и бръкна в джоба на палтото си, за да извади от там ключа за белезниците. *Джобът беше празен. По време на боя беше изгубил ключа за белезниците.* Дръпна трупа на Сонг, опитвайки се да го извлече на брега. Но кореецът тежеше като желязо. Опита се да преодолее паниката. Чу плясък във водата, обърна се и

видя Керън, която газеше към него. Когато го хвана за лакътя, той изкрещя:

— Дърпай!

Но тя не можеше да издърпа и двамата. Когато трупът на Сонг ги повлече към водата, тя изкрещя.

Дори мъртъв кореецът не преставаше да се опитва да убие Декър. Трупът го дръпна безжалостно и детективът потъна под водата. Залитна, изправи се на крака и погледна през рамо. Исусе. Най-отгоре на баира стоеше полковник Йангсам начело на униформени корейски войници, въоръжени с АК-47. Други войници излизаха от количките, натъпкани в открития камион. Всички наблюдаваха мълчаливо битката между Декър и мървия Сонг.

Другите зрители бяха планинарите, четиримата пазачи от тойотата и корейците от двата микробуса. Но те бяха вдигнали ръце високо във въздуха.

Ако не станеше някакво чудо, Декър щеше да се удави. Полковникът и момчетата му нямаше да му помогнат. Чу как Тауни извика:

— Керън, ето! Вземи това! — Декър погледна през рамо. Момичето държеше пистолета на Канг. — Белезниците! — извика то. — Стреляй по тях!

Керън изпълзя от езерото и издърпа пистолета от ръката на Тауни, после бързо се върна. За малко щеше да изгуби равновесие. Докато тичаше към Декър, потънал до шия във водата, той със сетни сили успя да измъкне трупа на Сонг от водата. Залитайки под тежестта на мъртвеца, той се разкрачи и вдигна окованата си китка. Сонг започна да му се изплъзва от ръцете. След секунди детективът отново щеше да потъне под водата.

— Направи го! — извика той към Керън. — Не мога да го държа повече! Хвани пистолета с две ръце. Насочи го встрани от мен. Встрани, встрани. Цевта към веригата. Сега дръпни спусъка. Давай, давай!

Тя стреля веднъж и скъса веригата. Декър изпусна трупа на Сонг и падна назад във водата. Керън захвърли пистолета, сграбчи ръката му и му помогна да се изправи. Двамата заедно се заклатушкаха към брега. Мокрият Декър трепереше от студ.

Не можа да се изправи, строполи се на колене в снега и повърна вода. Ръцете му се тресяха и той ги мушна под мишниците си. Накрая седна в снега, готов да остане там завинаги. Никога в живота си не бе изпитвал такъв студ.

Погледна към Йангсам. Човекът със скрити планове, човекът, който организира смъртта на Сонг, за да защити страната си. Човекът, който предпочиташе да види Сонг мъртъв, пред възможността той да се разприказва пред американския съд; човекът, който се запазваше чист, като караше други да му вършат мръсната работа. И го правеше тайно, защото това, което току-що се случи в парка, никога нямаше да види бял свят. Декър бе получил урок за това, как се извлича полза от загубите.

Човекът, който бе планирал всичко това, гледаше надолу към него, изправен на хълма в една страна, където Декър щеше да вдиша последните си глътки въздух. Детективът се взираше в човека, който надхитри всички участници в играта.

Йангсам щеше да дръпне завесата. Със скрити зад тъмните очила очи той внимателно вдигна ръка, давайки сигнал на войниците. Керън бързо сграбчи Тауни и се обърна настрана. Декър някак успя да се изправи на крака, закуцука, изправи се пред тях и зачака. Тялото му остана между жените и войниците. Погледна към небето, към стелещия се сняг. Още нямаше слънце. Напрегна се и зачака куршумите.

Войниците стреляха и избиха планинарите. Убиха типовете от тойотата. Убиха корейците от микробусите. Сред тях беше и Ким Шин. Мощните АК-47 повдигаха мъртвите и умиращите мъже във въздуха, превръщаха ги в кървави парцали и после те се търкулваха надолу по хълма. Изуменият Декър гледаше и се чудеше дали още е жив. Йангсам пак вдигна ръка.

Този път трима души от стрелковия взвод се спуснаха надолу към Декър, Керън и Тауни.

24.

Ню Йорк, декември

По обяд преди Бъдни вечер Декър, Керън и Тауни влязоха в огромното фоайе на Рейдио Сити Мюзик Хол. Докато Керън и Тауни гледаха нагоре към двутонните полилеи, увиснали над главите им, той хвърли поглед през рамо. През последната седмица някой го следеше.

Който и да го правеше, явно си разбираше от работата. Декър все още не беше забелязал копелето. Но бе следил достатъчно много престъпници, за да разбере кога някой му диша във врата. Въпросът беше кой и защо.

Какво видя в тълпата, която изгаряше от нетърпение да се позабавлява? Нищо. Пък и колко ли можеше да види с едно око? Носеше превръзка зад тъмните очила; трябваше да я носи, докато зрението му се възвърнеше. За това бяха необходими още две седмици. А тук не забеляза нищо, което би могло да му обясни защо бе толкова напрегнат.

Пред театъра ги спря чернокож бездомник с телосложение на дълга метла за паяжини. Носеше значка с надпис „Освободете Джеймс Браун“ и нахално поиска от тях да дадат лептата си за Обединения негърски фонд. Алчността на този тип забавляваше Керън, която реши да го възнагради. Когато тя бръкна в портмонето си за дребни, Декър изведнъж усети, че може да се пресегне и да докосне копелето, което го следеше. И да го измъчва, докато получи всички верни отговори.

Но когато се огледа, той видя само лица, нюйоркски лица, зачервени от студа, полускрити зад шалове, стиснали устни. Не видя своя *враг*.

Изучи лицата, търсеше нещо в нечиите очи, но не откри нищо. После спря да гледа, защото Тауни искаше да му разкаже един виц. Слушаше я, защото трябваше да й обръща внимание.

— Какво казал човекът на келнера в ресторанта? Казал: „Бързо ми донеси сандвич от алигатор и го накарай да щрака със зъби“.

Керън, страхотна публика, се разсмя. Също и кльошавият бездомник, нахлузил найлонова шапка за баня, две различни маратонки и най-мазното военно одеяло, което бе виждал. Декър се усмихна, каза на момичето, че вицът е много смешен, но продължаваше да се оглежда. Преследвачът му беше изостанал. Но не беше отишъл далеч.

На Керън ѝ хрумна да поканят Тауни в Ню Йорк. Сега тя живееше в Балтимор при родителите на Гейл. Решиха да я заведат на коледното шоу като в доброто старо време. Декър трябваше да отмени пътуването им до Бермудските острови, нещо, от което имаха нужда. И двамата обаче решиха, че така е правилно. Тауни се нуждаеше от тях. А Декър дължеше живота си на това хлапе. Освен това и Гейл би искала да постъпят така.

Като се изключат шепа хора, момичето все още беше подозрително към възрастните. Керън сподели, че тя плачела нощем и трудно си намирала приятели. Родителите на Гейл правели всичко възможно, но нямали голям успех. Декър не се изненада. Тауни беше жертва, а жертвите понякога изобщо не се възстановяват.

Понякога не говорела по цели дни. Отново тръгнала на училище, но не получавала добри оценки. Всички се чудеха дали някога ще заживее нормално.

Керън прекъсна мислите му:

— Ти купи билетите, така че аз ще купя пуканки. Ние с Тауни сме домакини. Чакай тук, освен ако не искаш да се пребориш с гладната тълпа.

Той поклати глава.

— Няма начин. Ще бъда точно тук, когато се върнете. — Изчака ги да изчезнат в навалищата, после застана до стената. Помисли си: „Кучи сине, там си някъде“. Настръхнал и ядосан, все още очакваше с нетърпение началото на играта.

Нямаше начин да е някой от бандата на Дюмас. Откъснаха квитанциите на агенцията. Онези, които не бяха арестувани на търга за роби, се скриха вдън земя. Декър можеше да се справи с тези бандити. Лошите ченгета бяха предсказуеми. Ставаха лоши и си оставаха такива, докато някой не ги убиеше или не се озовяха в панделата. Но не можеше да се справи с онова, което не виждаше.

Докосна бинта върху лицето си. След ухапването от Сонг трябваше да се подложи на серия инжекции против тетанус. Свърши ги преди седмица; противната игла изобщо не му липсваше. Палецът му се оправяше, но китката все още кървеше, а пък двете счупени ребра щяха да се оправят сами, като им дойдеше времето. Колкото до коляното, той го засилваше с тежести. Не че щеше да стане силно като преди, но тежестите все пак щяха да помогнат.

И тримата — Декър, Керън и Тауни — бяха настинали. Подсмърчащите сестри плюс един — шегуваше се момичето.

От управлението го наградиха с едноседмичен отпуск. Вече не го третираха като куче. Как да не го обича цялото управление? Откри клишетата, преустанови изтичането на информация за ченгета под прикритие и очисти Сонг. Всички обичат победителя.

Но ако Декър беше победител, защо го следяха?

Когато Керън и Тауни се върнаха, тримата влязоха в огромния театър, който побираше шест хиляди души — най-големия в света. Декър си похапваше пуканки и в един момент осъзна, че наистина очаква с нетърпение началото на шоуто, което щеше да гледа за пръв път. Тъпа работа за един нюйоркчанин, но какво толкова.

Всички бяха в добро настроение. Радостите на сезона — Ню Йорк бе страхотен по Коледа. Осветлението угасна и публиката започна да ръкопляска. Прожекторите изведнъж осветиха певците, облечени в шарени носии от времето на Дикенс, наредени покрай стените като жив декор. Друг прожектор откри големия орган, който изсвири началните акорди от „Първата Коледа“. Декър усети вибрациите от органа, които минаваха през пода. Певците се присъединиха. Както обикновено чернокожите певци имаха най-хубави гласове.

Седнала между него и Керън, щастливата Тауни подскочи от вълнение. Очите ѝ светнаха. За пръв път Декър видя усмивката ѝ. Тя се пресегна, докосна го по ръката и му се усмихна. Той също се усмихна. Сякаш виждаше Гейл.

Но след като тя се загледа отново към сцената, той обърна глава, взирайки се в тъмнината.

Сеул

Късно на следващата вечер Ча Йангсам заключи вратата на кабинета си, върна се при бюрото си и отвори папка с надпис „лично“, която пазеше в подземния сейф зад вратата на гардероба си. След като проучи наскоро получения доклад, той се замисли. От време на време отпиваше от чашата със змийска кръв. Пиеше я, за да поддържа здравето и мъжествеността си.

Като позволи „опита за бягство“ на Сонг, Йангсам реши два проблема. Затвори устата на Сонг, разбира се, и си върна неудобните тетрадки. Успя да примамии враговете си от управлението на открито, където те бяха унищожени без особени затруднения. Усмихна се при спомена за високомерието им. Да се смееш на по-старите означава, че няма да се смееш последен.

Правилно прецени, че младите ще застанат на страната на Сонг и така ще се опитат да се опълчат срещу него. Така и постъпиха, но платиха за своята грешка с глупавия си живот. Бръснача, естествено, режеше бързо и дълбоко.

Той усещаше превратностите на съдбата по-добре от всеки друг, усещаше, че човек трябва да бъде вечно нащрек, за да оцелее в този свят на предателства, които те чакат зад всеки ъгъл. Животът е изпълнен с препятствия, които трябваше да бъдат преодолявани всеки ден.

Остави доклада и взе снимката на Тауни да Силва, тема на доклада. След още една глътка змийска кръв почука с пръсти по снимката.

Пръсти. Сонг му изпрати пръстите на последната кисаенг, която бе убил — обида, за която Йангсам си отмъсти, както беше обещал. Колкото до това момиченце, Да Силва, той хареса смелостта ѝ в парка. Ако не беше то, Декър със сигурност щеше да умре в ръцете на мъртвия Парк Сонг.

Тауни да Силва беше изключителна. Колкото повече си мислеше за нея, толкова повече го завладяваше. Беше красива, но не бе разглезена. И смела — много привлекателно качество. Едно такова уникално дете можеше да накара мъжа да се почувства по-млад.

Колко вълнуващо бе да притежава това малко съкровище и да му се наслади, преди времето и обстоятелствата да го превърнат в лъжлива маска на зряла жена. Това бе удоволствие, което Йангсам си

обеща още там, в парка, когато я видя как се втурва към Декър с пистолета на Канг.

Винаги бе приемал смелостта на жената за най-чувственото й качество.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.